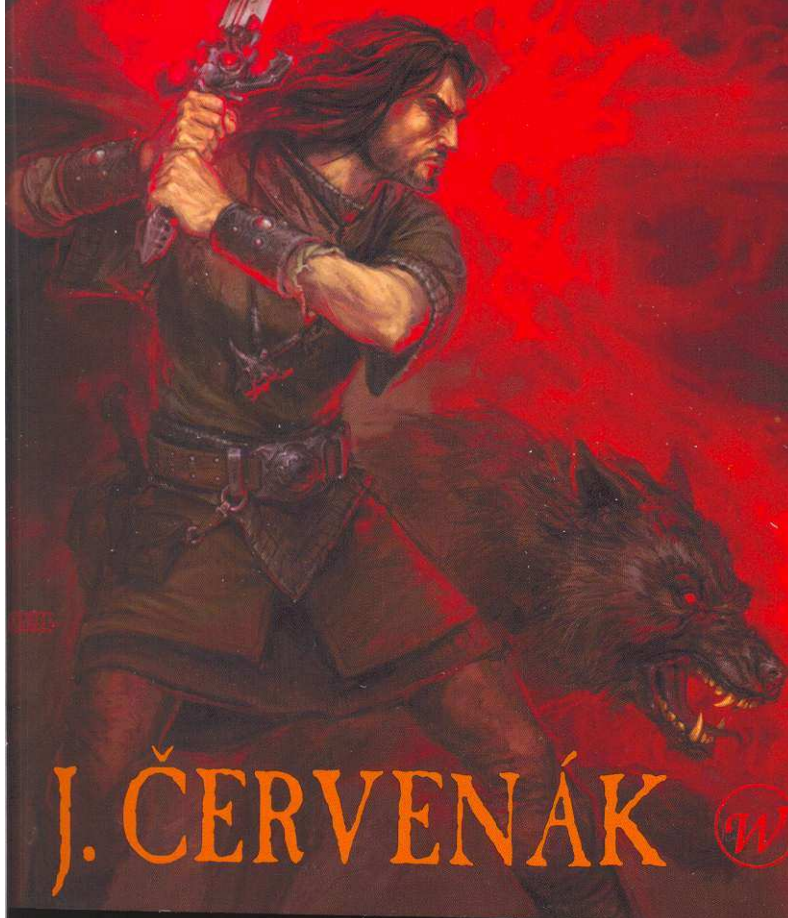

ČERNOKNĚŽNÍK

VÁLKA S BĚSY

Rogan cítil, jak se mu draganí drápy a tesáky zanořují do svalstva. Vychrlil další proud bublin. Začínal se dusit, tělo sebou křečovitě zmítalo v poznání, že po něm sahá smrt. Přesto se dokázal na chvíli soustředit. Natáhl ruku a rozevřel prsty. Někde pod zápasícím chumlem, v naprosté temnotě, zazářilo pronikavé rudé světlo a naplnilo jezero pod vladykovým domem, až to vypadalo, že se voda změnila v krev.

Ze zvířeného bahna se vznesl Krutomor, jasný plamen v šedi a špíně. Rukojeť se dotkla Roganovy dlaně. Pevně ji sevřel.

Čarodějná síla a pud sebezáchovy se slily v jedno. Černokněžník několika máchnutími proměnil dotěrné mrtvoly ve změřt rozpolcených těl, zmateně mlátících rukama a nohama. Sevření povolilo a on co nejrychleji zamířil nahoru k hladině.

Plamen Krutomoru vyšlehl do noci. Rogan kašlal, lapal po dechu, zvracel špinavou vodu. Kolem něj všechno jen vířilo. Draganští bojovníci sbíhali do jezera, brodili se a plavali svému vladykovi na pomoc. Bitva s ožvlými mrtvými neustávala - tyhle protivníky nebylo možné zabít, jen rozsekat či nějak znehybnit. Usekané údy sebou ve vodě škubaly jako ryby na háčku, bezhlavá těla hledala své lebky. Nebýt to taková hrůza, možná by to vypadalo směšně...

Juraj Červenák v nakladatelství Wales

JURAJ ČERVENÁK

Cyklus Černokněžník

1. Vládce vlků
2. Radhostův meč
3. Krvavý oheň
4. Válka s běsy (povídky)

Cyklus Bohatýr

1. *Ocelové žezlo* *)
2. *Bílá věž* **)
3. *Dračí carevna* **)

*) Vyjde v roce 2006

***) Vyjde v roce 2007

JURAJ ČERVENÁK
ČERNOKNĚŽNÍK
VÁLKA S BĚSY

ČERNOKŇAŽNÍK
VOJNA S BESMI

Copyright ©2006 by Juraj Červenák
Czech translation © 2006 by Robert Pilch
except »Zřídlo zkázy« (Written originally in Czech language)
Cover illustration ©2006 by Michal Ivan
Czech Edition © 2006 by Václav Soukup - Wales
All Rights Reserved

ISBN 80-86939-18-9

Věnuji Bety, Danovi K., Foxbatovi, Kate Nagrini D., Marianě, Mařovi, Nakorovi, Palimu B., Palimu M., Tiborovi S., Vampirovi, Vladovi C. a dalším dobrým přátelům a fanouškům z diskuse na stránce www.cervenak.sk.

Speciální poděkování patří Ivanu Alakšovi, pod jehož »dozorem« vyšly první povídky o Roganovi v magazínu *Fantázia*, Mišovi Ivanovi za trpělivost při tvorbě parádních obálek a samozřejmě Robertu Pilchovi a všem lidem z Walesu, díky nimž se zrodil Černokněžník v knižní podobě.

Zřídlo zkázy

Kraj se už nořil do večerního šera, když Bojmír z rodu Vršovců konečně dorazil k Jelenímu brodu. Byl to zkušený bojovník, něco po čtyřicítce, s obličejem ztmavlým od slunce a zjizveným jako tabule starého hodovního stolu. Na sobě měl kalhoty z pevného sukna a dlouhou suknici - ta už byla notně omšelá, ale výšivku na lemech vyvedly ještě šikovné prstíky jeho před dvěma lety zemřelé ženy a on odmítal pořídit si nový šat. K tomu šupinový pancíř, prostá železná přilbice s masivním nánosníkem a plášť z liščíh kožešin, sepjatý na pravém rameni masivní bronzovou sponou. Ozbrojený byl oštěpem, dlouhým tesákem, těžkou širočinou a kulatým štítem potaženým volskou kůží.

Přestože spěchal, na okamžik zastavil klisnu na vysokém břehu a zadíval se přes Trstenici na severozápad. Ne, že by tam bylo něco mimořádného k vidění. Krajina za řekou vypadala úplně stejně jako celé povodí, jímž z jihu přicházející Bojmír projížděl už od rána - kam až oko dohlédlo, zvedaly se nevysoké kopce pokryté silným kobercem temně zeleného lesa. Trstenice byla západní hranicí obávaného a už na první pohled zlověstného Hrutovského hvozdu, který se pak táhl napravo od jezdce až k slavné Moravě daleko na východě.

Klisna neklidně zafrkala. Moudré zvíře vytyšilo, že před setměními už přístřeší nenaleznou, a představa noční jízdy těmito divokými a nebezpečnými končinami se mu ani za mák nezamlouvala.

„Já vím," naklonil se Bojmír a konejšivě ji poplácal po krku, hned u svalnaté hrudi. „Vratislav je ještě daleko. Ale nedá se nic dělat, musíme pokračovat i za tmy. Cesta je dobrá a brzy nad pahorky vykoukne měsíc. Uvidíš, nejpozději o půlnoci zabušíme na bránu hradiště."

S těmi slovy zlehka pobídl kobyly ostruhami. Klusem sjížděli po svahu k řece. Bojmír nelhal, cesta byla opravdu široká a dobře vychozená množstvím nohou, kopyt a kol. Žádný div, vždyť šlo o proslulou Trstenickou stezku, hlavní spojnici českých krajů s moravskými. Kupce a poutníky, kteří vyrazili ze sídel Přemyslovců v Poveltavě, vedla územím mocného kmene Zličanů, přes řeku Chrudimku k vršovskému hradišti Vratislav, pak podél Trstenice na jihovýchod do

rozlehlého Hratovského hvozdu a jeho stínem až do povodí Moravy, kde se u Vraniboru dostali na bohatstvím pulzující Jantarovou cestu. Denně po ní procházely tucty a tucty pocestných.

Podkovy zazvonily na kamenitém břehu. Už hodně dlouho nepršelo, voda byla nízká. Jakmile klisna smočila kopyta, Bojmír povolil otěže a dovolil jí zastavit. Nedočkavě sklonila pysk k vodě...

„Stůj, kurva tvoje mat’!“

Bojmírovi leknutím málem puklo srdce. Kobyla se, samo sebou, také splašila; nejdříve uskočila, opisujíc zadkem půloblouk a obrátila se čelem ke svahu, pak zaržála a vzepjala se na zadní, až šíjí udeřila jezdce do prsou. Družiník jen zázrakem nevyletěl ze sedla.

„Hóóóu!“ zahučel a stiskem kolen a mocným zatáhnutím za otěže přinutil zvíře dosednout zpátky na všechny čtyři. Voda plná zvířeného kalu stříkala na všechny strany.

„Co to má do prdele znamenat?!“ zavřískla příkrčená postava, která se kdo ví odkud objevila uprostřed cesty. „Co za zmrda se to opovažuje bez svolení vkročit do *mého* brodu?!“

Bojmír měl co dělat, aby udržel frkající a kopyty tlukoucí klisnu na místě. Pak sklonil pohled i hrot oštěpu zaklesnutého v podpaží proti křiklounovi.

Stvoření mělo výšku urostlého muže, avšak nahrbený hřbet a hluboko předkloněná hlava na podivně pružném krku budily dojem, že jde o nějakého zakrslíka. Jeho oděv tvořily surové, dratví sešněrované zvířecí kůže, které na hony smrděly hniјícími zbytky tuku a masa. Ohebné tělo s neobyčejně dlouhýma drápatýma rukama postrádalo jakékoli ochlupení či vlasy - a Bojmírovi stačil jediný pozornější pohled, aby pochopil, proč tomu tak je. Místo pokožky měl tvor po celém těle droboučké šupiny. Ještěří kůže měla mírně nazeleňalý nádech, což vršovskému družiníkovi prozradilo, že má před sebou samčího představitele rasy draganů. Věděl, že jejich ženy - či lépe řečeno samice - mívají šupiny zbarvené spíš do červena nebo zlatava.

Skřet nepřestával klít. Tlama mu zabírala dobrou polovinu obličeje a cvakaly v ní špičaté, ale nezdravé zuby, které mohly způsobit spíš otravu krve než vážné pokousání.

„Hej!“ přet’al Bojmír proud vzteklých nadávek a zběsilé gestiku-

lace. „Přestaň mi plašit koně, šupinatá kůže! Co jsi vlastně zač?!”

Do tvora jako by uhodil blesk. Nafoukl hrud', narovnal se, že byl rázem o půl lokte vyšší, a zaječel ještě hlasitěji než předtím:

„Ty se ptáš mě, co jsem zač?! Ty kravský lejno! Jen tak se přise-reš k *mýmu* brodu a bez *mýho* svolení si to prdíš rovnou k vodě! Haj-zle drzej, opovázlivej! A ještě se mě budeš nadutě ptát, co jsem zač?! Kurva, doprdele, jebu tvou...”

„Pozor na jazyk, plaze, nebo jím už žádnou šupinatou děvku ne-potěšíš!” utrl se na dragana Bojmír. „A přestaň mlít pantem! Pořád jen *můj brod*, *můj brod*! Tenhle brod nikdy nikomu nepatřil, a pokud ano, tak jedině rodu Vršovců, jehož jsem členem! Takže to já bych měl odsud hnát tebe, a to svinským krokem!”

„Do prasečí řiti se všema prašivýma Vršovcema!” zahulákal skřet. Brod teď patří mně! Jsem jeho strážce a kdo chce tudy projít, musí zaplatit mýto. Takže zaplat', nebo mazej zpátky do žumpy, ze který jsi vylez!”

Bojmír nevěřícně zavrtěl hlavou nad draganovou troufalostí. Dlaň na ratišti oštěpu už jej začínala svědit. „Takže mýtný, rozumím tomu dobře? Ale co když nic nemám?”

„Jak to, že ne?! Máš přece koně, hlavo skopová! Už dlouho jsem nežvýkal dobré koňské masíčko. Je trochu tuhé, ale ta chuť...” Stvo-ření odporně zamlaskalo a lačně se olízlo, přičemž si dlouhým žabím jazykem oslintalo půl obličeje.

Klisna nervózně pohodila hřívou, jako by jeho slovům rozuměla. Bojmír se naklonil v sedle a ušklíbl se. Velmi, velmi zlověstně. „Ty to myslíš vážně, co? Máš hlavu plnou kozích bobků, nebo co? Co když ti nic nedám a pokusím se přebrodit řeku? No? Co uděláš?”

Skřet vztekle zafuněl, až se mu udělala bublina na nose. „V tom případě se děsně naseru! A radím ti, kupo hnoje, nezkoušej mě na-srat, poněvadž potom nejenže přijdeš o koně, ale navíc s tebou zato-čím tak, že budeš žadonit, abych přestal!”

Bojmír zaskřípal zuby. Na okamžik se i s klisnou otočil k zmet-kovi bokem a nenápadně přehmátl oštěp k hodu. „Vážně? Podívej se na sebe, smrad'ochu. Nemáš zbraň a jsi tak vychrtlý a neduživý, že tě plivancem roztrhnu vej-půl. Já jsem dvakrát těžší, na kobyle vycviče-né k boji, v plné zbroji a k tomu všemu spěchám. Tak zalez zpátky

do houští, jinak toho budeš litovat!"

„Varuju tě..." začal dragan, ale Bojmír v té chvíli zavrčel, zaklel a kopl klisnu do slabin. Zafrkala, zazvonila podkovami na kamení a vyrazila proti samozvanému strážci brodu.

„Řek sis o to, zkurvenče!" zasyčel skřet, přikrčil se ke skoku a zašermoval rukama, jako by odháněl roj much, přilákaných jeho smradem. Družiník se rozmáchl oštěpem. Nikdy tu draganskou havěť neměl moc rád...

„Tfuj!"

Zpěněná slina prskla na kamenech jako na rozžhavené plotně, zaskřílo se, zasmrděl dým. Skřet se vymrštil a táhl za sebou kouřový ocas. Bojmírovi spadla čelist - takový skok nikdy neviděl. Dragan se ve vzduchu hbitě obrátil nohama napřed a přelétl zmatené klisně nad hlavou. Jezdec mrštil oštěpem, ale minul. Vzápětí jej skřetův kopanec do prsou doslova vystřelil ze sedla. Kopyta kobyly zarachotila na místě, kde ještě před chvílí stála příkrčená postava.

Bojmír chvíli nevěděl, kde je nahoře a kde dole. Pak to zjistil tím nejnejpříjemnějším možným způsobem - zřítíl se na mělčinu blízko břehu. Voda a bláto vystříkly do výšky.

Zmateně kolem sebe zašátral rukama, ale rychle zjistil, že utopení mu nehrozí. Zvedl se na všechny čtyři, dávě se vdechnutou vodou. Do mozku se mu zařízl skřetův zlomyslný řehot. Družiník vzhlédl a zamrkal, vyháněje si vodu z očí.

„Tak co říkáš teď, měchu hoven?!" řehotal se dragan, poskakující u vody jakoby v nějakém vítězném tanci. „Vezmu si tvého koně, ať se ti to líbí nebo ne! Tfuj!"

Zase se zablesklo, zavířil dým. Skřeta jako by vystřelila pružná, až k zemi ohnutá bříza. Bojmír jej sledoval s vyvalenýma očima. Tvor dopadl o dobrých sedm sáhů dál a odrazil se od cesty jako od napjalo kůže. Na konci druhého oblouku byl hřbet klisny, ujíždějící vzhůru úbočím. Obkročmo dopadl do sedla - přesně, bezchybně, dokonce si ani nenatloukl rozkrok. Pařát hmátl po pleskající uzdě a nemilosrdně jí škulbl. Kobyla zoufale zaržála - udidlo jí málem zlomilo čelist. Chtě nechtě se obrátila zpátky. Skřet na její poskakování a vyhazování zadkem nedbal. Držel se v sedle jako klíště a očividně se výtečně bavil.

„Házej si zadkem jak chceš, hloupá mulo! Rád si s tebou zatančím! Aspoň mi pořádně vytráví! Dneska budu mít k večeři zatraceně velké flák masa!"

Bojmír vztekle vycenil zuby, vylil vodu ze spadlé přilbice, opět si ji nasadil, vstal a začal se brodit ke břehu. Už měl toho zmetka akorát dost. Když však položil chodidlo na suchou zem, najednou se zarazil. Něco upoutalo jeho pozornost. Udiveně vzhlédl na hřeben nad říčním úvalem, z něhož před chvílí sestoupil i on sám.

Slunce už zmizelo za obzorem, ale obloha ještě pořád doutnala Svarogovým ohněm. Na pozadí toho narudlého světla se na návrší černala silueta jezdce. Nehybně se díval dolů k řece, vysoká postava v plášti s kápí, tyčící se na nezvykle mohutném hřebci.

Bojmír střelil pohledem po skřetovi. Ten si nového příchozího zatím nevšiml, jezdil tam a zpátky na podrážděné kobyle, řehtal se a hulákal jako smyslů zbavený.

„Hopsa hejsa, cvalem se žeň, bude masa na týden!"

Tajemný jezdec pobídl koně a začal pomalu sestupovat po cestě k brodu. Bojmír rychle zvedl ruce nad hlavu a začal jimi divoce mávat, aby neznámého varoval.

To byla chyba.

„Co to, u všech d'asů... Tfuj!"

Pružné tělo vystřelilo ze sedla. Směrem k Bojmírovi. Odrazilo se od břehu pár kroků před ním a opět družníka vší silou koplo do prsou. Muži se zatmělo před očima. Letěl dobré dva sáhy dozadu. Sípavé lapání po dechu umlčela až kalná voda, do níž se s hlasitým šplouchnutím zřítíl. Klisna zbavená nechtěného břemene vyrazila podél řeky pryč.

Skřet se bleskově otočil. Jezdec v černém se nevzrušeně blížil k řece. To, co se dělo na břehu, jako by se jej ani v nejmenším netýkalo.

„Stůj, zkurvysyne!" zaječel dragan. „Jsem strážce brodu a pokud chceš přejít na druhou stranu, musíš zaplatit mýto!"

Na úpatí svahu poutník zatáhl za otěže. Neodpovídal. Skřet mhouřil své hadí oči, ale ve stínu pod hluboce staženou kápí nerozeznával jediný rys jezdcova obličeje. Nervózně přešlápl z nohy na nohu.

„Máš nasráno v uších?" štěkl. „Zaplať za přechod, jinak skončíš jako támhleten milovník koz!" ukázal kloubovým palcem za sebe. Bojmír se na mělčině právě zvedl do sedu. Smrkal mezi prsty, vyléval vodu z přilbice a hlasitě klel.

Jezdec mlčel. Černý hřebec pozoroval dragana velkýma, temnýma, zlověstnýma očima. Z nozder se dralo ponuré frkání.

„Zdá se, že nerozumíš, čubčí synu!" zasyčel skřet jedovatě. „Zdá se, že jsi jeden z těch, co se mě pokoušejí nasrat! Varuju tě - jak se naseru, skončí všechna sranda! Pokud odmítáš zaplatit, otoč se tváří tam, kde máš teďka prdel, a mazej odsud - a to rychle!"

Zpod černého pláště se vynořila žilnatá ruka. Skřet se prudce nadechl, připraven odplivnout si a bleskově odskočit do bezpečí. Ozvalo se však tiché cinknutí nehtu o něco kovového, drobný kulatý předmět se zatočil ve vzduchu a zazvonil na kamenech u draganových nohou. Šupinatý tvor se opatrně shýbl, neustále po očku sleduje jezdce, a zvedl malou, zeleným povlakem potaženou minci. Nevěřicně na ni vypouklil bulvy, vzhlédl a srdnatě zacvakal zuby.

„Měďák? Posraný měďák?! Děláš si ze mě prdel, ty černej mamlase? Tady se platí zlatem, jasný? Měďáky si nech pro děvky! Já tě varoval, abys mě nenasral! A teď jsem kurevsky nasranej!" Nakrčená postava zašermovala rukama, shromažďující energii na kouzlo.

„Na tvém místě bych to nedělal," promluvila kápě ledovým hlasem.

„Dej pozor, cizince!" vykřikl Bojmír, brodící se ke břehu.

„Tfuj!" plivl skřet a jako nějaká přerostlá žába se vymrštil proti jezdci.

Muž v černém bleskově rozhrnul plášť a ze stínu vyletěla ruka s mečem. Nehodlala však skřeta rozseknout. Jak čepel zasvištěla vzduchem, mezi jezdce a draganem se podivně zablesklo a sytě rudá záře proměnila řeku v proud tekutého ohně. Bojmír mimovolně stáhl hlavu mezi ramena. Kouzlo zasáhlo útočícího skřeta ve vzduchu jako kopanec neviditelného obra. Šupináč se s kvílením zatočil v povětří a, tahaje za sebou kouřový ocas jako zápalná střela, se zřítíl do prostřed řeky.

Bojmír chvíli užasle zíral na zázračně planoucí meč v jezdcově pěsti, pak se najednou rozchechtal. Ohlédl se po skřetovi, připraven

vychutnat si celé představení až do konce.

Nad rudě pableskující hladinou se ukázala draganova holá hlava.

„Tohle ti nedaruju, parchante! Zkurvenej vědmáku! Tfuj!”

Tvor v mohutném gejzíru zpěněné vody vzlétl z Trstenice. Pružně doskočil na břeh, rovnou mezi Bojmíra a černého jezdce. Zasyčel jako podrážděná zmije, zadupal, zakmítal dlouhatánským jazykem.

„Za tohle zaplatíš, ty vyjeb... Jauvajs!”

Velký mokrý kámen třískl do bezvlasé hlavy a srazil křiklouna k zemi.

„Jak se ti líbí tohle, kriplo?” zašklebil se Bojmír vítězoslavně, zvedl ze dna mělčiny ještě těžší balvan a rychle se brodil k ležícímu skřetovi. Ten sebou klepal jako v záchvatu padoucnice a snažil se vzpamatovat. Černý jezdec sklouzl z vraníka. Došli k draganovi téměř současně. Cizinec pozvedl meč. Jílec oddělovala od čepele bohaté tepaná zástita. Z tmavé oceli vystupoval obličej démona s vyceněnými tesáky, mistrovské dílo zručného kovotepce. Právě z jeho rubínových očí sálala ona rudá záře, obklopující čepel.

„Počkej, pane,” zafuněl Bojmír, svíraje v rukou kámen. „Dovol mi, abych s tím hnusákem skoncoval sám...”

„Nechci ho zabít,” zaznělo ze stínu pod kápí. „Byla by ho škoda.”

„Škoda? Takové svině zákeřné?! Tímhle kamenem mu rozlousknu lebku a mozek mu rozšlapu jako hroudu tvarohu...”

„Ne. Ustup.”

Bojmír zmlkl. Něco v tom hlase ho přinutilo poslechnout.

Skřet se s kletbami sebral a zvedl k muži v černém nenávistný pohled.

„Ty synu nakažený...“

Čaroděj švihl mečem. Rudý záblesk rozhodil po břehu ostré stíny mužů i vstávajícího dragana. Šupinatá hlava se skutálela na kamení. Žabí jazyk vylétl z tlamy na půl lokte.

„Hej,” vypouil Bojmír oči, „neříkals, že ho nechceš...?” Polkl zbytek věty. Utátá hlava se s pomocí jazyka postavila na pahýl krku a syčivě se rozesmála.

„Cos čekal, že se stane, hňupe?!” prskala krvavé sliny směrem k černě oděnému cizinci. „Snad sis nemyslel, že mě zahubíš kusem obyčejného železa?!”

Bojmír úžasem zapomněl zavřít ústa. Bezhlavé tělo se postavilo a vrávoravým krokem přikročilo k hlavě. Zvedlo ji a přiložilo k hladce protátému krku.

„Klidně mě rozsekej na palcový kousky!" posmíval se skřet. „Jsem nezranitelný! Každá rána se mi zacelí, každé uťatej úd přiroste zpátky k tělu. Slyšíte, sračky?! Třeste se před mou pomstou, protože teď s váma zatočím!!!"

Bojmír vrhl na muže v kápi znepokojený pohled. Cizinec se však chladnokrevně opřel o meč a čekal, co se bude dít. Draganovy drápaté prsty pustily hlavu a šupináč vykročil proti čaroději. Jenomže bezvlasá kebule se mlaskavě odlepila a dopadla zpátky na kamení.

„Kurva, co se to..." mračila se nechápavě skřetova hlava. Tělo se pro ni rychle shýblo a znovu si ji přiložilo ke krku. Opět však žuchla do šterku.

„Cos to udělal?!" zavřískl skřet a v jeho hlasu náhle převládla panika nad zlovůlí a vztekem. „Co jsou to za prokletý čáry? Mě přece obyčejná ocel nemůže ublížit!"

Pod kápi zaskvíly zuby, vyceněné v zlověstném úsměvu. „Jenomže tohle není obyčejná ocel, prevíte." Oči démona na záštitě meče zapulzovaly krvavým ohněm. „Ta hlava ti už nepřiroste. Budeš si ji muset přišít. A ostatní části těla taky, protože ten tvůj nápad s rozsekáním na cucky se mi docela zalíbil. Bude docela legrace sledovat, jak se potom budeš snažit pospojovat. A možná tvé pozůstatky rozházím po lese, ať je najdou mrchožrouti. Mysl zůstane při plném vědomí, zatímco kusy tvého mizerného těla se budou rozkládat v liščích a vraních žaludcích. Zábavná představa, nemyslíš?"

Uťatá kotrba vyřeštila oči. Bezhlavé tělo ji bleskurychle popadlo.

„Hajzle! Tfuj!"

Skřet s vlastní hlavou v podpaží vylétl v impozantním skoku přes řeku. Na mělčině uprostřed proudu se v mohutném výstřiku vody odrazil a doskočil na cestu na protějším břehu. Tam se otočil a zahrozil černokněžníkovi sevřenou pěstí.

„Protentokrát si možná vyhrál, ale tímhle to neskončilo! Ještě se potkáme! Dobře si zapamatuj mý slova, vědmácká svině!" ječel, osmělen bezpečnou vzdáleností. „Vyčenichám tě a za tohle zostuzení

se ti hnusně pomstím!"

Bojmír obrátil zrak k čaroději. „Snad ho nenecháš utéct?!"

„Ovšem," přikývl vršovský družiník. „Jsi Rogan ze svatyně Kravavého ohně. Vládce Krutomoru, démonické čepele. Muž, kterému koluje v žilách krev samotného Černoboha. Mám pravdu?"

„Máš." Černý si konečně stáhl kápi z hlavy. Objevila se pohublá, zjizvená tvář, lemovaná dlouhými havraními vlasy. V tmavých, jakoby bezedných očích dřímalo něco zlověstného.

„A tohle," pohlédl Bojmír na mágova společníka „je nepochybně Goryvlad, tvůj věrný průvodce, bývalý strážce záhrobí. O tom, jak jste před třemi lety u Vraniboru zvítězili nad goriči a zlovolným Bratrovrahem, se zpívají písně i u nás doma."

„Opravdu? A kde to vlastně je?"

„Jsem Bojmír z rodu Vršovců."

„Z Vratislavi?"

„Kdysi ano. Teď sloužím v posádce Hrutova, strážního hradiště na jihovýchodě," ukázal Bojmír palcem přes rameno.

„Vím, kde je Hrutov," přitakal Rogan. „Ještě stojí? Zaslechl jsem, že tam loni došlo k velkému krveprolití."

„Až byla Trstenice rudá jako víno," potvrdil družiník s povzdechem. „A hrozí, že letos se bude zabíjet znovu. Proto jsem byl vyslán do Vratislavi ke knížeti Zubřivojovi s naléhavou žádostí o posily. Ale ten prokletý skřet mi odehnal koně..."

„Tím se netrap. Určitě neodcválal daleko. Gorja ho vyčenichá a přižene zpátky." Černokněžník sklonil zrak k vlkovi. Dravec opětoval jeho pohled, jako by se opět proměnil v obyčejné zvíře, které nerozumí jedinému lidskému slovu. „Gorjo?!"

»CO?«

„Neslyšels?"

»Slyšel. Ale pořádně si mě prohlédni - vypadám snad jako ovčácký pes, abych po kopcích honil zaběhlé koně?«

„Dělej!"

»No jo. Takhle to dopadne, když se jeden vzdá privilegovaného postavení v říši bohů a zvolí život ve světě smrtelníků,« zafuněl Goryvlad vzdorně, ale pak se s čenichem u země rozběhl za klisnou.

„Ještě jednou díky," řekl Bojmír, zase se obul a vstal z balvanu.

„Řekl bych, že potřebuješ osušit, Vršovče. Pojed' s námi do Dragoboru. Je to mnohem blíž než Vratislav. Dáš se do kupy a ráno pojeděš dál. S odpočatým koněm tam budeš raz dva. Neztratíš moc času a navíc si neuženeš zápal plic.“

„Na tom něco je,“ poškrábal se Bojmír v mokrých vousech, „ale... do Dragoboru? K draganům? Možná nevíš, že Vršovci se s tím plemenem nemají moc v lásce. Asi udělám líp, když si udělám táborák někde poblíž a hned jak se osuším, poženu koně dál...“

„Dragani proti tvé přítomnosti ani neceknou, protože přijedeš se mnou. Na, tohle tě zatím trochu zahřeje.“ Mág sňal ze sedla objemnou čturu a podal ji promočenému muži. Ten ji odzátkoval a opatrně přičichl. Ne, nebyl to žádný čarodějnický lektvar, jenž poblouzní smysly a promění stíny v duchy zabitých nepřátel, nebo něco podobného. Jenom poctivá, a jak po pořádném loku zjistil, také velmi dobrá, ostrá medovina.

„Nenech se přemlouvat, Bojmíre,“ dodal Rogan, vzal si láhev a také si zavdal. „Ta záležitost s Hrutovem mě zajímá. Zachytil jsem nějaké vystrašené šepoty a chci se tě na ně trochu poptat. Jako člen tamější posádky budeš vědět, co je pravda a co jenom vesnické tlachy.“

Družiník zamyšleně pokýval hlavou. Ke kopcům se s dychtivostí mladé nevěsty tulila tma. Citelně se ochladilo a zmáčené šaty studily jako dotek nebožtíka. „Nu ano. Asi dám na tvou radu, černokněžníku. Ten ztracený půlden stejně nikomu život nezachrání. Navíc bych řekl, že nám můžeš pomoci.“

Šerem k nim přilétl dusot kopyt a vyplašené ržání.

„Co jsem říkal?“ ohlédl se Rogan. „Goryvlad je ubručený jako starý mládenec, ale jinak je na něj spoleh. Můžeme hned vyrazit.“

Když Bojmír opět svíral mezi stehny boky své jančící klisny a pobízel ji za čarodějem a jeho strašidelným průvodcem, zase na něj zaútočily pochybnosti. Vzpomněl si na povídačky o ceně, kterou prý černokněžník žádá za své rady a pomoc, a zatrnulo mu. Jenomže teď už nemohl couvnout, a tak své obavy přehlušil tichou modlitbou k Radhostovi a nechal se pohltit stínem hvozdu.

Jak postupovali od Trstenice na východ, les s každým krokem houstl a temněl. Nakonec je obklopila taková černota, že Bojmír ne-

dohlédl málem ani na své vlastní prsty, v nichž se rychlým zavíráním a otevíráním pěsti snažil rozproudit ztuhlou krev. Černokněžník a vlk však klusali po draganské stezce bez jediného zaváhání či klopýtnutí. Otěže Vršovcovy klisny uvázali k mágovu sedlu a kobyla vraníka slepě následovala. Bojmír tušil, že jsou v tom čáry, ale stejně se zeptal - možná spíš proto, aby přerušil tíživé ticho.

„Ne, nepotřebujeme si svítit na cestu,“ odvětil Rogan a ohlédl se v sedle. Družiníka okamžitě zamrzelo, že nedržel jazyk za zuby. Čarodějovy zlověstné oči s propastně hlubokými černými zřítelnicemi se teď změnilly ve šterbiny doutnající rudou, démonickou září.

„Chápu...“ zachrptěl Bojmír.

„Neboj se, kdyby do cesty trčela větev, varuju tě.“

„Díky... Echm... Ptal ses na Hrutov...“

„Ano. Vyprávěj mi o něm; využijme čas. Vím už něco o loňské bitvě i tajemných událostech, k nimž došlo letos, ale zajímalo by mě, jak to všechno začalo.“

„Je to dost dlouhá historie...“

„Máme čas a já jsem trpělivý posluchač.“

„Jistě...“ Ačkoli se chystal vytahovat na světlo ne zrovna příjemné vzpomínky, Bojmír byl stejně vděčný za možnost myslet na něco jiného. „Pokud se nepletu, je to už sedm let, co Hrutov vyrostl na ostrožně nad Trstenicí. Dal jej postavit vršovský kníže Zubřivoj, na ochranu stezky, protože si poutníci čím dál víc stěžovali na nebezpečí cílající v těchto končinách a hledali jiné trasy. Hlubiny Hrutovského hvozdu skýtalý útočiště kdejakým psancům a lapkům, o dragonech ani nemluvě. Pro všechnu tu chamrad' bylo samozřejmě nejlepším způsobem obživy přepadávání kupeckých karavan. Knížete to nakonec dožralo a nechal nad řekou, u zemské brány na kraji lesa, vybudovat dobře opevněnou tvrz. Její správu a dohled nad stezkou svěřil svému bratranci, vladyku Živanovi, a jeho bojovné družině. Zubřivoj se tím zároveň zbavil svého největšího odpůrce a soka ve Vratislavi. V podstatě jej do té odlehle končiny poslal do vyhnanství, ale to teď nechme stranou.“

„Pozor na hlavu,“ upozornil černokněžník.

Bojmír by nízko visící větev nezahlédl. Naslepo se skrčil v sedle, nu ramenou mu zašustilo listí. Když se opět narovnal, pokračoval:

„Živan byl nicméně rázný muž, se zbojníky se raz dva vypořádal a na stezce bylo zanedlouho opět bezpečno. Kupců přibývalo, obchod vzkvétal, knížectvím opět teklo bohatství. Trvalo to tři, možná čtyři roky. Za tu dobu nedošlo k žádnému přepadení, jenom občas někoho zlákala bludička do houští nebo vyhladovělá vlčí smečka strhla osamělého pocestného... Pak byly na východ od Hrutova opět nalezeny vydrancované kupecké vozy a lesní mrchožrouti si po dlouhé době zase pochutnali na člověčině. Někdo začal zase útočit na poutníky - dokonce i na ty s početnými ozbrojenými průvody. A nikdy neušetřil ani živou duši. Zubřivoj zpočátku podezříval dragany, protože šupináčům nikdy nedělalo problém prolít trochu lidské krve, dokonce na ně tvrdě udeřil mečem a ohněm, ale tentokrát jim křivdil..."

„Byl to Živan sám, že?" hádal Rogan. „Z lovce vlků vlkem..."

»*Hele, proč zrovna tohle přirovnání?*« ohlásil se Goryvlad, čenichající v temnotě pár sáhů před nimi.

„Jistě, Živan," potvrdil Bojmír a smetl si z obličeje pavučinu. „Nějakou dobu se o tom pouze šeptalo, ale loni začátkem léta ten výkal konečně vyplaval na hladinu. Hrutovští loupežníci zmasakrovali karavanu franských kupců s nákladem dobré oceli z rýnských výhní. Nebyli však důslední jako jindy - jeden z ozbrojených strážců karavany jim vyklouzl a navzdory ošklivým zraněním docválal až do Vratislavi. Tam, ještě než vypustil duši, všechno barvitě vylíčil knížeti. Tehdy pohár Zubřivojovy trpělivosti definitivně přetekl..."

V černotě před nimi zazurčela voda. Houštiny, šimrající jezdce listím a lepící se na jejich pláště trnitými šlahouny, je konečně pustily ze svého objetí. Matný svit hvězd, které pomrkávaly skrz vzácné škvíry v jinak jednolité klenbě listí a větvoví, skotačil na neklidné hladině potoka.

„Opatrně," zabručel černokněžník.

„Vidím. To je bystřina, která vytéká z draganského jezera, nemám pravdu?"

„Máš. Už to není daleko."

Zašpláchala voda, podkovy hluše zazvonily na kamenitém dně potoka. Na protějším břehu Rogan stočil vraníka doprava - pěšina se dál kroutila podél bublajícího proudu.

„Takže jste udeřili na Hrutov," připomněl čaroděj.

„Nebyla to žádná legrace, to ti teda řeknu. Byl jsem u toho. Živan podepřel bránu silnými trámy a palisády se jen hemžily lukostřelci, když jsme přijeli, vedeni Zubřivojem a jeho synem Milislavem. Mnoho dobrých vršovských mužů tam na svahu nad Trstenicí ulovila Morena. Nakonec jsme ale bukovým kmenem vrata rozdrtili a s pomstou na čepelích vpadli do hradiště. Jakmile bylo jasné, komu připadne vítězství, Živan sebral hrstku zbylých bojarů a vyskočili do sedel. Prosekali se ven a hnali do lesů. Kněžic Milislav velel výpravě, která jim vyrazila po stopách, a já jel po jeho boku. Ti parchanti se ale nesmířili s osudem lovených zajců, nenechali se pobíjet zezadu. Zastavili se, nastražili past a uprostřed houštin na nás ze zálohy zaútočili. Okamžik překvapení a dobře zvolené místo střetu stály na jejich straně - navzdory naší přesile nás málem pobili. Až když Milislavův oštěp proklál Živana skrz naskrz, polevili v tlaku a dali se na ústup. Zůstalo jich asi půl tuctu. Popadli svého umírajícího vladyku a zmizeli v houštinách, jako když hodíš kámen do jezera."

„Tím to ale neskončilo," prohodil víceméně sám pro sebe Rogan.

„Ne," potvrdil družiník temně. „To bych teď nechvátal do Vratislavi se žádostí o posily. Na rozkaz Milislava, který je od Živanovy porážky velitelem Hrutova. Neuvěříš, s kým se chystáme válčit."

„Ale ano, uvěřím. Vždyť jsem ti říkal, že už se mi něco otřelo o uši. V hvozdu prý ožívají mrtví a pod velením samotného Živana se šikují k útoku, aby se Vršovcům krutě pomstili."

„Tak. A nejsou to jenom vesnické báchorky, Černý. Já na vlastní oči viděl, jak Milislavův oštěp vnikl Živanovi mezi žebra. Rudá stříkala proudem, na mou duši. Takový zásah prostě nemohl přežít. Přesto ti ale spousta mužů z hrutovské posádky odpřísáhne, že ho viděli živého, zdravého a plného síly a zášti jako nikdy předtím. A uzdravil se zázračně rychle - dokonce už loni o žních tlupa pod jeho velením rozpoutala rabování a vraždění nejen na stezce, ale i na samotách podél hvozdu a ve vesnicích u Trstenice. Navíc Živan není jediný, kdo zázračně vyklouzl z Morenina náručí. Ta jeho sběr hubí všechno, co jí přijde do cesty, ale nikdy po sobě nezanechá jediné tělo. Všechny mrtvolky odvezou s sebou."

„A Živan je prý ve svém doupěti uprostřed hvozdu černými kouzly oživuje," doplnil černokněžník.

„Je to pravda. Chápej, Černý, já nejsem chlap, co spolkuje každý žvást o běsech skučících v lesích, ježibabách číhajících v dutinách stromů a skřítcích, jimž je potřeba házet drobty pod práh, aby v noci vykydali kravám hnůj. Nevidím řádění vodníka nebo rusalky za každým utonutím a když má někdo zlý sen a v noci nemůže popadnout dech, nejdřív se ho zeptám, jestli před spaním nezbaštil kus slaniny s cibulí, česnekem a sladkým vínem - až pak začnu uvažovat o kikimóře. Když je ale něco vůčihledné a potvrzené očitými svědky, jsem ochoten uvěřit i na mrtvé, kteří se vrátili z Lesa věčnosti."

„To já také," souhlasil Rogan a ačkoli mu Bojmír nemohl vidět do obličeje, usmál se. Trpce, nevesele. „Dokonce jich pár znám."

„Ach..." pochopil družiník. „Vždyť ty sám... Proslýchá se, že... jaksi..." Rozpačitě si odkášlal. „Takže je to možné? Můžou se duše vrátit ze záhrobí a vstoupit zpátky do svých studených těl?"

„Jistě. Možné to je. Ale rozhodně to neuděláš lusknutím prstů a zvoláním nějakého *čáry máry*. Oživovat mrtvé není jako uklohnit z bylinek lektvar proti nadýmání. Čaroděje, kteří to umějí, bys spočítal na prstech jedné ruky - a ke všemu by to byla ruka nešikovného dřevorubce. Takové kouzlo se totiž bohům tuze nelíbí. A kdo si chce pohněvat Morenu, Velese nebo Černoboha?"

„Nikdo," vysoukal se sebe Bojmír.

„A právě proto," dodal černokněžník, „mě náramně zajímá, kdo, jak a proč si zahrává s takovými nebezpečnými kouzly..."

»*Už jsme skoro tam,*« oznámil Goryvlad.

Družiník z Hrutova narovnal ramena a zamžoural před sebe. Tma nad stezkou a potokem trošku prořídla - odněkud zepředu pronikalo do lesa kalné, rozptýlené světlo. Po několika dalších krocích je zastavil šramot a varovné syčení z porostu.

„Kdo tam?" otázal se nepřívětivý hlas z rozsochy stromu, jehož mohutná silueta se černala na pozadí onoho záhadného světla.

„Přece já," opáčil Rogan. „Nepoznáváš mě?"

„Černokněžník?" Bojmír v hlasu rozeznal odstín stejného strachu, jaký míchal i jeho vlastními vnitřnostmi. Strážce byl jistě připravený na leccos, ale černé demony s ohnivě planoucíma očima nepotkával každodenně ani v těchto divokých, ponurých lesích.

„Kdo jiný? Vezu Čadraga, jak žádal váš náčelník."

„Kdo je to s tebou?“ Otázku doplnilo tiché zavržení napínaného lučiště.

„Přítel. Ručím za něj.“

Chvilka zaváhání. Pak zaškrábaly drápy na kůře, zašustilo listí a ze stromu seskočila na stezku nelidsky ohebná postava. Koně sebou cukli a opět zafrkali.

„Tak dobrá,“ zasyčel stín. „Můžete projít. Ale budu vám dýchat na krk, takže žádné neopatrné pohyby. Je to má povinnost. Jistě to chápeš, černokněžníku.“

„Ovšem.“ Rogan pobídl hřebce a klisna jej odevzdaně následovala. Jak míjeli strom a strážce krčícího se u kmene, Bojmír doslova cítil, jak se za ním otáčí hrot šípu. Husí kůže jej obsypala od kořínek vlasů až k patám, ale ovládl se a zachvění, které se dralo z jeho útrobu a hodlalo jím otrást jako mokrým psem, důrazně potlačil.

V úvalu mezi vymýcenými, nyní hustým mlázím zarostlými sva-
hy, leželo nevelké jezero. Z jeho vlhkých, kobercem mechu pokry-
tých, trávou a rákosím šustících břehů se zvedaly prosté, blátem ole-
pené chýše se střechami z proutí a chvojí. Jakmile se osadou rozlétna
zvěst o černokněžníkově návratu, zavržala vrata a černou hladinu
potrhaly kmitavé odrazy plamenů pochodní v tlapách odevšad se
hrnoucích ještějších lidí.

Bojmír se musel ovládnout, aby nesáhl po zbrani, když se kolem
nich hned u lesa shlukl dav pružně se vlnících šupinatých těl ve
skrovných oděvech z kůží a tu a tam i odřeného plátna - vesměs
uloupeného nebo vyměněného za kožešiny a paroží. Čaroděje už
znali, ale pobledlého družníka zhusta častovali nepřátelskými pohle-
dy svých hadích očí, cenili na něj zuby v širokých ústech pod zakrs-
lými plazími nosy a syčeli nevlídná slova ve svém ošklivě znějícím
jazyce. Naštěstí však zachovávali uctivou vzdálenost – už jen díky
strašidelnému zjevu majestátně se nesoucího Goryvlada.

Hlučící dav doprovodil příchozí k dlouhému srubu s vyřezáva-
nými rámy a vysokou střechou. Ten na rozdíl od ostatních obydlí
neměl kulatý, ale hranatý půdorys. Průčelím s velkými vraty dřepěl
na břehu, avšak zadní část vyčnívala až nad jezerní hladinu - tam
podlahu podepíraly tlusté kůly, zapuštěné do bahnitého dna.

Ze dveří vyšel neobyčejně mohutný dragan se zářivými zlatozele-

nými šupinami. Bojmíra bezděčně napadlo, že jeho kůži by mohl bohatým franckým kupcům prodat za celou hřivnu stříbra. Muž, jako by si přečetl jeho myšlenky, bodl proti družiníkovi dřevěným náčelnickým žezlem s pěkně vyvedených okřídleným ještěrem na konci.

„Co je tenhle zač?“ zasyčel vládce draganů.

„Přítel,“ zopakoval Rogan, sesedaje z vraného hřebce.

„Vypadá spíš jako nějaký Vršovec!“

„To bude tím, že k tomu rodu skutečně náleží,“ odvětil mág klidně.

„Cože?“ ukázal vládce Dragoboru dvě řady zažloutlých, ale stále zdravých a ostrých zubů. „U veliké Dragy, proč jsi ho sem přivedl? Vršovci jsou našimi úhlavními nepřáteli! Tenhle tu bude čmukat a když na nás příště měkké kůže z Vratislavi zaútočí, bezdůvodně, jako vždy, ukáže jim, kudy se dát a kde udeřit na slabá místa v naší obraně.“

„Toho muže přepadl tvůj povedený bratříček, náčelníku. Podle práva by od tebe mohl žádat náhradu za utrpěnou újmu!“ zavrčel černokněžník a jeho tón přinutil Sebedraga sklonit výhružně pozvednuté žezlo.

„Čadrag,“ sykl a stočil pohled očí se svislými šterbinami zřítelnic k nehybnému tělu na vraníkových zádech. Vypadalo to, že až teď postřehl, že mu chybí hlava. „Cože, tys ho zabil?! Žádal jsem tě přece, abys ho přivlekl zpátky živého. Byl to můj bratr. Jistě, zešléle ze svých kouzel a rituálů a když začal osadě škodit, vyhnali jsme ho do hvozdů, ale pořád mu v žilách kolovala krev mého otce. Nepřál jsem si jeho smrt...“

„Opravdu? Vždyť jste po něm metali oštěpy a střídali šípy. Mě jste zavolali právě proto, že přežil všechny vaše pokusy zabít jej!“

„Ovšem, jeho řádění u stezky bylo nutné zatrhnout rázně a hned, dřív než na něj Vršovci odpoví dalším přepadením Dragoboru, ale stejně jsem doufal, že ho lapíš živého...“

»Tak dost,« zavrčel Goryvklad na zdůraznění slov, vmetených do vladkovy mysli. »Neroň tu teď falešné slzy, náčelníku! Víím, oč ti jde, a určitě to není mizerný bráchův život. Zajímá tě pouze tajemství jeho nezranitelnosti. Který náčelník a vojevůdce by nechtěl, aby jeho bojovníky nemohla zahubit žádná zbraň? Navíc nás nejspíš chceš

nařknout z nedodržení dohody a smlouvat o výši odměny. Už jsem vás prokoukl, synové draků, jste mazaní a prolhaní, ale na nás tyhle fígle nezkoušejte!«

Syčivé hlasy utichly, jako když utne, několik draganů dokonce polekaně couvlo. Sebedrag zaraženě zíral na naježeného vlka. Ještěří lidé díky k nosu se sbíhajícím kostem nad očními důlky vypadali pořád zamračeně, ale teď panoval ve vladykově obličejí kromobyčejně ponurý výraz.

„Myslím si to samé,“ usmál se černokněžník mile, až z jeho výrazu ukapával jed. „Kromě toho, lov se povedl přesně podle tvých požadavků, Sebedragu. Nikdo přece netvrdí, že je Čadrag mrtvý.“

Dragoborský vladyka po něm švihl udiveným a tak trochu rozhořčeným pohledem, podezřívaje čaroděje z krutého vtipkování.

„Cože? Vždyť jsi mu usekl hlavu!“

„No a?“ sáhl Rogan po vaku u sedla, rozvázal jej a sáhl dovnitř. Sami jste se přesvědčili, že se mu každá rána, třeba i smrtelná, hned zahojí. Ta po mém meči se mu sice nezacelila, ale život mu to rozhodně nevzalo.“

Dragané nechápavě civěli na Čadragovu hlavu, kterou černokněžník za ucho vytáhl z pytle.

„Hej!“ zatřásl Rogan tou podivnou trofejí, až jazyk, mrtvě visící z pootevřených úst, vlhce zapleskal. „Prober se, neřáde!“

K úžasu všech kolem se ze zubaté tlamy ozval hnusný chrapot, hlava vtáhla jazyk dovnitř, zamlaskala a rozlepila víčka.

„Co... Kdo... A do svinské prdele!“

„Hlavně nezačni ječet,“ varoval tu ohavnost ve svých prstech Rogan. Čadrag, jakmile poznal náčelníka, svého bratra, nenávistně zablýskal očima, zacvakal zuby a očividně se chystal vychrlit proud nadávek.

„U křídel naší pramatky,“ zachraptěl Sebedrag. „Takže ani tvůj čarodějný meč nedokázal toho ničemu zahubit?“

„Ne. To se povede, až když zjistíme, odkud se ta jeho nezranitelnost vzala. Tebe to přece taky zajímá, ne?“

„Neřeknu vám ani hovno, parchanti!“ štěl Čadrag.

„Opravdu?“ usmál se Rogan ošklivě. „Uvidíme. Náčelníku? Nepozveš nás dovnitř? To, co zamýšlím udělat, nepotřebuje svědky.“

Zbytečně bych někomu přidělal noční můry."

„Rozumím," přikývl vладыka a přísně se rozhlédl po kruhu zvědavých tváří. „Slyšeli jste? Představení skončilo. Na kutě, všichni! A ty, Dragoljo," otočil se k mladému strážci, který přivedl hosty z lesa a pořád v dlaních svíral luk s šípem přiloženým k těživě, „mazej zpátky na své stanoviště!"

Noční shromáždění se začalo s nespokojeným sykotem rozcházet. Když černokněžník a jeho společníci následovali vладыku ke dveřím jeho rozměrného dvorce, Bojmír si v duchu hrubě spílal za to, že Rogana poslechl a jel za ním do tohoto hadího hnízda. Draganí kouzla bylo to poslední, s čím kdy chtěl mít něco do činění.

Ve vstupní části vладыkova domu, nacházející se ještě na břehu, poblikávalo u břevnové zdi široké, kameny vykládané ohniště. Kouř mizel v dymníku z proutí olepeného vypálenou hlinou.

Jedna ze Sebedragových manželek, šupiny zářivě rudé jako stříbrné plíšky třpytící se odleskem ranních červánků, k němu poklekla, přiložila na uhlíky suché chrastí a chtěla rozfoukat plameny, ale Rogan ji jemně odstrčil.

„Nechte nás!" poháněl Sebedrag houf žen a dětí k dveřím do zadní komnaty, té nad vodou. „Tohle není nic pro vaše oči a uši. Připravte zatím hostům něco k snědku!"

Neproběhlo to bez reptání a dohadování se, ale po chvíli se za početnou náčelníkovou rodinou zavřela vrata a brebentění ztichlo. Sebedrag se obrátil k černokněžníkovi a kývnutím hlavy mu naznačil, že může začít.

Rogan vztáhl pravačku k ohništi a rázně otevřel dlaň. Z chrastí zprudka vyskočily plameny a v průduchu dymníku to zahučelo, jako když se nadechne statný lesní tur. Bojmír, ačkoli setrval v bezpečné vzdálenosti, teď couvl ještě o krok.

„Co... co chceš dělat?" zachraptěla Čadragova hlava, položená na udusané hlíně poblíž ohniště. Ohnivě jazyky se zrcadlily ve skřetových vytřeštěných očích se zřítelnicemi zúženými do škvírek tenkých jako vlásky.

„Můžeš třikrát hádat," zabručel Rogan temně a zvedl hlavu za ucho.

„Ani to nezkoušej, zkurvysyne! Nic vám neřeknu!"

„Uvažoval jsi už o tom, co s tebou asi udělá oheň? Myslíš, že se dokážeš uzdravit, i když z tebe zbudou jen ohořelé kosti a hromádka mastného popela? Silně o tom pochybuju. Ale jak tě budou požírat plameny, budeš to cítit až do konce. Řekl bych, že tě čeká oceán bolesti. Zkus si to.“

S těmi slovy černokněžník natáhl ruku s hlavou nad ohniště. Plameny kebuli lačně olízly, na pahýlu krku zaškvířilo maso, palotu v okamžiku naplnil smrad spáleniny. Čadragovo strašlivé vytí vzlétlo skrz dymník do noci. Bojmír se přistihl při tom, že si cpe ukazováčky do uší. I Sebedrag sebou cukl směrem k ohništi - tak nebo tak, mučili jeho bratra a v něm se něco pohnulo. Goryvlad sedící u Rogana však na něj pohlédl svýma černýma očima a zlehka ohrnul chlupatý ret, ukazuje pár špičáků. Vladyku to zastavilo spolehlivěji než řetěz na kotníku.

Rogan stáhl ruku zpátky. Hlava příšerně vřeštěla, hromovala, proklínala. Z ohořelého masa se kouřilo.

„Jak se ti to líbilo?“ vycenil černokněžník zuby. „Mám pokračovat?“

„Ne!“ zaskučel Čadrag.

„Tak mluv! Kdes přišel ke své nezranitelnosti?!“

„V lese! Už nevím, kde přesně...“

Rogan opět přiblížil hlavu k šlehajícím plamenům.

„Přísahám!“ zařvala. „Možná bych to místo zase našel, ale nedokážu ti přesně popsat cestu! Jaúúú! Strašně to pálí!“

Černokněžník se slitoval a odtáhl kebuli dál od ohně.

„Řekni mi, jak to bylo, a už tě nebudu mučit!“ zavrčel na ni.

„Dobrá, dobrá!“ Čadrag si olízl vyschlé, popraskané rty. „Když mě můj krkavčí brácha vyštval z Dragoboru, prchal jsem jen tak nazdařbůh. Pořád hlouběji a hlouběji do lesa, přes kopce a doliny. Už mi docházely síly, když mi cestu zkrřížil malej potok. Doslova jsem se u něj zřítíl na hubu a dychtivě jsem pil. A najednou jsem ucejtil, jak se mi vrací síla...“

»Jako každému žíznivci, který konečně svlaží hrdlo,« utrousil Goryvlad pochybovačně.

„Ne,“ snažila se na něj hlava pohlédnout koutky očí. „Bylo to mnohem silnější. Nejdřív to bolelo, až jsem se polekal, ale pak křeče

ustaly a já cejtíl jen tu sílu, která mnou prostupovala. Došlo mi, že voda je kouzelná. Tak jsem chlemtal jako pominutej."

„A dál?" chmuřil se Rogan. „Jak jsi zjistil, že jsi nezranitelný?"

„Po nějakým čase jsem se vydal proti proudu. Zajímalo mě, kde ta divotvorná voda pramení. Jak jsem přelejzal balvany na břehu, uklouzl jsem, praštil sebou mezi ty skály a zlomil si hnátu. K mému úžasu ale rozbitý kolena skoro okamžitě přestala krváčet a rány se zacelily, nezůstala po nich ani jizvička. Pak se mi narovнала i ta noha - bolelo to jako šlak, ale kosti zase srostly. Pochopil jsem, jaký štěstí mě potkalo. Vytáhl jsem nůž, jedinou věc, kterou mi ty skety na čele s támhletím hajzlem nechali, a řízl se do prstu. Okamžitě se zahojil. Zkusil jsem říznout hlouběji, ale všechno se opakovalo. Pár kapek krve a pak bleskový uzdravení. Byl jsem nezranitelněj. Vykašlal jsem se na hledání pramene. Vydal jsem se zpátky k Dragoboru a přemýšlel jsem o způsobu pomsty..."

„Nelžeš mi?" nakrčil Rogan obočí. „Opravdu to byla voda z lesní bystřiny?"

„Přisahám! A teď sejmi svý kouzlo, ať mi může kebulé přirůst zpátky k tělu!"

„To si ještě rozmyslím," řekl černokněžník a ledabyle hodil hlavu na spoutané, neustále sebou škubající tělo pohozené v koutě. „Pokud se budeš chovat slušně, tak to možná ráno udělám."

„Ty parchante prolhanej..."

„Kuš!"

»Věříš mu?« vzhlédl k čaroději Goryvlad. »Potok se zázračnou vodou, to se mi nějak nezdá.«

„Mně taky ne, ale nezdá se, že by lhal."

„Mluvím pravdu!" zakvílela hlava, snažící se pomocí mrštného jazyka zvednout na pahýl krku.

Černokněžník se otočil k Bojmírovi. Na zjizveném obličejí měl zamyšlený výraz. „Začíná se nám tu rýsovat vysvětlení i pro záhadu oživlých mrtvých z Hrutova, přáteli. Voda, která živé tak rychle a účinně uzdravuje, možná dokáže nebožtíky přivést k životu."

Vršovec jen ztuhle přikývl.

„Oživlí mrtví?" zeptal se Sebedrag poněkud slabým hlasem.

„Slyšíš dobře," pohlédl na něj Rogan. „Neměli jste v poslední

době ve tvém kmeni nějaká nevysvětlená zmizení?"

„To teda měli," přikývl vladyka. „Od zimy se ztratilo pár draganů ze samot a menších usedlostí hlouběji v lese. Ale mysleli jsme si, že je zadávila divá zvěř nebo možná tahle krysa..."

„Nikoho jsem neunesl!" zavřeštěl z kouta Čadrag. „Akorát jsem z jedný vesnice u Trstenice ukradl dobře vykrmený lidský dítě, samá krev a mateřský mlíko..."

„Drž zobák!" umlčel ho Rogan. „Je to tak, vladyko, tvůj pomatečný bratr za to skutečně nemůže. Podle všeho to udělali uprchlíci z Hrutova. Určitě jsi slyšel o loňské bitvě o hradiště..."

„Slyšel, jakpak by ne. Zprávy o tom, jak se Vršovci vraždí navzájem, mě vždycky potěší. Stejně, jako mě teď děsí, když říkáš, že pak zase vstávají z mrtvých."

„Vypadá to tak. Bojmír ti povypráví celý příběh. Radím ti, pozorně mu naslouchej, protože se to patrně týká i tvého rodu. Vy i Vršovci teď máte nového, mnohem nebezpečnějšího nepřítele."

„To z nás ještě nedělá spojence," namítl Sebedrag umíněně.

„Ne, to ani náhodou," opětoval jeho nevraživý pohled Bojmír.

„Přesto bych ocenil," vkročil mezi ně Rogan, „kdybychom se teď společně napili. Nevím jak vy, ale já už to docela potřebuju."

„To my všichni," přikývl Sebedrag a koncem vyřezávaného žezla třískl do dveří. „Ženské! Přineste džbán medoviny, hned! Té nejostřejší!"

Vrata se okamžitě rozletěla a náčelníkovy manželky se s neutišitelným sykotáním a zvědavě rozšířenýma očima nahrnuly do komnaty. V prstech zakončených drápy pečlivě zabroušenými do špiček už nesly plné džbány a objemnou misku s uzeným masem.

»*To je ale vůně!*« olízl se Goryvlad.

„Já si dvakrát rozmyslím, co tady vezmu do úst," zabručel si Bojmír pod vousy.

»*A to jako proč?*« zaslechl jej vlk.

„Říká se, že dragané si rádi smlsnou i na člověčině..."

»*Hm. No a? Proč by mi to mělo vadit?*«

»*Gorjo?!*« ošklivě se na vlka podíval Rogan.

»*Co? Mám sklapnout?*«

»Uhodls.«

Dragolja snad poprvé v životě raději trávil noc na stráži v lese než doma na loži se svou mladou ženou. Dnes, když Dragobor hostil ty démonické cizince a navýsost podezřelého Vršovce - klidně mohl být zvědem, či najatým vrahem - mladý bojovník rád upřednostnil hnízdo v koruně dubu před pohodlím své chýše. Hlavně, že byl od těch podivných návštěvníků co nejdál.

Zarýváje drápy na rukou a bosých nohou do vrásčité kůry, hbitě vylezl po statném kmeni a uvelebil se v mechem vystlané rozsoše. Luk si sňal ze zad a položil si ho k ruce, stejně jako plný toulec.

Hvozď byl až nezvykle tichý, jen tu a tam v dálce zahoukala sova a v houštích zašustil a zafuněl ježek. Dnes se z temných hlubin lesa neozývaly rusalčí zpěvy či lačné skučení hejkalů, ba ani prosté vlčí vytí. Dragoljovy oči se zatáhly blanitými víčky a on upadl do dřímoty.

Náhle do kypré lesní prsti s temným zaduněním narazilo kopyto.

Dragolja se polekaně napřímil a sáhl po luku. Srdce zabušilo ve spáncích, otupení krátkým spánkem bylo raz dva pryč. Šupinaté pracky pozvedly zbraň, šíp sklouzl dozadu po pěsti svírající kůži omotané lučistič. Dragan znehybněl.

Zvuk prozradil těžké, statné zvíře. Strážce mžoural do tmy a v duchu se modlil k dračí pramatce svého rodu, aby to byl pouze jelen nebo divočák. Ani zubři v těchto končinách nebyli žádnou vzácností. Téměř pokaždé, když na Dragolju vyšla noční hlídka, vysoká dusala v houštích kolem a on nejednou přinesl k snídani čerstvé maso. Možná i dnes bude mít štěstí...

Z neproniknutelné temnoty zaznělo hlasité frknutí. Srdce, ještě před chvílí dusící Dragolju v krku, mu teď spadlo až do kalhot...

Kůň.

„Ani se nehni!“ křikl mladý bojovník, otáčeje luk za tajemnými zvuky. Zároveň koutkem oka mrkl na signální roh, pověšený na řemeni na blízké větvi. Ne, na poplach a paniku bylo ještě brzy...

„Co jsi zač a co tu pohledáváš?!“ pokračoval s nacvičenou rázností, která měla případného vetřelce pořádně vylekat a znejistit. Slyšíš?!”

Kopyto opět narazilo do stezky a v matném světle, prodírajícím se sem od Dragoboru, se ukázal jezdec. Hrot šípu se okamžitě otočil proti temné siluetě v sedle.

„Mířím ti rovnou na srdce! "křikl Dragolja. „Ještě krok a pošlu tě k Moreně! Kdo jsi?! Odpověz!"

Neznámý však neřekl ani slovo. Místo toho pobídl oře. Těžká kopyta na tvrdém chodníku zaduněla jak kost na velikém bubnu.

Dragolja pustil tětivu. Tisové lučiště se vymrštilo, kostěný hrot s navrtanou dírkou varovně zahvízdal. Jezdec nesrozumitelně hekl a zřítíl se do kapradí u stezky. Posledním trhnutím otěží napůl otočil koně - ten zaržál a odcválal zpátky po pěšině.

Dragan bleskově sáhl do toulce a napjal tětivu s dalším šípem k šupinatému líci.

Dusot kopyt pohltil les. Rozhostilo se ticho.

Dragolja čekal. Tělo s nohama trčícíma na stezku se nehýbalo. Strážce uvolnil luk. Ještě chvíli váhal, pak si pověsil toulec na záda, roh kolem krku a seskočil ze stromu. Bylo to vysoko, příslušník neohrabané lidské rasy by riskoval zlomeninu nohy, nebo alespoň vyvrtnutý kotník, ale ještěří muž dopadl pružně, téměř bez otřesu. Když se pak narovnal, luk a šíp v jeho prstech už byly opět připravené ke střelbě.

„Hej!" houkl na ležící tělo. „Žádné triky!"

Žádná odpověď. Dragolja se obezřetně šoural blíž. Nebyl takový hlupák, aby se hned hrnul k skolenému cizinci a skláněl se k němu. Pořád ještě to mohl být úskok. Pečlivě zamířil a z bezpečné vzdálenosti prošpikoval tělo zachumlané v plášti druhým šípem. Žádný hlas, žádné škubnutí, jen zvuk hrotu zavrtávajícího se do masa. Vypadalo to, že jezdce opravdu zabil už první střelou. Až teď opřel luk o blízký kmen, vytáhl od pasu nůž a přistoupil k mrtvole, ležící na břichu.

V okamžiku, kdy tělo obrátil obličejem vzhůru, neznámý se bleskově nadzvedl a mocně švihl rukou. V pěsti svíral polovinu zlomeného šípu. Dragolja vyřeštil oči a otevřel ústa, avšak vykřiknout už nestihl. Kostěný hrot se mu skrz ucho ponořil do mozku tak hluboko, že málem vyšel na druhé straně. Ošklivě to křuplo.

Muž odvalil chroptícího šupináče stranou. Zvedl se do kleku, sáhl si na záda a se zaťatými zuby si vyrval z trupu i druhý šíp. Pohrdavě jej odhodil a sklonil se nad dodělávajícího dragana. Chvíli počkal, až křečovitě záškuby v údech ustanou. Potřeboval jistotu, že duše opus-

tila tělesnou schránku. Pak si sáhl pod plášť a vytáhl odtamtud čturu z vytvrzené kůže. Opatrně ji odzátkoval a s palcem přitlačeným k hrdlu nalil do draganových pořád jakoby užasle otevřených úst trochu průzračné tekutiny. Pak mu zatlačil čelist zpátky a vrátil láhev do záhybů pláště. Začal odříkávat nějaká podivná slova, podle rytmu nepochybně zaklínadla.

Odezva přišla záhy. Zcepenělý Dragolja sebou náhle škubl, zaryl drápy do hlíny a ohavně zachrčel. Neznámý se od něj rychle odtáhl.

Oživlý dragan zaskučel skrz zaťaté zuby a zkroutil se jako plod v matčině lůně. Zalomcovaly jím křeče, údy prolétly zášlehy bolesti. Potrhané kapradí a trsy mechu a hlíny létaly kolem. Signální roh pod zmítajícím se tělem křupl jako vaječná skořápka.

Agónie našťestí netrvala dlouho. Dragan sebou přestal cloumat. Byl celý rozechvělý a udýchaný. Hrud', která před chvílí zdánlivě nadobro znehybněla, se opět prudce zvedala.

Muž v plášti vstal.

„Pojď," řekl zkroucenému draganovi.

Dragolja se poslušně zvedl. Hýbal se prozatím poněkud toporně. Tak trochu udiveně si sáhl na násadku šípu trčící z ucha. Sevřel ji v drápatých prstech a pak si ji s netečným výrazem vytáhl z hlavy. S jistým zájmem pohlédl na chuchvalec mozku, zachycený na hrotu, ale pak odhodil zakrvavený pahýl střely do houští.

„Kdo je teď tvůj pán?" zeptal se neznámý přísně.

„Ty," zabručel Dragolja bez otálení.

„Dobrá. Chci vědět, kde tvůj kmen uchovává mrtvé. Víím, že je nespalujete ani neukládáte do země."

„Ne. Všichni leží v Jeskyni předků." Slova šla z úst těžko, jako když se to přežene s medovinou a jazyk přestane poslouchat.

„Kde se nachází?"

„Ve skalách za osadou," ukázal dragan někam nad Dragobor. Jeho pohyby připomínaly hadrovou loutku, ovládanou motouzy v prstech potulného vypravěče.

„Výborně. Zavedeš mě tam. Hezky potichu, nenápadně a oklikou, abychom se vyhnuli ostatním hlídkám kolem vesnice."

„Rozumím."

Dragolja se vrávoravě otočil na patě a sešel z pěšiny do porostu.

Muž v plášti jej s úšklebkem na rtech následoval. Všechno šlo víceméně podle plánu.

Někde poblíž zaskřehotal sýček. Obvykle ohlašoval smrt, ale dnes nebyl dobrým věštcem. Tuto noc se ti, které už k sobě dávno povolala Morena, měli vrátit mezi živé.

Muselo už být dávno po půlnoci, když Rogan náhle otevřel oči a posadil se. Ačkoli ještě před okamžikem spokojeně oddechoval ze spánku, teď nemžoural, nevzpamatoval se, neměl zrak zastřený sny. Vzbudil se jako šelma, do úplné bdělosti.

Goryvlad už byl samo sebou vzhůru. Pořád ležel, ale hlavu měl zvednutou, uši našpicované, ocas neklidně zametal podlahu.

»*Veselovy rohy, co je to?*« vyslal mu Rogan do mysli.

»*Něco silného. Skoro jako božská magie.*«

»*Kde by se tu vzala?*« Černokněžník se sebe shodil plášť a rychle si natáhl vysoké kožené boty.

»*Vždyť říkám, že jen skoro. Ale... připomnělo mi to Les věčnosti.*«

»*Vážně? Čím jako?*« Rogan vstal a opásal se širokým, bronzovými kroužky pobitým řemenem. Pochva s Krutomorem jej pleskla do levého stehna. Náhrdelník s postříbřenými lebkami bazilišků mu matně zářil na hrudi.

»*Já nevím. Přijde mi to jako ten druh síly, která mnou prostupuje, když se pohybuju záhrobím.*«

»*Možná,*« dumal čaroděj, zatímco si věšel na záda toulec plný šířů, »*se někde poblíž ukázala Morena. Často čenichá v našich stopách a uklízí po nás roztracené duše...*«

»*Ne, tohle nebude ona,*« usoudil Goryvlad a zvedl se. »*Ten její chlad dokážu vycítit na sto honů...*«

„Co..." zabrblal Bojmír a posadil se. Spal u ohniště zachumlaný v medvědí kožešině. Jeho šaty se sušily na trámech kolem pícky. „Co se děje?" zamžoural na ostražitou dvojici.

„Já ti řeknu, co se děje!" zaskřehotala z kouta Čadragova hlava, vykukující zpoza spoutaného, cukajícího se těla. „Tví kámoši jsou posraní strachy!"

„Sklapni," zavrčel Rogan. Pak se obrátil k Bojmírovi. „Pro jistotu se oblékni a měj zbraně po ruce. Něco nedobrého čenichá kolem osady."

„Perunovy koule!" zaklel družiník, shodil kožešinu a chvatně se začal oblékat.

„Klid. Zatím není důvod zmatkovat..."

»*Určitě?!*« naježila se náhle Goryvladovi srst za ušima. »*Protože mně se zdá, že se to začalo přibližovat. A to dost rychle!*«

Rogan se soustředil. V černých hlubinách očí zatančily rudé plamínky. „Máš pravdu," zabručel po chvilce a zprudka otočil hlavu k vratům do zadní části domu. „A přichází to přes jezero. Co to, u všech bohů..."

Vlk nervózně přešlápl z tlapy na tlapu. »*Cítíš to taky? Jsou živí, ale zároveň obestřeni záhrobní magií. Jako by na nich ulpěla Morenina kouzla...*«

Mág a dravec si vyměnili pohledy. Došlo jim to ve stejném okamžiku.

Vzápětí oba jako na povel vyrazili ke komnatě nad jezerem, v níž spal vladyka Sebedrag a jeho početné příbuzenstvo.

„Pomstááá!" zaječela Čadragova hlava, až jim zazvonilo v uších.

Klidná voda mezi kůly podpírajícími vladykův srub se najednou zčeřila. Z černé hladiny se začaly vynořovat ohavně bledé, bezvlasé hlavy. Rychle jich přibývalo. Jedna po druhé zvedaly pohledy vzhůru, ke zčernalé podlaze domu.

To, že většina z nich měla prázdné oční důlky, nehrálo žádnou roli.

Rogan doslova vykopl dveře a vběhl mezi spáče, pěkně naskládané vedle sebe, jako uzenáči na rybářově pultu. „Vzbud'te se!" houkl. „Všichni, rychle! Musíte pryč!" Vladyka Sebedrag s ošklivým klením vyskočil.

Z vody pod domem se vynořil Dragolja. I on vzhlédl a pak svým ohavným společníkům rázně pokynul.

Mrtví dragané, vyzbrojení rezavými sekerami, kamennými mlaty a kyji, které vzali ze svých posmrtných loží v jeskyních, začali šplhat. Kůly byly potaženy vrstvou slizu, ale jim to nevadilo. Možná jim vyhnily oči a jak lezli z jezera, voda vyplavovala z jejich děravých hrudních košů a popraskaných břichů zbytky vnitřností, ale drápy, ty jim zůstaly.

Raz dva vylezli nahoru a jako přerostlí švábi se zahemžili na stěnách dvorce.

„Co to má, u Dragy, znamenat?!" popadl Sebedrag černokněžníka za rameno. „Co se děje?"

„Na otázky není čas!" setřásl Rogan jeho ruku, zarývající mu do kůže ostré drápy, a bezohledně jej postrčil směrem ke dveřím. „Pokud je ti život milý, vezmi nohy na ramena! Postarej se o své ženské a děcka, vyved' je na břeh, prchněte, schovejte se někam!"

Vladykova rodina naštěstí nepovažovala za nutné vyptávat se. Ženy a děti se s křikem a pláčem hrnuly ven z komnaty a pak vstupní síní ke dveřím.

Sebedrag si nedal říct. „Nepůjdu, dokud mi neřekneš, co..."

Něco třísklo do okenice. Vládcí draganů zaskočil zbytek věty. Naopak jeho manželky a potomci začali vriskat a ve dveřích byla najednou ošklivá tlačence.

Další okenice se s lomozem otřásla. A třetí taky. Pak se nedočkavým bušením zachvěla i podlaha.

Rogan nehnul brvou. Pouze sáhl do toulce a pozvedl luk. Údery zesílily.

»*Je to tady!*« ohlásil Goryvlad.

Prostá závora na první okenici praskla, křídla se rozlétla do stran, po podlaze se rozsypaly třísky. Za pařátem svírajícím mlat s kamenou hlavicí se do místnosti vecpala útočnickova hlava. Místo očí měla jen černé díry, ze zubatých čelistí už slezla kůže.

Sebedrag zděšeně zařval, zaklel jmény dávných dračích bohů. Tětiva Roganova luku zadrnčela. Šíp prošpikoval ohnilou lebku a doslova odmrštíł dragana zpátky do tmy. Zaslechli hlasité šplouchnutí. Prázdné okno však okamžitě zastínila další syčící silueta. Zároveň se rozsypaly okenice na zbylých dvou oknech. Černokněžník počastoval další mrtvolu šípem do prsou. Náraz jí škubl, ale díky drápům zaťatým do trámu se udržela a hned se sápara zpátky do okna, šíp nešíp.

»*To je nanic, bráško!*« štěkl Goryvlad, rozběhl se a nárazem čumáku srazil dalšího útočníka zpátky do jezera. »*Nedaj se zabít! Vem na ně Krutomor!*«

Rogan odhodil luk a tasil meč. Do přítmí vyšlehly krvavě rudé

plameny. Mrtvoly tlačící se dovnitř záštiplně zasyčely. Černokněžník přiskočil k nejbližšímu oknu. Poměrně čerstvý, patrně teprve nedávno zemřelý dragan už byl půlkou těla uvnitř. Ohnivá čepel mu proletěla trupem těsně pod hrudním košem. Torzo dopadlo na podlahu, nohy venku šplouchly do jezera. Půlka mrtvoly, táhnoucí za sebou odporně páchnoucí střeva, kolem sebe zašátrala pařáty. Drápy se zařaly Roganovi do lýtky. Čaroděj zasyčel skrz zuby, švihnutím si nohu uvolnil a vztekle dupl draganovi na lebku. Křuplo to, vyšpláchlo něco tmavého a slizkého, ale zdechlina sebou cloumala dál.

„Nic na ně neplatí, Gorjo!“

»*Možná oheň!*«

Poslední vladykovi příbuzní konečně opustili komnatu. Vystřídal je Bojmír, který přeskočil práh, máchaje svou sekerou. Za ním přiběhl Sebedrag s masivním oštěpem v dlaních. Oba se s kletbami pustili do neústupných útočníků. Nad osadou zahučel roh, budící bojeschopné muže a volající je na pomoc.

Rogan tančil v poletujícím plameni Krutomoru a sekal jednu oživlou mrtvolu za druhou. Kolem se sypaly utáté pařáty, hlavy, klubka vnitřností i celé trupy. Jizbu naplnil ohavný smrad rozložených těl. Venku se strhla vřava a černou hladinu jezera roztrhaly odlesky pochodní v dlaních sbíhajících se mužů.

Najednou zaznělo hrozivé, dunivé zapraskání a celý srub na kůlech se otrásl. Goryvlad s tlamou ulepenou hnilobným slizem se odvrátil od okna a spatřil, jak ze středu podlahy vyletují třísky, provázené záblesky neúnavně bušících seker, v tuto chvíli už pronikajících dovnitř.

»*Pozor!*«

Černokněžník utál temeno z další mravenci očištěné lebky a ohlédl se.

„A kurva...“

Opět to zarachotilo a dům se zachvěl. Podlaha se začínala bortit. Bojmír uklouzl na vyhřezlých střevech a jak se pod ním široké prkno najednou zvážilo, Vršovcem to smýklo k díře uprostřed. Mrtví pod podlahou ohavně zaskřehotali a šátrající pařáty popadly družníka za nohy. Zpod ostrých drápů vytryskla čerstvá krev. Bojmír vykřikl, zoufale a zuřivě zároveň, a jeho širočina křupavě zatančila na dych-

tivých hnátech.

„Vršovče!" houkl Rogan a vyrazil Bojmírovi na pomoc.

„Nechod' tam!" štěkl na něj Sebedrag. „Prolomí se to!"

Pozdě. Podlaha se pod váhou mužů uvnitř i živých mrtvol visících zespodu na prosekaných prknech náhle, zprudka a s pronikavým praskotem probořila. Bojmír se v chumlu lačných útočníků zřítíl do vody. Rogan, Goryvlad i Sebedrag po slizkých fošnách sjeli za ním. Černá voda vystříkla.

„Chcípnětééé!" ječel odněkud z domu Čadrag.

Stěny srubu se naklonily k sobě, ale příčné trámy pod střechou a podpůrné sloupy kolem je zadržely.

Rogan se propadl do vlhké, studené temnoty. Náraz těžkého břevna mu vyrazil Krutomor z dlaně; meč okamžitě pohasl v černé hlubině. Vzápětí kláda vmáčkla černokněžníka do bahna na dně. Ucítíl, jak mu praskají žebra. Z úst unikl proud bublin a do nosu vnikla kalná voda.

»Gorjo!« vykřikla jeho mysl.

Nedostal však žádnou odpověď.

Dragolja se vynořil ze změti třísek a polámaných prken na hladině. Při pádu mu jeden trám rozdrtil nohu, ale necítíl žádnou bolest, sotva to vnímal. Pátravě se rozhlédl. Kolem se z vody sápany další oživlé mrtvoly.

„Dragoljo?!"

Mladý dragan si to jméno kdesi v zákoutí své mysli pamatoval. Ohlédl se. Vladyka Sebedrag vyplaval na hladinu poblíž jednoho z tlustých sloupů, přidržuje se ho jednou drápatou rukou.

Mladík vycenil zuby, odporně zasyčel a vyrazil proti němu.

„Dragoljo! U všech bohů, co je to s tebou?"

Dragolja rozšklebil tlamu a rozmáchl se tesákem, který stále svíral v pěsti. Sebedrag vytréštil oči. Zpod vody se pohotově vynořila jeho druhá ruka. Svírala oštěp.

Šupinatá kůže hlasitě praskla a široký bronzový hrot se zanořil do mladíkovy hrudi, rozevřel žebra, prošel srdcem i plícemi a v proudu tmavé, husté krve se vynořil blízko páteře. Dragolju to však k vladykovu zděšení nezastavilo. Ruka s nožem švihla a Sebedrag ucukl. Z čerstvého řezu na rameni mu vytryskla krev.

„U Dragy..."

Dragolja se opět rozmáchl, odhodlaný zasadit smrtelnou ránu.

„Necháš ho, hnusáku?!"

Po nemrtvého zad, těsně nad čouhající hrot oštěpu, se zařala Bojmírova širočina.

»Goryvlade!«

Masivní kláda tlačila černokněžníka pořád hlouběji a hlouběji do hustého bahna. Hlavou mu problesklo, že právě před utonutím jej Černoboh důrazně varoval. Byl do značné míry nezranitelný, ale tohle byl jeden ze spolehlivých způsobů, jak mohl být usmrcen.

»Gorjo! Ozvi se!«

»Tady jsem, bráško!« Konečně odpověď! »Ale jsem v pořádné šlamastyce!«

»Já taky, Gorjo!«

»Musíš si poradit sám!«

Rogan přemohl rostoucí paniku, soustředil vnitřní sílu a obořil se do trámu veškerou silou a kouzly, které dokázal v této chvíli shromáždit. Pod vodou se rudě zablesklo. Břevno se ve víru bublin nadzvedlo. Ne o moc, ale stačilo to. Černokněžník se od něj odstrčil rukama a vyklouzl jako štika.

Jenže v okamžiku, kdy se chtěl odrazit k hladině, se z temnoty kolem vynořilo několik hnílobou oloupaných umrlčích obličejů.

Pařáty zatínající se mu do těla ho strhly zpátky.

Dragolja zavrával, ale pak se rázně otočil a švihl pravačkou. Čepel nože v jeho pěsti probodla Bojmírovo předloktí skrz naskrz. Vršovec zařval. Zezadu jej popadly pazoury dalšího oživlého nebožtíka. Drápy a ostré zuby se zanořily do čerstvého masa. Vystříkla krev. Násada sekery vyklouzla z družiníkových ochablých prstů. Dragolja vyrval tesák z paže a bodl znovu, mocněji a přesněji. Zakřivené ostří zajelo hluboko do Bojmírovy hrudi. Vršovcův křik se změnil v chrčení, a když jej mrtvoly stáhly pod hladinu, zmlkl úplně.

Rogan cítil, jak se mu draganí drápy a tesáky zanořují do svalstva. Vychrlil další proud bublin. Začínal se dusit, tělo sebou křečovitě zmítalo v poznání, že po něm sahá smrt. Přesto se dokázal na chvíli soustředit. Natáhl ruku a rozevřel prsty.

Někde pod zápasícím chumlem, v naprosté temnotě, zazářilo pronikavé rudé světlo a naplnilo jezero pod vladykovým domem, až to vypadalo, že se voda změnila v krev.

Ze zvířeného bahna se vznesl Krutomor, jasný plamen v šedi a špíně. Rukojeť se dotkla Roganovy dlaně. Pevně ji sevřel.

Čarodějná síla a pud sebezáchovy se slily v jedno. Černokněžník několika máchnutími proměnil dotěrné mrtvoly ve změt' rozpolcených těl, zmateně mlátících rukama a nohama. Sevření povolilo a on co nejrychleji zamířil nahoru k hladině.

Plamen Krutomoru vyšlehl do noci. Rogan kašlal, lapal po dechu, zvracel špinavou vodu. Kolem něj všechno jen vířilo. Draganští bojovníci sbíhali do jezera, brodili se a plavali svému vladykovi na pomoc. Bitva s ožvlými mrtvými neustávala - tyhle protivníky nebylo možné zabít, jen rozsekat či nějak znehybnit. Usekané údy sebou ve vodě škubaly jako ryby na háčku, bezhlavá těla hledala své lebky. Nebýt to taková hrůza, možná by to vypadalo směšně.

»Gorjo?!« vyslal Rogan, brodící se ke břehu. Stále plival vodu a přemáhal dávivé křeče. Zároveň mu kouzla scelovala rány a hojila kosti, což byla šílená, mysl ochromující bolest.

»Tady jsem!«

Černokněžník vylezl z vody a ohlédl se. Vlk k němu hrabavě plaval. Byl rovněž ošklivě poškrábaný, pokousaný a potlučený, ale i jeho zranění se zázračně hojila přímo před očima. Kolem něj na břeh potácivě vybíhali značně prořídli dragané. Dva z nich mezi sebou vlekli vyčerpaného, z několika ran krvácejícího vladyku. Za nimi se už sáпали zbylí nebožtici, vedení Dragoljou.

»Bráško, je to na nás!« pohlédl do jejich prázdných očních důlků Goryvlad.

„A co chceš jako dělat, Gorjo?! Neplatí na ně dokonce ani Krvavý oheň!“

»Musíme je rozsekat a rozškubat na cucky a pak zkusíme obyčejný oheň! Dělej, než zadává další dragany! «

Roganovi se právě stáhl poslední škrábanec a změnil se v pozvolna mizející jizvu. I žebra mu už srostla. Černokněžník ještě jednou zachrchlal, vyplivl rybinou chutnající hlen a pozvedl Krutomor. Rubínové oči démona nedočkavě zasvítily, čepel mocně zaplanula.

Vzápětí čaroděj se vztekle vyceněnými zuby skočil mezi prchající dragany a záštipně syčící mrtvoly. Radhostův meč se dal do práce.

Vchod do jeskyně hlídalo několik sáh vysokých kamenů, hrubě tesaných do podoby stojících postav. Zbytky obětí v otvorech představujících ústa naznačovaly, že se jedná o modly významných předků rodu. Rogan vkročil mezi ně a vzhlédl. Na skále nad dírou byla velmi výstižně a živě, jak už tomu u zdánlivě primitivních jeskynních maleb dávných kmenů bývalo, namalovaná obrovitá saň. Kroutící se ještěř tělo s ostnatým hřbetem, rohatou hlavou a rozšklebenou tlamou plnou ostrých tesáků vneslo bázlivý záchvěv dokonce i do černokněžníka srdce.

„Draga,“ bezděčně promluvil do nočního ticha. Mocná dračí pramatka kdysi hrdé a početné rasy, z níž se těchto dnů dočkalo jen těch pár vyvrhelů sídlících v Dragoboru.

»Nezdržuj,« otřel se mu o koleno Goryvlad, spěchající k jeskyni. »Ať nám stopa nevychladne.«

Černokněžník jej následoval. Démonicky planoucíma očima nahlédli do zatuchlých útrob skaliska. Spatřili to okamžitě - posmrtná lůžka, vyhloubená do stěn jeskyně, byla prázdná a rozházená.

»Ani nemusíme chodit dovnitř,« ozval se Goryvlad, očichávající skálu na prahu podzemního pohřebiště. »Mám ho. Je cítit úplně jinak než ty skotačící zdechlíny.«

„Vyčenicháš z té stopy ještě něco?“

»Je to člověk. Živý, ale přesto nasáklý stejnou magií jako mrtvoly. Takovou tou... záhrobní.«

„Takovou, co ti připomíná Les věčnosti?“

»Přesně. A ještě něčemu se to podobá.«

„Nech mě hádat. Čadragovi?“

»To nebyla těžká hádanka,« zvedl vlk hlavu. »Ano. Ničema, který oživil nebožtíky, vyzařoval podobná kouzla jako ten užvaněný zmelek.«

„Pil stejnou kouzelnou vodu,“ uvažoval Rogan nahlas. „Takovou, co živé učiní nezranitelnými a mrtvé probouzí k životu stejně snadno, jako kdyby si jen trochu schrupli. Navíc ten, kdo nebožtíky ožíví, je zároveň ovládá a může jim přikazovat...“

»Hm...tak snadné to asi nebude. Spíš bych řekl, že k ovládnutí

mrtvých jsou zapotřebí i správná zaklínadla... «

„Myslíš? To by znamenalo, že náš tajemný neznámý je čaroděj.“

»Čaroděj, žrec, zaklínač, něco podobného. To snadno zjistíme. Stopa je čerstvá. Když tu přestaneme postávat jako strašáci v zeli a hned vyrazíme, ještě před rozbřeskem ho na hrdle polechtají mé te-sáky...«

„Ne,“ zavrtěl Rogan hlavou. „Necháš ho běžet. Potřebujeme zjistit, kde ta zázračná voda pramení. Kdybychom ho zajali, museli bychom to něj vytlout nebo vysát kouzly.“

»Jasně. Bude jednodušší, když nás ke zřídlu prostě přivede. Jak je ctěná libost, uděláme to podle tebe. Každopádně je načase vyrazit.«

„Ano. Pospěš si, Gorjo.“

»Cože? Ty se mnou nepůjdeš?«

„Já přece musím do Vratislavi. Chápeš? Chudák Bojmír je po smrti, mrtvoly mu pořádně daly do těla. Něco mi říká, že právě to byl cíl čarodějovy výpravy, proto poštal nebožtíky proti osadě. Chtěl zastavit Bojmíra, aby nedoručil do Vratislavi žádost o posily pro Hrutov...“

»Aha! Ano, už mi zapaluje. Obavy kněžice Milislava asi nebudou liché. Vladyka Živan a jeho čarodějníci spojenci zřejmě opravdu chystají útok na hradiště...«

„A já teď musím zastoupit posla. Takže se rozdělíme.“

Goryvlad zašvihal ocasem. *»Dobrá. Neztrácejme čas. Asi bys neměl šetřit koně, Rogane. Hádám, že útok na Hrutov teď na sebe nenechá dlouho čekat.«*

„Jakmile něco zjistíš, zkus se ozvat. Bude mezi námi hodně velká vzdálenost, ale snad se nám podaří spojit se.“

»Jo. Drž se, bráško. A hlídej si záda.«

„Ty taky.“

Goryvlad se otočil a s čenichem u země hbitě zamířil k lesu. Netrvalo dlouho a jeho černou siluetu jako své zbloudilé dítě vstřícně objala a pohltila temnota mezi věkovitými stromy.

Rogan se obrátil k draganské osadě na úpatí svahu. Temnotu nad hvozdem prosvětlovala záře veliké pohřební hranice. Byla tak jasná, že to skoro vypadalo, jako by z hlubin pralesa předčasně vycházelo slunce.

„Můžeš mi věřit, černokněžníku, takovou hrůzu Dragobor dosud nezažil," zachraptěl Sebedrag. Rány už měl pečlivě ošetřené a očividně se cítil o něco lépe, dokonce odmítl snahu svého nejstaršího syna podepírat jej při chůzi. „Ani tenkrát před pěti lety, když na nás zaútočili Vršovci a vyvraždili polovinu kmene."

„Věřím ti," přikývl Rogan zachmuřeně. I jemu samotnému se z toho pohledu zvedal žaludek. Na palouku, stranou od osady, dragané spěšně navršili hranici ze suchého dříví. Na ni pak naházeli kusy svých zesnulých příbuzných. Nebožtíci pořád žili, avšak nejotrlejší muži každému z nich usekli hlavu i všechny končetiny, aby se už nemohli pohybovat ani útočit. Tuhle cukající se, děsivě huhlající a pokřikující změt' pak v pytlích navršili na hranici. Peklo propuklo v okamžiku, kdy vyšlehly plameny. Hlavy začaly výt, až jejich příšerné skučení naplnilo celý hvozď. Údy sebou zběsile škubaly a pokoušely se vyplazit z ohně. Několik nejotrlejších chlapů stojících v kruhu kolem hranice je nabodávalo na oštěpy nebo vidle a házelo zpátky do spalujícího žáru.

Rogan v průběhu tří let, co bojoval s temnými mocnostmi, už viděl leccos, ale od téhle ohavné podívané i on zhnuseně odvrátil zrak.

„Dohlídni na to, vladyko," protlačil skrz sevřené hrdlo, zatímco uvazoval Bojmírovu podrápanou mrtvolu na hřbet Vršovcovy klisny.

„Ať posbírají všechn popel do vaků a ty pak zakopou hluboko do země a zatíží balvany. Pokud znáte nějaká zaklínadla a opatření proti upírům, zlým duchům a kletbám, při pohřbívání popela je použijte. Všechny."

„Postarám se o to," přikývl Sebedrag. Navzdory šupinaté kůži bylo poznat, jak má pobledlý obličej. „Máš mé díky, černokněžníku."

„Ale no tak. Odcházím odsud se zlým svědomím, že jsem na vás přivolal tuhle hrůzu."

„To přece není tvoje vina. Nemohls tušit, jaké mocnosti se plíží Vršovci v patách. Tuhle patálii způsobila stejná prokletá kouzla, která udělala z mého bratra démona. Mimochodem, co s ním? Neměl bych ho radši taky hodit do plamenů?"

„Ne. Čadraga vezmu s sebou, ještě by se mohl hodit. Už vám nebude škodit, to slibuju. Více o něm neuslyšíš."

Když však Rogan vstoupil do napůl zničeného Sebedragova do-

mu a nahlédl do kouta, místo Čadragovy hlavy a těla našel jen zbytky provazů. Zachmuřeně si je prohlédl a poznal, že jsou překousané. Došlo mu, co se stalo - zatímco všichni kolem panikařili, skřetova kebule rozhryzala pouta na zápěstích a kotnících. Musela to být podívaná k popukání, když vysvobozené tělo pelášilo do lesů s vlastní hlavou v podpaží, ale černokněžník se nesmál. Právě naopak, vztekle skřípal zuby. Slib, který teprve před chvílí dal vладыkovi, vylétl komínem.

Vypadalo to, že o Čadragovi jeho soukmenovci ještě uslyší. A jak znal zlomyslnost osudu, určitě se tak stane v tu nejnevhodnější chvíli.

Slunce už stálo vysoko na obloze, když spěchajícího černokněžníka vytrhly ze zamyšlení chraplavé hlasy vran a krkavců. Vzhlédl. Nad břehem Trstenice, asi dva hony před ním, kroužilo podrážděné černé hejno. Zatáhnutím za otěže přiměl vraníka i klisnu zvolnit tempo a sáhl po luku.

Zpoza vrb a olší rostoucích v pásu mezi cestou a řekou se vynořilo rozcestí. Jedna větev náhle rozeklané cesty vedla podél Trstenice dál na sever, ta druhá, širší a méně zarostlá, odbočovala na západ, k Vratislavi. Směr jí ukazoval potok, který právě v těchto místech řeku vydatně napájel.

Uprostřed rozcestí stál dub - starý, silný, košatý. Jak dokazovaly ztmavlé, téměř zhojené zářezy v jeho zvrásněné kůře, kdysi sloužil jako obětní strom pro nějaké místní božstvo, patrně ochránce poutníků. Dnes z něj byla obyčejná šibenice. Na silných větvích se houpalo asi půl tuctu těl, od těch sluncem a mrchožrouty dávno očištěných na kost, až po docela čerstvé kousky. Jeden z viselců dokonce ještě šku-bal nohama, z huby mu s ohavným chrčením lezl jazyk a z kalhot kapala moč a řídký obsah vnitřností. Páchlo to hůř než hnijící oběšenci kolem.

„Čím se ten muž provinil?"

Tucet ozbrojenců na koních obrátilo zraky k příchozímu. Jejich už tak nevlídné pohledy ještě potemněly, když se zachytily mrtvého těla na zádech klisny.

„Po tom je ti hovno, černá hlavo..." začal jeden z jezdců, ale zbytek urážlivého přivítání srazilo zpátky rázné gesto velitele družiny.

„Zavři zobák, Utimíre," zabručel padesátník s plnovousem bílým jako sníh a hustým jako čerstvě pročesaný, dobře vysušený, rozježený len. Neobvykle bystré oči si pečlivě změřily Rogana; na okamžik zavadily o meč visící mu u stehna. „Tohohle poutníka určitě nechceš naštvat."

„A to jako proč?" ucedil vztekloun o něco krotčeji.

Avšak vojevůdce si ho už nevšímal - místo toho pobídl svého ušlechtilého ryzáka a rozjel se neznámému vstříc. Slunce se třpytilo na jeho šupinovém pancíři a dobře kované přilbici, jílec meče u pasu byl postříbřený a vykládaný jantarovými kapkami. O mužově urozeném původu nebylo pochyb - na Roganovu otázku přesto odpověděl ochotně:

„Tohle žrádlo pro vrány," ukázal palcem přes rameno na pořád se cukajícího oběšence, „se živilo prachsprostým lupičstvím. Navíc to byl zloděj koní, únosce a vrahoun. Prznil ženy a občas i děti, malé kluky nevyjímaje. Dnes jsme ho ale konečně lapili. Mým úkolem je ochraňovat stezku a takové, jako je on, bez cavyků věšíme do větru."

„Nechápu, proč to tomu cizákovi vysvětluješ!" nedal si Utimír pokoj, klusaje blíž.

„Protože," odvětil bělobradý, aniž by odtrhl pohled od černokněžníka, „tomuhle *cizákovi* visí u pasu Krutomor, plamenný meč boha Radhosta. Kdyby ses místo supění a urážek pozorně díval, Utimíre, poznal bys, že máš před sebou nového strážce Krvavého ohně. Mužové z jeho rodu mají právo žádat odpovědi i od vladyků a knížat."

V nastalém tichu bylo slyšet jen krákání havranů. Utimír pouličil oči na černokněžníkův meč. Až teď si všiml obličeje šklebícího se démona na zástitě z tmavé oceli.

„Příhodné setkání, Zubřivoji," sklonil černovlasý hlavu na znamení úcty. Bělovousý na něj udělal dojem. „Právě tebe hledám."

„Opravdu?" Kníže podmračeně pohlédl na kobylu s mrtvolou převěšenou přes sedlo. „Hádám, že mi nenešeš dobré zprávy."

„To já málokdy," zvedl Rogan koutek úst v trpkém úšklebku. „Poznáváš ho?"

Vládce Vratislavi jel blíž, nahnul se v sedle, popadl nebožtíka za vlasy a podíval se mu do obličeje. Když pak vzhlédl, jeho předtím

zářivé oči zmatněly, jako když se mastnota na vystydlé polévce promění v lepkavý povlak.

„Ovšemže ho poznávám. Než odjel s družinou mého syna střežit Hrutov, Bojmír bojoval dlouhá léta po mém boku. Jak zemřel?"

„V bitvě. Nepotkala ho zase tak špatná smrt. Ale spíš než *jak* bych ptal *proč*."

Zubřivoj tázavě zvedl bílé obočí.

„Knězic Milislav ho vyslal do Vratislavi s naléhavým poselstvím," pokračoval Rogan. „Jenomže někdo nechtěl, aby ti Bojmír ten vzkaz doručil. Proto jsem se toho úkolu ujal sám."

Kníže se chmuřil čím dál víc. „Co je to za vzkaz?"

„Tvůj syn tě naléhavě žádá o posily."

„U Peruna, proti komu? Co hrozí Hrutovu?"

„Vše ti povyprávím cestou," odvětil Rogan. „Měli bychom si pospíšet do Vratislavi, abys ještě dnes stihl svolat veškerou zbrojní sílu pro zítřejší odjezd."

„Cože, tak brzy?"

„Věř mi, nesnese to odklad. Nedobré síly jsou už v pohybu a za každé tvé zaváhání může Milislav draze zaplatit."

Zubřivoj zamžoural na sluneční kotouč, pozvolna zvedaný Svarogem k zenitu. „Tak to abychom si opravdu pospíšili. Dobrá, chlapi, jedeme! Tady jsme stejně skončili. O zbytek se postarají krkavci!"

Zamlklí Vršovci opět zahlucheli. Zacinkala ozdobná kování na otěžích a třmenech, pobízení koně zafrkali, podkovy křísly do kamení. Kníže a černokněžník přejeli do čela družiny a kalupem vyrazili po cestě, kroučící se podél širokého potoka.

Jakmile jízdu pohltit hustý bor na západě, mrchožrouti se v zužujících se kruzích začali snášet níž. Lačně krákající hejno už čekala čerstvá hostina.

„Takže je to pravda," zabručel Zubřivoj do dunění kopyt na tvrdé, udusané cestě. „Živan, ten věrolomný zkurvysyn, byl kouzly uzdraven ze smrtelných zranění a opět si brousí zuby na Hrutov."

Slunce už stálo na polednách, když se před jezdci konečně ukázala Vratislav. Na pravém břehu potoka se zvedala nevysoká, avšak rozložitá ostrožna. Hradiště na jejím vrcholu chránily příkré, trním a bodláčím naježené srázy. Nad mírnějším, přístupovým svahem se

pak zvedal mohutný val s vysokou palisádou.

„Slýchám ty zvěsti už od loňského podzimu," pokračoval kníže ponuře, zatímco družina vklusala do vesnice v podhradí. Volnějším tempem projížděla mezi sruby, chýšemi, chlívky, stodolami a ohradami s dobyt看em a ovci. Odevšad zvědavě vyhlíželi Vršovci. Děti a psi s divokým halasem běželi za jezdci, vyprovázeli je až ke kolové hradbě obíhající celý kopec a většinu osady. „Ale pouštěl jsem je jedním uchem dovnitř a druhým zase ven. V koutku duše jsem pořád tak nějak doufal, že jsou to jen zveličené báchorky kdejakých pověřivých strašpytlů. Milislav sám mě o Kračunových svátcích ujistil, že si s potížemi v Hrutovském hvozdě poradí."

„Jenomže je tu jaro a všechno se změnilo," opáčil Rogan. „Varu-ju tě, nesmíš tu hrozbu jakkoli podcenit. Ti oživlí mrtví necítí strach ani bolest, nemůžeš je zranit ani usmrtit. I když jim třeba usekneš hlavu, pořád dokážou škodit, ničit, zraňovat. Proti takovému soupeři budou tví bojaři potřebovat nejen válečnou zručnost, ale i srdce ze železa. A co především, musí jich být dost. Měl bys Milislavovi spěchat na pomoc se všemi ozbrojenci, které dokážeš do zítřejšího roz-
břesku shromáždit."

„O to se neboj," přikývl bělovousý velmož zachmuřeně. „Nebude nás málo. A co ty? Smím doufat, že pojeděš s námi?"

„To se rozumí samo sebou," potvrdil černokněžník. Družina proklusala bránou v první palisádě na úpatí svahu a mezi sruby na mírném stoupání směřovala k podstatně silnějšímu opevnění na návrší. „Ale nedělej si přehnané naděje, kníže. Pokusím se něco vymyslet, jenže má kouzla na ty chodící mrtvoly zatím neplatí. Oživila je kromobyčejně mocná magie..."

„Mocnější než tvá?" užasl Zubřivoj. „U Perunovy plamenné šíro-
činy, kde ten proklatec k takovým čarům přišel?"

„Živan? Ó ne, kníže, neplet' se. Ten tomu všemu nevelí."

Bílé obočí překvapeně vyskočilo až k tepané obrubě přilby.

„Ale? A kdo tedy?"

„To zatím nevím. Ale je docela možné, že tvůj odpadlický bratránek je poslušná loutka, stejně jako všechny ostatní chodící mrtvoly. Když ona zázračná voda vyrve jejich zmatené duše ze spárů Moreny a vrátí je zpátky do tělesných schránek, stávají se z nich tupí

vykonavatelé něčí vůle. K něčemu takovému jsou potřebná složitá a velice mocná zaklínadla a pokud vím, Živan předtím o čarování ani nezavádil..."

„O tom bych určitě něco věděl..."

„Což potvrzuje mé dohady, že za chystaným útokem na Hrutov stojí někdo jiný. Kdo, to je prozatím záhada. Ale už brzy ji rozlouskneme. Goryvlad je tomu zpropadenému vědmákovi od draganské osady na stopě. Zkusím dnes v noci zjistit, co vyčenichal, a ráno snad budeme moudřejší."

„Goryvlad, říkáš?" rozšířily se knížeti oči. „Není to jméno tvého vlčího průvodce?"

„Přesně tak."

„Takže on..." Zubřivoj si odkašlal. „On opravdu existuje? Ani v tomhle pověsti o tobě nelhaly?"

Jak procházeli dokořán otevřenou bránou v mohutném valu, přepažujícím ostrožnu, Rogan obrátil zrak k velmoži a křivě se ušklíbl.

„Dám ti radu, kníže. Možná bys neměl všechno podivné, tajuplné i neuvěřitelné, co se ti šustne kolem uší, v tu ránu považovat za vesnické povídačky na dobrou noc. Protože nebýt tvých věčných pochybností a nedůvěry, byl bys na tuhle situaci možná připravený a osud Hrutova a tvého syna by teď nevisel na vlásku."

Byla už téměř půlnoc, když se Vratislav konečně zklidnila.

Vršovci si užili neobyčejně rušný den. Celé odpoledne a k večeru se na Zubřivojův rozkaz sbíhali a sjížděli bojovníci z bližších i vzdálenějších vesnic a samot. Muži a chlapci brousili zbraně, spravovali koňské postroje a zkoušeli nové tětiny, ženy a dívky jim chystaly jídlo a oblečení na cestu. V kovářské výhni bez přestání duněla kladiva, na poslední chvíli zhotovující hroty oštěpů, hlavice seker a podkovy. Večer vzplály ohně, rozezněly se zpěvy a kníže se s vladky, stařešiny a nejbližšími družiníky odebral do nedalekého posvátného háje, aby tam složil žertvu Perunovi, Radhostovi a Živě, které si v těchto končinách považovali nejvíce. Pak se nalévala medovina a pivo, na rožnících se točilo hovězí z obětovaného býka a mladí tančili kolem vater. Dávno před půlnocí se však Zubřivoj zvedl a hřmotným hlasem hodokvas nesmlouvavě zarazil. Výprava k Hrutovu měla vyrazit s prvním světlem a spěchat s větrem o závod. Muži si potřebo-

vali odpočinout a ráno vstávat střízliví. Proto se na rozkaz knížete poslušně rozešli a zalezli na kutě.

Jakmile nad hradištěm utichla vřava, nastal Roganův čas. Černokněžník jako duch vyklouzl z honosného knížecího dvorce. Potřeboval nějaké klidné místo, kde jej nikdo nebude rušit. Jedno takové zahlédl, když přijížděli.

Značná část prostoru na opevněné ostrožně byla vyhrazena pro pohřebiště. V tuto pozdní hodinu tady černokněžník určitě nikoho nepotká. Beze strachu procházel mezi hroby a homolemi mohyl. Většina z nich skrývala urny s popelem, ale v mnoha rovech spočívaly už i nespálené ostatky, pohřbené po novém, křesťanském způsobu. Rogan však směřoval k nejstarší části a brzy vkročil na prosté obětiště mezi pěti starobylými mohylami. Pět byl dobrý počet. Pomyslné spojnice vytvářely pěticipou hvězdu - prastaré, nesmírně mocné magické znamení. Černokněžník u malého obětního kamene poklekl a zapáchl Krutomor do hlíny.

Sklonil hlavu a zhluboka se nadechl. Démon na záštitě zablýskal očima a přízračný rudý svit se rozlil podél čepele. Vzápětí přeskočil i na Roganovy ruce a postupně zahalil celou klečící postavu. Když pak čaroděj zvedl hlavu, jeho oči žhnuly stejnými krvavými plameny.

»*Goryvlade?!*« vyslal a v tom okamžiku se část jeho vědomí oddělila od těla a rozletěla se jako přízrak na neviditelných křídlech někam na jihovýchod. »*Jestli mě slyšíš, ozvi se!*«

Před Roganovým zrakem se proluly dva obrazy. Pořád viděl mohyly na vratislavském hřbitově, ale zároveň se kolem něj rozprostřel podivný temný svět, z něhož tu a tam vyskakovala záhadná namodralá světýlka jako vzdálené hasnoucí hvězdy blikající do černoty ledovým světlem. Jeho vědomí letělo nedozírným prostorem. Neviděl kolem sebe tvary krajiny, nezahlédl stříbřitou stuhu Trstenice či pahorky spící pod černou pokrývkou Hrutovského hvozdu. Pouze podle hustšího shluku přízračných světelek pod sebou poznal dragan-skou osadu - ty modré jiskřičky byly totiž duše smrtelníků.

»*Gorjo?!*«

»*Bráško!*« Bylo to, jako by z té nekonečné temnoty najednou vyšlehl mohutný rudý plamen. Roganovo letící vědomí k němu okamžitě zabočilo. »*Jsi strašně daleko, sotva tě vnímám!*«

»Právě naopak, Gorjo, už jsem na dosah. Připrav se!«

»Hej, počkej chvíli! Snad mi nechceš zase vlézt do hlavy! Víš přece, jak to nesnáším!!!«

Černokněžník na jeho protesty nedbal a snášel se myslí pořád blíž. Brzy se už kolem něj rojily o něco matnější duše lesních tvorů. V jedné z nich poznal divokou kočku, zřejmě číhající na větvi nějakého stromu. Naježila ocas a podrážděně zasyčela, když jí kolem uší zakvílelo to neviditelné vědomí. Rogan se hnál dál. Goryvladova kouzelná vnitřní síla, kterou zpočátku viděl jen jako narudlou světelnou skvrnu, postupně nabírala přesnější tvary. Už byl velice blízko...

"Slyšíš?!" štěkl mu Goryvlad v ústretu. *»Neopovaž se!«*

Jenomže v tu chvíli už se jejich mysli spojily, částečně promíchaly a černokněžník uviděl svět vlčíma očima.

»U sta hromů z Perunovy prdele!« klel Goryvlad, až z toho Roganovi klečícímu na Vratislavi zvonilo v lebce. *»Je to jako kdybys mě napíchl na rožeň! Skrz to místo kousek pod ocasem!«*

»Jak můžeš vědět, jaké to je být nabodnutý na rožeň?« opáčil černokněžník a pozorně se rozhlédl. Ne že by kolem bylo něco k vidění - pouze houbami porostlé kmeny, divoká spleť větví, tlející vývraty, husté mláží a keře. Prastarý les, nikdy nedotčený lidskou rukou. A tma, téměř hmotná a lepkavá jako vystydělá huspenina.

»Samozřejmě, že to vím! Od chvíle, co se po tvém boku toulám světem smrtelníků, pokusili se mě zabít tolika způsoby, že by to vystačilo na vyhubení francké armády!«

»Dobrá, už se tolik nedurdi. Potřebuju vědět, cos zjistil. Našel jsi pramen tě zázračné vody?«

»Kdepak. Až tam jsem se nedostal. Ten prevít, co ho sleduju už od jeskyní nad Dragoborem, se v lese setkal s početnou skupinou na válečné výpravě a připojil se k ní...«

»Co je to za bojovníky? Nemrtví?«

»Přesně tak. Asi padesát hrdlořezů, skoro všichni po smrti a kouzly zase postaveni na nohy. Většinou lidé, ale i hrstka draganů. Neobyčejně dobře vyzbrojení — však také oloupili tu karavanu s franckou ocelí, pamatuješ? A hádej co. Směřují do údolí Trstenice.«

»Moreniny kosti! Takže už to začalo. Musíš varovat hrutovskou posádku.«

»A co myslíš, kam teď asi běžím?«

»Jasně. Výborně. Snad budou ochotni ti naslouchat...«

»Snad. Když nejsi se mnou a nehrajeme si na pána a ochočené domácí zvířátko, lidé mě většinou zdraví šípem do kožichu...«

»To rozchodíš. Musíš Hrutovským vzkázat, aby se pořádně opevnili a odolávali útoku, jak nejdéle to půjde. Ráno vyráží Milislavovi na pomoc kníže Zubřivoj se zhruba stovkou ozbrojenců. Hrutov musí vydržet do jejich příjezdu.«

»Nevím nevím, bráško. Sám víš, jaká dřina je ty očarované parchanty zabít...«

»Kdo té hordě mršin vlastně velí?«

»Kromě mrtvol je tu hrstka ozbrojenců, na nichž ještě neulpěl Morenin dotek. Vodu pili, ale zaživa, takže budou nezranitelní jako Čadrag. Jeden z nich má hlavní slovo, očividně je zvyklý poroučet...«

»To bude Živan. Takže jsem se pletl. Nevstal z mrtvých. Voda ho uzdravila dřív, než ho zásah Milislavovým kopím poslal do Návu... Kdo dál?«

»No a pak jsou tu chlapi v docela honosných oděvech, ale beze zbraní, jenom s různými amulety na prsou a vyřezávanými kněžskými žezly v ruku. Na sto honů jsou z nich cítit čáry.«

»Kolik jich je?«

»Tři, včetně toho našeho z Dragoboru. Jeden, asi padesátník, poroučí, ti dva mladší budou jeho učedníci nebo pobočníci. Všichni ostatní jsou jen tupé chodící zdechlíny, poslouchající Živana a ty čaroděje. Kdyby je jejich kouzla nedržela na uzdě, bylo by ještě hůř. Lační po člověčině. Běda Hrutovským.«

»Samé špatné zprávy, Gorjo. Zubřivoje jimi ráno nepotěším...«

»Když nic jiného, alespoň Vršovci pořádně pobídnou koně. A teď už buď tak laskav a vypadni z mé hlavy! Mám naspěch a když se mi mícháš do myšlenek, klopýtám a vrážím do stromů jako štěně, co právě vylezlo z vlčice...«

»Ozvi se, když bude něco nového.«

»To se ví. A teď mazej!«

Roganovo vědomí vyklouzlo z vlkova mozku a jako když praskající karabáč šlehne zpátky, vrátilo se do těla na pohřebišti. Širý prostor oddělující jej od Goryvlada se proměnil v pouhou černou šmou-

hu. Černokněžník rozechvěle svěsil hlavu. Prameny splených vlasů mu padly do obličeje.

Čepel Krutomoru pohasla. Když se Roganovi jakž takž ustálil dech, pomalu vzhlédl. Jeho oči byly opět temné, jako by mu Krvavý oheň vyškvařil bulvy z důlků.

Když knězic Milislav vyšel ze svého srubu na Hrutově, zapínaje si kolem boků řemen s dlouhým franckým mečem v stříbrem vykládané pochvě, přivítalo ho sychravé, nevlídné ráno. Nebe se přes noc zatáhlo šedivým mlžným povlakem. Slunce, právě lezoucí zpoza temného vlnobití lesnatých kopců na východě, skrz něj svítilo studeným bílým světlem. Skoro jako by Morena zvrátila tok času a místo bujícího jara byla opět zima.

„Zopakuj mi to ještě jednou, Božku," zabručel Milislav rozmrzelé a prohrábl si hřívu světlých, téměř bílých vlasů. „Mám dojem, že jsem tě předtím skrz dveře špatně slyšel."

„Před bránou čeká vlk," zopakoval družiník, neklidně přešlapující na zápraží a vrtající do hlíny bronzovou patkou kopí. „Obrovský, černý vlk. A dožaduje se rozmluvy s tebou. Výslovně nám nařídil, abychom přivedli kněžice Milislava. Zná tvé jméno."

Zatímco mladá žena věšela na velitelova ramena kožešinový plášť a zapínala mu na rameni krásně tepanou sponu z pozlaceného bronzu, Milislav obrátil k bojarovi zachmuřený, podezřívavý pohled.

„Přiznej se, Božku, tys něco pil, že? A ostatní taky. Byla vám v noci na hlídce zima, tak jste načali soudek s medovinou a pořádně jste si dali do nosu. Nebo jste si zase navařili polívku z těch divných hub, po kterých jste minule viděli nad hradištěm poletovat upíry a chtěli jste skákat ze strážní věže, že je to tak?"

Družiník se však pod kněžicovým zkoumavým pohledem ani nezachvěl. „Ne. Pili jsme akorát svažené víno s trochou medu. Jsem možná nevyspalý, ale úplně střízlivý. A venku před bránou opravdu stojí ten vlk a chce s tebou mluvit."

„Mluvící vlk, jo?" zvedl Milislav tázavě obočí.

„No, vlastně ne tak docela. Slova mu nevycházejí z tlamy. Ozývají se přímo v hlavě, jako kdyby ta bestie dokázala svými myšlenkami vniknout do mozku..."

Božek zmlkl, když si uvědomil, s jakou hrůzou a vytřeštěným

očima na něj zírá kněžicova mladá žena. Milislav ji konejšivě pohladil a poručil jí, ať se vrátí dovnitř a zavře dveře na závoru. Nemusel ji dvakrát pobízet.

„Pojďme,“ pokynul Božkovi, když se vrata rázně zavřela., Ale varuju le, ať to není nějaká lumpárna. Dnes na hloupé žerty nemám náladu!”

Loupežník visící na dubu u rozcestí si na nudu rozhodně stěžovat nemohl. Jednak proto, že mu už od včerejšího posledního tanečku na Vršovské oprátce ochotně dělali společnost vrány a krkavci, a také proto, že mu jejich nenechavé zobáky dávno vyklovaly jazyk. Navíc dnes, sotva se zamlžené slunce odlepilo od obzoru, přicválala od Vratislavi impozantní jízda. Přivítal ji pokleslou čelistí, uvolněnou rozklovanými tvářemi.

V čele jely asi dva tucty knížecích družiníků - zvonili šupinovými pancíři, blýskali hroty oštěpů, kováním štítů a špičatými přílbami.

Za nimi pak dusalo zhruba třicet prostěji vyhlížejících jezdců ve zbroji z vařené kůže, ozbrojených sekýrami, mlaty a luky. Knížecí prapor se znamením zubří hlavy jim pleskal nad hlavami, když hlučně projížděli pod šibenicí a rázně stáčeli oře na jihovýchod. Nezastavili se, ani nezpomalovali, měli naspěch. Oběšencům nevěnovali ani špetku pozornosti.

Ale zbojník by jejich případné pohledy stejně nemohl opětovat. Oči se mrchožrouti zmocnili jako prvních.

Jezdci zmizeli ve zvířeném žlutavém prachu, rachot kopyt rychle zanikal v dálce. Zneklidnění viselci na dubu se pomalu točili kolem dokola, provazy smutně vrzaly. Jejich osamělost však neměla dlouhého trvání. Černokřídlí kamarádi s krákáním přiletěli zpátky. V tomhle byl na ně spoleh.

»Legrace? Vypadám snad jako nějaký cvičený hafan potulného kejklíře, který bude pro vaše pobavení žonglovat s jablkem na čenichu?«

Milislav se právě na vlastní oči přesvědčoval, že se muži na noční hlídce neožrali a neviděli přízraky. Na cestě stoupající od Trstenice k hradišti, kousek před valem, opravdu seděl obrovitý černý vlk s tlamou, za níž by se nestyděl ani starý medvěd. Ozbrojená posádka

Hrutova se sbíhala na hradbách, přilákaná tou rychle letící, neuvěřitelnou zvěstí. Počáteční zvědavost ve tvářích mužů plynule přecházela v údiv a následně ve zděšení. Ústa polohlasně volala bohy, předky a dobré duchy, aby toho běsa zahnali zpátky do lesů. Naneštěstí v hradišti nepřebýval žádný zaklínač ani žrec. Obětní rituály a prostá zaklínání prováděl sám Milislav - proto se teď k němu s nadějí obracely všechny pohledy.

„Co jsi zač?“ zakřičel kněžic střelnou ve vysoké palisádě. „Odkud přicházíš a s jakými úmysly?!“

»*Kdo se ptá?*«

„Jsem Milislav z rodu Vršovců, syn knížete Zubřivoje, velitel této tvrze...“

»*Výborně, právě tebe hledám. Nesu ti varování. Z hvozdu se blíží pohroma. Živan a nemrtví se včera vydali na pochod proti Hrutovu. Šli celou noc a brzy budou tady. Jsou jich víc než čtyři tucty. Dost na to, aby zlomili vaši obranu. Musíte se připravit na bitvu!*«

Na ochozech i na strážných věžích nad bránou to zahučelo. Milislav se chmuřil jako oživlá modla rozzlobeného boha. Chvíli nechal chlapy, aby kleli, zaklínali se a žvanili o tom, že vlk sám je vyslancem nedobrych mocností z lesa a přišel je balamutit a lámat jejich smělost. Pak zařval, aby drželi huby.

„Kdo vlastně jsi?“ zavolal do nastalého ticha. „Kdo tě poslal? A proč bych ti měl věřit?“

»*Jsem Goryvlad. Slyšels už někdy to jméno?*«

„Slyšel,“ přisvědčil kněžic, ani se nepokoušeje maskovat svůj údiv. „Prý se tak jmenuje průvodce černokněžníka z Kančí hory...“

»*Výborně, to nám zjednoduší celé vysvětlování. Poslouchej, kněžici. Bojmíra cestou potkalo neštěstí. Ti parchanti z hvozdu se nějak dozvěděli, že spěchá za Zubřivojem se žádostí o pomoc, a poslali čaroděje, aby ho zastavil. Bojmír do Vratislavi vůbec nedorazil.*«

Milislav měl pocit, že se mu zastavilo srdce. „Takže... pomoc nepřijede?“

»*Přijede. Černokněžník doručil Bojmírovo poselství a Zubřivoj už ti v této chvíli cválá na pomoc. Nepřijede však včas. Vojsko mrtvých už je odtud jen pár honů!*«

Podél palisády se rozlévalo zděšené ticho. Milislav si v horečna-

tém zamyšlení hryzal konce plavých vousů.

»*Můžu vám pomoci,*« naléhal černý dravec před valem. »*Mám kouzelnou moc a mohl bych čaroděje, kteří ovládají Živanovu hnusnou družinu, na nějaký čas zadržet.*«

Napjaté mlčení se prohlubovalo. Milislav na sobě cítil tázavé pohledy svých mužů. Vyplivl kousíčky vousů a strčil obličej do střílny.

„Nemůžu tě pustit dovnitř, vlku! Možná jsi nás opravdu přišel varovat, ale stejně tak to může být lest, na niž šeredně doplatíme.“

»*To chápu,*« opáčil vlk a zvedl se na všechny čtyři. »*Je to tvé rozhodnutí, kněžici. Bude tě mrzet, ale za těchto okolností... No nic, pokusím se tu chamrad' zastavit na vlastní pěst. Alespoň na chvíli. Ty mi slib, že okamžitě svoláš všechny muže a přichystáš hradiště na útok.*«

„To už se v této chvíli děje,“ přikývl mladý vojevůdce.

»*Kěž vás bohové ochrání,*« vyslal Goryvlad ještě, ukázal jim ocas a lehkým krokem se rozběhl po cestě zpátky k řece. Milislav přimhouřil oči. Chvilku se díval za odcházejícím vlkem, pak se najednou prudce nadechl.

„Hej, vlku!“ zakřičel. „Počkej!“

Goryvlad se překvapeně ohlédl.

„Otevřete vrata,“ obrátil se kněz k mužům u brány. „Máte nasráno v uších?!“ houkl, když se nehýbali z místa a jen na něj zírali s otevřenými ústy. „Pusťte ho dovnitř. Hned! A nekoukejte jak nemluvně na cecky! Všichni do zbraně! Chci každou línou kůži okamžitě vidět na hradbách! Čeká nás bitva!“

Právě sjížděli k Jelenímu brodu, když Rogan, klusající po Zubřivojově boku, sebou náhle škubl, zasyčel skrz zaťaté zuby a skrčil se v sedle. Skoro jako by jej znenadání proklál neviditelný šíp a ostrá bolest mu vyrazila dech. Kníže na něj polekaně pohlédl a pohotově natáhl ruku, aby včas zabránil černokněžníkovu pádu z koně. Rogan však udělal odmítavé gesto.

„Zvládnou to,“ zachraptěl, zhluboka se nadechl a narovnal ramena.

„Určitě?“ zeptal se velmož znepokojeně.

„Jsem v pořádku. To je jen Goryvlad...“

„Tvůj vlk? Spojil se s tebou?“

„Jak se to vezme. Zasáhla mě vlna jeho kouzel. A bolesti...“

„Stalo se něco v Hrutově?“

„Zjistím to. Jeďte dál, na protějším břehu vás doženu!“

Vratislavský kníže váhavě přikývl a pokynul družiníkům. Rogan zastavil vraníka u vody. Kolem projíždějící Vršovci po něm klouzali tázavými pohledy a pouštěli se přes řeku. Voda stříkala a pěnila, kopyla hluše zvonila na kamenitém dně. Když se Zubřivoj na opačném břehu ohlédl, spatřil černokněžníka klouzat ze sedla a sahat po meči.

»Gorjo?! Slyšíš mě? Co to bylo? Málem jsem upadl z koně!«

Žádná odpověď. Rogan povytáhl Krutomor, pevně svíraje černý jílec. Démonovy oči zablikaly. Rudá záře zapulzovala a zalila neklidnou hladinu Trstenice, blízké houštiny i velké listy lopuchů, jako by všechno z kropila krvavá sprška.

»Gorjo?! Co se děje?!«

»Bráško...«

Bylo to slabé, velice slabé. Goryvlad možná vyslal i více slov, ale pohltila je vzdálenost.

»Co se děje, Gorjo?!« naléhal Rogan.

»Zaútočili...«

»Nemrtví? Na Hrutov?«

»Schytl jsem to, bráško... Chtěl jsem magií zastavit ty proklaté... Nemám už sílu...«

A pak už jen ticho. Černokněžník rozdrtil mezi zuby ošklivou kletbu.

Milislav se vrávoravě zvedl, smetaje ze sebe doutnající úlomky dřeva. Když popadl dech, vzhlédl. Vytřeštěné oči svítily ze začouzené tváře. Vír zběsilé magie, který mezi sebou roztočili Goryvlad a tři nepřátelští čarodějové, se najednou, zprudka, s ohlušujícím hukotem proměnil v nenasytný plamen. Ten v jediném mocném výšlehu pohltil obě věže nad bránou, samotná vrata i kus palisády. Muži padali z hradeb jako příšerně vriskající živé pochodně.

Knězic, sám sražený poryvem kouzel z valu, se ohlédl. Goryvlada ta strašlivá síla odmrštila z palisády až do uličky daleko mezi sruby, z nehybného černého těla se kouřilo.

Pak se znovu ozvaly dunivé nárazy. Milislav obrátil pohled zpátky k bráně. Vrata stála v jednom plameni, jako by bylo dřevo napuštěné hořlavým olejem. Útočníkům žár ani trochu nevadil. Necítily

bolest. Navzdory ohnivému peklu se opět obořili na bránu beranidlem z mohutného bukového kmene.

A závora, nahlodaná ohněm, praskla.

Milislav se s hrstkou mužů za zády rozkročil uprostřed průchodu ve valu a pozvedl meč.

Další úder rozhodil vrata dokořán. Mezerou se do hradiště s nelidským vytím nahrnuli nepřátelé.

Muže v čele útočící smečky Milislav navzdory všudypřítomnému kouři okamžitě poznal.

„Vítej, Živane," ucedil a rozmáchl se mečem.

Vladykova tvář nebyla smrtelně bledá jako obličej nemrtvých za jeho zády. Jeho oči mrkaly a byly plné nenávisti a pomstychtivosti, tedy pocitů, které už byly jeho netečným, tupým nohsledům cizí.

Přesto neodvětil. Pouze vycenil zažloutlé zuby a s orezlou čepelí nad hlavou skočil.

»Gorjo!« zkusil to Rogan naposledy.

Nic.

Krutomor pohasl a zajel zpátky do pochvy. Černokněžník se bez otálení vyšvihl do sedla a pobídl vraníka přes řeku.

Zhruba uprostřed brodu na sobě ucítil upřený pohled. Okamžitě poznal, že to není žádný z Vršovců. Trhl otěžemi, opět sáhl po meči a bleskově svým magií posíleným vědomím pročesal spletitý porost na východním břehu. Zachytil energii živé, myslící bytosti. A také ozvěnu kouzel, zavánějících Lesem věčnosti. Vytušil, kdo to je a bez zaváhání na skrytého pozorovatele udeřil silou své mysli.

»Vím, že tam jsi, skřete!« zahučel vnitřním hlasem.

„Tfuj!" zaznělo z houštin podrážděné plivnutí a něco hlasitě zasustilo v listí a větvoví. „Tfuj!" Zvuk skákajícího těla se slyšitelně vzdaloval. „Teď na tebe nemám čas, Čadragu," odplivl si Rogan do proudu.

„Ale ještě se potkáme, víd'?" Pak to dořešíme."

Vršovce dohonil raz dva. Když Zubřivoj zaslechl bušení vraníkových kopyt, netrpělivě se ohlédl v sedle. Obličej mel zkrabatělý obavami a napětím. Skoro to vypadalo, že za tu chvíli o několik let zestárl.

„Už to vypuklo, že?" zeptal se chraplavě.

Černokněžník jen kývl hlavou.

Kníže kopl svého ryzáka do slabin tak bezohledně, až zvíře nešťastně zaržálo.

Spatřili to už pěkných pár honů před Hrutovem, přestože večer byl sychravý a houstnoucí mračna zastřela kraj nevlídným šerosvitem.

„U všech bohů na Veledubu," zabědoval Zubřivoj. „To snad ne..."

„Jdeme pozdě," ozval se zezadu Utimír. Tentokrát bylo jeho neopravitelné mrzoutství a škarohlídství na místě.

Rogan se zachmuřeně díval přes nevysoké pahorky, mezi něž je vedly bok po boku se krotící Trstenice a cesta. Nad zalesněným hřebenem se k nebi zvedal mohutný černý sloup kouře a ještě víc zahušťoval čím dál zlověstnější oblačnou vrstvu.

„Co se stalo?" střelil bělovousý vojevůdce pohledem po černokněžníkovi. „Je po všem, nebo pořád bojujíte?"

„Nemám ponětí, kníže..."

„Zeptej se svého vlčího kumpána!"

„Zkoušel jsem to, ale už půl dne se neozval. Patrně spotřeboval magickou sílu na něco důležitějšího..."

Zubřivoj sprostě zaklel a švihl svého ryzáka smyčkou otěže. Zvíří, po téměř nepřetržitém celodenním cvalu polomrtvé únavou, se s chraplavým zaržáním vzepjalo a z posledních sil tryskem vyrazilo kupředu.

Družina se bez zaváhání rozjela za ním, s řinčením obnažující zbraně.

Pádili údolím řeky, kolem úpatí kopců, zpoza nichž se zvedal dým. Zpod kopyt létaly jiskry a rozdrčené kamení. Černokněžník musel pořádně polechtat svého hřebce patami ve slabinách, aby Zubřivoje dostihl. To už se zpoza stromů v zákrutě nad říčním ohybem vynořila rozlehlá opevněná vyvýšenina.

Plameny nebyly vidět, požár už ztratil sílu. Z dvojice věží nad bránou zůstaly jen zuhelnatělé, rozpadající se kostry, val byl pokrytý doutnajícími trámy, palisáda cenila na příchozí své černé, ohořelé špičáky. Kouř se valil především z prostoru za hradbou a podle jeho množství nezůstalo ze srubů uvnitř nic než žhavý popel.

Vršovci ve zděšeném mlčení, avšak s nachystanými zbraněmi a s odhodlanými výrazy v obličejích stoupali po mírném svahu od řeky k hradišti.

„Počkej, kníže!“ dohonil Rogan Zubřivoje. „Zpomal! Mohla by to být past!“

„Nevidím tu ani živou duši,“ namítl velmož nepřítomně.

„To ještě neznamená, že na nás nečíhají někde v tom kouři. Nezdá se mi, že by opustili bojiště tak brzy. Pokud nastražili léčku, já je včas odhalím. Dej mi chvílku. Slyšíš?!“

Rogan zprudka strhl vraníka knížeti do cesty. Zubřivoj, pořád netrpělivě pobízející ryzáka k bráně, sebou téměř polekaně škubl a konečně opětoval černokněžníkův pohled. Až teď jako by se vrátil myslí do přítomnosti. Zatáhl za otěže a pozvednutou rukou zastavil družinu. Schvácený kůň se pod ním při tom prudkém pohybu málem zřítíl.

„Máš pravdu,“ zabručel vládce Vršovců a zhluboka se nadechl „Já jen... ovládla mě obava o mého syna...“

„To chápu. Ale musíš se uklidnit. Počkejte tady, já to jdu obhlédnout.“

„Pospěš si, Černý.“

Rogan kývl, obrátil koně a svižným klusem zamířil k hradbě. Těsně před popelem zasypaným valem tasil Krutomor. Čepel se proměnila v živý plamen. Čarodějným vědomím prohmatal nejbližší okolí. Žádné známky života. Černokněžník vklusal do břevny zpevněného průchodu ve valu. Vraník začal jančit, cukavě couvl a zaprotestoval hlasitým ržáním. Bylo tam horko, žhavý vzduch páčil v chřípí, kouř vháněl slzy do očí. Rogan jej nesmlouvavě pobídl dál. Hřebec s podrážděným frkáním a překračuje dýmající trámy vstoupil do hradiště.

Černokněžník bručivě klel. Všechno halil kouř, hustý a všudypřítomný jako mlha stoupající od řeky ve studené podzimní ráno. Z kroutícího se dýmu vystupovaly zuhelnatělé zbytky dřevěnic, tu a tam ještě zaskotačil plamen. Všude kolem trčely ze země šípy, považovaly se zpřerážené oštěpy, útržky oděvů, zprohýbané přilbice, rozsekané štíty. Na zemi se rýsovaly tmavé skvrny. Rogan zřetelně cítil krev, jeho vlčí čich se málokdy pletl.

Zastavil vraníka a opět propojil svou magii s planoucí silou meče. Dým prostoupila neklidná červená záře, jako by se požár znovu nenasytně rozhořel. Roganovo vědomí objalo celou výšinu.

Ne. Žádný život. Pouze jedna jediná osamělá duše, rozechvěle krácející uličkou mezi zbytky srubů přímo k němu.

„Gorjo?“ poznal ji okamžitě.

Z dusivé šedi se šouravě vynořil mohutný čtyřnohý stín.

»Bráško...«

Znělo to nesmírně unaveně, vnitřní hlas mu sotva zvládl proniknout do mysli. Rogan nechal Krutomor opět pohasnout, schoval matnou čepel do pochvy a chvatně sklouzl ze sedla.

„Už chápu, proč ses neozýval, Gorjo...“

»Je to vidět, co? Stěží se držím na nohou. Je tomu už půl dne, co jsem to schytil, a pořád v sobě nevykřesám ani jiskřičku magie...«

„Vyplýtváš jsi kouzla na ty tři vousáče?“

»Jo, rozdali jsme si to, a pěkně natvrdo. Měls pravdu, tohle nejsou žádní lesní mastičkáři ani pomatení, houby požírající poutevníci, ale velmi schopní čarodějové. Jistě, dal jsem jim zabrat, nakonec se mnou zametli celé hradiště. Ještě to chvíli potrvá, než se dám dohromady...«

Vlk se posadil a nechal černokněžníka, aby jej podrbal za ušima a odevzdal mu tak dotekem část své síly.

„Spěchali jsme, jak jen to šlo...“

»Já vím, ale všechno se událo strašně rychle. Už v poledne stály věže nad bránou v plamenech a krátce nato se nemrtví prorubali dovnitř. Pak to vzalo rychlý konec...«

V břevny vydlážděném průchodu ve valu zaduněla kopyta.

„Černý!“

„Tady!“

„Všechno v pořádku?“

„Jak se to vezme. Pojd'te, už nic nehrozí.“

Z kouře se jako bludné přízraky vynořovali kašlající jezdci. Jejich pátravé pohledy se zastavovaly na Goryvladovi a rázem se plnily úžasem a bázní. Koně poplašeně frkali a tloukli kopyty do země, jako by byla půda rozžhavená a pálila jim kopyta.

„Takže tohle je...“ začal Zubřivoj, ale v půlce věty se opět rozkaš-

lal. Kouř štípal v očích i v nozdrách.

„Ano. Goryvlad. Poslední živá duše v Hrutově.”

„Ach... Takže... Bohové.” Velmožova ruka s mečem poklesla. „Co se s nimi stalo, vlku? Kde je můj syn?”

»Pryč,« ozval se Goryvlad. Kníže sebou polekaně trhl, ale pak mu došlo, odkud se bere ten hlas v jeho lebce. *»Viděl jsem, jak jej pohltil dav útočníků. Určitě padl. Jako všichni. Ta havěť z hvozdu nebrala žádné zajatce. Pobila obránce do posledního muže.«*

Zubřivoj se chvíli nezmohl na slovo. „A co těla?” zeptal se po tíživé odmlce. „Kde jsou všechny mrtvoly? Nevidím tu...” Hlas se mu zlomil, když náhle pochopil. „Ach ne... U Peruna, to ne!”

»Přesně tak,« potvrdil Goryvlad a s krutou upřímností dodal: *»Odvezli všechna těla do hvozdu, nepochybně aby je tam kouzly oživil a posílili jimi vlastní řady. Možná se s Milislavem brzy utkáš tváří v tvář, Vršovče. A až k tomu dojde, hned se chop zbraně, protože to už nebude tvůj syn, ale nemyslíci zrůda dychtící po tvé krvi...«*

Najednou se ruka svírající meč opět pozvedla. „To nedovolím!” zahučel Zubřivoj. „Slyšíte, chlapi? Do zbraně! Okamžitě vyrazíme po jejich stopě!”

Kníže se už už chystal obrátit ryzáka, když řemení ohlávky náhle uvízlo v Roganově pěsti.

„Zadrž, Vršovče! Neunáhli se!”

„Pust', Černý!” blýskly velmožovy oči vztekle „Z mého syna se nesmí stát nějaká začarovaná zrůda! Zabráním tomu!”

„Ale ne takovým zbrklým konáním!” štěkl černokněžník, až mu z očí, náhle proměněných v ohnivě štěrbiny, vyšlehly plameny. Ryzák by se byl leknutím vymrštil na zadní, ale ruka svírající ohlávku jej nesmlouvavě strhla zpátky. „Musíme si všichni zachovat chladnou hlavu! Potřebujeme odpočinek, obzvláště koně. Podívej se na svého hřebce, kníže - pokud jej v tomhle stavu poženeš dál, chcípne pod tebou dřív, než dojedeš k lesu. Ke všemu se smráká a jen hlupák by se vydal do hvozdu proti noci. Kdyby nás přepadli za tmy, neměli bychom nejmenší šanci. Jediné rozumné řešení je počkat tu do rána a až s prvním světlem vyrazit za nimi. Souhlasíš?”

Zubřivojův oř sebou cloumal, ale Rogan jej držel pevně, jako by mu nohy vrostly do země. Kníže v tom prchlivém záchvatu chvíli

zápasil s touhou seknout černokněžníka do ruky. I družiníci už nenápadně pozvedali zbraně. Goryvklad se zvedl na všechny čtyři a nahrbil se.

„Souhlasíš?!" zopakoval Rogan a oči mu znovu krvavě zazářily. Ve vzduchu to ještě několik úderů srdce jiskřilo napětím. Pak se ve vojevůdci konečně něco zlomilo. Napjaté tělo v sedle se uvolnilo a ruka s mečem ochabla, málem upustila jílec.

„Souhlasím..." vydechl Zubřivoj slabým hlasem. „Já... nevím, co se to se mnou... jako by do mě vstoupil nějaký běs..."

„Nech to být," zakroutil Rogan hlavou. Pustil ryzákovu ohlávku a oči mu opět ztemněly. „Potřebuješ si odpočinout, loknout si medoviny a dát průchod žalu. A pak se vydatně prospat, stejně jako my všichni. Ale ne tady. Ať muži rozloží tábor dole u řeky."

Kníže přikývl, zasténal a ramena mu poklesla. Vypadalo to, že se celý scvrkl, jako by jej náhle dostihla všechna ta potlačovaná únava a zármutek. Vlhkost mu do očí určitě nevehnal jen dráždivý kouř.

„Ano," hlesl slabě. „Tak nebo tak musíme počkat na pěší oddíl, takhle je nás málo."

»Zoufale málo,« upřesnil Goryvklad. »Když ti zkurvysyni ožíví i padlé z Hrutova, bude jich dohromady téměř tolik jako tvých mužů. A to není dobré, to vůbec není dobré.«

„Já něco vykoumám," rozsekl houstnoucí chmury Rogan a vytáhl se do sedla. „Přísahám na Velesovy rohy, že přijdu na to, jak ty mršiny poslat nejkratší cestou zpátky do Návu."

Když zčernalou bránou opouštěli spáleniště, kouř se už mísil se soumrakem a Hrutov se rychle nořil do temnoty. Než dorazili k řece, hradiště za nimi splynulo s bezhvězdou nocí, jako by je navždy pohltila nicota.

Už od rána pršelo. Žádný prudký lijavec, ale drobný, vytrvalý déšť, snášející se z oškubaných mraků na rozlehlý Hrutovský hvozd. Pochodující Vršovci jej zpočátku téměř necítili a bláhově se domnívali, že zdánlivě neprostupnou klenbou spletených korun to mrholení vůbec nepronikne. Trpělivý deštík se však větrovým neúprosně prodral a nakonec jej byl plný les. Někdy k poledni si muži poněkud překvapeně uvědomili, že mají šatstvo ztěžklé vodou a studená vlhkost se jim prodírá až ke kostem. Už tak dost chmurná nálada se ještě

zhoršila a téměř se zhmotňovala kolem Vršovců v podobě sivého stínu.

Stopy ustupující nemrtvé tlupy, zpočátku se kroutící divokým houštím, je časem přivedly na lesní stezku. Jejich postup to ale nijak zvlášť neurychlilo. Hvozď kolem byl pořád stejně hustý a nepřátelský, trnité houští a nízko visící větve se snažily za každou cenu přehradit pěšinu, bludné kořeny jako by ožívaly, vylézaly ze země a záměrně podkopávaly mužům nohy. Jet se nedalo, všichni družiníci museli seskočit a vést koně za sebou. Za nimi klopýtali pěšáci, kteří dorazili k Hrutovu až těsně před úsvitem a kníže jim už nedovolil odpočinout si. Pobledlé obličeje, tmavé kruhy pod zakalenýma očima a šouravý krok je proměnily v dlouhou řadu přízraků. Šli mlčky, jen občas někdo sprostě zaklel, když oštěp opřený o rameno nechtěně setřásl z listoví spršku vody někomu za krk.

Klikatá stezka je v průběhu dne převedla přes několik bystřin a potůčků. Pozdě odpoledne je na břehu jednoho z nich čekal Goryvlad. Vůčihledně byl opět při síle. Aby ne, v noci spal jako zabitý a intenzivně se vzpomatoval z výprasku, který včera utřžil. Ráno vstal čilý, svěží a neposedný jako štěně, když jej vlčice poprvé vyvede ven z doupěte - pořád šmejdil a čenichal v houštinách kolem, zjevoval se a zase mizel, vytrvale hledaje případnou léčku či jiné nebezpečí.

»Tady, bráško,« přivítal blížící se čelo průvodu a sklonil čenich k vesele zurčící vodě. »Myslím, že tohle je ono. Cítíš to?«

Rogan zastavil u černého dravce, dřep si a ponořil do chladivého proudu konečky prstů. V očích mu na okamžik zatančily rudé plamínky.

Vzápětí bleskově natáhl ruku a popadl Zubřivojova koně, který právě skláněl pysk k vodě, za ohlávku. Ryzák sebou polekaně škulb.

„Pozor na to,“ vzhlédl černokněžník k tázavě se tvářícímu knížeti a pomalu se vztyčil. „Z tohoto potoka nesmí v žádném případě nikdo pít. Ani muži, ani koně. Ta voda je začarovaná. Řekni to všem.“

„Takže už jsme blízko,“ zabručel Zubřivoj a byla to první slova, která ze sebe od rána vysoukal. Vládce Vršovců kráčel hvozdem zasmušilý, s nepřítomným pohledem, obrácený do sebe. Hořkost a zármutek z něj naprosto vysály předchozí sílu a bodrost. Navíc jej

Rogan viděl občas si přihrýbat z čutory s medovinou, takže nezdravý lesk v očích měl příčin víc.

„To nevím. Zatím bych se neukvapoval. Co myslíš, Gorjo?“ zeptal se Rogan vlka, brodícího se na druhý břeh. „Ta kouzla ve vodě jsou zatím dost slabá, ne?“

»No právě. Jsou zředěná patrně celou spleť menších přítoků, k prameni to bude ještě kus cesty. Vydáme se proti proudu. Stezka se také stáčí na východ a pokračuje podél bystřiny.«

Zubřivoj poslal Roganovo varování dál a pak se stejně jako černokněžník vytáhl do sedla. Les u bystřiny byl o něco vzdušnější, takže to vypadalo, že aspoň kousek budou moci jet na koních. Na protějším břehu však čaroděj opět zatáhl za otěže. Stáhl si mžením nasáklou kapuci do týla a upřeně se zadíval do lesa za stezkou. V očích mu zaskotačily ohýnky.

»Co je?« pohlédl Goryvlad stejným směrem, celý se napjal a hlasitě začenichal.

„Něco tam je.“

»Máš pravdu,« přisvědčil vlk a bezděčně vycenil tesáky. »Hluboko v houští, u těch vršků na severu. A zdá se mi, že to číší stejnými čáry jako voda v potoku či nemrtví v Dragoboru. Ale tlupa z Hrutova to nebude - zachytávám pouze jednu osamocenou duši...«

„Hádám, že to bude spíš Čadrag,“ soudil černokněžník, dlaň sevřenou na hlavici Krutomoru.

»Čadrag? Co ten by tady pohledával?«

„Já ti to neřekl? Včera jsem na něj narazil u Trstenice. Sleduje nás, smrad jeden. Prahne po pomstě...“

»Hm... Koneckonců, Čadrag by byl ještě ten lepší případ. Měj se na pozor.« Goryvlad pořád naježeně, přesto však lehkým krokem vyrazil po stezce. Mrholení neustávalo.

Ve ztichlém lesním prítmí najednou udeřilo do vlhké půdy kopyto. Pak další, třetí, čtvrté, a znovu. K těžkopádnému dusání se přidal šelest listů a praskání větví. Hustý spletenec keřů, trní a vysokého kapradí rozhrnul robustní stín. Pohodil hlavou, aby setřásl pichlavé šlahouny, a zvedl tlamu. Širokými, drobným hmyzem se hemžícími nozdrami nasál vzduch.

Vzápětí se z chřtánu, skrz vyceněné tupé zuby vydralo temné,

hrůzostrašné brumlání. Znělo to jako ozvěna vzdáleného hromu.

„Ani se nenadějeme a začne se stmívat," vzhlédl kníže. Řidší větroví nad bystřinou jim dnes snad poprvé umožnilo pohlédnout na šedivé nebe. „Navrhuji, abychom neztráceli čas nočním tábořením. V tomhle vlhku bychom se stejně neprospali, akorát by z nás studená zem vysála sílu a rozbolavěla znavené klouby..."

„Nevím, jestli je to dobrý nápad," prohodil Rogan přes rameno. „V noci se hvozd ponoří do takové tmy, že neuvidíme ani na špičku nosu. Kdyby nás přepadli... Hele, co zase máš?"

Dlouhatánský husí pochod Vršovců někde daleko vzadu pořád ještě přecházel přes bystřinu, když Goryvlad opět sklonil čenich k zemi a neklidně zavrtěl ocasem.

»Stopy. Pojd' se mrknout.«

Rogan odbočil k potoku, sklonil se v sedle a přelétl pohledem šlápoty v měkké hlíně.

„Co má být? Vypadá to na otisky volských kopyt, navíc už ne nejčerstvější. Patrně se nějaký divoký tur přišel k potoku napít, takže co jako..." Rogan zcepeněl, tak zprudka ho zasáhlo poznání. „A kurva!"

»Přesně. Pokud nějaké zvíře pilo tuhle vodu, bude nezranitelné.«

Černokněžník se zamračeně narovnal na koňském hřbetu. „A představ si, že by se proud dostal k nějaké zdechlině..."

Rogan a Goryvlad si vyměnili pohledy. Pak se současně ohlédli zpátky k lesu na severu.

Byl to vlk, kdo proměnil jejich zlověstnou předtuchu v slova.

»To není Čadrag, bráško.«

Obrovitá čtyřnohá masa se prodírala mokrým lesem k bystřině. Postupně zrychlovala, hnána sílícím pachem čerstvé človeciny. Brzy obr s praskotem rozrážel porost, až kolem létaly třísky a cáry nenechavého ostružiní, vířilo listí. Ostré špice ulámaných větví mu rozdíraly boky, až tryskala černá krev, ale zvíře si toho ani nevšimlo. Vůbec necítilo bolest. Bylo rozpohybovanou netečnou modlou, která bezohledně rozdrtí vše, co jí přijde do cesty.

Dusot kopyt se slil v hrozivé dunění. Lesem se prohnal strašlivý ryk.

„Velesova střeva..." ohlédl se Zubřivoj zaskočeně.

Vršovci zaslechli praskot a dupot a okamžitě poznali, že se na ně z lesa řítí něco hrozného. Dlouhá řada podél bystřiny se rázem roztrhala na zmateně pokřikující, klející a taseným železem řinčící hloučky. Splašení koně ržáli, strkali do sebe, bubnovali kopyty do stezky i do vzduchu, cloumali jezdci v sedlech jako slaměnými panáky.

„Pozor!" vykřikl Rogan, jediným šubnutím obrátil vraného hřebce a cvalem vyrazil zpátky podél potoka. Goryvлад pádil kousek před ním.

»*Uhněte! Z cesty!*«

Koruny stromů u stezky se otráslly, k nebi se skřehotáním vzlétlo vyplašené ptactvo, země se zachvěla. černokněžník tasil meč. Ve stejném okamžiku, kdy čepel rudě vzplanula, se na pěšinu s rykem vyřítilo cosi velkého a těžkého.

A zuřivého.

»*U Černobohových koulí!*« doslova zařval Goryvлад do černokněžníkovy mozku.

Před očima cválajícího Rogana se všechno změnilo v roztřesený chaos. Přesto zachytil mohutný temný hřbet, jenž se prohnal nepříčetně povykujícími houfy. Zazněl drtivý náraz, zařinčel koňský postroj a ze všeho toho zmatku vyletěl kůň - vymrštěný strašlivou silou, jako by do něj praštilo gigantické, na dlouhých řetězech rozhoupané beranidlo. Ječící jezdec zaškubal ve vzduchu rukama a nohama a s rachotem se zřítíl mezi své druhy. Jeho vyťí zaniklo v řičení koně, který se skutálel k potoku.

Obrovitý útočník hnaný setrvačností přeběhl přes potok, až voda vysoko vystříkla. Na opačném břehu se se vzteklým dusáním zprudka otočil. Na okamžik ho spatřili v plné kráse.

Nebo spíš v plné odpornosti.

Statný zubr musel být postrachem hvozdu už zaživa. V kohoutku měřil kolem sáhu a dlouhou černou srstí zarostlá plece měl široká jako starý medvěd. Rohy postříkané čerstvou krví čněly k nebi jako dva nebezpečné bodce, střípatá bradka pod tlamou se podrážděně chvěla. Co však bylo nejhorší, to robustní tělo bylo samá trhlina a díra. Z rozsápaného břicha visely cáry vnitřností, z děr po vyškubané svalovině prosvítala žebra. Z pravé zadní nohy zbyly jen šlachami a

chomáči srsti potažené kosti. Zubr se doslova hemžil hmyzem a červy.

Přesto teď zakoulel kalnýma očima, opět běsovsky zařval a vyrazil přes potok zpátky.

„Uhněte!“ zahučel Rogan, ale marně, byl nucen škubnout opratěmi před pohyblivou hrází panikařících Vršovců a šilejících koní.

Zubr vpadl mezi jezdce. Rohatá hlava udeřila napravo nalevo. Někdo se zřítíl ze sedla a jeho žebra zakřúpala pod kopyty. Kůň s ošklivě rozpáraným bokem bolestně zaržál a rozběhl se do lesa, kde se mu vypadávající vnitřnosti okamžitě zamotaly do trní a strhly jej k zemi.

„Oštěpy!“ vyřvával Zubřivoj, přijíždějící hned za čarodějem a vlkem. „Chopte se oštěpů!“

Několik násad se mihlo vzduchem a dva nebo tři hroty proklály kůži zdechliny. Zubr si toho ani nevšiml, stejně tak ho mohli kousat komáři. Rohy se zabodly do dalšího koňského boku a zároveň rozdrtily nohu ve třmeni. Jezdec šel k zemi. Příšerný řev měnil mozek v kaši a kosti v huspeninu.

Rogan strhl vraníka stranou a vjel do potoka. Zubřivoj si to naopak namířil rovnou přes zmatkující chumel jezdců, bezohledně ho rozrážeje ratištěm oštěpu.

„Z cesty, zbabělci!“

Houštím bušících koňských nohou se prosmýklo mrštné, černé ochlupené tělo. Goryvlad vyběhl na prostranství, které se vytvořilo kolem běsnícího zubra. Zvíře bylo tak zaujaté dupáním po jednom z padlých jezdců - kopyta zacákaná krví - že si vlka ani nevšiml. Až když se mu ostré tesáky zakously do masivní šíje a váha útočící šelmy s ním rázně škubla, opět vztekle zaryčel. Nechal podupaného muže být a zprudka se otočil za nevíтанou přítěží, cloumaje sebou jako divoký kůň, jemuž poprvé nasadili sedlo. Goryvlad na něm poletoval jako špinavý hadr a slizká černá krev mu plnila tlamu i nozdry. Přesto se nepustil.

Nablízku zarachotila koňská kopyta. Bručoun Utimír se rozmáchl a vši silou ponořil do zubra hrot svého jezdeckého kopí. Nebyl to špatný zásah, ale družiník udělal osudnou chybu.

Nepustil hned násadu.

Oživlá mršina sebou mocně trhla. Utimír s překvapeným klením vyletěl ze sedla a hlavou napřed se zřítíl do potoka. Přilbice zařinčela na kamenech, hlasitě křupla páteř. Kůň včas uskočil před ostrými rohy a s pronikavým ržáním se dal na útěk.

„Pusťte mě na něj! Já tu hromadu červů naučím!“ řval kníže Zubřivoj, odstrkávaje stranou posledního překážejícího družníka. Jeho ryzák zděšeně koulel očima, když jej kníže přinutil vjet na bojiště, do blízkosti řádícího rohatého přízraku. Medovinou posílený velmož se vztyčil ve třmenech a mrštil těžkým oštěpem. Do hodu vložil všechen svůj žal přetavený v divokou nenávist a zuřivou pomstychtivost - od rána se jich v jeho srdci nahromadilo až až. Zubatý hrot oštěpu vnikl do mohutného těla nad levou přední nohou, proklál napůl prázdnou hrud' skrz naskrz a vyšel dole těsně před pravou hnátou. Zubr zakopl o hrot a zřítíl se na bok. Oštěpy a šípy popraskaly. Goryvlad odletěl stranou, urvaný kus zubří šíje v zubech.

V tom okamžiku pár palců od Utimírova nehybného těla třískly do kamenů podkovy. Vysoko stříkající vodu prozářil čarodějný rudý svit, takže to vypadalo, že černokněžník přijíždí krupobitím třpytících rubínů.

Zubr se už neohrabaně snažil zvednout.

„Oštěp! Hod'te mi někdo oštěp!“ zahučel Zubřivoj na povykující muže. Někdo poslechl a vzduchem prolétla zbraň. Násada uvízla ve vladařově pěsti. Kníže vycenil zuby a škubnutím obrátil ryzáka čelem k mršině.

Zubr se nadzvedl na předních nohou. Tím prudkým pohybem náhodou ulomil překážející hrot čouhající z hrudi. Z oslizlého, mouchami se hemžícího chřípí se vydral varovný, pomstychtivý ryk.

Rogan v cvalu seskočil z vraníka a s planoucím Krutomorem nad hlavou a bojovým pokřikem na rtech přiskočil k zubrovi. Vstávající zvíře k němu obrátilo pohled strašných, jakoby slepých očí.

„Černoboh!“ Rogan udeřil. Vší silou. Radhostův meč zasvištěl v impozantním oblouku, tahaje za sebou třepetavý plamenný ocas. Když proletěl zubrovým krátkým krkem, oči zdechliny vystříkly a z tlamy vyšlehl ohnivý jazyk.

Rohatá hlava se skutálela na pěšinu. Vršovci radostně, triumfálně, s nesmírnou úlevou sborově zahučeli.

Předčasně. Tohle ještě zdaleka nebyl konec. Bezhlavé tělo na okamžik, snad jen na jediný úder srdce ztuhlo... a pak zešílelo. Zatímco hlava huhlavě bučela v trávě u stezky, čtyřnohé torzo začalo skákat a naslepo pobíhat kolem. Vráželo do stromů i koní, drtilo mláží a křoví, strhávalo si pod kopyta další jezdce. Zubřivoj podruhé mrštil oštěpem. Tentokrát se mu hod nepovedl - hrot projel pouze břichem a vzápětí se ratiště utrhl i s kusem slabin.

Goryvlad skočil zubrovi po zadních bězích. I Rogan znovu směle zaútočil. Vlk dostal tvrdý kopanec a odletěl pěkných pár kroků stranou. Do černokněžníka třískla mohutná masa tak, že se svalil do mokré trávy. Jen tak tak se vyhnul zběsile bušícím kopytům, mrštně se zvedl do pokleku a pohotově ťal. Tentokrát vodorovně.

Zubrovy přední nohy odlétly stranou a obrovitý trup se zřítíl pahýlem spečeného krku k zemi. Zadní končetiny ještě chvíli metaly kolem celé trsy mechu a vlhké hlíny a stále živoucí tělo rozrývalo půdu, ale Rogan přeběhl dozadu a dvěma rychlými údery proťal i okousaná zadní stehna.

Povyk utichal jen pozvolna. Koně pořád jančili a muži měli co dělat, aby je uklidnili - nemluvě o tom, že sami ještě lapali po dechu. Hlasité údery seker umlčovaly žalostné říčení raněných koní. Zezadu se k dějišti úděsného zápasu tlačili zvědaví pěšáci a snažili se zjistit, k čemu tu vlastně došlo.

»Přesně jak jsem se obával,« zvedl se Goryvlad, potlučený zubřími kopyty, ale jinak bez vážnějších zranění. *»Vlci nebo medvěd strhli zubra zrovna u potoka a než ho stačili sežrat, voda jej probudila k životu...«*

„U všech lesních běsů," chroptěl Zubřivoj, klouzaje ze sedla. Štítivě zíral na ohryzané nohy a červivý trup, cukající se v čím dál větší louži tmavého hnilobného slizu. Kolem se šířil nesnesitelný smrad, mouchy podrážděně bzučely, z mršiny se sypali červi. „Ta obluda je na kusy, a přece v ní pořád doutná život a touha ničit a zabíjet! Ani tvůj meč, pocházející od bohů, ho nesprovodil ze světa.

„Musíme ji rozsekat na cucky a spálit," odvětil Rogan zadýchaně a otřel si zpoceně čelo rukávem. „To je jediný způsob... Stejně jako u Živanovy sebranky..."

„Utimír za svou odvahu zaplatil životem," zamračil se Zubřivoj

směrem k potoku. „Vaz mu křupl jako špejle. Byl to mrzout a někdy bych mu nejradši zacpal hubu pěstí, ale jako družiník nikdy neselhal. V boji ho budeme postrádat.

„Počkat," zarazil se černokněžník náhle a prudce se ohlédl. „Pryč!" vykřikl varovně. „Pryč od něj! Nechte ho ležet!"

Dva muži se už skláněli k nehybnému Utimírovu tělu mezi potočními kameny. Zaskočeně od něj couvli a nechápavě pohlédli na Rogana.

Černovlasý mág s pořád ještě zářícím Krutomorem v dlani vyrazil k bystřině. „Slyšíte! Utíkejte!"

Něco zašplouchalo. Dvojice sklonila zraky zpátky k mrtvole.

Utimír sebou křečovitě zaškubal. Jeho někdejší druhowé nejdříve jen polekaně couvli. Když se však tělo zapřelo rukama o dno a zvedlo se z vody, zaskučeli hrůzou a o překot se drápali zpátky na břeh.

Rogan s Goryvladem v patách zastavil u potoka. Mírně se rozkročil a sevřel rukojeť Krutomoru v obou dlaních. Plamen hučel a plnil bystřinu rudým třpytem. Utimír pomalu vstal, zády ke ztichlé družině na břehu. Zprohýbaná přilbice mu sklouzla z hlavy a tupě bouchla do vodou obroušených kamenů. Potom se mrtvý bojar otočil.

Do zaraženého ticha někdo sprostě zaklel. Druhý hlas opodál volal duchy předků. Před užasle vytřeštěnýma očima Vršovců si Utimír sáhl na hlavu, nepřírozeně svěšenou, s bradou až na hrudi. Trochu si ji nadzvedl, načež uviděli ohavně zdeformovaný, zlomený krk s tmavnoucí krvavou podlitinou. Pohled mrtvých očí se zastavil na Roganovi. Odrazilo se v nich neklidné, poblikávající světlo plamené čepele.

Družiník vycenil zuby a nenávistně, nelidsky zasyčel.

„Kuš," ucedil Rogan a udeřil. Bleskově, mocně, nelítostně. Pak ještě jednou. A znovu. Potom se rozkročil nad padlým, zmítajícím se tělem a rubal dál.

Potok ochotně odplavoval tryskající Utimírovu krev a nesl ty špatné zvěsti i mužům daleko na konci průvodu.

Rogan opět letěl temnotou, rychle a rovně jako šíp vystřelený tím nejlepším avarským lukem. Kolem něj se jako modré plamínky vyskakující z černé krusty pohasínajícího ohniště ukazovaly duše zvířat, bloumajících nočních lesem. Nevšímal si jich. Hledal Goryvlada,

jehož vnitřní síla planula jako mohutný rudý požár.

Brzy jej zahlédl a začal k němu klesat.

»Gorjo! Jsem tady.«

»Ó, bohové... Tohle tě Dag neměl naučit!«

Dva červené plameny se slily v jeden a černokněžník najednou uviděl svět vlčíma očima. Goryvlad se otrásl, jako by mu Morena sáhla do těla a sevřela srdce.

»Pletl jsem se, když jsem minule říkal, že je to pocit jako dát se napíchnout na rožeň? Rád bych to upřesnil. Žádný rožeň, ale veliký, studený rampouch. Akorát místo vniknutí do těla zůstalo stejné...«

»Poslyš, ušetři mě těch žvástů a řekni mi, cos vyčenichal,« uťal Rogan jeho bručení hned v zárodku.

»No co asi?« opáčil vlk uraženě. *»Přítok s kouzelnou vodou, jen velmi slabě zředěnou. A není ani moc daleko od vršovského tábořiště. Už nějakou chvíli mířím podél něj do kopců. Urazil jsem kus cesty, nemrtví podél potůčku vyšlapali širokou stezku...«*

»Vidím.«

Černokněžník opravdu viděl. Dusivá tma v půlnočním lese pod zamračenou oblohou byla téměř hmotná - zdálo se, že se pod ní až prohýbají větve. Navíc podrost začínal dýchat mlhou a kmeny ovíjel čím dál hustší opar. Goryvlad však díky kouzlům, jež mu klokotaly v tepnách, viděl dobře i v takovéto temnotě. Jak pádil po pěšině, kolem něj se míhaly narudlé stíny stromů a keřů.

»Řekl bych, že to už nebude daleko,« oznámil vlk najednou a trochu zpomalil.

»Jo, cítím to taky. Čáry v lese houstnou. Půda je nasáklá tou vodou. Magie proudí dokonce i kmeny stromů.«

»Myslíš, že jsou taky nezranitelné? Že kdybychom se pokusili porazit jeden z těch javorů, každý zásek toporem by se hned zahojil?«

»Možná. Takovými prkotinami se teď nezabývej, ano? Soustřed' se. Pramen už je opravdu blízko.«

Rogan měl pravdu. Les kolem náhle prořídl a nahoře před sebou zahlédl o něco málo bledší skvrnu noční oblohy. To bylo znamení pro Goryvlada, aby sešel ze stezky a dál pokračoval porostem. Vlhké větvičky a listy se o něj téměř svůdně otíraly a smáčely mu srst. Nebylo to dvakrát příjemné, noc byla chladná a voda zachycená v houš-

tí jakbysmet. Naštěstí už brzy zastavil na okraji volného prostranství. A zdřevěněl.

Ležení nemrtvých bylo velmi prosté - z houstnoucí mlhy vystupovaly neobratně zhotovené přístřešky z hrubé plachtoviny, nevyčištěných kůží a svazků chvojí. Pod nimi spočívala nehybná, nedýčající těla. Rogan ucítil, jak se Goryvklad otrásl, a vůbec se mu nedivil - taky mu při pohledu na zlověstně tichý tábor nebylo dvakrát dobře. Neznalý pozorovatel by se asi domníval, že narazil uprostřed lesa na nějaké podivné pohřebiště - a byl by nemile překvapen, kdyby mezi ty zdánlivé mrtvolky vkročil a »něco« by jej náhle chytlo za kotník.

Vlka a černokněžníkově vědomí dívající se jeho očima však zájímalo něco jiného. Táborem protékal bezstarostně, téměř vesele zurčící potůček. Tryskal zpod boční stěny rozměrného srubu, stojícího na kamenité vyvýšenině u skály za ležením. Mlha se ke stavbě zvedala jen pozvolna, takže ji viděli jasně.

»To je ono, Gorjo. Kouzelný pramen. Máme to. Zkus se dostat blíž.«

»Jasně.«

Vlk se opatrně vydal houštím kolem tábora. Našlapoval měkce a navzdory svým značným rozměrům a váze nenadělal víc hluku než myška hledající v podrostu něco na zub. Když zastavil na okraji lesa, jen pár kroků od stavení, uviděli víc - zejména řezby a malby na jednotlivých břevnech, lebky divých turů zdobící rohy srubu, několik dřevěných modelů kolem či spousty tiše chřestících ochranných návažů a amuletů pod přečnívající střechou.

»Je to svatyně,« zkonstatoval Goryvklad.

»Očividně. Jakému božstvu je asi zasvěcena?«

»To netuším, ty obrazce a znaky mi nic neříkají... Hej, slyšíš to?« zastříhal vlk ušima.

»Ošemže slyším.«

Ze srubu se ozývalo zpěvavé zaklínání. Slovům sice nerozuměli, ale když chvíli pozorně poslouchali, poznali, že kouzla jsou pronášena trojhlasně.

»To je ta trojka, co velela útoku na Hrutov,« ukázal Goryvklad bezděčně tesáky. *»Ti vědmáci, kteří mi vyprášili kožich. Zřejmě právě ožívují zabití nepřátele.«*

Rogan se vlkovýma očima díval na neklidné, stíny přerušované světlo, které se prodíralo ven škvírami mezi trámy a kolem okenic.

»Cítíš tu magii, kterou tam rozdmýchávají, Gorjo? Je stejná jako kouzla ve vodě. A velice mocná. Snad až příliš mocná na to, aby ji dokázali probudit takoví tři žreci odněkud z lesa...«

»Kam tím míříš?«

»Že tam uvnitř něco je. Něco velmi silného. Zřídlo moci. Necítíš to? «

»Ale ano. A je mi to hrozně povědomé... Jako bych byl blízko domova, zpátky u Černobohovy mohyly v Lese věčnosti... A co když... Bohové!«

»Ano, Gorjo, napadlo mě to samé.«

»Trhlina? Ale jak...«

V tom okamžiku temnotu rozjasnilo ohnivé světlo.

»Mor aby to, co...«

»Támhle nahore!« zvedl Goryvlad čenich.

Ze střechy svatyně trčel prostý komín z hlinou olepeného proutí. Stoupal z něj hustý kouř. Ten najednou prosvětlo jasné kmitavé světlo, jako kdyby někdo uvnitř hodil na ohniště náruč suchého chvojí a plameny vyšlehly komínem až ven. Jenomže tak tomu nebylo.

Z komína něco vyletělo a všechno kolem zalilo jasné světlo. Rogan poznal, že je to živá, myslící bytost - měla však podobu oživlého plamene. Podivně zaskřehotala a v oblouku oblétna svatyni, tahaje za sebou ohnivý ocas. Kolem Goryvlada zakroužily stíny.

»Zpátky, Gorjo! Schovej se!« zavelel černokněžník.

»Klid, bráško. Nezahlédl nás.« Užasle zírající vlk zacouval zpátky do houští. Jak opatrně krácel pozadu mezi stromy, najednou se o něco otřel ocasem.

O něco, co tam předtím určitě nebylo.

»Za tebou, Gorjo!«

Vlk se bleskově otočil, ukazuje zuby.

Nad ním se skláněl knězic Milislav, vládce Hrutova.

»Je to oživlá mrtvola!« zahučel Rogan do Goryvladovy mysli.
»Sraz ji k zemi a rychle pryč!«

„Bud’ zticha, Goryvlade!“ hlesl knězic a udělal rychlé gesto s ukazováčkem přitisknutým ke rtům. „Ani muk! Ať nás ta ohnivá

potvora nespátí, nebo z nás nadělá škvarky!"

»Milislave?« zeptal se vlk nedůvěřivě. »Jsi to opravdu ty?«

„Já," zašeptal Zubřivojův syn a dřepł si, takže měl vlčí čumák přímo před očima. „Živý a nezakletý."

»Byl jsem přesvědčen, žeš padl...«

„Unikl jsem. V poslední chvíli, když mi došlo, že je po všem. Nemělo smysl tam zhebnout spolu s ostatními. Prosekal jsem se ke stájím, skočil na koně a pelášil pryč. A když pak ta ohavná tlupa zamířila zpátky do hvozdů, opatrně jsem je sledoval..."

Opět zaslechli ten podivný skřehotavý hlas a větvemi stromů problesklo ohnivé světlo.

„Rychle pryč," špitl kněžic, ukázal svatyni záda a příkrčeně spěchal do hustšího porostu. Goryvlad cupital za ním.

»Co to vlastně je?'«

„Pták Ohnivák."

»Cože?! Taháš mě za ocas!«

„Kéž by to byl jen zlý žert, příteli! Ale říkám ti pravdu - viděl jsem jej už předtím, a je to opravdu pták, s křídly, spáry a dlouhým chvostem. Akorát je stvořený z plamenů, patrně kouzly těch tří čarodějů.

Občas vyletí komínem ze svatyně a zakrouží nad lesem. Vůbec nepotřebují hlídky, Ohnivák je pořád na stráži."

»Pták Ohnivák, který hlídá pramen živé vody?« zopakoval Goryvlad nevěřicně. »To se mi snad zdá...«

»Nezdá,« odvětil místo Milislava Rogan. »Dobrá, Gorjo. Víme prozatím dost. Vráťím se, a ty také poběž zpátky. Přiveď kněžice k jeho lidem - nemá smysl, aby dál čenichal kolem na vlastní pěst.«

»Zubřivoj bude mít radost.«

»Bezpochyby,« uzavřel to černokněžník a vyklouzl myslí z vlčího těla.

Vzápětí byl zpátky v lese poblíž nocležiště Vršovců a kolem něj pohasínaly rudé plameny. Zavrával a kdyby nesvíral v dlaních jílec Krutomoru, zapíchnutého do země, asi by se sklátil do vlhkého listí. Náročné kouzlo jej vyčerpalo.

Chvilku lapał do dechu a tišil rozbušené srdce. Pak vstal, meč opět temný.

Tábor halila neproniknutelná, vlhká, studená tma. Z lesa se plazila mlha. Ohně se samozřejmě neodvážili rozdělát, protože je mohly prozradit. Proto zatím ani nespálili mršiny zubra a Utimíra, jen je odvěkli mimo ležení a zatížili balvany. Později, když se budou vracet - *pokud* se budou vracet - je odevzdají očistným plamenům.

Rogan jako duch procházel mezi těly zachumlanými v kožešinách a koňským potem čpících příkrývkách. Koně uvázaní ke stromům všude kolem něj vyprovázeli tichým frkáním. Došel k místu, kde zkroucený mezi tlustými kořeny starého dubu funěl kníže Zubřivoj. Černokněžník se k němu potichu sklonil...

Velmož byl vzhůru. Neviděl ve tmě jako čaroděj, takže když se k němu sklonil černý přízrak, polekaně popadl jílec meče.

„Klid," chytil jej Rogan za zápěstí. „To jsem já."

„Černý? Co se děje?" zachraptěl Zubřivoj hlasem, z něhož čišela únava.

„Goryvlad našel pramen. A u něj svatyni a tábor nemrtvých. Není to odsud až tak daleko. Zítra podnikneme útok."

„Svatyně?" zachmuřil se kníže, zvedaje se do sedu. „V životě jsem neslyšel, že by uprostřed Hrutovského hvozdu stála nějaká svatyně..." Jeho hlas přešel do vrčení. „A tahle taky brzy zmizí. Vypálíme ji do základů."

„S tím ti docela rád pomůžu. Až zjistím, odkud se bere ta zázračná voda. Ale... mám ještě jednu zprávu, kníže."

„Jakou?" zamžoural na něj Zubřivoj.

„Nebudeš tomu věřit, ale dobrou."

„Milislave!"

„Otče!"

Kníže a jeho prvorozený si padli na náruče a dlouhou chvíli setrvali v pevném objetí. Když se Zubřivoj odtáhl na délku paží, oči měl vlhké. „Můj chlapče... Byl jsem přesvědčen, že pokud se ještě někdy potkáme, už mě nepoznáš a já budu nucen proti tobě pozvednout meč... Díky všem bohům! Až se vrátíme do Vratislavi, na znamení díky utopím modly Peruna, Velese a Živy v krvi obětovaných býků!"

Rogan chvilku počkal, až ze sebe vršovští vojevůdci vyplaví dojetí, a pak netrpělivě položil knížeti ruku na rameno.

„Neztrácejme čas."

Zubřivoj se ohlédl a přikývl. Už tak dost ponurý les se utopil v husté mlze, kterou jen pozvolna pronikalo kalné světlo úsvitu. Noční černá přecházela v ranní šedou, ale viditelnost se vůbec nezlepšila. V hutném, téměř lepkavém oparu viděli nanejvýš na pár kroků - Vršovci se museli doslova hledat a svolávat. Připadali si jako bludní duchové, kteří se ztratili na pomezí pozemského světa a záhrobí a marně hledají cestu tam nebo zpátky.

„Ta mlha," řekl Rogan, „je na naší straně. Měli bychom konat, dokud se nezvedne."

„Jaký máte plán?" zeptal se Milislav. „Ty chodící zdechlíny nelze zabít. Bojovat s nimi je sebevražedný úkol. Doslova. Navíc své řady posílili padlými z Hrutova, takže jich bude víc než našich chlapů..."

„To všechno víme, kněžici," přikývl černokněžník. „Přesto si myslím, že je můžeme porazit..."

„Jak?" zvedl kněžic obočí.

„Tak, že zastavíme proud kouzel, která je drží při životě. Proto se musím dostat do svatyně a zjistit, odkud se bere ta *živá voda*. Věřím, že pak budu moci vyrvat zmatené duše z mrtvých těl a vrátit je, kam patří."

„Viděl jsi ale sám, že kolem svatyně se to jen hemží nemrtvými," varoval Milislav. „A i kdyby ne, jsou tam ti tři bosoráčtí ničemové..."

„V tom je podstata našeho plánu," poplácal ho po rameni Zubřivoj. Synův návrat mu vrátil předchozí odhodlání, vlil do tepen sílu. „Musíme tu hordu odlákat od svatyně, aby se černokněžník mohl dostat k prameni."

„Aha. Chápu. Rychlý, překvapivý útok a pak ještě chvatnější ústup."

„Přesně tak. Ti lidožraví hňupové nám bezpochyby půjdou po krku. Rozptýlíme se po lese a budeme je lákat pryč od hnízda. A jak jen to bude možné, pokusíme se vyhnout přímému střetu."

„Takže tu mlhu nám opravdu seslali bohové. Pomůže nám ukrýt se."

„Správně. Hlavní je udržet jejich pozornost dost dlouho na to, aby Rogan stihl provést své čáry."

„Hm," nakrčil kněžic obočí. „Není to špatný plán. Ale věděl bych, jak ho ještě vylepšit."

„Opravdu?" zeptal se Rogan. „Pokud je to dobrý návrh, sem s ním."

Milislav se obrátil k černovlasému dlouhánovi. „Mohli bychom proti nemrtvým použít jejich vlastní zbraň."

Černokněžník se zachmuřil. „Pokud máš na mysli, že bychom pili tu vodu, tak to je vyloučeno."

„Proč? Dává přece nezranitelnost! Mohli bychom bitvu vybojovat beze ztrát..."

„To je pravda," připojil se Zubřivoj. „Proč jsi nám vlastně zakázal pít z potoka?"

Rogan pohlédl nejprve na velmože, pak na jeho syna. Už tím temným pohledem dal zřetelně najevo svůj pevný postoj v této otázce, ale přesto ještě doplnil: „Protože to nejsou dobrá kouzla. Kdybyste svým mužům dali nezranitelnost, přestali by se v boji chovat opatrně, ztratili by pud sebezáchovy a klidně by se nechali rozsekat. A já jsem přesvědčen, že když pak pramen zastavím, zruším magické účinky vody i zpětně. Takže nejenom, že mrtví opravdu zemrou, ale i všem, které voda uzdravila, se zase otevrou rány. Ty lehčí i ty smrtelné."

„Aha," pochopil Zubřivoj. „Takže bychom naše muže nezachránili. Naopak, nakonec by bylo mnohem víc mrtvých."

„Ale já z potoka pil také," řekl Milislav bezbarvým hlasem.

Pohlédli na něj. Kníže zděšeně, Rogan kupodivu chladně.

„Já vím," přikývl černokněžník. „Ta kouzla z tebe cítím. Ale nemáš se čeho obávat, pokud jsi vodou pouze uhasil žízeň. Jestliže ti magie nezacelila nějakou ošklivou ránu, po jejím vyprchání se ti nic nestane."

„Hochu," zeptal se Zubřivoj naléhavě, „utrpěl jsi nějaké vážné zranění?"

„Ne," vydechl Milislav. Snažil se tvářit bohatýrsky, ale bylo vidět, jak mu spadl kámen ze srdce.

„Pak ti nic nehrozí," kývl Rogan hlavou. „Ale tak nebo tak na sebe dávej pozor. A teď už bychom měli vážně vyrazit."

„Muži jsou připraveni," chopil se Zubřivoj otěží svého ryzáka.

„Otče," zastavil jej Milislav, „dovol mi vést útok. Udeřím na ty pytle červů s našimi jezdci a ty zatím s pěšáky zaujmeš postavení v

hvozdu..."

„Ne, synu," zavrtěl kníže nesmlouvavě hlavou. „Nepochybuji o tvých válečnických schopnostech, ale podívej se na sebe. Jak dlouho jsi nezamhouřil oka?"

Milislav opravdu nevypadal nejčerstvěji. Obličej měl bledý, téměř sivý, pod očima bez lesku se rýsovaly tmavé vaky, mokré vlasy se zplihle lepily ke tvářím. Jen to, že mluvil, je utvrzovalo v tom, že opravdu nenáleží k hordě ožvlých mrtvých.

„Od útoku na Hrutov," přiznal. „Ale zvládl bych to..."

„Ne. Povedeš pěšáky. Stejně jsem přišel o Utimíra a potřebuju velení zadních vojáků svěřit někomu spolehlivému..."

„Jsme tedy dohodnuti," vložil se do toho Rogan rázně a zarazil tak Milislavovu snahu dokazovat svou způsobilost bojovat v čele družiny. Vyskočil na vraníka a obrátil jej ke stezce stoupající dál proti proudu potoka.

„Neměli jsme pro jistotu obětovat bohům a poprosit je o vítězství?" zeptal se jeden z družiníků, který právě vyklusal z mlhy. Za ním už se blížil dlouhý průvod mužů, přichystaných na cestu.

„Ještě to tak," ohlédl se černokněžník v sedle. „Mám silné podezření, že jeden z bohů má v tomhle všem prsty. Takže by si místo žertvy a vzdávání úcty zasloužil spíš přehnout přes koleno a pořádně naplácat na holou!"

S těmi slovy nechal Vršovce poulit oči nad těmi svatokrádežnými slovy a pobídl hřebce za Goryvladem.

Modla byla vytesána z matně černého kamene. Nezhotoval ji žádný mistr, tvary byly velice hrubé, ale přesto se v stojícím balvanu daly poznat ženské tvary. Místo hlavy měla nahoře nasazenou pečlivě očištěnou lidskou lebku s bezchybným chrupem.

Před kamennou bohyní v pokleku skláněli hlavy tři muži - jeden docela blízko, další dva opodál. Ten první byl oděný ve splývavém černém hávu z nejlepšího cizokrajního sukna, se širokými rukávy a stříbrnou výšivkou na lemech. Zpod mírně prokvetlého plnovousu padajícího téměř až na pupek probleskoval amulet z ryzího zlata. Ruce zručného kovotepce mu daly podobu páva, posvátného ptáka, jehož uctívali zejména na jihu, na někdejší avarském území.

Najednou vrchní čaroděj přerušil modlitby a zvedl hlavu. Pak se usmál. Velmi, velmi zlověstně.

„Cítíte to, bratři?“ zeptal se. „Už přicházejí.“ S těmi slovy zapřel do země vyřezávané zaklínačské žezlo a zvedl se. S hlavou pořád uctivě skloněnou udělal pár kroků zpátky, až se ocitl mezi svými nohsledy. I oni se zvedli a narovnali ramena.

„Jsou tu brzo,“ poznamenal jeden z nich.

„To je jen dobře,“ promluvil za jejich hlasy skřípavý hlas.

Čarodějové se otočili.

Vnitřek srubové svatyně tvořila jediná podlouhlá místnost. Trámy křižující prostor pod vysokou proutěnou střechou byly posety čarodějnými črtami a obrazci a ověšeny návazy z peří, kostí, drápů, zubů a zvířecích vnitřností. V přední části paloty blízko vchodu byl umístěn prostý stůl, hrubě ohoblovaná dubová deska na kamenných podstavcích. Kolem stálo několik stolců. V otevřeném ohništi, z něhož unikal kouř širokým komínem, olizovaly plameny zčernalé dno měděného kotlíku. U stěn bylo několik lůžek, sice z chvojí, ale zakrytých dobrými, pečlivě vyčištěnými kožešinami.

Z lavice u ohniště se zvedl statný muž v plné zbroji. „Čím dřív se s těmi krysami vypořádáme,“ dodal, „tím dřív budeme moci vypadnout z tohoto špinavého lesního doupěte. Už mi to tu začíná lézt krkem.“

„Moje řeč,“ ozval se od stolu jeden z ozbrojenců, kteří tam popíjeli. „Už chci být ve Vratislavi a užívat si pohodlí knížecího sídla.“

„Žádný strach,“ řekl čaroděj se zlatým pávem na prsou, „brzy bude pyšné Zubřivojovo hradiště patřit nám. A teď, Živane, jděte vzbudit bojovníky. Čeká je bitva.“

Vladyka si nasadil dobře kovanou přilbu z rýnských výhní a pokynul svým družiníkům. Půl tuctu ozbrojenců se hřmotně zvedlo, popadlo zbraně a zamířilo ke dveřím.

„Jděte s nimi,“ pokynul hlavní čaroděj mužům po svých bocích. „Víte, co máte dělat.“

„A ty, ctihodný Preklane?“

„Zůstanu hlídat,“ usmál se mág ošklivě pod vousy. „Čekáme přece vzácného hosta. Sluší se přivítat ho, jak vládci Kančí hory náleží!“

Rogan se obával zbytečně, mlha se toho dne nehodlala zvednout.

Naopak, zdálo se, že postupně ještě houstne a teď odpoledne už i stromy nejbližší u stezky vypadaly jako napůl hmotní strašáci, vyskakující na dlouhou řadu chvátajících Vršovců ze všudypřítomné sychravé šedi.

Jezdci byli v sedlech. Nepřívětivý hvozď pořád nepřál jízdě, přesto se však rozhodli jet. Nízko visící větve odráželi štíty, pichlavá chapadla trní sekali širočinami nebo strhávali ratišti kopí a oštěpů - výprava skoro jako by už teď sváděla tvrdý zápas s nepřítelem. Pěšáci klusali kousek vzadu, směs zadýchaných hlasů, zvonícího železa a opánků dusajících po chodníku.

Goryvľad běžel několik sáhů před čelem jízdy. Neustále lovil pachy a prohmatával les svým čarodějným vědomím, aby odhalil případnou léčku. Proto, když jej Rogan uviděl stát uprostřed pěšiny s naježenou srstí a neklidně švihajícím ocasem, okamžitě škulb uzdou a sáhl po meči. Zubřivoj zastavil po jeho boku, Milislav hned za nimi, frkání prudce zastavovaných koní hluše znělo mlhou.

„Co je?“ ucedil černokněžník. Oči Krutomoru, ačkoli pořád ještě odpočívajícího v pochvě, už začaly rudě poblikávat.

Goryvľad vzhlédl, ukazuje čenichem do korun stromů. —*Někdo číhá nad stezkou.*

„Nemrtví?“

»*Spíš ne. Necítím ten jejich záhrobní smrad...*«

„Tak kdo tedy?“ Rogan významně pokynul knížeti a Milislavovi. Dlaně položené na jílcích mečů se pevně sevřely.

»*To hned zjistíme.*«

Vľk se pohnul. V tom okamžiku někde nad nimi zašustilo listí, mlha zavířila a do stezky píd' před černým čumákem se zarazil oštěp. Goryvľad uskočil, přikrčil se a varovně zavrčel. Oči mu zaplanuly kouzly tak, že mlhu před ním prosvítla červená záře. Rogan bleskově tasil meč, o něco pomaleji reagující Zubřivoj a Milislav obnažili čepele vzápětí. Zvuk tasených zbraní letěl nad dlouhou řadou Vršovců jako ocelově zvonící vlna. Koně frkali.

„Kam ten spěch?“ ozvalo se z koruny stromu výsměšně. „To se už nemůžete dočkat, až si padnete se smrtí do náruče?“

Černokněžník přimhouřil oči. Ten syčivý hlas poznával. Hádat nemusel, protože majitel oštěpu vzápětí seskočil na pěšinu - mrštně,

lehce, téměř nelidsky pružně. Ruka potažená kůží z droboučkových šupin sevřela násadu oštěpu v drápatých prstech, vyškubla zbraň z hlíny a obrátila hrot proti jezdcům.

„Do kozí prdele! Dragani!" zahučel Zubřivoj a zakroužil pohledem v mlze, pátraje po dalších. „Tyhle šupinaté zkurvysyny nám byl Černoboh dlužen! Bez urážky, Rogane."

„Jen si posluž," ušklíbl se černokněžník, dívaje se pořád na lysohlavého ještěřího válečníka. „Zdravíčko, Sebedragu. Co ty tady?"

„Co myslíš?" opáčil náčelník a trochu se uvolnil. „Tak nějak mi přišlo, že to krveprolití v Dragoboru nenechám bez odpovědi. Takže jsem sebral všechny bojeschopné muže a vyrazili jsme do hlubin hvozdu. Nebylo zase tak těžké vystopovat hnízdo nemrtvých."

„Kolik vás je?"

„Zhruba tři tucty."

„To není zas tak špatné. Připojíš se k nám? Chystáme útok."

„Připojit se?" roztáhla se ústa plná ostrých zubů do něčeho, co asi byla draganská podoba úsměvu. „Dragani a Vršovci bojující bok po boku? To spíš začnou mrtví chodit po zemi!"

„Ale vždyť oni chodí, Sebedragu," ušklíbl se Rogan nehezky. „Proto tu všichni jsme."

„Spojencství s dragany? To by bylo něco neslýchaného," zabručel Zubřivoj víc než nevlídně. V jeho pohledu probodávajícím dragana nebylo nic než zášť a opovržení.

„Není načase nechat staré spory plavat?" nadhodil černokněžník. „Máte teď přece společného nepřítele. Ti čarodějové unášeli, zabíjeli a pak zase oživovali stejně tak Vršovce, jako dragany. Zítra se vaše rody můžou zase nenávidět a kout plány na krevní mstu, ale dnes by neuškodila trocha velkorysosti a dobré vůle."

„Hlavně si s tím rozhodováním pospěšte," zachechtal se Sebedrag syčivě. „Můj zvěd mi hlásil, že ti smradi jsou na nohou a očividně se chystají k boji. Asi vědí, že jsme nablízku."

„Tolik o výhodách překvapivého útoku," odplivl si Milislav.

„Na našem plánu to nic nemění," namítl Rogan a sklonil zrak k draganskému náčelníkovi. „Chceme na ně rychle, tvrdě udeřit a pak se stáhnout a rozptýlit se po lese."

„K čemu to bude?"

„Získá se tím čas. Já zatím proniknu do svatyně a pokusím se zlomit ta kouzla, co drží mrtvé na nohou.“

„Jasně. Chápu. Pomůžeme vám - mí bojovníci už se jen třesou touhou posekat pár těch mršin. Bez ohledu na to, zda je to zabije nebo ne. Všechno, co potřebuju, je slovo Vršovců, že si v bitvě nebudou plést mé družiníky s mrtvolami.“

„Já bych mohl na oplátku žádat to samé,“ opáčil Zubřivoj nevrle.

„Moje slovo máš, ať je mi Draga svědkem!“ vyhlásil Sebedrag neochvějně a pro větší důraz udeřil patkou oštěpu do pěšiny.

Vládce Vršovců se odmlčel, obočí nakrčené k masivnímu tepanému nánosníku přilby.

„Nemáme čas, kníže!“ naléhal Rogan.

„Slib mu to, otče,“ připojil se i Milislav.

„Dobrá!“ houkl Zubřivoj podrážděně a namířil špičku meče na Dragana. „Pro dnešek jsme spojenci, šupináči. Ale už zítra za rozbřesku si opět vzpomenu na tvé hanebné zločiny!“

„A já na tvé,“ ucedil Sebedrag skrz špičáky.

„Nejdřív se ale zítřka musíme všichni dožít,“ rozsekl to Rogan a rázně pobídl vraníka. „Jedeme!“

Kopyta zabušila na tvrdé stezce. Zároveň se koruny stromů rozechvěly přesouvajícími se pružnými stíny.

Mlha vířila.

„Nechme protentokrát bojovat jen mrtvé,“ navrhl jeden z Živanových družiníků. „Proč bychom se do toho měli vůbec míchat? Jim už stejně nemůžou ublížit.“

„Tyhle zbabělé žvásty si strč víš kam,“ vycenil vladyka zuby a pomalu, téměř se vyžívaje v syčení klouzající oceli, vytáhl meč. „Jsme přece nezranitelní, tak proč si neužít trochu toho šťavnatého zabíjení? Navíc téhle smečce velí sám Zubřivoj. Milovaného bratránka, který mě před lety *velkoryse* poctil vyhnanstvím v té studené, vlhké, smradlavé hrutovské díře, si hodlám podat sám. Rozuměli jste? Nikdo z vás se ho ani nedotkne. Jeho lebku rozpůlí tahle čepel,“ pozvedl meč.

„Už přicházejí,“ zpozorněl jeden z čarodějů.

Družina nastražila uši. Skutečně, z jihozápadu se blížilo zatím vzdálené, ale rychle sílící dunění.

„Připravte se,“ zavrčel Živan, přehodil si meč do levačky a v pravé pěstí sevřel ratiště těžkého oštěpu.

Dva mágové pozvedli svá kouzelná žezla a začali odříkávat zaklínadla. Mlha nepřírozeně zavířila a vlhké houštiny všude kolem se rozhýbaly. Odevšad se vynořovaly bledé, téměř namodralé obličejy s očima nehybnýma a netečnými, jako by měly v důlcích vsazeny vzácné skleněné perly, s nimiž obchodovali kupci z dalekého jihu. Les kolem stezky se doslova hemžil nemrtvými.

Souvislé hřmění se roztrhalo v jednotlivé údery klusajících kopyt. Podivně hluše se rozléhaly mlhou, která zachytávala každý zvuk a měnila jej v zastřenou ozvěnu ze záhrobí.

„Jsou tady!“ štěkl Živan nedočkavě a s oštěpem v dlani vyskočil na pěšinu.

První jezdec se proti němu vynořil z mlhy jako král duchů, vojevůdce přízračné jízdy, která prý každoročně strašila obyvatele hradů mezi Moravou a Rajhradem.

Živan vykřikl a mocně se rozmáchl.

Statný ryzák se polekal a s řehtáním se vzepjal na zadní.

Vladyka hodil. Síly měl i díky kouzlům za dva.

Hrot oštěpu, pečlivě naostřený, zasáhl hřebce mezi skrčené přední nohy a zajel hluboko do mohutné hrudi. Zvíře se s ohlušujícím řičením zřítilo na bok. Jezdec se napůl v mrákotách skutálel do houští.

Živan ohavně, nelidsky zavyl, přehodil si meč do pravačky a vykročil vstříc druhému jezdcí, jehož kůň právě přeskočil zoufale tlukoucí ryzákovy nohy.

Odpovědi na vladykův bojový pokřik byly skřehotavé hlasy odevšad z lesa. Z mokrého porostu se na pěšinu vyvalily houfy nemrtvých a v okamžiku roztrhaly překvapenou jízdu na zmatené, zoufale se bránící hloučky.

Past sklápěla své čelisti. Tak rázně, že zuby ukously kořisti hlavu.

Oním prvním skoleným jezdcem nebyl nikdo jiný než kníže Zubřivoj.

»Už to vypuklo,« ohlédl se Goryvld, vystrkuje čenich z vysokého, hustého kapradí. »A podle zvuků bych řekl, že se to nevyvíjí v náš prospěch!«

„Právě proto si musíme pospíšet," odvětil Rogan, proběhl kolem vlka a pádil dál. Luk a šípy nechal na vraníkově sedle, jeho jedinými zbraněmi byl dlouhý lovecký tesák a Krutomor poskakující v pouzdře na zádech. „Poběž!"

Robustní dravec si hlasitě odrkl a vyrazil za černokněžníkem. Dvě černé, jinak však vůbec nepodobné postavy zmizely v mlze kroutící se kolem rozkývaných větvíček.

Zubřivoj lapal po dechu a šátral v mechu a listí po spadlém meči. Nad ním se přeléval sílicí povyk, s třeskem se poprvé srazily zbraně, šíleně ržáli koně, stříkala horká krev a studený hnilobný sliz. Velmož konečně zahlédl stříbřitý záblesk a sevřel v dlani známě tvarovanou rukojeť. Nadzvedl se na levé ruce a se zasténáním, přecházejícím v zlostné vrčení, vstal. Naštěstí to vypadalo, že si při pádu nic nezlomil.

„To je dobře, že jsi v pořádku," řekl někdo za ním. „Už jsem se bál, že tě budu muset zabít na kolenou."

Kníže se zprudka otočil a zároveň mocně švihl mečem.

Živan jej s krutým, pohrdavým smíchem odrazil.

Preklan se usmíval na modlu černé bohyně, jako by si navzájem četli myšlenky a ona rozuměla, proč je tak dobře naložený, přestože sem odněkud zvenku, z podvečerního hvozdu doléhají zvuky lité bitvy.

Mág si rozepjal stříbrný řetízek na zátylku a stáhl z něj zlatého páva.

Pak amulet hodil do ohniště, které teprve před chvílkou rozdmýchal. Plameny vyskočily ještě výš, jako by pták nebyl vytepán ze zlata, ale z nějaké prudce hořlavé hmoty.

„Tak se předved', černokněžníku," zabručel si čaroděj sám pro sebe. „Jsem zvědav, jestli tě Černoboh něco naučil. Pokud ty pověsti, které tě předcházejí, nejsou jen nafouknuté báchorky."

Světlo ohně sílilo, hukot byl pořád hlasitější, v komínu to podivně skučelo. Vypadalo to, že plameny ožívají a snaží se zformovat do nějakého tvaru.

„Pomoc!"

Milislav se šupinatého muže, který sáh před ním najednou sesko-

čil ze stromu, polekal a málem mu okamžitě rozpůlil lebku.

„Co se děje?“ houkl na něj zpoza pozvednutého štítu, ruka s mečem ztuhlá nad hlavou. „Mluv!“

„Nastražili léčku!“ kmital dragan dlouhým ještěřím jazykem. „A jízda v ní uvázla - nemrtví jí odřízli únikovou cestu! Váš plán selhal, Vršovče! Musíte na nepřátele zaútočit i se zálohami, jinak první voj pobijí do posledního muže!“

Knězic zaváhal jen na okamžik. Vzápětí se ohlédl ke stínům krčím se v porostu. „Slyšeli jste, chlapi?! Do zbraně!“

V mlze okamžitě zařinčelo železo. Pěšáci si až do této chvíle připadali odstrčení, jako by tu byli navíc a jejich zbraní nebylo vůbec potřeba. Ale teď... teď mohli zasáhnout, ba dokonce být závažím na vahách vítězství.

„Za mnou!“ máchl Milislav mečem a rozběhl se za draganem. Mezi stromy proletělo odhodlané hučení.

Zubřivoj bušil do Živana vši silou - a že jí neměl málo! - ale brzy nabyl dojmu, že útočí na tvrdý, neústupný balvan. Pouze s tím rozdílem, že se mu ten balvan chechtal do očí a vracel údery s razancí, která otrásala všemi velmožovými kostmi.

Všude kolem se mlhou a mokrým houštím přelévala bitva. Vršovci a dragané se možná vyrovnali útočníkům co do počtu, avšak určitě ne co do síly. Navíc nebylo zranění, které by děsivě huhlající a slintající nemrtvé zastavilo. Dokonce i utáaté údy jim opět přirůstaly zpátky k černě krvácejícím pahýlům.

Uprostřed té smršti řinčící oceli a prskajících jisker knížecí meč najednou zasáhl Živana do ramene blízko krku. Vystříkla krev, proradný vladyka se zapotácel a Zubřivoj toho bleskově využil - obouruč mu rozsekl pancír z vařené kůže těsně nad pasem. Živan hekl, vrávoravě couvl a narazil zády do kmene starého habru. Levačku si tiskl k ráně na břichu - skrz prsty se mu nedočkavě cedily kluzké smyčky střev.

„Doufám, že to bolí,“ vycenil na něj Zubřivoj zuby, zvedaje meč k poslednímu úderu.

Živan však vrátil knížeti vzteklý úšklebek. Bělovousý Vršovec postřehl, že krváčení z krku už ustalo. Svaly na paži třímající meč se zavlnily.

„Ovšemže bolí..." zasyčel zrádce.

Kníže sekl směrem na vladykovu hlavu. Ostří však uťalo pouze kus kůry nad Živanovým temenem. Příkrčený vladyka uskočil a z půlobratu ťal. Jeho čepel sice odrazily ocelové šupiny na Zubřivojových zádech, ale úder přesto vyrazil vratislavskému vládci dech. Kníže se potácivě otočil.

„...ale zdaleka ne tak jako tebe, nemám pravdu?" zasyčel Živan a popadl jílec meče oběma dlaněmi. Rozťatý pupek si už držet nemusel - střeva se stáhla zpátky do těla a rána zázračně srostla. „A to ještě nic není, bratranče. Slibuju ti, že to bude horší."

Otřesený Zubřivoj pohlédl zlosynovi do očí a uvěřil mu. Vladyka se rozmáchl, aby souboj ukončil.

V tom okamžiku nad nimi zašustilo listí a mezi protivníky seskočila pružná šupinatá postava. Prudký výpad oštěpem přinutil Živana s hromováním uskočit.

„Nevadí, když se zapojím?" zasyčel Sebedrag.

Tehdy se přes lesní bojiště převalil čerstvý bojový pokřik.

Dorazil zadní voj.

Rogan a Goryvlad se na okamžik zastavili na okraji volného prostranství pod vyvýšenou svatyní. Příkrčení v houští prohmatávali vše kolem obyčejnými i kouzelnými smysly. Z dálky sem doléhaly ozvěny bojového rámusu a křiku. Jinak slyšeli pouze zurčení potůčku, vytékajícího zpod břevnové stěny srubu.

»Mrtvo jako na starém mohylovém poli,« konstatoval Goryvlad a vyklouzl z mlází.

Černokněžník tomu klidu moc nedůvěřoval, ale na nějaké pochybnosti a váhání teď nebyl čas.

Běželi vzhůru členitým svahem ke svatyni, mezi prostými přístřešky a zemnicemi. Mlhou zahalené temné stavení před nimi nabývalo čím dál zřetelnější obrysy.

Asi na půli cesty mezi lesem a srubem se však Goryvlad najednou zastavil. Rogan o něj téměř zakopl.

„Co je?"

Vlk se nahrbil a zježil srst. »Něco jsem ucítil... Tam uvnitř. Přísahal bych, že před chvilkou to tam ještě nebylo. Jako by to náhle obžívlo...

Černokněžník hmátl po rukojeti meče nad pravým ramenem. „Já věděl, že to tu nemohli nechat nehlídané.“

Ve srubu to zahučelo a z komínu najednou vyšlehlo ohnivé světlo. Vlk a čaroděj vzhlédli, oči plné obav. Za září, rozptýlenou v mlze, zprudka vyletěl i plamen samotný. Oparem zakroužily celé svazky zlatavých paprsků.

»*Mor a cholera! Zpátky k lesu!*«

„Ne!“ vyštěkl Rogan a škubnutím obnažil Krutomor. „Do svatyně!“

Na dohadování nebyla vhodná chvíle. Vyrazili mezi balvany k srubu. Živý plamen zakroužil nad střechou a se zlověstným syčivým skřehotáním se začal snášet níž. Když utíkající dvojice na okamžik vzhlédla, spatřila široce roztáhnutá ohnivá křídla a dlouhý, sypající se plamínky rozsévající chvost.

»*Do prdele, to je vážně Ohnivák!*«

„Dělej!“

Vlk předběhl Rogana o několik kroků a dorazil ke svatyni jako první. Vrata se rozletěla dokořán pod nárazem mohutného těla.

Ohnivý pták zaútočil jako jestřáb na hraboše. Černokněžník se vrhl k zemi. Stvoření přeletělo nad ním tak těsně, že mu záda olízl žhavý jazyk a v žáru se mu zkroutily konečky vlasů. Z vlhkého mechu na balvanech kolem se zakouřilo.

Dlouhán vyskočil jako rys a pádil dál. Ohnivák udělal v mlze otočku, plameny sršící z třepotajících perutí, a střemhlav se vrhl do nového útoku.

»*Pospěš, bráško!*«

Rogan viděl, jak kolem něj sílí ohnivé světlo, ale neohlížel se. Vyběhl po několika kamenných schůdkách, odrazil se od prkenného ochozu před vchodem a dlouhým skokem se vrhl do stinných útrob svatyně. Goryvlad už byl připraven, vymrštil se na zadní a úderem předních tlap rázně zabouchl vrata. Zároveň je zatížil vši svou nemalou váhou.

Bytost se o dveře rozstříkla jako nádoba plná hořícího oleje. Škvírami vlétly dovnitř plamenné jazyky a sežehly Goryvladovi srst na zádech. Se zakňučením odskočil.

»*Das aby to...*«

Rogan si jej však už nevšímal. Díval se někam do místnosti. Kouřem zahalený Goryvklad se ohlédl. A také spatřil zdroj přízračného namodralého svitu, rozlévajícího se dlouhou roubenou síní.

»No ovšem,« odfrkl si vlk. »To jsem si mohl myslet.«

Zubřivoj a Sebedrag útočili na Živana současně, jako dávní spolubojovníci, kteří už bok po boku prošli spoustou válečných tažení. Vršovec neúnavně máchal mečem, dragan bodal oštěpem jako vztek-lá vos a žihadlem.

„Na nic víc se nezmůžete, hovníválové?“ vysmíval se jim bývalý vládce Hrutova a odrážel jejich ostří jako dotěrný hmyz. Občas se jim povedlo ho zasáhnout, ale on ty bleskově se hojící škrábance sotva vnímal.

Jak se v divokém souboji prosekávali skrz houští, klopýtající o kořeny a ostružiní, narážejíce rameny do starých kmenů, dostali se na pěšinu. Tam se přes ně náhle přelila hustá řež vršovských jezdců a běsnících nemrtvých a nesmlouvavě je od sebe odtrhla. Všechno kolem pohltil zmatek a ohlušující řev a rachot železa.

Milislav ut'al jednomu z nemrtvých hlavu, štítem srazil rukama mlátící tělo k zemi a s bojovným voláním běžel dál. Za ním se hrnula vratislavská pěchota.

Když se z mlhy a mokrého houští před ním náhle vynořila neozbrojená postava ve splývavém rouchu, kněžicovi se křik zadrhl v krku. Okamžitě poznal jednoho z čarodějů. Rozmáchl se mečem, ale vědmák byl rychlý jako zmije - jeho vyřezávané žezlo třísklo do bohatýrova štítu. Zazvonilo to, jako by hůl byla z oceli, Milislavovi něco blýsklo do očí a náhlá slabost jej srazila na kolena.

Čaroděj hbitě pozvedl žezlo ke druhému, smrtícímu úderu, ale jeden z přibíhajících pěšáků mu prohnal hrudí oštěp. Mág zachrčel a hůl mu vyklouzla z prstů. Knězic v pokleku potřásl hlavou a mocně t'al pod spodním okrajem štítu.

Vědmák s ohavným skučením klesl k zemi, nohy téměř useknuté v kolenou. Nadzvedl se na rukou a vrhl na Milislava poslední záštit-plný pohled.

Pak mu sekera dalšího Vršovce rozpoltila čelo.

Zubřivoj najednou zjistil, že čelí dvěma mužům, jejichž obličje

poznával. Určitě bývali členy hrutovské posádky. Oni si však na něj očividně nevzpomínali, a i kdyby ano, vůbec na tom nezáleželo. Lačnili po jeho krvi. Jednomu z nich utál ruku i se sekerou v pěsti, druhému se štěstím usekl temeno ohnilé hlavy. Ve vzteklém triumfu vykřikl nad jejich zmítajícími se těly, avšak v tu chvíli se z bitevního chaosu opět vynořil Živan. Jeho ostrá čepel proklála knížeti levý bok.

Zubřivojův křik zanikl v sípavém lapání po dechu. Ucítil, jak mu studené železo prochází vnitřnostmi až pod žebra na pravé straně. Ohlédl se a z posledních sil máchl mečem.

Úderu už chyběla síla. Živan mu prostě nastavil levé předloktí a nechal ostří skřípavě sklouznout po kostech.

Potom rázně vyrval meč z rány a srazil mohutně krvácejícího Zubřivoje k zemi.

Milislav, jenž se právě v tom okamžiku vynořil ze zvířené mlhy, vykřikl. Nešťastně a pomstychtivě zároveň. Zuřivě zaútočil.

Čepel, od hrotu až po záštitu vlhká knížecí krví, zkřížila jeho meči cestu.

»Rychle, než se Ohnivák vrátí!«

Rogan a Goryvlad spěchali do zadní části svatyně, k černé modle s lebkou místo hlavy. Stěnu za ní tvořila skála, o níž se srub opíral.

A z té skály tryskal pramen. Alespoň to tak na první pohled vypadalo.

Ve skutečnosti totiž voda proudila z mihotavého, modře a zeleně pableskujícího úkazu těsně před skálou. Vzduch se tam prapodivně vlnil a občas se zdálo, že se prostor před nimi trhá a oni místo hrbolaté skály vidí širý prostor, jemuž vévodí kmeny neobyčejně mohutných stromů.

„Je ti jasné, na co právě teď zíráme, že?“ ucedil černokněžník.

»Trhlina do Návu,« začenal Goryvlad směrem k té podivnosti. *»Tak s něčím takovým jsem se ve smrtelném světě dosud nepotkal. A ta voda...«*

„Ta uniká přímo z Řeky duší, v níž ožívají duchové mrtvých. Proto navrací život nebožtíkům.“ Rogan se chmuřil, až z něj šel strach. „Musím ten průchod zavřít. Jen kdybych, u všech bohů na Veledubu, věděl jak...“

»Na tohle naše schopnosti nestačí, bráško. Musíš projít skrz!«

„A pak?"

»*Přítomnost smrtelníka v Lese věčnosti způsobí takový výkyv v jeho magickém poli, že se brzy objeví některý ze strážců Návu. Ať už Rohatý, Ohňooký nebo samotná Černovlasá...*«

„Myslíš, že nám Morena pomůže?" zkrivil černokněžník rty. „Podívej se kolem. Ti parchanti ji tu uctívali. Musela o trhlíně a unikající vodě vědět..."

»*Však ty už víš, jak na ni. Má pro tebe slabost...*« Goryvlad zmlkl a ohlédl se. Plameny v ohništi zahučely, jako by do nich někdo foukl.

»*Hlavně pohni kostrou. Ta ohnivá potvora se vrací. Pokusím se ji odlákat.*«

S těmi slovy se Goryvlad rozběhl ke dveřím. Rogan se za ním nedíval. Nořil zrak do neklidně světélkujícího úkazu. Krutomor třímal v obou dlaních, čepel pozvednutou před sebe. Meč rudě zazářil, stejné démonické světlo vytrysklo z černokněžníkůvých očí. Udělal první krok vpřed. Kožené boty zašplouchaly ve vodě, odtékající strouhou v podlaze.

Meč se vnořil do trhliny. Namodralé světlo zapulzovalo. Rogan se zhluboka nadechl a vzápětí překročil práh mezi smrtelným světem a říší bohů.

Goryvlad se u dveří krátce ohlédl. Viděl, jak vysoká černá postava obklopená rudou září mizí v mihotavé modři nad pramenem. Vzápětí to v komínu opět zahučelo a otvorem nad ohništěm vletěl do svatyně živý plamen. Odrazil se od hliněné podlahy, zanechávaje v ní černou šmouhu a vzlétl k trámům pod střechou. Na jednom z nich přistál a roztáhl planoucí křídla.

Goryvlad na nic nečekal. Čenichem odstrčil vrata a hbitě se promýkl do šera venku.

Ohnivák se okamžitě spustil z břevna. Jeho spáry zanechaly ve dřevě černé, kouřící stopy.

„Ústup!" vyřvával Milislav, odrážejí Živanovy výpady. „Utíkejte! Schovejte se v lese!"

„Neplýtvej dechem, knížátko!" cedil vladyka skrz zuby. Těžký francký meč, jakými Karlova rytířská jízda obvykle drtila saské, avarské a slovanské pohany, už byl zubatý jako pila, ale pořád bušil do Milislavova štítu s neúprosnou silou. Rozsekané kování se krouti-

lo a hrozilo, že dubový kruh každou chvíli praskne.

Bitva se vyvíjela špatně, velice špatně. Vršovských a draganských bojovníků povážlivě ubývalo, zatímco šiky nepřátel vůbec neprořídly. I bez kněžicova volání se muži z Vratislavi a Dragoboru obraceli na útěk a hledali spásu v houstnoucím šeru mlhavého podvečera.

Couvající Milislav zakopl o spleť plazivého trní a zavrával. Živan zablýskal očima a s vrčivým vydechnutím obouruč vši silou udeřil. Čepel jiskřivě narazila do zprohýbané železné puklice ve středu kněžicova štítu.

A v tom okamžiku s hlasitým zařinčením praskla. Ulomené ostří odlétlo, tahaje za sebou kouřový ocas.

Vladyka se zuřivou kletbou pohlédl na sotva loket dlouhý pahýl ve své pěsti.

Milislav se narovnal.

„A teď, Živane," ušklíbl se ošklivě, „z tebe konečně udělám Mrtvana."

Rogan stál v mělké vodě na břehu Řeky duší a díval se směrem k mohutné temné věži Velelubu, tyčící se nad korunami už i tak nepopsatelně vzrostlých stromů. Ten pohled se mu nenaskytl poprvé, ale pokaždé mu na chvílku vyrazil dech.

Pak mu instinkty varovně zježily vlasy na zátylku.

Otočil se v poslední chvíli. Preklan se právě odrazil od pobřežních balvanů a skočil, čarodějné žezlo nad hlavou, černý háv rozevlátý.

Černokněžník uskočil kousek stranou a švihl Krutomorem. Vyšlehly krvavé plameny.

Žezlo a meč se srazily. Hůl se rozprskla v roj ostrých, bodavých, kouřících úlomků. Rogan včas odvrátil obličej, útočníkovi vlétly třísky rovnou do očí.

Preklan se s ohlušujícím vytím zřítíl na mělčinu. Voda mu vystříkla do tváře, smýváje čerstvou krev.

Černokněžník přikročil k protivníkovi, který se zvedl na všechny čtyři a se skučením si vytrhával ostré úlomky z obličaje. Kopnutím ho obrátil na záda jako nějakého přerostlého švába. Pak se nad ním rozkročil, obrátil Krutomor v dlaních hrotem k zemi a mocně se

rozmáchl.

„Černokněžníku, počkej!"

Rogan bodl. Plamenná čepel prošla vědmákovým trupem a příchla ho ke dnu mělčiny. Řev se změnil v ohavný, dávivý, bublavý chropot.

Vládce Krvavého ohně zatlačil na meč, vrážeje ho ještě hlouběji. Obličej měl studený, netečný, krutý - podobný kožené masce, používané žreci na pohřebních tryznách. Pouze z očí mu šlehaly rudé plameny, důkaz života a démonické zloby.

„A teď," procedil skrz zuby a zakroutil mečem v ráně, „mi řekneš, kde se vzala ta trhlina."

Goryvlad běžel, co mu síly stačily. Přeskakoval padlé kmeny, rozrážel houštiny, rozhrnoval kapradí a lopuchy jako lanko rybářovy udice zelený povlak na zatuchlém jezírku.

Syčící Ohnivák se snášel čím dál níž. Jeho plamenné perutě vířily mlhu a řezaly větve jako železné ostří. Na kmenech stromů po jejich doteku zůstávaly černé šmouhy.

Ohnivě světlo se třpytilo v kapičkách všudypřítomné vlhkosti.

„Byla to... náhoda..." soukal ze sebe mág připíchnutý ke břehu Řeky duší. „Během jednoho obřadu... na počest Moreny... Vyvolávali jsme duše mrtvých... a najednou... se prostor otevřel... a ta voda..."

„Co jsi vlastně zač, syčáku?" vrčel na něj Rogan. „Odkud jsi se svými nohsledy přitáhl?"

„Z Hostihradu... z Mojžírova hradiště... Vyštval nás... Poklonil se kříži... a všechny žrece a zaklínače... Našli jsme útočiště v hvozdu..."

„A myslel sis, že svými špinavými kouzly a vražděním ovládnete Trstenickou stezku?" ucedil černokněžník a opět zakroutil Krutomorem v ráně. Čaroděj zaskučel. Krev mu potřásla bradu a tváře.

„*Už ho nech, Rogane*" promluvil někdo za dlouhánem. „*Byl mi oddaným obětníkem. Nezaslouží si takhle trpět.*"

Černokněžník pustil jílec plamenného meče a obrátil se.

„Moreno," řekl, vůbec ne potěšeně ani přívětivě. „Doufal jsem, že se tu objevíš právě ty."

„Ústup! Ústup! Schovejte se!"

Zatínaje drápy do vrásčité kůry, Sebedrag se hbitě jako kočka vyškrábal do koruny starého buku. Pod ním, v mlze, šeru a houštinách to jen šustilo běžícími uprchlíky a jejich nenažranými pronásledovateli. I bezvlasé, šupinaté hlavy se tam mihly.

„Na stromy!“ zahučel na zbytky draganské družiny. „Vylezte do korun! Tam za námi nemůžou!“

Nemrtví, přilákaní jeho hlasem, se seběhli kolem kmene a začali se po něm sápat jako psi rozzuření skotačícím veverčím ocasem. Sebedrag se vytáhl ještě o několik větví výš a rozhlédl se, zda je v dosahu nějaký strom, na který by mohl přeskočit.

Náhle něco zaslechl ze sousední koruny.

Znělo to jako hlasité odplivnutí.

Ohlédl se právě k okamžiku, když k němu vzduchem přiletěl pár nohou. Koply jej rovnou do hrudi a doslova ho sestřelily z větve, na níž stál.

Bolestivě narazil do zhruba půltuctů haluzí, než se jedné konečně zachytil. Jeho nohy se zahoupaly sotva půl sáhu nad hlavami nemrtvých. Zrůdy ohavně zahučely a začaly mu sahat po chodidlech, i ocel zasvištěla.

„Tfuj!“

Zašustilo listí a na větev kousek od Sebedraga pružně doskočil Čadrag.

„Zdravím tě, bratře,“ zašklebila se hlava, zaklesnutá v podpaží. „Nastal čas odplaty.“

Pak drápatá tlapa dupla draganskému vladykovi na prsty.

Když mu Milislavův meč ut'al v obranném gestu pozvednuté ruce, Živan vykřikl bolestí. Pahýly však okamžitě přestaly krváčet a zatáhly se zhojenou kůží.

Bolestný křik se rázem změnil v posměšné chechtání. „Nechápeš to, hňupe! Nemůžeš mě zabít!“

Milislav se opět rozmáchl.

V tom okamžiku ze zamlženého houští dlouhým skokem vyletělo černé huňaté tělo.

»*K zemi, kněžici, k zemi!*«

Mladý válečník vytřeštil oči. Nejdřív na Goryvlada, který se jako duch prohnal mezi ním a Živanem, pak na přilétající ohnivý přízrak.

Vzápětí se vrhl k zemi.

Ohnivákovo levé křídlo mu prosyčelo těsně nad temenem. To pravé hladce prolétlo Živanovým hrdlem.

Ve vzduchu se točící hlava bohapustě klela.

„Tys o tomhle všem věděla," zabručel Rogan. „O trhlině, o prameni, o ožívování mrtvých. Tos to všechno přehlížela jen proto, že ti tenhle zkurvysyn a jeho kumpáni obětovali? Že tě uctívali?"

Drobná pobledlá černovláska provinile pokrčila rameny. „*Já vím, jak to zní. Ale pochop, že pro mě je něco takového opravdová vzácnost. V každém hradišti obětují Perunovi, Živě, Radhostovi, Vesně, dokonce i tomu mrzoutovi Velesovi. Ale Moreně? Kdepak. Její oškli-vou slaměnou podobu pouze zapálí a hodí do řeky. Chtěla jsem as-poň na chvilku zažít něco jiného. Dělal mi to dobře. Copak nevíš, že my bohové žijeme z úcty smrtelníků?*"

Černokněžník si podrážděně odfrkl. „Jak daleko by to došlo? Nechala bys je vybudovat své vlastní knížectví? Chráněné vojskem z oživlých mrtvol? Vladařství, v němž se všichni klaní tvé modle?"

„*Nepočítala jsem s tím, že nás to postaví proti sobě, Rogane...*"

„Ale postavilo. A ty to musíš zastavit. Teď hned. Ty zbloudilý, zmatené duše, které jsi nechala odsud utéct a vrátit se do mrtvých těl, okamžitě přivoláš zpátky. A zavřeš tu trhlinu, jednou provždy. Zá-zračné účinky vody musejí přestat."

„*Opatrně, Rogane*" zúžila bohyně oči, „*neměl bys se mnou takhle...*"

„Řekl jsem hned!" štěkl a sáhl po Krutomoru, pořád zapíchnutém do kňučícího vědmáka. „Nebo zkusíme, jak Krvavý oheň účinkuje na bohy? Jsem si jist, že i vy můžete cítit bolest!"

Morena sevřela rty do tenké škvíry, podobné zářezu ostrým no-žem. Z očí jí sálal chlad, který Rogana zmrazoval až do špiku kostí. Přesto se nezachvěl, pohled neodvrátil.

„Zesílil jsi," řekla nakonec. „Možná až příliš. Ohňooký ti dal moc, kterou by smrtelník neměl..."

„Dělej, Moreno. Tam v mém světě kvůli tvému rozmaru umírají lidé. A tak to nesmí být. Nesmíš si brát duše z rozmaru."

Po krátké, napjaté odmlce přikývla. Přikročila blíž k svému od-danému veleknězi.

„Má paní..." zachrčel a usmál se, ukazuje krvavé zuby.

Goryvlad běžel, co mu síly stačily, ale ohnivé světlo kolem něj sílilo. Ohnivák se přibližoval. Vlk ucítil, jak mu žářem začíná doutnat ocas. Zoufale zakňučel. Věděl, že ho pták nemůže zabít, ale zahynout v plamenech nebyla ani trošku příjemná představa.

„Budeš mi sloužit i nadále," sklonila se Morena k trpícímu čaroději. „Pouze opustíš své smrtelné tělo." Pak se zlehka, konečky prstů, dotkla jeho čela. Hlava mu spadla do vody. Bylo to, jako když se sfoukne svíčka.

Světlo náhle pohaslo a žár se rozplynul v chladivé mlze. Goryvlad ještě chvíli běžel, ale potom se ohlédl a když poznal, že po Ohnivákovi není ani stopy, zastavil se. Chvilku váhal, nedůvěřivě čenichaje, pak se opatrně vydal zpátky.

Na zčernalém mechu našel ležet amulet s podobou zlatého páva. Očichal ho a pak ho vzal mezi zuby a jediným cvaknutím rozkousl. Pro jistotu.

„Tak," zabručel Rogan a vyškubl Krutomor z rozpadávajícího se těla, „a teď ostatní. Pospěš."

Bohyně na něj pohlédla, ale když viděla železný, neúprosný výraz v obličejí, jen neznatelně přikývla, otočila se na patě a vkročila do namodralé, mihotající se časoprostorové škvíry nad kamenitým břehem.

Černokněžník šel hned za ní, meč varovně pozvednutý.

Nepřičetně povykující Čadrag opět dupl patou na bratrovy prsty. Sebedragova pravačka sklouzla z větve a nebýt drápů na levé tlapě, zaťatých do kůry, spadl by ze stromu.

Což se vzápětí tak jako tak stalo, protože jeden z nemrtvých doskočil až na jeho nohu, popadl jej za kotník a rázně škulb.

„U dračích koulí..." vykřikl draganský vladyka a zřítíl se mezi krvelačné, dychtivě huhlající mrtvolý. Vrhly se na něj jak krysy na zdechlinu.

Když Morena vykročila ze dveří svatyně, mlha už se mísila se soumrakem a les se pozvolna propadal do černoty.

„Nač čekáš?" zavrčel Rogan, stojící za ní a pořád třímající meč v

obou dlaních, jako by každou chvíli čekal nějaký útok či úskok. A podle výrazu v obličeji byl připravený magickou zbraň použít. Třeba i proti samotné bohyni. Necítil ani špetku strachu.

Drobná černovláška se zhluboka nadechla a roztáhla ruce. Vzduch ochladl tak náhle a výrazně, že zatímco jeden Roganův výdech ještě nebyl vidět, další už mu unikl z nozder v podobě bílého obláčku.

„*Mé děti,*“ promluvila bohyně smrti a v tom okamžiku mlha zavířila, jako kdyby se hvozdem prohnal poryv vichřice. „*Vraťte se ke mně!*“

Milislav ut'al Živanovi obě nohy a právě se chystal pustit do trupu, odhodlaný rozsekat jej na cucky a rozházet vnitřnosti po celém lese, když listím kolem prošuměl ledový závan. Kněžic překvapeně vzhlédl.

Pořád se šíleně chechtající Živanova hlava najednou zmlkla a překvapeně vypoučila oči.

„U Moreny, co se to...“

Nedokončil. Jeho hlas přešel v chrchlavé bolestné skučení. Konce ut'atých údů, které se tak zázračně zhojily, se najednou opět otevřely a vystříkla krev. Stejně tak na trupu a na obličeji se náhle otevřely všechny nepřírozeně vyléčené rány - vypadalo to, jako by Živanovo tělo najednou rozsekal tucet neviditelných čepelí.

Milislav zděšeně uskočil. Z lesa zaslechl zoufalé, nesrozumitelné hlasy, které mu prozradily, že smrt konečně dostihla i ostatní.

„Tfuj!“ plivl Čadrag, ale se slinou mu z úst vyletěl i jazyk. Zavyl, ale vzápětí mu bolest trhla tělem, otevřela rány a shodila ho ze stromu. Z krku, opět krvavého, vytryskl tmavý gejzír. Oči vystříkly na půl sáhu daleko.

Nemrtví, sklánějící se nad Sebedragem, sebou zašklubali jako v hromadném záchvatu padoucnice. Z jejich rozpadávajících se těl vychrstla na vladyku záplava slizu a dávno sražené krve. S křikem se obrátil na všechny čtyři a rychle se drápal pryč. Kolem něj padaly údy a hlavy, šplouchala střeva, přšela lepkavá páchnoucí krev.

Ohavné vojsko z hvozdů konečně umíralo.

Když Rogan spatřil, jak se z porostu všude kolem vynořují průhledné, téměř neviditelné přízraky a hrnou se ke svatyni, sklonil meč a rychle ukročil stranou. Na ochozu málem uklouzl - v náhlém mrazu se z mlhy vytvořila jinovatka a pokryla stěny srubu, balvany kolem a dokonce i nejbližší stromy matně bílým povlakem.

Duše procházely Morenou. Každá jedna. Vír kouzel a božské nadpřirozené síly rozcuchal bohyni černou hřívu. Mlčenlivý zástup proudil do útrob svatyně a trhlinou mezi světy zpátky do záhrobního lesa, kam náležel.

Šlo to rychle.

Když Milislav padl na kolena a sklonil se ke knížeti, skrz Zubřivojovy zaťaté zuby se už draly poslední křečovitě steny. Mech pod jeho tělem byl nasáklý krví. Obličej měl děsivě bledý.

„Otče..." zalkal kněžic.

„Milislave..." zachroptěl vládce Vratislavi z posledních sil. „Co... Jak to..."

„Černokněžník to dokázal, otče. Živanova horda umírá. Duše se vracejí do Návu." Hlas se jen ztěžka prodíral mladíkovým sevřeným hrdlem.

„A já... je budu následovat..." Rozechvělá ruka se zvedla a sevřela kněžicovo rameno. „Teď jsi ty... vládcem... Vršovců... Nech Hrutov... znovu..."

„Opět se bude tyčit na stezkou," přikývl Milislav.

„A dragany... nech..."

„Pokusím se. Žádný Vršovec už nezaútočí na jejich lesní sídla."

„Tak... Můj... meč..."

Kněžic našel pohledem spadlou zbraň a vtiskl otcí do tuhnoucích prstů postříbřený jílec. V okamžiku, kdy jej velmož křečovitě sevřel, všechno kolem objal chlad. Milislav se rozechvěně ohlédl.

Když pak sklonil zrak zpátky ke knížeti, Zubřivoj už nedýchal.

Jakmile poslední zbloudilá duše zmizela v temných dveřích, bohyně sklonila ruce. Vlasy jí padly do tváře. Skrz černé prameny se na Rogana podívalo jedno tmavé oko. Nic neřekla, ale tím pohledem jako by se ptala, jestli je spokojen.

„To ještě není všechno," opět pozvedl meč. „Musíš zavřít trhli-

nu."

Vrátili se dovnitř. Chlad sálající z bohyně udusil ohniště. U světélkujícího úkazu za svou vlastní černou modlou se Morena ohlédla.

„*Mám to u tebe, Rogane,*“ řekla.

„Ale kdepak,“ zavrčel. „Za tohle dlužíš ty mně!“

Nic na to neřekla, pouze pozvedla obočí v marně skrývaném údivu. Pak se otočila, vkročila do magického průchodu a nechala se pohltit studenou modří. Vypadalo to, jako by vkročila do útrob skály, ale černokněžník ji viděl, jak se na břehu Řeky duší otáčí a zvedá proti němu ruku. Pak se trhlina najednou zatáhla, on přestal vidět obrovité stromy Návů a zurčení vody utichlo. Vzápětí divotvorné světlo pohaslo a Morenina černá modla splynula se stíny.

Rogan si vydechl a zrak mu potemněl. Pak nechal pohasnout i Krutomor a mírně se chvějící rukou jej zasunul zpátky do pochvy na zádech. Chvilí tam stál, pak se otočil a kráčel ke dveřím. Když procházel kolem prostých lůžek, natáhl proti jednomu ruku. Ze suchého chvojí, slámy a kožešin vyskočily plameny.

Než došel k lesu, za jeho zády už se oheň prodíral proutěnou střechou srubu. Obrátil se, aby si ten pohled vychutnal. Kousek od něj se z lesa vynořil Goryvlad, rozechvělý jazyk visící z tlamy.

„Protáhl sis nohy?“ zeptal se černokněžník.

»*Jako zamlada, když jsem honil po lesích vlčice. Co ty? Potkal ses se svou bývalou?*«

„Tak nějak. Ale nebylo to kdovíjak vřelé setkání.“

»*Vidím,*« pohlédl vlk na mrazem spoutané, jinovatku potažené okolí. »*Neumrzlo ti něco?*«

„Gorjo...“

»*No jo, vždyť už mlčím.*«

Požár nenasytně pohltit svatyni a s hukotem vyšlehl vysoko nad stromy, jako by vyzýval na souboj noc, jež se nesmlouvavě snášela na rozlehlý, opět zlověstně mlčící Hrutovský hvozď.

Nad temným hrobem zelený očí svit

Právě když poklekl na kamenitý břeh a nabral do dlaní chladnou vodu z jezírka, Goryvlad varovně zavrčel.

„*Nejsme tu sami, bráško.*«

Černokněžník zvedl hlavu. Na nevysoké skále nad jezírkem se krčil chlap. Hučení vody, tryskající z pukliny ve skalní stěně, mu umožnilo přikrást se docela blízko, aniž by Rogan zaslechl byt' jen jediné zašustění. Naštěstí Goryvladovy čarodějně smysly byly pořád ostrážité.

„Hej, ty!“ zakřičel muž zlostně. „Neopovažuj se napít z toho jezírka!“

Černokněžník se důstojně, bez zbytečného spěchu vztyčil a přimhouřil oči do večerního slunce. Žhnoucí paprsky pronikaly korunami stromů právě za křiklounovými zády, takže se Roganovi ukázala jen shrbená černá silueta, lemovaná cáry otrhané suknice.

„A to jako proč?“ opáčil.

„Copak ti vrány vyklovaly oči?“ zavřeštěl hrbáč, zjevně podrážděný Roganovým nevzrušeným tónem. „Nevidiš ten plot?“

Černovlasý jezdec věnoval kratičký pohled napůl shnilé laťkové ohrádce kolem tůně a pokrčil rameny. „Vidím. Znamená to něco?“

„Znamená to, že stojíš na posvátné půdě! Napít se z tůňky můžeš jen tehdy, když obětuješ duchu pramene!“

„Ach tak,“ přikývl Rogan. „Předpokládám, že ty jsi strážce pramene a duchův prostředník, takže v jeho jménu přijímáš všechny dary.“

Muž znejistěl. Zřejmě ho napadlo, že si z něj cizinec utahuje. „Přesně tak,“ křikl po chvíli váhání. „Slož žertvu nebo vypadni, jinak přivolám ducha! Nesnáší vetřelce a když nějakého dostane do pařátů, nestihne ten hňup ani litovat své opovážlivosti!“

„Jen klid, příteli, určitě pro něj něco najdu,“ řekl černokněžník smířlivě, otočil se ke svému vraníkovi a sňal ze sedla polní láhev.

„Převezmeš dar?“ vrátil se zrakem zpátky k prameni. Neznámý někam zmizel, ale vzápětí se vynořil zpoza skály na opačném břehu jezírka. Goryvlad opět vycenil zuby a zavrčel.

»Klid, Gorjo, tohle zvládnou,« vyslal Rogan do vlkovy mysli. Zároveň pokynul muži, jehož dravcův chraplavý hlas přimrazil na místě. „Nemusíš se bát, neublíží ti. Pojd' blíž.“

Strážce pramene obezřetně obešel vodní prohlubeň a po kluzkých kamenech přešel přes potok, který z ní proudil směrem do údolí. Až teď si ho mohl Rogan lépe prohlédnout. Neznámý nebyl starý, sotva překročil třicítku, ale zarostlá tvář, špinavé dlouhé vlasy a především nemocí zkroucená postava mu na věku dost přidávaly.

„Mám tady docela dobrou pálenku z jablek,“ zašplouchal Rogan obsahem čutory. „Myslíš, že tato oběť ducha uspokojí?“

Hrbáč přestal pokukovat po vlkovi a rychle přikývl. „Ano, to by mělo stačit.“

„Jakým způsobem to mám provést? Vyliju kořalku do vody?“

„Ne, to ne.“ Strážce pramene rychle přikročil k Roganovi a téměř mu vytrhl nádobu z rukou. „Já přijmu oběť a mým prostřednictvím bude uspokojen i duch.“ S tím odšpuntoval láhev a pořádně si z ní přihnul. Oči se mu zaleskly a z hrdla uniklo slastné povzdechnutí.

„Je duch spokojen?“ zeptal se Rogan, pořád ještě s vážným obličejem.

„Ano, velmi,“ přisvědčil mrzák a opět přiložil čturu ke rtům. „Myslím, že můžeš napojit i svého koně.“

„To je od tebe velkorysý.“ Černokněžník vzal vraníka za uzdu a zavedl ho k jezírku. „Řekni,“ neodpustil si, „jak ten duch vlastně vypadá? Viděl jsi ho už někdy?“

Hrbáč se opět napil, povzdechl si, otřel si ústa hřbetem dlaně a zazátkoval láhev. „Nedělej ze mě hlupáka, člověče. A ze sebe taky ne. Nevěříš přece, že tady nějaký duch opravdu sídlí, že ne?“

Rogan se letmo usmál. „No, abych řekl pravdu, kdyby tenhle pramen měl doopravdy neviditelného strážce, věděl bych o něm dávno předtím, než jsi mne na něj upozornil.“

Mrzák opětoval jeho pohled. „Ty jsi čaroděj, co?“

„Vypadám snad na to?“ zatvářil se Rogan pobaveně.

„To teda jo. Celý v černém, na krku náhrdelník z pařátů něčeho, co určitě nepochází z tohoto světa, oči jako díry do pekla. A navíc tě poslouchá ten vlk. Kam máš namířeno?“

„Do Velehradu, ke knížeti. Myslel jsem, že tam dorazím před

setměním, ale to už se mi asi nepodaří, hm?"

„To sotva," zavrtil hrbáč hlavou a posadil se na vodou ohlazený balvan. „Ale když se vrátíš na cestu, přivede tě k hradišti docela rychle. Je široká, můžeš jet i za tmy."

Černokněžník ho zamyšleně pozoroval.

„Jak se jmenuješ?" nadhodil.

„Třebor. A ty? Pokud to, samozřejmě, není tajemství," ušklíbl se. „Znalost čarodějova pravého jména prý dává člověku moc nad jeho duší..."

„To je jen hloupá pověra. Stejně jako víra, že se dá čarovat pouze vyslovením nějakého zaklínadla, nejlépe v nějakém prastarém, nerosozumitelném jazyce. Na slovech není nic magického. Pokud ti v žilách neproudí opravdové čáry, pouhými slovy nic nevykouzlíš. Takže - jsem Rogan." Černovlasý mág položil nohu na kámen a opřel si loket o koleno. „Žiješ tu už dlouho?"

„Od té doby, co zemřel předcházející strážce pramene. Bude to už..." Hrbáč chvíli v duchu počítal, a pak se mu oči rozšířily překvapením. „Do prdele, dvanáct roků!"

„Baví tě to tady?" zajímal se černokněžník.

Třebor se na něj podíval. „Divná otázka. Nenudím se, pokud jsi měl na mysli tohle. Ve Velehradu a okolí lidé věří, že voda z tohoto pramene je zázračná, že dokáže vyléčit mnohé choroby. U žen neplodnost, u chlapů ztrátu mužnosti, ale taky bolesti kloubů, žaludeční nevolnosti, všechno možné... Takže sem den co den přichází spousta lidí a každý z nich přinese nějaké to jídlo nebo něco k pití, prohodí se mnou slovo nebo dvě. Netuším, jestli někoho tahle voda někdy doopravdy vyléčila. Jistě vím jen jedno - mne tohle," ukázal palcem na svůj hrb, „určitě nezbavila."

Opět se napil a pokračoval. „Když jsem byl dítě, matka mě sem vodívala skoro každý den. Vychlemtal jsem té vody víc než všichni ostatní dohromady - a nic. Nakonec to matka nezvládla. Už nedokázala snášet to množství zhnusených pohledů, kterými její dítě častovali sousedi. Poprosila starého strážce pramene, aby mě vzal k sobě a udělal ze mne svého učedníka. Stalo se. Není to kdovíco, ale takhle aspoň můžu být žebrák bez ztráty důstojnosti a sebeúcty. Jsem spokojený."

„Ale ne, nejsi," řekl Rogan. „Lžeš sám sobě."

Hrbáč vzhlédl. Oči mu zastřelo něco jako směs hněvu a smutku.

„Není to kdovíjaká zábava pro chlapa v mém věku, žít takhle stranou ostatních lidí. Litují mě, to ano. Když ale o slunovratu dole v údolí mladí z Velehradu a vesnic kolem zapalují ohně, jejich výskot a zpěv slyším až sem nahoru. Tehdy bych jim tu jejich zasranou lítost nejraději nacpal do chřtánů, to mi věř..."

Goryvlad z ničeho nic nastražil uši.

»*Rogane? Máme společnost...*«

Muži vzhlédli. Nemuseli ani hádat, co vlka zneklidnilo. Na svahu pod pramenem zadusala kopyta a vzápětí se zpoza řídce rostoucích stromů vynořil půltucet jezdců. Měli na sobě vyšívané košile a stříbrem pobité kožené kabátce, v rukou luky a oštěpy. U jezírka zastavili a bez ptaní zavedli koně k vodě.

„Bud' zdrav, Blahorodí," šoural se Třebor v ústrety vůdci družiny. „Vydali jste se na lov?"

Světlovlasý mladík sklouzl z koně a přeskočil potok. Věnoval krátký, ale zkoumavý pohled Roganovi, a pak obrátil zrak k hrbáči.

„Ne tak docela," odvětil. „Hledáme Merada. Neviděl jsi ho teď někdy?"

„Merada?" poškrábal se Třebor za uchem. „Ale ano, zastavil se tady. Jenže... To už budou tak tři dny."

Mladík sevřel rty. „Vím. Měl přinést čerstvou zvěřinu na včerejší hostinu, ale vůbec se nevrátil do hradiště. Muselo se mu něco stát. Nevíš, kam měl namířeno?"

„Myslím..." strážce pramene zaváhal. „Myslím, že šel nahoru k mohylovému poli..."

Junák se otočil na patě. „Slyšeli jste!" křikl na družiníky. „Do sedel!"

„Já bych to nedělal," řekl Třebor rychle.

Mladík se k němu otočil s otázkou v očích.

„Za chvíli zapadne slunce," dodal hrbáč. „Vstoupit na to místo po soumraku není moc dobrý nápad. Vzpomeň si na Vitoslava..."

„Říkáš mohylové pole?" vložil se do rozhovoru Rogan. „Pověz mi o tom víc, Třebore."

Bogun na něj zvědavě pohlédl. „Proč tě to zajímá, cizince? A kdo

vlastně jsi?"

„Říkají mi Černý Rogan. A ty jsi podle všeho Bogun, prvorozený syn velehradského knížete Rodovlada, nemám pravdu?"

„Máš." Mladík zúžil oči. „Už jsem o tobě leccos slyšel, černokněžníku."

„A já jsem zase cestou zaslechl, že Rodovladovi záhadně zmizela dcera. Zdá se, že to nebyl ojedinělý případ."

Bogun se zamračeně díval čaroději do očí, ale nedůvěra se mu postupně vytrácela z tváře. Nakonec se mu z hrdla vydralo těžké zasténání. „Mladka, má sestra, se ztratila jako první. Před třemi týdny jednou odpoledne osedlala koně a vydala se na krátkou projížďku do polí a k lesu. Vrátila se jen její kobyla. Prohledali jsme všechno, ale po Mladce ani stopy. Potom - asi před deseti dny - se ztratil Vitoslav, náš žrec, když se za úplňku vydal na mohylové pole sbírat bylinky. A teď Merad, první knížecí lovčí... Určitě to všechno není jen shoda okolností. Ty jsi člověk, který rozumí kouzlům a zaklínadlům. Myslíš... že by ta zmizení mohla mít na svědomí nějaká nadpřirozená bytost?"

„Těžko říct. Jestli je pravda, že se lovčí i žrec ztratili na mohylovém poli, není to vyloučeno. Na podobných místech často s oblibou sídlí nečisté síly - anebo tam můžou být zbytky nějaké staré kletby. Přesněji bych to dokázal určit jen přímo na místě."

Bogun zpozorněl. „Mám to chápat jako nabídku?"

„Může být," připustil Rogan.

„Kolik?" zeptal se knězic bez okolků.

„Pokud nic nenajdu, odměnu nežádám. Jestli se mi ale podaří zjistit, co se stalo s knězem a lovčím, případně i s tvou sestrou, řekneme... Stříbrnou hřivnu?"

„Dostaneš tři," uzavřel Bogun a zvedl hlavu. „Slunce už zmizelo za návrším. Nejvyšší čas vyrazit."

„Pojeďme," souhlasil černokněžník a vrátil se ke svému vraníkoví. Když strkal nohu do třmene, na rameni mu spočinula něčí ruka. Tázavě pohlédl do Třeborovy ztrápené, díky hlubším vráskám jakoby o deset let starší tváře.

„Vezmi mě s sebou, příteli," řekl mrzák slabým hlasem. „Prosím."

Černokněžník se hluboce zadíval Třeborovi do očí. Pak přikývl. Mlčky, bez jediné otázky, bez známky překvapení nebo údivu. Vyskočil do sedla a podal hrbáči ruku, aby mu pomohl nasednout na koně.

Vyrazili.

Slunce zapadlo a obloha rychle temněla. Pohřebištěm se jako duše dávno zemřelých začaly plížit stíny.

»*Jdu to omrknout*,« nabídl se Goryvlad. Bogun a jeho chlapi sebou škubli, když zaslechli v hlavách ten hlas, ale vlk si jich nevšímal, sklonil čenich k zemi a rozběhl se mezi mohyly. Oblé kamenné vyvýšeniny různých velikostí se skoro ztrácely pod hustou spleť lískového křoví a bukové nebo dubové mladiny. Goryvlad neslyšně zmizel v houští.

„Jak to, že je tak krotký a poslušný?“ divil se Bogun, sesedající z koně.

Černokněžník se ošklivě ušklíbl. „Chlapa, co naposledy považoval Gorju za krotkého, vyvedl z omylu až pohled na vlastní střeva, vyrvaná vlčími tesáky. A poslušný? To ho opravdu neznáš.“

Bogun pokýval hlavou a místo dalších otázek se otočil ke svým chlapům a přikázal jim nachystat nějaké louče.

„Není třeba,“ zadržel je Rogan. „O světlo se postarám já.“

Odněkud z houstnouceho šera zaslechli Goryvladovo štěkání.

„Pojďme,“ řekl černokněžník, sňal si ze zad plášť a přehodil ho přes koňský hřbet. Potom sundal ze sedla široký řemen s mečem a opásal se jím.

„Nechceš raději zůstat tady?“ zeptal se Třebora.

Hrbáč se zhluboka nadechl. „Půjdu s vámi.“

Rogan přikývl a pokynul velehradským družiníkům. „Držte se za mnou.“

Bogun vybral jednoho muže, aby zůstal u koní. Ostatní následovali černovlasého čaroděje. Těsně předtím, než se ponořili do temného porostu, Rogan tasil meč. Oči démona na záštitě zablikaly rubínovým světlem a vzápětí čepel obklopily rudé plameny. Kolem se rozlilo přízračné, strašidelné světlo. Velehradští beze slova, s vytřeštěnými očima následovali čaroděje.

Postupovali houštinou, rozhrnovali větve, obcházel podivně tva-

rované stojící kameny, které byly nepochybně vztyčeny mohylovým lidem. Mezitím se úplně setmělo. Krutomor jim sice svítil na cestu, ale jeho krvavá záře jen znásobovala nepříjemné pocity, vyvolané strašidelností tohoto místa.

Goryvlad na ně čekal na nevelké mýtině. Když se objevili, zvedl hlavu od nějaké neforemné hromádky v trávě.

„Při Svarožičovi, co to našel?" zachrptěl jeden z družiníků.

Sklonili se nad záhadnou věcí a černokněžník na ni posvítíl mečem.

„Bohové," vydechl Bogun. „To je Merad! Nebo alespoň to, co z něj zbylo..."

Přízračné světlo odhalilo rozškubané torzo lidského těla. Neporušená zůstala vlastně jen hlava, trup byl odtržený těsně pod hrudním košem, levá ruka v rameni, pravá v lokti. Vnitřnosti byly pryč a kolem se povalovaly ohryzané kosti se stopami po ostrých tesácích.

„Co ho mohlo takhle zřít?" zeptal se Třebor šeptem.

„Gorjo?" pohlédl černokněžník na mohutného dravce.

»Vlci,« čenichal Goryvlad kolem. »Ale ti ho nezabili. Jenom našli mrtvolu.«

„Podívejte," ukázal Rogan na nebožtíkovu hlavu. „Ústa má plná hlíny. Než ho vlci vyčenichali, musel být někde zakopaný. Gorja to místo najde."

»Jako nic,« opáčil vlk a s čumákem přitisknutým k zemi se rozběhl přes travnaté prostranství. Muži spěchali za ním, obklopení karmínovým svitem. Gorja je čekal až na opačné straně mýtiny. Už zdálky viděli vytrhané drny a rozhrabanou hlínu.

„Odtud vlci vytáhli tělo," poklekl Rogan k hrobu. „Bylo pochované hodně mělce, takže ho lehce vyčenichali."

„Takže Merada dostal člověk," usuzoval Bogun.

„Tím bych si nebyl tak jistý," zabručel černokněžník, strčil ruku do jámy a začal rozhrnovat kyprou půdu.

„Co chceš najít?" pozoroval ho kněžic nechápavě.

„Vašeho žrece. Vlci byli zaujati soubojem o mrtvolu lovčího, takže si ostatních těl v hrobě nevšimli. Aha... Tady to je. Pomozte mi."

Bogun a jeho druhové chvíli ohromeně zírali na lidskou ruku,

kterou Rogan vytáhl z hlíny, pak se ale chopili dýk a začali hrabat. Netrvalo dlouho a vytáhli z jámy tělo starého, vyzáblého muže. Po deseti dnech v mělkém hrobě nevydávalo kdovíjak příjemnou vůni.

„Vitoslav," ohrnul Bogun nos a zakryl si tvář rukávem. „Měl jsi pravdu. Leželi s Meradem vedle sebe. A oba mají ústa plná hlíny, jako by se jí zadusili. A... Myslíš, že..."

Rogan přikývl. „Ano. Zřejmě tady najdeme i tvou sestru."

„Ale..." Kněžici se stáhlo hrdlo. „U všech bohů, kdo je zavraždil a proč?"

Černokněžník se vztyčil a upřel pohled někam za Bogunova záda. Mladík se otočil a zrak mu padl na Třebora. Hrbáč postával opodál a krvavé světlo se odráželo v jeho vlhkých, vytřeštěných očích.

„Myslím, že Třebor o tom něco ví," řekl Rogan temně.

„Cože?" Bogun svrástil čelo. „Třebor? Chceš říct, že tenhle mrzák s pokroucenými pařáty sáhl na moji..."

»*Pozor!*« zavrčel Goryvlad varovně. Rogan se bleskově otočil.

„Co je?"

»*Necítíš to snad?*«

„Ano, ale... Odkud to jde?"

Goryvlad namířil čenich k hrobu. Srst se mu zježila, záda se prohnula jako napjatý luk. Udělal krok zpátky. I ostatní chlapi začali couvat.

„Pokud je vám život milý," sykl Rogan, poklekl na jedno koleno a rázně zabodl planoucí meč do země, „držte se u mě!"

Muži z Velehradu byli zmatení, ale uposlechli mágův rozkaz a postavili se za něj. Ruce se jim chvěly v blízkosti zbraní. Goryvlad se hned posadil k Roganovu meči a ztichl - tušil, co bude následovat.

Z hrobu několik stop před nimi se začalo zvedat něco jako světélkující zelená mlha. Bez dechu na to civěli.

Černokněžník oběma rukama sevřel černou kůží omotaný jílec, zavřel oči a svaly ve tváři se mu zavlnily soustředěním. Rudé světlo Krutomoru se mu rozlilo podél paží, obklopilo jej a vzápětí zahalilo i Goryvlada a družiníky. Nikdo z nich se neodvážil ani pohnout.

Zelený opar vytvořil nad hrobem světélkující oblak zhruba o rozměrech lidské postavy. Ten se začal vlnit a tvarovat a vzápětí se před zraky užaslých mužů objevilo průsvitné tělo mladé ženy. Její půvab-

né křivky byly jemně zahaleny něčím jako průhledným závojem, jehož konce zlehka povívaly v nepostřehnutelném vánku. Chodidla štíhlých nohou se vznášela asi dvě stopy nad zemí.

„Bohové," hlesl Bogun. „To je Mladka... Má ubohá sestřička. Co se s ní stalo? A co je to za zvláštní zvuk? Zní to, jako... Ona zpívá..." Mladíkovi se zlomil hlas.

„To je zpěv, kterým bludičky lákají smrtelníky do bažin a hrobů," řekl Rogan šeptem. „Kdyby vás nechránilo kouzlo, podlehli byste jejímu hlasu a bylo by po vás."

„Ale... Bludička?" nechápal Bogun.

„Ano. Bludičky jsou duše žen a dětí, které zemřely násilnou smrtí a jejichž těla vrahové ukryli na neznámých místech. Jsou pak navěky připoutány ke svým hrobům a po nocích bloudí temnotou, aby k sobě světlem a zpěvem lákaly náhodné oběti. Jejich utrpení skončí až tehdy, když najdou člověka, který je za jejich smrt odpovědný... Do té doby zahubí každého, kdo podlehne jejich moci."

„I Vitoslava a Merada," dodal Bogun chraplavě.

Najednou bludiččin zvláštní zpěv zakolísal a její zeleně žhnoucí oči se upnuly na jediný cíl. Muži viděli, jak k otevřenému hrobu potácivě kráčí Třebor. Ve tváři měl nepřítomný výraz, oči usazené, pohledem visel na přízraku.

„Hrbáče tvá kouzla nechrání," uvědomil si jeden z družiníků. „Udělej něco, jinak je po něm!"

Černokněžník zavrtěl hlavou. „Třebor sem přišel, aby zlomil Mladčinu kletbu. Ať udělá, k čemu se odhodlal."

Strážce pramene před příznakem padl na kolena a sklonil hlavu. Žáda se mu chvěla, zdálo se, že v sobě dusí pláč.

„Třebore," promluvila bludička zvláštním, nepozemským hlasem. „Konečně ses ke mně vrátil. Čekala jsem na tebe. Věděla jsem, že přijdeš."

„Já... Já jsem ti nechtěl ublížit, Mladko," vzlykal hrbáč rozechvěle. „Ale když jsem viděl, jak se skláníš nad jezírkem a nabíráš vodu do svých drobných dlaní... Byla jsi v tom okamžiku krásná jako bohyně a... Najednou mě přepadla touha, aby ty dlaně spočinuly na mém ohyzdném těle. Jako by... Jako by mě tvůj hřejivý dotek mohl vyléčit, ano, já jsem v tu chvíli uvěřil, že stačí troška tvé lásky, aby

se stal zázrak a já budu jako ostatní a lidé ke mně konečně budou cítit něco jiného než jen lítost a odpor... Věřil jsem, že máš tu moc, že mě, tak jako v legendách, milování s tebou zbaví kletby... Nechtěl jsem ti sáhnout na život, Mladko, přísahám při všech bozích... Jenže potom jsem ve tvých očích zahlédl strach a zhnusení, slyšel jsem tvůj křik... Něco mi zatemnilo mysl a... Už se to nedalo zastavit. Ať se za to navěky dusím bahnem v nejtemnějším koutě Lesa věčnosti..."

„To je v pořádku, Třebore," tišila ho bludička něžně. „Už je to všechno pryč. Stačí, když mě naposledy obejměš a tvé utrpení pomine. Navždy. Přesně tak, jak sis to přál." Přízrak se opět dal do zpěvu a Třebor, jako by věděl, co bude následovat, zavřel oči.

V tu chvíli se rozkopaná zem před ním rozhrnula a z hrobu se náhle vynořilo tělo. Rozklad se už na něm výrazně podepsal, ale podoba se zjevením se nedala popřít.

Bogun zachrčel: „Mladko!" a rychle se odvrátil. Ušetřil si tak pohled na mrtvé děvče, jak hnilobou poznamenanýma rukama objímá Třebora a v láskyplném polibku mu přikládá na rty svá ústa plná hemžících se červů. Hrbáč se zazmítal, křečovitě kolem sebe zašátral rukama, ale už bylo pozdě. Tělo knížecí dcery se ponořilo do země a neuvěřitelnou silou za sebou vtáhlo i svého milence a vraha. Hrob se zavřel.

Bludička ztichla, její smutná píseň zanikla v tichu, panujícím nad pohřebištěm. Mladka zavřela oči a zelenavý svit začal pohasínat. Duch se tentokrát nevrátil do hrobu, ale vybledl, ztratil obličej a rozplynul se v temnotě.

„Kletba pominula," promluvil Rogan do ticha a vstal. Když vytáhl meč ze země, čarodějně světlo zhaslo.

„Je to pryč?" zeptal se Bogun slabým hlasem.

„Nadobro," přisvědčil Rogan. „Mladka našla svého vraha a její duše je konečně volná. Vykopejte těla. Naložíme je na koně a odvezeme do Velehradu. Myslím, že si ti nešťastníci zaslouží pořádný pohřeb v očištném ohni."

„I Třebor?" „I on."

Bogun chtěl něco namítnout, ale při pohledu do Roganovy strnulé tváře pochopil, že černokněžník právě řekl své poslední slovo.

Z posvátné vody zrozená

Našli Uroše! Našli ho!" Prokujovi skoro zaskočilo. Dřevěnou misku odložil tak prudce, že polovina houbové polévky vyšpláchla na podlahu z udusané hlíny. Ledabyly si otřel vousy, čímž přemístil zbytky polévky z vousů na chlupaté předloktí, popadl sekeru a po krátkém žebříku rychle vylezl ze zemljanky.

„Uroše našli v lese!"

Dunění seker, i přes pozvolna padající soumrak stále se čile rozléhající po táhlém úbočí, ztratilo rytmus a pozvolna utichalo. Muži mlčky odkládali pily, zatínali sekery do padlých kmenů, pouštěli otěže tažných koní a zvědavě se hrnuli k táboru. Prokuj vzhlédl. Dolů mýtinou, mezi doutnajícími hromadami roští, se řítíl sotva sedmnáctiletý mladík. Prokuj ho dobře znal. Bušek přes svůj nevysoký věk patřil k těm několika málo odvažlivcům, kteří se osmělili vstoupit do lesa na druhé straně výšiny a pátrat po zmizelém druhovi.

„Našli Uroše!" ječel z plných plic.

„Přestaň rvát!" zakřičel mu Prokuj v ústrety. „Určitě tě slyšeli až v knížecím hradišti! Všechny zburcuješ!"

Jenže už samozřejmě bylo pozdě. Práce se zastavila a chlapi spěchali k táboru. Prokuj v duchu zaklel. Další zbytečné zdržení. Kácení stromů a jejich splavování po řece Moravě asi padesát honů na jih k sídelnímu hradišti i tak postupovalo dost pomalu. Mojmír, novopečený moravský vládce, začínal být netrpělivý. Hned po nástupu na knížecí stolec se rozhodl vybudovat nový velmožský dvorec a rozšířit a zesílit opevnění Hostihradu. Dřeva na stavbu však pořád nebylo dost. A Prokuj moc dobře věděl, koho za to udělají odpovědným.

Bušek se potácivě zastavil a v předklonu, s rukama zapřenýma o kolena, lapal po dechu.

„Mluv," zabručel na něj Prokuj. Chtěl, aby špatné zprávy zazněly dříve, než je zachytí uši přibíhajících dřevorubců.

„Uroš..." vyrážel ze sebe mladík. „V lese..."

„To už jsem slyšel. Co je s ním? Žije?"

Bušek se narovnal a podíval se předákovi do očí. Nemusel nic říkat.

„Tak jako minule?“ zaskřípal Prokuj zuby.

Mladík zavrtěl hlavou. „Ještě horší...“

Prokuje okamžitě přešla zlost, místo toho jej v žaludku zašimrala hrůza. Podvědomě zvedl ruku k hrudi a dotkl se ochranného amuletu, z lipového dřeva vyřezané sošky psa. „Perun a Radhost nechť stojí při nás...“

„Co se stalo? Kde je Uroš? Je mrtvý?“ padaly otázky z rychle se rozrůstajícího houfu dřevorubců. Prokuj doslova cítil obavy, které prostupovaly jednoho chlapa za druhým a sílily a mohutněly jako černý mrak.

„Uklidněte se,“ překřičel sílící vřavu. „Nic se nestalo! Rozejděte se a pokračujte v práci! Než se úplně setmí, chci na břehu vidět další tucet kmenů!“

Muži začali brblat a dožadovali se dalších podrobností. Věděli, že se stalo něco zlého. Měli strach. Prokuj je ještě jednou okřikl, aby si šli po svém, a přikročil k Buškově. „Zaveď mě tam.“

Nestihli však udělat ani tucet kroků, když se nad táborem nečekaně rozlehlo volání. „Jezdci!“

Dřevorubci zmlkli jako když utne a obrátili pohledy do údolí. Od řeky Moravy po cestičce mezi zemljankami a stany z býčích a koňských kůží stoupaly nejméně dva tucty mužů na koních. Prokuj ztuhl. Okamžitě poznal bronzem tepané přilbice a šupinové pancíře knížecích družiníků. V čele se hrdě nesl zjizvený čtyřicátník ve stříbrem zdobené zbroji. To byl Vlčan, Mojmírova pravá ruka, vůdce jeho osobní družiny, snad nejobávanější válečník v povodí Moravy. Vedle něj jel o něco starší vousatý muž v jednoduché tmavé kutně přepásané obyčejným provazem. Na krku se mu houpal velký, lesklý kříž s hrubě vyrytou postavou s rozpaženými rukama. Prokuj zaťal zuby. Kněží toho podivného náboženství, kvůli kterému Mojmír nedávno zavrhl pravé bohy a teď k tomu nutil i všechny ostatní Moravy, měl v lásce málokdo.

Jezdci vjeli na prostranství před Prokujovou zemljankou. Dřevorubci rychle ustupovali před širokými koňskými hruděmi. Až když se ozbrojenci rozestoupili do stran, všiml si Prokuj dalšího muže, kletý

se na statném černém hřebci držel na konci průvodu. Byl neobyčejně vysoký, kostnatý, celý v černém. S havraními vlasy kontrastovala téměř bledá tvář rozřátá ošklivou jizvou. Černé oči pozorovaly všechno kolem zvláštním pohledem, který jako by dokázal provrtat lidské maso a ponořit se člověku až na dno duše. Prokujovi bylo okamžitě jasné, že je to čaroděj. Tuto domněnku potvrzoval i obrovitý černý vlk, který poslušně klusal jeho vraníkovi po boku. Jen mág mohl zkrotit takovou divokou bestii. Dřevorubeckému předákovi naskočila po celém těle taková husí kůže, že by se s ní dalo brousit dubové dřevo.

„Ty jsi předák?”

Prokuj odtrhl pohled od jezdce v černém a pohlédl na velitele. Ve Vlčanových očích nebyla ani stopa vlídnosti, právě naopak, z družiníka přímo sálala nevraživost a povýšenectví.

„Ano, pane. Jsem Prokuj.”

Vlčan se naklonil v sedle. „Kníže Mojmir není ani trochu spokojený s postupem stavby. A hlavní příčinou je, že voraři po Moravě splavují málo dřeva...”

Prokuj nasucho polkl. „Není to naše vina, pane. Dějí se zlé věci. Muži mají strach...”

„Slyšel jsem. Mojmir obdržel zprávu, že jeden z vašich mužů byl nalezen v lese mrtvý a zohavený.”

„Dva muži, pane,” opravil ho Prokuj. „Včera v noci zmizel další. Před chvílí ho našli, prý ještě v horším stavu než toho předtím.”

„Takže už dvě odporné vraždy?” vykřikl náhle muž s křížem na prsou a narovnal se v sedle. „Určitě je mají na svědomí ty bezbožné potvory z lesa!”

„Nepochybně,” přikývl Vlčan. „A proto jsme tady. Na Mojmirův rozkaz máme odstranit jakékoli překážky, které brání rychlejšímu kácení stromů. Je nejvyšší čas skoncovat i s těmi prokletými strigami.”

„Rusalkami,” opravil ho klidný, ale přitom do morku kostí pronikající hlas. „Jsou to rusalky.”

Všechny tváře se obrátily k temnému muži. Dlouhán sledoval rozhovor s bezvýraznou tváří. Černý vlk seděl na zemi vedle něj a špicoval uši. Vypadalo to, jako by rozuměl každému slovu.

„Strigy, víly, rusalky, co na tom záleží?!" zvolal do zaraženého ticha kněz. „Jsou to pohanští ďáblové, hnusná krvelačná havěť, která musí být vyhubena!"

„Na tom se shodneme, Bolerade," ušklíbl se Vlčan. „Vystopujeme jejich brlohy a důkladně je vyčistíme. Kdo nás zavede na místo, kde našli posledního zavražděného?"

Prokuj pohlédl na Buška.

„Já, pane," ozval se mladík nesměle.

„Dobrá. A pak chci vidět tělo."

„Mrtvý je pořád tam, pane," přešel Bušek skoro do šepotu. „Nikdo se neodvážil dotknout toho, co z něho zůstalo."

Když chvíli na to všichni spěchali nahoru průsekem, Prokuj se v duchu modlil ke všem bohům, aby udělali zázrak a přenesli ho na opačný konec světa.

„Ježíši Kriste a všichni svatí," zasténal Bolerad a zaťal zuby, až mu naběhly žíly na spáncích. I v mihotavém světle loučí bylo vidět, jak zbledl.

Bušek je převedl přes hřeben, do údolí na opačné straně pahorku. Když sestoupili k potoku, který obtékal výšinu a napájel Moravu, byla už tma. Jakmile rozhrnuli houštinu na břehu, uviděli tu hrůzu na opačné straně bystriny.

Někteří družiníci zapomněli na svůj nedávný křest ve vodách Moravy a šepem se zaklínali jmény starých bohů. Bolerad chvíli vzdoroval, ale pak se prudce otočil a začal nahlas zvracet. Vlčan při pohledu na druhý břeh zhnuseně zkřivil ústa a mimovolně sevřel v dlani jílec meče, který mu visel u boku.

„Ten chudák musel umírat v pekelných mukách," utrousil.

„To si nemyslím," namítl černovlasý dlouhán, přešel do čela skupinky a svižně přeskočil potok. Plášť za ním zavál jako obrovská křídla, takže na okamžik připomínal přerostlého krkavce. Vlk ho následoval.

„Bud' opatrný, pane," varoval neznámého Prokuj. „To místo je určitě obklopeno kouzly rusalek."

„Mlč, člověče!" osopil se na něj Bolerad a lepkavé žaludeční šťávy mu přitom tekly po vousech. „Víra v pohanské čáry je rouháním se Bohu!"

„I kdyby tady nějaké čáry byly," zabručel Vlčan, „jemu určitě neublíží. Sám je čaroděj. Někteří dokonce tvrdí, že mu v žilách proudí krev Černoboha."

Bolerad se křížoval tak úporně, že skoro nebylo možné sledovat pohyb jeho ruky. „Neměli jsme toho kacíře brát s sebou. Je to zneuctění Boha..."

„Sám se k nám přidal," pokrčil Vlčan rameny. „Rozumí kouzlům. Může nám být užitečný."

„Kdo to vlastně je?" ztlumil Prokuj hlas.

„Neslyšel jsi ještě o Roganovi, černokněžníkovi ze svatyně Kravavého ohně?" pokračoval družiník a otočil se k předákovi, nepochybně proto, aby si mohl vychutnat výraz v Prokujově tváři. Samozřejmě, že to jméno znal. Málokdo ho neznal. Prokuj v duchu vynadal sám sobě do hlupáků. Proč ho to nenapadlo dřív? Ten vlk... A z černého kovu ukovaný meč, trčící zpod čarodějova pláště...

„Je to tak, jak jsem si myslel," ozval se Rogan z druhé strany potoka. „Pohrály si s ním, až když ho zabily. Netrpěl. Ony nejsou kruté. Chtějí jen odstrašit vetřelce."

Urošova hlava byla vstrčená do dutiny v kmeni starého buku nad potokem. Po vyloupnutých očích zůstaly ohavné díry, ještě pořád se ve světle pochodní lesknoucí krvavou vlhkostí. Ruce a nohy visely na větvích kolem, stejně jako oči, uši a vnitřnosti. Střeva byla prapodivně spletená, jakoby s úmyslem vytvořit nějaký vzor. Prázdný trup s žebry, bíle svítícími z roztrhaného masa, ležel pod stromem.

„První oběť byla zohavená stejně?" zeptal se černokněžník. „Ne, tohle je mnohem horší," přešel Prokuj blíž k potoku. „Stupňuje se to. Nejdřív jen všude rozvěšovaly amulety, čarodějné návozy ze zvířecích vnitřností, dravčí zuby a lebky. Vyly po nocích, blikaly ve tmě čarodějnými světly. Ale když jsme káceli dál, přikročily k tvrdším zastrašovacím prostředkům. Čím dál víc chlapů odmítá kácet další stromy. Dobrá třetina se už sbalila a odešla. Proto práce postupují tak pomalu."

Rogan k němu obrátil pohled. Prokuj měl pocit, že mu ty černé oči vysají mozek z hlavy. Ačkoli se mu při pohledu na rozervanou mrtvolu neudělalo špatně, teď měl pocit, že mu někdo do břicha zašil těžký balvan.

„Brání se," řekl černokněžník. „Tenhle les odjakživa patřil rusalkám. Jejich duše jsou svázány s duší lesa. Tím, že kácíte stromy, jim berete jejich životní sílu."

„My si to uvědomujeme, Mocný," přisvědčil Prokuj. „Vždy jsme je chovali v úctě. Když nám přikázali vykácet jejich les, snažili jsme si je udobřit obětinami, ale..."

„Cože?" vykřikl Bolerad. „Ty se přiznáváš k modloslužebnictví a uctívání pohanských d'áblů? Odsuzuješ sám sebe k očistě v ohni!"

„Tím se budeme zabývat později," zarazil Vlčan další příliv knězova rozhořčení. „Teď je třeba zatočit s těmi potvarami. Mám tady dost mužů na to, abych proti nim podnikl trestnou výpravu. Pokud vím, jsou to především noční bytosti. Ve dne budou klást menší odpor. Za rozbřesku se vydáme do lesa."

„Neunáhli se, Vlčane," upřel na něj černokněžník pronikavý pohled. „Mohlo by to dopadnout jinak, než jak si představuješ."

Vlčan vycenil zuby. „Ony prolily krev jako první, na to nezapomínej, černokněžníku. Nedovolím, aby beztrestně zabíjely naše lidi. Tvé řeči o tom, že na nich pácháme nějakou křivdu, jsou zcestné. Pro mne je to jen škodná zvěř, kterou je potřeba ulovit."

„Můžeš si to myslet, ale počítej s tím, že tahle zvěř se bude bránit."

„V to doufám. Zjistí, že v železe zakutý družiník není tak snadná kořist, jako nějaký otrhaný dřevorubec. Vracíme se do tábora!" S těmi slovy se Vlčan prudce otočil a vydal se zpátky do svahu. Ozbrojení a Bolerad ho následovali. U potoka zůstal jen Prokuj, Bušek a další dva dřevorubci.

„Vezměte ostatky vašeho druha zpátky do tábora," přikázal jim Rogan. „Nemusíte se bát, neulpělo na nich žádné kouzlo. Gorjo," sklonil pohled k vlkovi, „doufám, že nejsi moc unavený. Uděláme si malou noční procházku."

Když viděl černokněžníka a jeho mlčenlivého společníka mizet v lesní temnotě, svíral Prokuj svůj amulet v dlani tak silně, až mu zběhlaly klouby na prstech.

Noc byla až nepřírozeně tichá. Vládlo dokonalé bezvětrí, v korunách stromů se nepohnul ani lístek. Dva stíny se pohybovaly lesem úplně neslyšně, jako by i ony byly jen přízraky, které bloudí divoči-

nou, neviděné a neslyšené. Ti dva si nepotřebovali svítit na cestu. Kouzlo Krvavého ohně, které proměnilo jejich oči v démonicky zářící štěrbinu ve tmě, dodalo jejich zraku schopnost vidět všechno kolem zalité načervenalým světlem.

Najednou se oba stíny zastavily.

»*Přímo před námi,*« ozvalo se Roganovi v hlavě.

»*Cítím to,*« vyslal černokněžník neslyšnou odpověď do vlkovy mysli.

Dál postupovali ještě obezřetněji. Bez jediného zašustění, nebo jen hlasitějšího výdechu proklouzli hustou dubovou mladinou a zastavili se na okraji rozlehlé mýtiny. Jejich oči potemněly, když oba najednou zrušili kouzlo nočního vidění.

Tráva na mýtině byla zdupaná, a to velmi zvláštním způsobem - plocha s ležícími stébly měla tvar pravidelného kruhu. Nad ním se vznášelo něco jako jemňounká, modravá, třepotající se mlha.

»*Vílí kolo,*« ozval se Goryvlad.

»*Přesně tohle jsem hledal.*« Rogan vystoupil zpoza stromů a pomalu se blížil ke kruhu.

»*Říká se, že kdo vkročí do vílího kola, nedožije se rána,*« varoval ho mohutný černý vlk. »*Rusalky ho prý utancují k smrti.*«

»*Jsi si jistý, že jde o tanec?*« Rogan na chvíli zaváhal na okraji kruhu a bedlivě se rozhlédl. Okolní les se dál halil do mlčenlivé temnoty. Někde v dálce zahoukala sova. Černokněžník vkročil na podupanou travu. Goryvladova temná silueta se vynořila z černočerného stínu stromů a lадným dravčím krokem ho následovala.

»*Je tu silné magické pole,*« usoudil vlk, jakmile vstoupil do kruhu.

»*Ano. A rusalky s ním určitě udržují spojení. Když sem někdo vkročí a naruší ochranné kouzlo, hned to ucítí.*«

»*Takže se sem zakrátko přičenou.*«

»*Přesně o to mi jde.*« Rogan se zastavil uprostřed kola, rozhrnul si plášť a sáhl po meči. Tasená čepel tiše zasyčela a nechala se pohladit modravým svitem magického pole. Černokněžník poklekl na jedno koleno, zlehka zabodl meč do země a sevřel jílec v obou dlaních. Goryvlad se posadil těsně k němu.

Rogan přivřel oči, aby se mohl soustředit. Téměř okamžitě se rozzářilo světlo barvy čerstvě prolité krve. Proudilo z rubínových očí démona, jehož hrozivě se šklebící obličej byl vytepán do černého kovu uprostřed záštity meče. Děsivá rudá záře obklopila čepel, rozli-la se po zemi a vzápětí zahalila muže i vlka.

Černokněžník otevřel oči.

»*Snad nás nenechají dlouho čekat,*« vstoupil myšlenkou do vlčí hlavy. »*Nemáme času nazbyt.*«

»*Žádný strach. Už přicházejí.*«

Goryvlad se nemýlil. Někde v hlubinách lesa probleskla modrá světélka a vytrhla z temnoty černé siluety stromů. Světla se rychle množila a divoce vířila lesem.

»*Slyšíš to?*« podivil se Rogan.

Lesem zněl zpěv. Zvláštní zpěv beze slov, který chvílemi přecházel do třesavku vyvolávajícího kvílení, jindy byl zase uhrančivě melodický, vábivý. Snoubila se v něm krása i hrůza. Rogan pocítil mírné vnitřní chvění. To se mu nestávalo často.

Pak je uviděli. Světla se přiblížila, narostla a zazářila jasněji a najednou to nebyly jen tajemné přízraky - zpoza stromů vyskočily modravým svitem obklopené bytosti v podobě nahých žen. Napůl vylétly, napůl vytancovaly na mýtinu - štíhlé, rychlonohé a s dlouhými vlasy, které jako by jim ve větru vířily kolem hlav. A jak v jejich zpěvu, tak ve vzhledu se mísil neodolatelný půvab s mrazivou hrozbou. Některé se bez zaváhání vrhly k vetřelci. Rogan sevřel pevněji v dlaních jílec meče. Krvavé světlo zapulzovalo a vyrazilo proti modravému svitu rusalek. Zasažené víly vykřikly bolestí a překvapením a rychle ucouvly. Zpěv definitivně zmlkl, místo něj teď lesem znělo podrážděné syčení a prskání. Rusalky na Rogana cenily špičaté dravčí zuby, doposud skryté za smyslnými rty. Jako divoké kočky proti němu švihaly zkřivenými prsty s dlouhými, ostrými nehty.

»*Pokus o přátelské přivítání, zdá se, nevyšel,*« utrousil Goryvlad.

»*Neříkej hop...*«

Zničehonic divoký pohyb nad mýtinou ustal. Rusalky ztichly, sklonily hlavy a rozestoupily se. Rogan a Goryvlad zvědavě vzhledli. Zpoza stromů se vynořila další bytost. I ona měla podobu nahé ženy,

ale chyběla jí divokost a dravost jejích družek. Pohybovala se ladně a vznešeně, její krása byla omračující a temné oči měla plné moudrosti. Nebyla to však moudrost, kterou je možné vidět ve tvářích lidí, takhle odrážela spojení s věcmi, které měly delší trvání než paměť smrtelníka. Byla to duše tohoto lesa. Vstoupila do kruhu a zastavila se pár kroků před Roganem.

„Vítej, Divo," sklonil černokněžník hlavu.

Jen pozorný pohled dokázal postřehnout, jak se královně rusalek na chvíličku rozšířily oči překvapením.

„Znáš mé jméno," promluvila hlasem, který pronikal až do těla a rozléval se v žilách jako horká medovina. „Ty jsi však pro mne cizinec, přestože v tobě cítím sílu, která tě spojuje se světem bohů."

„Jsem Rogan z Kančí hory."

Tentokrát byl údiv ještě zjevnější. „Ach. Ano. Už jsem o tobě slyšela. Jsi smrtelník z Černobohovy krve, Morenin vyvolený, nositel Radhostova meče. Hlasy, které přinesl severní vítr, zpívaly o tvých činech. A tohle musí být Goryvlad, vůdce Černobohovy smečky, jenž vynesl tvou duši z Návu, knížectví mrtvých. Co tak vzácné hosty přivádí na tohle odlehlé místo?"

„Přišel jsem odvrátit pohromu."

Diva na něj dlouho mlčky hleděla svýma temnýma očima. Když nakonec promluvila, její hlas přetékal takovým smutkem, že sebou Rogan škubl. „Obávám se, že už je pozdě. Zlo bylo puštěno ze řetězu. Kácejí náš les, pálí naši kolébku, vytrhávají ze země naše kořeny. Vichr nových dob námi nemilosrdně zmítá a i když mu zatím urputně vzdorujeme, už brzy bude dost silný na to, aby nás polámal jako stébla suché trávy. Co proti tomu chceš udělat, Rogane?"

„Nesmíte té vichřici čelit, královno. Musíte ustoupit, stáhnout se hlouběji do lesů. Ještě jsou místa, kterých se lidská ruka nedotkla, a ani se jich ještě dlouho nedotkne. Znáám taková, viděl jsem je, docela nedávno. Najděte si jiný domov. Jinak vám hrozí záhuba."

„Nový domov?" usmála se Diva smutně. „Nic takového pro nás neexistuje. Tohle je náš jediný domov. Jsme s tímto lesem svázány, odjakživa a navěky. Pochopíš, pokud půjdeš se mnou. Ukážu ti něco, co ještě nikdy nikdo zrozený ze smrtelné ženy neviděl."

Rogan přelétl pohledem okolostojící rusalky.

„Nemusíš se bát," pokynula mu Diva. „Ani já, ani žádná z mých sester se ti nepokusíme ublížit. Víme, jakou máš moc. Kromě toho patříš ke starému světu a v určitém smyslu ti tedy v žilách proudí stejná krev jako nám."

Černokněžník pomalu vstal a vytáhl meč ze země. Rudý svit kolem něj a Goryvlada pohasl, ale čepel dál krvavě zářila. Se zbraní v ruce Rogan následoval Divu do lesa.

„Pojď a dívej se. Toto je srdce lesa."

Bylo už dávno po půlnoci, když Rogan a Goryvlad v doprovodu rusalek vkročili na půdu, které se očividně nikdy nedotkla noha člověka. Stromy a houštiny zde rostly v bujných spletech, padlé, tlením vonící kmeny vytvářely tajemné hradby a brány, kapradí sahalo až k pasu a ostružiní bylo tak husté a pichlavé, že v něm člověk mohl uváznout navěky. Kupodivu právě tyto odlehlé končiny, neprošlapané ani jediným chodníkem nebo alespoň zvířecí stezkou, byly domovem rusalek. Víly i tím nejhustším porostem dokázaly proklouznout, aniž by pohnuly byť jen jediným lístkem. Jejich dva hosté měli co dělat, aby udrželi tempo, nebo je alespoň příliš nezdržovali.

Konečně byli u cíle cesty. Prales se maličko rozestoupil, aby udělal místo nepřilíš rozlehlému, o to však hlubšímu jezírku. Napájel ho čirý pramen, tryskající ze štěrbin mezi mechem zarostlými kameny. Zčeřená voda zářila podobně magickým svitem jako vílí kolo nebo rusalky samotné a okolní stromy a balvany bez ustání hladily modravé světelné vlny. Rogana ovládl pocit, že stojí uprostřed nádherné svatyně. Okamžitě zasunul meč, který do této chvíle svíral v dlani, zpátky do pouzdra.

„Srdce lesa," fascinovaně opakoval Divina slova. „Posvátné jezero."

„Zdroj naší životní síly," doplnila královna vil. „Existence rusalek je spojena s vodou. V tomto jezírku rodíme naše děti. Každá z nás opustila tělo matky právě v této vodě a z ní jsme v okamžiku zrození získaly svou čarodějnou moc." Černokněžník na ni pohlédl. Nezmohl se ani na slovo. „Už víš, proč tato místa nemůžeme opustit?" věnovala mu Diva další z úsměvů plných hlubokého žalu.

Roganovo hrdlo naplnila hořkost. „Kníže Mojmír proti vám vyslal trestnou výpravu. Prolily jste krev nevinných a Moravané chtějí, abyste za to zaplatily.“

„Zabíjely jsme, protože nám nedali na výběr,“ ztratil se Divě úsměv z tváře. „Nemáme kam ustoupit.“

„Ráno vkročí do lesa knížecí družina,“ ztlumil Rogan hlas. „Muži v oceli, s meči a sekerami v dlaních. Těm nemůžete vzdorovat. Zahubí vás, pošlapou vaše posvátná místa a po nich přijdou tucty dalších, kteří váš les bezohledně vykácejí. Nedopust' to, královno, prosím tě o to. Ještě máš možnost zachránit sebe i svůj rod.“

Diva si povzdechla a zavrtěla hlavou. „Vím, že to myslíš dobře a cítím zoufalou naléhavost v tvé prosbě, Rogane. Ale naše rozhodnutí zůstává neměnné. Pokud je tento posvátný les odsouzen ke zkáze, zahyneme společně s ním.“

Rogan se na ni dlouho díval, a pak se rozhlédl po tvářích ostatních rusalek. Viděl v nich stejně nezlomné, strašlivé rozhodnutí. Zalétl zrakem i ke skupině nedospělých víl. Malé dívky, některé z nich ještě úplné děti, opětovaly jeho pohled pevně a beze strachu.

Rogan s povzdechem sklopil zrak a zavrtěl hlavou. „V tom případě se musím okamžitě vrátit do tábora. Pokusím se zastavit družiníky...“

„Ne,“ natáhla Diva ruku a dotkla se jeho ramene. „Nemělo by to smysl. I kdybys je zadržel, bylo by to jen na chvíli. Proč oddalovat neodvratné? Jsme připraveny. Jestli má ke střetu dojít už dnes, ať se tak stane. Zůstaneš i se svým druhem zde a dodáte nám sílu. Ve vaší krvi proudí moc bohů. Bude se nám v boji hodit.“

Rogan nakrčil husté černé obočí. „To ode mne nežádej, královno. Tohoto boje se nemůžu zúčastnit. Nepozvednu zbraň proti Mojmirovým lidem...“

„Nic takového ani nechci. Žádám jen o tvou čarodějnou moc. Máš jí dost i pro nás.“

Diva se svým nahým tělem přivinula k Roganovi. Černokněžník i skrz oděv pocítil teplo, které z ní sálalo. Královna vycenila ostré zoubky. Rogan instinktivně zašátral po zbrani. Diva ho však popadla za předloktí, odtáhla mu ruku od jílce meče a přiložila si jeho dlaň na ňadro.

„Uděláme to tak, jak to mají rusalky ve zvyku," zašeptala.

Černokněžník koutkem oka pohlédl na svého společníka.

»*Jsmo v pasti, bratříčku,*« ozval se mu v hlavě Goryvladův hlas.

»*Možná je nejvyšší čas probudit Krvavý oheň...*«

Diva dala pohledem znamení svým družkám. Tři z nich poklekly a pak, klesající na ruce, zničehonic změnilly podobu. Země se už nedotkly jejich drobné dlaně, ale chlupaté vlčí tlapy. Gorja ztuhl i oči se mu rozšířily.

»*No, nebo možná ne...*«

Magické modré světlo, pulzující v rytmu vzrušeně tepajících srdcí.

Líbezný, mysl omamující zpěv, podbarvující zpočátku tiché, ale postupně čím dál hlasitější vzdechy.

Doteky nahých, vlnících se těl, orosených kapičkami potu a vzrušení.

Dravčí touhou sálající výraz v široce otevíraných a pak zase slastně přivíraných očích. Drobné, jako jehly ostré zoubky, nořící se do předloktí, stehů, hrudi a krku.

Horkost, proudící žilami a tepnami do žíznivých, každou kapičku chtivě sajících úst.

Zrychlující se pohyby.

A rozkoš, deroucí se ven v podobě hlasitého křiku.

Tma. Sladká, unavená tma.

»*Rogane! Slyšíš mě, bratříčku?*«

Slunce. Dráždivé světlo paprsků, pronikajících rozechvělým listím v korunách stromů...

»*Moreniny kosti!*« Rogan se zprudka posadil a shodil ze sebe černý plášť, kterým ho někdo přikryl. Nahé tělo mu obsypala husí kůže. Nechápatě se rozhlédl. Spočíval na lůžku z mechu a nad ním se skláněl mlčenlivý les. Oděv, boty a zbraně ležely vedle něj.

»*Gorjo?*« vyslal zkusmo do prostoru, zatímco si spěšně oblékal kalhoty.

»*No konečně!*« Goryvladovy myšlenky k němu doléhaly z takové dálky, že sotva rozeznával jednotlivá slova. »*Probral jsem se někde uprostřed lesa a nikdo tady není.*«

»*Jsem na tom stejně,*« přetáhl si Rogan košili přes hlavu. Dotkl se krku. Pod prsty ucítil drobnou ranku. I na zápěstích měl zbytky zaschlé krve. Soustředil se, žilami mu proběhla moc Krvavého ohně a ze zázračně rychle zahojených ran odpadly seschlé strupy.

»*Ty zpropadené rusalky nás pěkně doběhly.*«

»*I ty se cítíš zneužitý? Tedy ne že by to nebylo příjemné, hmmm...*«

»*Soustřed' se! Svarogův kotouč je pořádně vysoko. Vlčan s družiníky už určitě vstoupili do lesa. Dokážeš najít cestu k posvátnému jezeru?*«

»*Děláš si legraci? Našel jsem cestu ze záhrobí do světa smrtelníků.*«

»*Dobrá. Spěchej, snad ještě není pozdě...*«

Najednou lesní ticho roztrhlo vzdálené troubení rohu. Rogan zvedl hlavu a bleskově soustředil své čarodějně smysly. Snažil se co nejpresněji určit, z které světové strany zlověstný zvuk přilétl.

»*Slyšel jsi to?*« vzrušeně se ozval Goryvlad.

»*Slyšel,*« přehodil si Rogan pochvu s mečem na záda, aby mu nepřekážela v pohybu. »*Signál k útoku. Už to začalo. Poběžme!*«

»*A až tam budeme, co uděláme?*«

»*Nemám ponětí.*«

Vypadalo to, jako by mu chtěl samotný les zatarasit cestu. Jako by právě ve směru, kterým běžel, ležely všechny padlé stromy, jako by právě tam bylo křoví nejspletitější. Větve se za ním natahovaly jako živé, zatínaly mu trny do oděvu a pláště, trhaly tkaninu a škrábaly kůži. Rogan se celý zadýchaný zastavil, sáhl na záda a jediným trhnutím obnažil meč.

„Černoboh!“ zvolal a švihl čepelí. Vír vlnící se, rudě zářící energie prolétl lesem. Houštiny se poslušně rozestoupily. Černokněžník vrátil meč do pouzdra a s novou silou pulzující v žilách se rozběhl po cestičce, která se před ním náhle ukázala.

»*Gorjo!*«

»*Běžím jako o život!*«

Půda před Roganem prudce poklesla a on napůl seběhl, napůl sjel po strmém svahu k zurčícímu potoku. Zastavil a sklonil se k vo-

dě. Ještě z ní cítil slabé magické záření. Bystřina byla nepochybně napájena magickým jezírkem.

Pak si všiml červené šmouhy ve vodě a narůžovělé pěny kolem příbřežních kamenů. Nemusel dvakrát hádat, co to způsobilo. Rozběhl se proti proudu.

Nejdřív uviděl koně. Osedlaný oř stál u potoka a nořil pysky do vody. Když se objevil Rogan, zvíře zvedlo hlavu, vystrašeně pohlédlo hřívou a udělalo pár kroků opačným směrem. Až tehdy si černokněžník všiml mrtvého muže, jehož kůň táhl za sebou, protože mu noha uvázla v třmeni. Nebožtík měl krk rozervaný ostrými zuby, tvář i zbroj pokrývala ještě vlhká krev.

O několik sáhů dál našel Rogan první rusalku. Nahé tělo leželo tváří dolů v potoce a proudící voda postupně vytahovala vnitřnosti ze strašlivé sečné rány na boku. Z mrtvolky už nebyla cítit ani špetku čarovné síly, modravá záře úplně pohasla. To, co tady leželo, byl jen smutný kus studeného masa.

Běžel dál. Zuby měl zaťaté, až ho bolely čelisti. Postupně nacházel další pozůstatky hrozného krveprolití. Mojmírovi družiníci s rozdrásanými hrdly, rukama či stehny, všichni zalití krví, protože rusalky velmi dobře věděly, na kterou část těla zaútočit a kterou tepnu překousnout, aby jejich protivník už neměl naději na záchranu. A samozřejmě zabité rusalky, nejméně pět na každého zdolaného Moravana, s těly hrozivě zmrzačenými ostrými čepelemi, prošpikovanými šípy či rozdupanými železnými podkovami.

V Roganovi vřela krev. A když uviděl asi sedmileté rusovlasé děvčátko, úderem meče rozseknuté v pase na dva kusy, z hlubin jeho podvědomí se prodrala na povrch vlčí část jeho duše, naplnila ho krvelačnou zuřivostí a zakřivila mu tvář strašným dravčím šklebem.

Vběhl do nejtemnější části pralesa. Koruny stromů se nad potokem spojily do neproniknutelné klenby. Z šera před sebou zaslechl výkřiky a řinčení kovu. Vycenil zuby, odhodil plášť a přes rameno vytáhl meč.

„Ne!“ zvolal Bolerad a popadl Vlčana za pozvednutou ruku se sekerou. „Alespoň jednu potřebujeme živou! Odvlečeme ji do hradiště jako symbol našeho triumfu nad bezbožnými běsy. Chcípne v

očistném ohni před očima všech, abychom ukázali sílu Ježíše Krista a odhodlání nás, jeho služebníků, nemilosrdně vymýtit všechen satanský plevel z jeho pozemské zahrady!"

Vlčan kněze podrážděně odstrčil, ale ruku se sekerou sklonil. Z obnaženého ostří stékaly tmavé krůpěje a dopadaly na stehna poslední rusalky. Ta seděla mezi kořeny starého dubu, zády opřená o vrásčitý kmen. Tělo měla umazané krví z mnoha ran a škrábanců, potem a špínou spleené vlasy se jí lepily na ramena a ňadra. Mlela z posledního, ale pohled, který upírala na své protivníky, byl pořád plný mocné nenávisti. Ústa a hrud' měla zalité krví nejméně pěti mužů, kterým prokousla tepny.

„Máš pravdu," odplivl si Vlčan, couvl od rusalky a pokynul čtyřem družiníkům, posledním, kteří zbyli z celé trestné výpravy.

„Chopte se té mrchy..."

Lesem se rozlehlo zuřivé vlčí zavytí. Moravané se překvapeně ohlédli. Tehdy z opačné strany, ale rovněž nebezpečně blízko, odpověděl prvnímu hlasu druhý, neméně hrůzostrašný.

„U Peruna, co to bylo?" zapomněl na svou nedávnou křesťanskou přísahu jeden z družiníků.

Bolerad si toho všiml jako první. V temnotě mezi stromy zasvítila dvojice rudých démonických očí.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích..." zvedl kněz ruku k čelu, aby se přezehnal.

Stalo se to tak rychle, že žádný z mužů nestihl zareagovat ani pohybem malíčku. Jeden z černých lesních stínů se dravčím skokem přenesl k Boleradovi. Vzduchem zlověstně sykla nabroušená ocel. Knězova hlava a ruka vyletěly do výšky, rozsévající kolem tmavé krůpěje. Tělo v kutně, chrlící krev z pahýlů krku a předloktí, na chvíli ztuhlo jako by nedokázalo pochopit, co se vlastně stalo. Pak se složilo černé postavě k nohám.

„Amen," zavrčel muž s mečem.

Družiníci ztuhle zírali na Rogana. Po jeho úzké bledé tváři stékaly stružky Boleradovy krve. Oči mu zářily d'ábelským nadpřirozeným světlem.

„Zkurvený čaroděj," prolomil ticho Vlčan. „Věděl jsem, že se ti nedá věřit." Máchl sekerou ve vzduchu. „Zabijte toho parchanta!"

Vyrazili.

Černokněžníková zbraň krvavě zaplála a srazila se s prvním mečem. Moravanova čepel se rozprskla na žhavě zářící úlomky. Vzápětí hluboká rána rozpárala družiníkovu břišní stěnu i s brněním. Zasmrděla spálenina a křičící muž se zřítíl k zemi, nechávaje za sebou zvířený bílý dým. Moravané se rozběhli do stran ve snaze útočníka obklíčit. V tu chvíli se Rogan změnil v černou, ohněm a krví lemovanou, lidským okem nesledovatelnou šmouhu. Druhý Moravan odlétl do houští s krkem přeseknutým až k páteři, třetí dopadl na zem s nohou odseknutou od těla. Další družiník se dal na útěk. Z lesa proti němu vyrazil druhý černý stín a nemilosrdně jej srazil k zemi. Strašlivý křik zanikl v praskání drcených krčních obratlů.

Ničivá smršť se zastavila a opět to byl Rogan. Čepel jeho meče zůstala čistá - rozdávala rány tak rychle, že se na ní nestačila zachytit ani jediná kapka krve. Vlčan potácivě ustoupil. Tvář měl zkřivenou strachem. Kdyby to právě neviděl na vlastní oči, nikdy by neuvěřil, že se člověk může pohybovat tak rychle. Věděl, že ten čaroděj není obyčejný smrtelník, ale jeho proměna ve vraždícího dravce mu dočista vzala odvalu.

„Co se děje, Vlčane?“ procedil černokněžník skrz vyceněné zuby. „Přešla tě chuť zabíjet?“

„Tvé jméno bude v povodí Moravy navždy prokleté,“ zachrčel Vlčan. „Mojmír na tebe uspořádá štvanici jako na divoké zvíře...“

Družiník ohlušený strachem neslyšel, jak se za ním vztyčila postava, na kterou mezitím úplně zapomněl. Nechápatě přimhouřil oči, když se Rogan narovnal a sklonil meč. Když mu to vzápětí došlo, bylo už pozdě.

Královna rusalek se na něj vrhla jako šelma, popadla ho za vlasy, bleskově mu zvrátila hlavu na stranu a zanořila zuby do krku. Vlčan zaječel. Diva trhla hlavou a vyškubla z mužova hrdla kus kůže i svaloviny. Krev z protržené tepny vystříkla až do koruny dubu. Družiník s řevem setrál útočníci, pustil sekeru a přitlačil si prsty na ránu. Rozběhl se, ale po několika krocích se mu podlomily nohy. Válel se po zemi, ohavně chrčel, třásl nohama. Rogan a Goryvlad ho nehybně pozorovali a oči měli studené jako led. Trvalo to dlouho, než muž ztichl a křeče ustaly.

Černokněžník odvrátil pohled od mrtvoly, zasunul meč do pochvy a přikročil k ležící Divě. Vzhlédla k němu a v jejích očích bylo tolik bolesti a smutku, až se mu sevřelo hrdlo. Natáhla k němu ruku.

„Pomoz mi, Rogane. Rychle ztrácím sílu. Chci se do Moreni-
ných rukou odevzdat na stejném místě, kde mi Živa vdechla život.“

Rogan se sklonil a vzal rusalku do náruče. Chabě ho objala a unaveně si opřela hlavu o jeho hrud’.

„Zaveď mě k jezeru, Gorjo?“ požádal černokněžník vlka.

»*Pojď za mnou, bratříčku.*«

Kráčeli temným tunelem lesa. Stromy jako by jim ustupovaly z cesty a šum vánku v korunách zněl jako vzdálený žalozpěv. Chvíli na to se v šeru před nimi objevilo mihotavé modré světlo. Zastavili se na břehu jezera. Pořád přízračně zářilo a sálalo čarodějnou silou.

Diva se ztěžka nadechla, pohlédla Roganovi do očí a s námahou se usmála.

„Podařilo se to... Zvítězily jsme... Ani jeden se nedostal k posvátnému jezeru, že ne?“

Černokněžník zavrtěl hlavou a pokusil se její úsměv opřevzat.

„Ještě jsem ti nepoděkovala za dnešní noc, vládce Ohně... Mnoho zatoulaných smrtelníků jsme vzaly do kola, ale žádný nám nedal tolik síly jako ty. Skutečně jsi synem bohů. A teď... teď mě odevzdej posvátné vodě, prosím.“

Černokněžník po kluzkých kamenech opatrně vstoupil do jezírka. Dno bylo strmé, po pár krocích mu voda sahala až po prsa. Zdálo se mu, že tekutina ožila a podivné proudy mu omývaly tělo, jako by se ho zkoumavě dotýkaly. Diva natáhla ruku a cedila vodu skrz prsty. Do jejího výrazu se vrátila spokojenost a vyrovnanost.

„Už slyším šepot bohyně smrti,“ řekla slabým hlasem a opět pohlédla na Rogana. „Polib mne, dřív než se rozloučíme.“

Mlčky sklonil ústa k jejím zakrváceným rtům. Diva se k němu z posledních sil přitiskla, vnořila mu prsty do vlasů a polibkem mu odevzdala svůj poslední výdech. Nahé, poraněné tělo mu ochablo v náručí. Vzhlédl. Na břehu jezera spatřil rozostřenou, ale přece dobře známou postavu. Štíhlá černovláška mu pokynula a rozpažila ruce. Z lesního přitímní se vynořily desítky modravých světélek a hrnuly se k ní jako ztracené děti ke své matce.

Rogan položil královnu rusalek do vody a díval se, jak pomaličku klesá na dno jezírka. Vlnící se vlasy jí zakryly tvář. Černokněžník se otočil a vrátil se na břeh. Goryvlad zaklonil hlavu a nechal svůj žal vytrysknout v podobě dlouhého, do dálky letícího vytí.

A pak najednou celé jezero ztmavlo a zhoustlo a Diva jim zmizela z očí. Modravá záře se najednou změnila v sytě rudou. Goryvlad překvapeně nasál vzduch.

»Krev! Voda v jezírku se změnila v krev!«

„Srdce lesa krvácí," řekl Rogan tiše.

Vzápětí zrudly i okolní bystřiny a krev naplnila koryta všech potoků v lese, jako by to byly cévy a tepny živého tvora. Prokuj a jeho druhové nechtěli věřit vlastním očím, když se potok, obtékající dřevorubecký tábor, najednou naplnil sytou červení. I samotná řeka Morava zkrvavěla a lidé v povodí padali na kolena a volali jména starých bohů. Kníže Mojmír to viděl z věže na nové hradbě svého vladařského dvorce. Nezmohl se ani na slovo, jen sevřel ústa, až připomínala zářez tenké čepele. Věděl, že se stalo něco špatného a nemohl se zbavit pocitu, že je to i jeho zásluha. Odvrátil pohled, sešel dolů a přikázal čeledi načít soudek s drahým řeckým vínem. Čekalo ho několik špatných nocí na hranici mezi spánkem a bděním.

Rogan a Goryvlad dlouho stáli na břehu jezírka. Když ta podivnost pominula a voda se vyčistila, Divino tělo tam už nebylo. A spolu s ním se vytratil i magický svit pramene. Srdce lesa dotlouklo a kouzla rusalek byla navždy pryč.

Noc šelem

Když krátce před soumrakem vyšli z mokrého bukového lesa a zastavili se na řídce zarostlém návrší, v údolí před sebou zahlédli vesnici.

»*U všech bohů na Veledubu!*« vyslal Goryvlad do Roganovy mysli, nedůvěřivě zíraje na hrstku přízemních, blátem a mechem olepených chatrčí a zemljanek. »*V téhle díře chceš zůstat na noc?*«

„Zdá se ti, že máme na výběr?“ opáčil černokněžník. „Brzy se setmí a do Rajhradu, a dokonce i do údolí Svratky je ještě daleko.“ Popohnal vraníka po zablácené cestě dolů úbočím. „Podívej, z komínů stoupá kouř. To znamená tři věci - sucho, teplo a čerstvě uvařené jídlo. Nevím jak ty, ale já po celodenní jízdě deštěm a nepohodou nic víc nepotřebuju.“

»*Určitě je tu tolik blech, že mě do rána okoušou až na kost.*«

„Neplácej, blechy přece odháníš kouzly. A ty zdejší nebudou ani odvážnější, ani odolnější, než kterékoli jiné.“

Bok po boku scházeli do údolí. Od východu se nad kraj pozvolna natahovala noc a neúprosně zatlačovala zbytky sychravého světla ke hřebeni Vrchoviny na vzdáleném západním obzoru. Les kolem cesty se pozvolna halil do roucha utkaného ze stínů.

Na úpatí svahu seděla na starém vývratu kočka. S bílým flíčkem pod bradou, jinak černá jako uhlí. S hřbetem do oblouku a naježeným chvostem, blýskala po příchozích žlutozelenýma očima. Goryvlad se na ni výhružně podíval, odhalil tesáky a zavrčel. Kočka ku podivu odvětila záštiplným zasyčením skrz vyceněné zoubky a vyžvavě proti němu sekla drápy.

»*Podívej na ni, bráško,*« vykulil vlk oči. »*Ta potvora se snad chce rvát! Vždyť ji jediným stiskem čelistí rozdrtím na kaši!*«

Mohutný dravec vyrazil proti padlému kmeni. Až tehdy kočka seskočila a jako by jí kdosi zapálil chlupy pod ocasem, upalovala do houští. I odtamtud ale ještě slyšeli její zlostné, nepřátelské prskání.

»*Divné, ne?*«

„Možná měla vzteklinu.“

»*Neměla. Víš, že vyčenichám choroby v jakémkoli tvorovi i na*

vzdálenost několika sáhů, a v té kočce nic nezdravého nebylo, to mi věř. Jen jsem z ní cítil kouzla. Hm...«

„Na tom není nic zvláštního, každá kočka má v sobě dávku magie.“

Zblízka vypadala osada ještě zuboženěji než při pohledu z pahorku. Dvory za shnilými ploty byly plné bláta a kalných kaluží, v nahrubo stlučených ohradách živořily ovce s vlnou ulepenou hnojem a prasata s trčícími žebry. Rogan si všiml, že mnohá obydlí jsou opuštěná - jako by v němém prosebném výkřiku otevírala do večerního šera temná ústa vrat a okýnek. Střechy ze slámy a proutí se pozvolna propadávaly mezi plesnivé stěny.

Z komínů obydlených chatrčí se ale kouřilo a špatně utěsněnými škvírami v břevnových stěnách probleskovala záře ohňů. Uličky a dvory už byly liduprázdné, nikde ani živáčka.

»*Nevypadá to tu dvakrát přívětivě,*« dotíral Goryvlad, čvachtaje tlapami v řídkém blátě. »*Pořád doufáš, že tu najdeme trochu pohodlí na noc?*«

„Proč ne? Koukni, támhle je hospoda.“

»*Ať se propadnu, opravdu.*«

Byla to sice jen přízemní budova, stejně špinavá jako všechny ostatní, ale s pořádnou doškovou střechou a dokonce i s vyřezávanými sloupy podpírajícími čelní stříšku. Nad vchodem visel na dvou rezavých řetězech vývěsní štít. Jen obrázek z něj už dávno obrousily přírodní živly.

»*Jaká je podle tebe pravděpodobnost, že se tě tu nepokusí oloupit anebo rovnou podržnout?*«

Rogan si Goryvladova remcání nevšímal. Nasměroval hřebce za roh hostince, k nevelké stáji krčící se u zadní stěny.

»*Ještě jedna věc mi nejde do hlavy,*« rozhlížel se vlk. »*Nevšímal sis něčeho zvláštního?*«

„Všiml," přiznal černokněžník, seskakující z koně. „Ticho.“

»*Přesně. Kamkoli přijdeme, vždycky nás vítají štekotem celé smečky psů. Tady jsem nezahlédl ani jednoho. Už jsi viděl vesnici bez psů? Já si na takovou nevzpomínám.*«

„Možná tady přece jen řádila vzteklina. To by vysvětlovalo i ty opuštěné domy...“

»Dej už pokoj s tou vzteklinou, náказu v takovém rozsahu bych cítil už nahoře na kopci...«

„Tlapko!" ozval se najednou ze stáje tlumený hlásek. „Ná-čiči-čiči! No tak, kam ses schovala?"

Vrata se s vrznutím otevřela a na dvůr vyběhl asi sedmiletý chlapec ve vyšívaném kozím kožíšku. Kolem hlavy mu jako zbloudilý paprsek slunečního světla zářily zlatavé vlasy, ještě nepoznamenané obřadem postřížin. Dítě zkamenělo ani ne dva kroky před Goryvladem - velké modré oči mu najednou zabraly půl obličeje. Mohutný černý čenich byl zhruba ve stejné výšce jako chlapcova hlava. Vlk hlasitě začenichal. Chlapec se neodvážil ani pohnout.

„Gorjo, nesmíš!" přikročil Rogan rychle k vlkovi a položil mu ruku na šíji.

»Cože?« vzhlédl k němu Goryvlad. »Copak jsem nějaký...?«

„Neboj se, neublíží ti," sklonil Rogan pohled k chlapci.

»Jestli se ke mně budeš chovat jako k psovi, ublížím tobě!«

Výrostek se konečně odvážil odtrhnout pohled od dravce a podíval se na černokněžníka.

„To je ale pořádně velký pes," řekl hláskem, v němž snaha o smělý tón urputně zápasila s vystrašeným chvěním.

»Pes? Já toho skrčka...«

„To není pes," vytěsnil Rogan Goryvladovo reptání z mysli. „Je to vlk."

„Vlk," vydechl chlapec ohromeně a uznale pokýval hlavou.

„Jmenuje se Goryvlad," dodal černokněžník a pokusil se o největivý úsměv. Kdovíjak se mu nepodařil. V těchto věcech nebyl moc dobrý.

„Já jsem Slavomír," vracela se modroočkoví odvaha. Najednou si na něco vzpomněl a rozhlédl se po dvoře. „Neviděl jsi náhodou Tlapku?"

„Tlapku?"

„Naši kočku. Je celá černá, s bílou skvrnkou pod bradou..."

„Jednu takovou jsme zahlédli na kraji vesnice," ukázal Rogan palcem přes rameno. „Vylekala se Gorji a utekla do lesa."

„Och," povzdechl si malý a zklamaně sklonil hlavu. „Takže už i ona... To je škoda... Je navždycky pryč."

„Navždycky? To snad ne. Kočky jsou tulačky, ale po čase se vždycky vrátí k teplé peci a misce mléka...”

„Ty zdejší ne,” zavrtěl Slavomír hlavou. „Když jednou odejdou do lesa, už navždy patří Jí. A Tlapka byla poslední. Ve vesnici už nezbyl ani jediný kočičí ocas...”

„Jí? Komu Jí?” pozvedl Rogan obočí.

„Slavko!” švihl odněkud zevnitř přísný ženský hlas.

„Ojoj!” nadskočil modroočko. „Jestli máma zjistí, že jsem byl venku, bude se zlobit. Prosím, neprozrad’ jí, že jsem hledal Tlapku! Ona by to řekla otci a ten by mě seřezal jako sirotu. Zakázal mi hrát si s kočkami. Už dlouho chtěl Tlapku chytit a zabít.”

»*Můj člověk...*«

„Proč by ji zabíjel?” zajímalo to černokněžníka čím dál víc.

„Protože kočky kradou děti. I Marilku a Bogdana ze sousedního dvora a Kojšu z horního konce unesl velký houf koček.”

„Ale jdi,” zavrtěl Rogan hlavou, i když ho hluboké přesvědčení v chlapcově hlase trochu znejistělo. „Proč by to dělaly?”

„Aby jim vypily krev,” prohlásil Slavomír skálopevně a upíral přitom na černokněžníka zkoumavý pohled, jako by chtěl zjistit, jestli mu neznámý věří. Rogana proklál podivný pocit...

„Slavko!” hlas připomínal švihnutí rákosky.

Malý se bez rozloučení otočil a rychle vběhl do stáje. „Už běžím, mami!”

Rogan se za ním chvíli udiveně díval, pak zavrtěl hlavou a s vraníkovou uzdou v prstech vstoupil do otevřených vrat.

»*Tahle vaše lidská štěňata,*« odfrkl si za ním Goryvlad. »*Tak měkká a bezbranná.*«

Černokněžník ustájil hřebce, přehodil si výstroj a sedlové vaky přes rameno a prošel krátkou chodbou, spojující stáj s hostincem. Jakmile vstoupil do šenku, zase zahlédl svého nového známého - chlapeček stál před malou baculatou ženou a se svěšenou hlavou naslouchal jejímu rozčilenému domlouvání. Žena se snažila tvářit přísně a tvrdě, ale nedařilo se jí zakrýt úzkost, která jí vysála krev z tváře.

„Slavko, kolikrát jsem ti říkala, že je nebezpečné chodit ven po západu slunce?!”

„Ale vždyť se ještě nesetmělo!" fňukl chlapec.

„Mrzí tě, žeš nedostal výprask?" pohnul se od tří objemných sudů zavalitý muž středních let, zjevně hostinský. „Tak nemel a maž do pokoje. A neopovaž se odtamtud vystrčit ani špičku nosu!"

Slavomír popotáhl a rozběhl se ke dveřím, ve kterých se právě objevil tmavooký cizinec. Chlapec se kolem něj jen nevšímavě mihl, jeho nožky zadusaly v chodbě za Roganovými zády, bouchly dveře a nastalo ticho.

„Zdravím tě, pane," obrátila se žena k novému hostu.

Černokněžník odvětil kývnutím hlavy. Krátce sklopil zrak i směrem k prosté lipové modle domácího bůžka v koutě místnosti.

Pod hrázděným stropem, zčernalým kouřem z měděných kahanců a z ohniště v koutě, stály tři dlouhé stoly. Obsazený však byl jen jeden - popíjeli u něj dva statní chlapi a bělovlasý stařec, očividně místní. Přivítali hosta zkoumavými, nevlídnými pohledy; když je Rogan pevně, téměř vyzývavě opětoval, zase rychle ponořili zraky zpátky do pohárů.

„Jen směle dál, příteli," usmál se hostinský strojeně. „Vítám tě v našem..."

Úsměv mu zamrzl na tváři, když ze stínu za Roganem vykráčel obrovitý černý vlk. I žena polekaně couvla, oči barvy jarního nebe vytřeštěné. Mumlající chlapi za stolem ztichli a zírali na to zjevení.

„Och..." vysoukal ze sebe hostinský. „To je... Ten patří...?"

„Ke mně," přikývl Rogan a položil Goryvladovi ruku za uši. „Žádný strach, nikomu neublíží."

»*Poslechni, dej už s tím pokoj...*«

„Tak tedy..." pokusila se krčmářka o úsměv, ale vyšel jí z toho jen další křečovitý úšklebek, „...vítejte v hostinci U bílého jelena. Čím tě pohostíme, pane?"

Měli pivo, tak si jedno poručil. „A něco na zub. Voní tady pečené skopové - tím rozhodně nepohrdnu. A jestli vám zbyly nějaké kosti nebo hlava, doneste je taky," kývl na vysvětlenou směrem ke Goryvladovi. „Později budu chtít trochu horké vody na umytí a čisté, ne moc měkké lůžko. A někdo by mi mohl nakrmit a postarat se o koně."

Aby slovům dodal váhu, vylovil zpod haleny poloprázdný, ale

pořád zvukem dobrého stříbra cinkající měšec. Hospodský se při pohledu na štědrý úlomek stříbrné hřivny uklonil skoro až k zemi - v těchto končinách se většinou platilo jen kožešinami, voskem nebo jiným zbožím vhodným pro výměnu.

„O všechno se postaráme, Blahorodí.“

Rogan se s objemným korbelem v dlani posadil ke stolu, který byl nejbližší k ohništi. S úlevou si stáhl z ramen vlhkostí nasáklý plášť, napil se - pivo bylo podle očekávání teplé a vodnaté, ale co na tom - a opřel ztuhlá záda o prohřátou stěnu. Goryvlad se tradičně složil na udusanou hlínu u ohniště - tak blízko, jak se jen dalo, bez nebezpečí, že si ožehne chlupy. Kradmých pohledů všech v místnosti si nevšímal.

Z dřímoty, která černokněžníkovi skoro okamžitě zavřela oči, ho vytrhl nesmělý hlas krčmářky. „Pane?“

Vzhlédl. Slavomírova matka zrovna kladla na stůl podnos s pořádným kusem skopového stehna, krajícem chleba a hromádkou kyselého zelí. Za ní stál hostinský, v rukou misku s kostmi a vařenou beraní hlavou a z bezpečné vzdálenosti nejistě zíral na Goryvlada. Ten už stál na všech čtyřech a hypnotizoval misku pohledem.

»Ale, ale, co to vidím? Bráško, řekni té hroudě sádla, ať to sem rychle položí, jinak mu slinami udělám z podlahy bláto!«

„Neboj se,“ kývl Rogan na krčmáře. „Je úplně krotký.“

»Ty, už mě s tím vážně začínáš...«

»Chceš večeri? Tak hraj poslušného psíka,« zachechtal se Rogan v duchu.

»Ach, bohové, mám já tohle zapotřebí?!« Goryvlad otráveně zafuněl, ale pak se posadil, vyplázl jazyk, zakňučel a začal ocasem zametat zem. »Ty víš, že tohle vážně nesnáším. Víš to, že?!«

Hospodský se osmělil, rozechvěle položil misku před dravce a rychle couvl. Goryvlad přestal panáčkovat a popadl jednu z kostí.

Thlust'ochovi se skutálela po spánku krůpěj potu. „Mám ti přinést ještě jedno pivo, pane?“

„Díky, tohle mi stačí. Ale dal bych si hlt medoviny. Pro zahřátí a lepší trávení.“

„Hned to bude.“

Zatímco její manžel s úlevou odběhl k sudům v koutě, hospod-

ská koutkem oka mrkla na chlapy u druhého stolu a když viděla, že utápějí pohledy v pohárech, naklonila se k Roganovi a tlumeně se zeptala: „Vzácný pane, ty... jsi čaroděj, nemám pravdu?“

Vzhlédl od skopového. V jejím hlase i tváři bylo tolik naléhavosti, že ho ani nenapadlo zatloukat nebo okolkovat. „Máš. Proč se ptáš?“

„Inu,“ ošila se hospodská nervózně, ještě jednou se pokradmu ohlédla a přešla do šepotu, „jestli jsou tvá kouzla opravdu mocná, možná bys mohl...“

„Jeleno!“ houkl najednou jeden z hostů, ramenatý čtyřicátník s hustým tmavým plnovousem sahajícím až na hrud', a praštil korbelem o poškrábanou tabuli. „Dones nám ještě po jednom pivě!“

Hospodská vylekaně sklopila zrak, poslušně se otočila a odcupitala k sudům. Rogan obrátil pohled k sousednímu stolu. Netvářil se ani trochu přátelsky. Tohle mu naopak šlo výborně.

„Máš něco na srdci?“ zavrčel vousáč.

„Kdo jsi?“ zeptal se černokněžník.

„Svěslav, vladyka téhle osady. Vladyka a zároveň žrec. Obětuju bohům, zaklínám běsy, léčím nemocné. Pochopil jsi? Nepotřebujeme pomoc potulného čaroděje.“

„Vladyka, říkáš?“ přimhouřil Rogan oči. „Soudě podle prázdných domů venku a vši té bídy a špíny kolem, nevládneš rodu kdovíjak dobře...“

„Do toho ti nic není, jak se starám o své lidi!“ zvýšil Svěslav hlas, zablýskal očima a rozčileně se nadzvedl. „Nikdo ti nebrání, aby ses tu najedl a vyspal, ale ráno si sbal svých pět švestek, vezmi si tu zblešenou potvoru a táhni odkuds příšel!“

Goryvlad prudce vzhlédl. »Poslyš, ty moulo,« vyslal vladykovi do mozku tak rázně, že Svěslav okamžitě plácl zadkem zpátky na lavici, »neurážej mě, jinak budou takhle,« s pronikavým zachrupáním překousl nejsilnější beraní hnát, »praskat tvoje kosti, jasně?!«

»Jen klid, Gorjo!« zchladil Rogan vlka, nespouštěje pohled z žrece. „V pořádku, Svěslave. Je to tvá osada. Když jsi přesvědčený, že tu má kouzla nebudou k užitku, nehodlám se vnucovat.“

„To by od tebe bylo velmi rozumné,“ procedil vladyka skrz zuby, vytrhl Jeleně pohár z ruky a napil se, až mu pivo crčelo po vou-

sech.

Rogan zamračeně zabořil nůž do pečeně.

»Co na to říkáš, Gorjo? V téhle osadě se děje něco špatného. Záhady se tu kupí jedna na druhou, a to jsme sem přišli teprve před chvilkou...«

»To není naše starost. Jasně nám dali najevo, že tady nejsme vítaní, tak proč si s těmi zabeďněnci lámat hlavu? Máme co dělat, abychom pomohli těm, kteří nás o to výslovně požádají a navíc jsou ochotni dobře zaplatit. Nebudeme někoho tahat z žumpy, když je mu tam dobře, tím spíš ne zadarmo...«

»Stejně se na to podívám,« opáčil Rogan, jako by vlka vůbec nevnímal.

»Hm. No jasně. Víš, že mě tvůj postoj ani trochu nepřekvapuje?«

Z pláště zavěšeného nad kamennou píckou stoupala pára. Rogan se zkříženýma nohama seděl na kožešinami vystlaném lůžku a kusem naolejovaného plátna přejížděl po čepeli Krutomoru. Kouzla sice zbraň chránila dostatečně, nemohla zrezavět ani se ztupit, ale takhle po dešti ji přece jen měl ve zvyku ošetřit - už jen proto, že mu činnost tohoto druhu pomáhala soustředit myšlenky. Démon v meči spal, rubínové oči na kovové tváři uprostřed záštity zůstávaly temné.

Vrzly dveře.

„Pane?“

„Pojď dál, Jeleno.“

Hospodská opatrně překročila práh. „Tvá halena už je vypraná.“

„Výborně, zavěs ji nad pec.“

Poslechla, vystrašeně se rozhlízejíc. „Kde je tvůj společník?“

„Venku. Dobře se najedl a šel se proběhnout, aby mu vytrávil.“ Černokněžník odložil meč a zadíval se na Jelenu. Narovнала rukávy černé haleny, aby dřív uschly, a obrátila se k černokněžníkovi. Jejich pohledy se spojily.

„Máte docela útulný hostinec,“ přerušil Rogan rozpačitou odmlku. „Ale v koutech šramotí krysy. Asi jich tu bude docela dost, že? Hodily by se vám kočky.“

Jelena sevřela rty a pokradmu, s obavou se ohlédla ke dveřím.

„Neboj se,“ chlácholil ji. „Kdyby někdo naslouchal, věděl bych

to."

„No... Kočky tu nemáme moc rádi, pane... Popravdě, bojíme se jich... Ubližují nám..."

„Ubližují?" zamračil se Rogan. „Jak?"

Hospodská si nervózně olízla rty. „Ona je ovládá... Vždycky, když se objeví, přijdou s ní i všechny kočky z okolí - divoké i ty z vesnice, které kouzly odlákala do lesa... A pokud se někdo pokusí vzdorovat, poštvě je na nás... Jednu ženu dokonce pokousaly a poškrábaly tak, že vykrvácela..."

„Pomalu," přerušil Rogan její brebentění. „Kdo je ta ona?"

„Černá paní. Na vysvětlování teď není čas, Blahorodí. Jestli manžel a Svěslav zjistí, že jsem se u tebe zdržela, budou zuřit. Na kolenou tě prosím o pomoc. Jde o život mého syna!"

Černokněžník nakrčil obočí. „O Slavomírův? Chlapec je v nebezpečí?"

„Ano. Je posledním dítětem v osadě. Smrt si pro něj může přijít kdykoli. Nedokážeme ho ochránit, jsme příliš slabí na to, abychom té prokleté bytosti mohli čelit. Už jsem přemýšlela i nad tím, že odsud uteču, stejně jako ti, jejichž prázdné chýše jsi venku viděl, ale neodvážím se na cestu vydat sama s dítětem. Ztratila jsem všechnu naději... Ale ty nám můžeš pomoci, vznešený! Při Živě, ať aspoň Slavko přežije..."

„Nemusíš mě zaklínat bohy, Jeleno," mračil se Rogan. „Pomůžu vám. Potřebuju ale přesně vědět, čeho se bojíte. Kdo je ta černá paní?"

„Jeleno!" rozlehl se hospodou Svěslavův vzteklý hlas. „Co je s tím pívem?"

Krčmářka sebou trhla. „Musím běžet, pane! Přijdu později, až hosté odejdou a manžel usne. Pak ti řeknu..."

„Jeleno!"

Hospodská se s vlhkýma očima otočila a vyběhla z komnaty.

»No tak, začneš už konečně vnímat?« proniklo najednou Roganovi do mysli.

»Gorjo?« soustředil rychle myšlenky. »Co se děje?«

»Něco jsem zachytil.«

»Magie?«

»Jo. Přichází to z lesa...«

»Moreniny kosti! Rychle se vrať do hospody! Krčmářka mi prozradila, že někdo ohrožuje osadu kouzly. Neviděl jsi náhodou nablízku nějaké kočky?«

»Právě že ne. Ani jediný smradlavý ocas. I když, počkej chvíli...«

»Co je?«

Goryvlad se na okamžik odmlčel. Když se vzápětí ozval, zmohl se jen na dvě slova:

»Do prdele!«

Robustní černý dravec stál poblíž lesa, nahrbený, se zježenou srstí, nervózně švihající ocasem. Oči se mu změnily ve žhavě plnoucí škvíry.

Po vlně nadpřirozené síly, přelévající se přes vyvýšeninu a plnící hustě zarostlý svah nad vesnicí, ucítil ještě něco. A tohle bylo horší - mnohem, mnohem horší.

Kočičina.

Nesnášel ten pach víc než cokoli jiného. Probouzel v něm staré nezvladatelné instinkty, odpor a zhnusení měnící se doslova ve vražednou nenávist. A teď se to k němu valilo ve skoro zhmotnělé podobě, z lesa sálal kočičí smrad a nelítostně dorážel na jeho citlivý čenich.

Vzápětí houštiny zašustily pohybem mrštných těl, zacupitaly tlapky, zaškrábaly dráčky. Někde nablízku se ozvalo pronikavé *mra-aau-uu*, na které okamžitě odpověděl celý sbor táhlých kočičích hlasů.

Goryvlad měl co dělat, aby nezaskučel. To mňoukání mu způsobovalo skoro fyzickou bolest.

Pak v temnotě kolem zablikaly žlutozelené, sešikmené, zlověstné oči. Byly jich tucty, možná dokonce stovky, a přibývalo jich s každým úderem divoce bijícího vlčího srdce.

»Už to začíná, Gorjo!« zadrnčel dravci v lebce Roganův hlas.
»Potřebuju tě tady! Nejsem si jistý, jestli to zvládnou sám!«

Mohutná šelma ohrnula okraje tlamy a ukázala množícím se chlupatým houfům dvě řady blýskavých tesáků. Neodehnalo je to. Poblouzněné kouzly a věřící své přesile, ho kočky sevřely v těsném

obklíčení. Na kmen ani ne dva sáhy od vlka vyskočil starý kocour s vypelichanou srstí, zjizvenou tlamou a okousanýma ušima. Ukázal zuby a pronikavě zasyčel.

»Obávám se, bratříčku,« vyslal Goryvlad, »že nepřijdu včas.«

Rogan si spěšně natáhl boty, popadl Krutomor a vyskočil z postele. Zrovna otevíral dveře, když se zvenčí ozvalo sborové mňoukání. Mocně se opřelo do stěn hospody, proniklo všemi škvírami a zježilo vlasy i chlupy.

»Je to tady, Gorjo!«

Namísto odpovědi ale zachytil už jen nejasnou ozvěnu Goryvladova klení. Někde za vesnicí se rozlehlo zuřivé štěkání, smíšené s tucty nenávisných kočičích hlasů. Jako by se tam najednou pralo sto kocourů.

Černokněžník s mečem v ruce proběhl krátkou chodbou vedle kuchyně a vpadl do nálevny. Tři hosté a hospodský k němu obrátili překvapené pohledy.

„Co tu chceš?!" křikl Svěslav. „Vypadni, vědmáku! Nesmíš..."

„Sklapni!" namířil na něj Rogan hrot meče. „Kde je Jelena?"

Vrzla podlaha. „Přímo tady, pane."

Černokněžník se rychle ohlédl. Jelena vstoupila do místnosti, vedouc za ruku rozespalého Slavomíra. Chlapeček si drobnou pěstí protíral oči a něco nesrozumitelně mumlal.

„Zbláznila ses?" vyštěkl Rogan. „Odved' to dítě!"

Jelena smutně zavrtěla hlavou. „Je pozdě, pane. Netušila jsem, že si pro synka přijde už dnes v noci... Musíme jí ho odevzdat..."

„Jistěže musíme," přidal se rychle Svěslav. „Jestli se vzepřeme její vůli, potrestá nás všechny. A chlapce si vezme tak jako tak..."

„Řekl jsem, abys držel hubu!" zavrčel na něj Rogan. „Jeleno, okamžitě odvedeš Slavka do pokoje a zamkneš se tam s ním!"

„Ty tomu nerozumíš, hlupáku!" sykl Svěslav. „Tohle je naše prokletí a my se jí musíme podvolit..."

Mňoukání před hospodou nabralo na intenzitě. Všichni přítomní obrátili ke dveřím vytřeštěné pohledy, jako by už brzy mělo vstoupit do místnosti něco strašného.

»Gorjo! U všech bohů, co je to? Cítím velkou nadpřirozenou sílu...«

V tom okamžiku se vchodové dveře a všechna okna s rachotem otevřely a závan studeného vzduchu vnesl dovnitř pronikavé hlasy koček. Plameny kahanců se zatřepaly a v divokém tanci mihotavého světla a poskakujících stínů vlétlo do místnosti několik zlostně prskajících chlupatých těl. Kočky vyskakovaly na stoly a lavice, ježily srst, cenily zuby. Rogan o krok ustoupil a postavil se tak, aby měl Jellenu a Slavomíra za zády. Přímo před nimi vyskočila na stůl černá kočka s bílým flíčkem pod bradou.

„Tlapko!“ zvolal Slavomír.

Kočka prohnula záda do oblouku, podrážděně švihla ocasem a nahlas zasyčela, ukazujíc zoubky ostré jako jehly. Slavko se polekaně přitulil k matčině sukni.

Vzápětí se v otevřených dveřích objevila vysoká postava, hrozivě černá na nepatrně světlejším pozadí. Mlčky vstoupila do hospody a rozpažila ruce. Zkřivené prsty měla ozbrojené neobvykle dlouhými nehty. Kočky najednou ztichly.

Rogan přimhouřeně hleděl na podivným způsobem krásnou ženu s rozčuchanými černými vlasy a šikmýma zelenavýma očima. Když promluvila, mezi rty jí zasvítily špičaté dravčí zuby.

„V tomto domě je dítě. Odevzdejte mi ho!“

»Gorjo, kde jsi?«

»Mám tady plno práce, bratříčku! Musíš si poradit sám!«

»Už asi vím, co to je!«

»No?«

»Korgoruše. Pořádně velká a neobyčejně mocná.«

»Dobře, tak ji zabij!«

»Nejdřív je potřeba rozbít to magické pole, kterým ovládá kočky... «

„Nikdo ti nebude klást odpor, Černá paní,“ promluvil Svěslav. „Dítě je připravené, můžeš si ho odvést...“

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ procedil Rogan skrz zuby. „Dnes večer asi zůstaneš hladová, kočičko!“

Korgoruše do něj zařala pohled ostrý jako dravčí spár a podrážděně zavrčela. „Kdo se opovažuje?“

„Neposlouchej ho!“ vykřikl Svěslav a postavil se mezi čaroděje a červovlasou strigu. „Je to jen nějaký potulný zaklínač! Nedovolíme

mu, aby za nás rozhodoval. Odevzdáme ti dítě a tohohle všiváka odsud vypráskáme jako psa!"

Vtom krčmu zalilo sytě rudé světlo. Všichni překvapeně pohledli na Rogana. Korgoruše se přikrčila a podrážděně zaprskala. Meč v černokněžnickových dlaních obklopily rudé plameny. Poryvy moci rozcuchaly černou hřívu.

„Jsem Rogan ze svatyně Krvavého ohně!" zvolal. „Všichni v této komnatě jsou pod mou ochranou! Slyšíš, zrůdo?!"

Rázně vykročil dopředu, zařval a švihl mečem. Vzduch v místnosti se zatočil v horoucím víru, srazil všechny přítomné na kolena a nelítostně smetl na podlahu všechny kočky. Kahance zhasly. Hostinec se propadl do tmy, uprostřed níž zářila jen čepel Krutomoru.

„Prašiví smrtelníci!" zavřískala korgoruše. „Chcete krveprolití, budete ho mít! Vyškrábejte jim oči, mí věrní!"

Jenomže kočky, magickým úderem osvobozené zpod nadvlády čarodějnice, už s vystrašeným mňoukáním ozlomkrk skákaly ven okny. Černovlasá bestie opět zuřivě zavřískla a klesla na všechny čtyři. Lidský výkřik plynule přešel do dravčího řevu a tělo se začalo kroutit a nabývat obludných tvarů.

„Proměňuje se!" vykřikla Jelena.

Rogan opět švihl mečem, kreslícím do tmy zářící kruh, a udělal krok vstříc ohavě. Najednou ale blízko něj zavržla podlaha pod rychlými kroky. Černokněžník byl plně soustředěný na magií obklopenou korgoruši a náhlý útok ho dočista zaskočil. Tvrdý úder do předloktí mu vyrazil Krutomor z rukou. Čepel zařinčela na podlaze. Rogan se zapotácel a hrubě zaklel.

Korgoruše skočila.

V posledním záchvěvu hasnouceho Krvavého ohně černokněžník spatřil, jak se přilétající ženská tvář mění—nos se zploštil a změnil se v čenich, lidské zorničky se protáhly do dravcích štěrbin, rozevláté vlasy splynuly s rašící srstí a ústa se nepřírozně rozšklebila.

Srazila ho dozadu, zatínajíc mu pařáty do těla. Zátylkem narazil do tvrdé dubové lavice. Hlasitě to křuplo a příšerná bolest mu ochromila tělo.

Poslední, co ještě zaslechl, byl Jelenin zdušený výkřik, měnící se v bezmocné chrčení. Potom se všechny zvuky utopily v tichu a

Roganovy smysly obestřela tma.

Zdálo se mu, že to trvalo jen okamžik. Temnota najednou zřídla a změnila se ve vířící rudou mlhu, kterou proniklo pulzující bílé světlo. Z jeho středu se ozýval hlas, pronikající mu přímo do mozku a opakující jeho jméno. Ze všech sil se soustředil... a světlo se náhle změnilo v plamínek voskovice v krčmářově ruce.

»*No konečně!*«

Ležel na podlaze nedaleko výčepu a hlava mu duněla jako kovadlina pod úderý těžkého kovářova mlatu. Goryvlad stál nad ním a s obavou ho očichával. Černá vlčí srst byla slepená krví a na mnoha místech vyškubaná, odhalujíc tak čerstvé jizvy po ostrých drápech. Černokněžník opět zavřel oči a rozdmýchal svou vnitřní sílu.

»*Nejvyšší čas, aby ses sebral,*« zavibroval mu Gorjův hlas v lebce, což jen znásobilo nepříjemné pocity. »*Už beztak má ta mrcha před námi pořádný náskok...*«

„Co se stalo?“ zachraptěl Rogan a s námahou se zvedl na lokti.

Hospodský se k němu naklonil, aby mu pomohl vstát. Rogan na něj zamžoural, uviděl jeho zaslzené, krví podlité oči, a hned věděl, že se teď dozví něco, co se mu nebude líbit.

„Jelena?“ zeptal se přiškrceně.

Krčmář si rychle schoval tvář do dlaní a ramena se mu roztrásla marně potlačovaným vzlykáním. Rogan se rychle rozhlédl.

„Bohové...”

Plachta zakrývajíc Jelenino tělo byla nasáklá krví.

»*Gorjo...*«

»*Dělal jsem, co se dalo, bratříčku... Ale těch smradlavých bestii bylo prostě příliš. Když jsem se sem konečně proboujel, už bylo po všem a korgoruše upalovala směrem k lesu...*«

„Já... já za to nemůžu...” vyřázel ze sebe hospodský. „To vladyka... Mysleli jsme si, že se podvolil té čubce, aby ochránil osadu před jejím hněvem... Jenže pak se ti postavil do cesty, když jsi ji mohl zabít... A ona se vrhla na Jelenu a jediným úderem...”

„Opláceme ji pak,” přerušil ho Rogan bezohledně. „Co je se Slavomírem?”

„Striga ho odvěkla...”

„Živého?”

„Jistě... Vždycky si bere živou kořist..."

„Netušíš, kde má ta obluda hnízdo?"

„Říká se, že někde za jezerem. Na severu..."

Rogan vytáhl zpod stolu upuštěný Krutomor. Jakmile sevřel v dlani černou kůží opletený jílec, do žil se mu vlila síla. Tvář mu ztvrdla.

„Gorjo, jdeme!"

Krátce po půlnoci se mraky začaly protrhávat a přízračné světlo měsíce občas vyškublo z temnoty zubatý hřeben jedlového lesa. Stromy se kymácelly v sílícím větru a šustily hustým jehličím, jako by se pokoušely napodobit šepotavý zpěv lesních duchů.

Rogana se zmocňovala úzkost. Díky kouzlu Krvavého ohně viděl dobře i v půlnoční temnotě, ale vraníka nechal ve vesnici a i když střídal rychlou chůzi s během, stejně měl dojem, že je pomalý. A každý okamžik zdržení byl pro Slavomíra hrozbou smrti. Jezero našli lehce, ale les za ním byl skutečně divoký a schůdná cesta se mezi hustě rostoucími kmeny a spleť trnitých houštin hledala čím dál hůř. Ještě štěstí, že se mohl spolehnout na citlivý vlčí čenich - Goryvlad i ve větru a v lese zamořeném kočičím pachem bez nejmenších těžkostí sledoval korgorušinu stopu.

„Nezdá se ti to nějak podivné?" nadhodil Rogan, když přelézali padlý kmen.

»*Co máš na mysli?*«

„Pokud vím, korgoruše není čistě démonické stvoření. Nemusí se živit výhradně lidskou krví. Obvykle prý loví divokou zvěř, občas krade ovce ze salaší, často se spokojí jen se slepicí vytaženou z kur-níku. Člověka zabije a sežere jen zřídka, obvykle když potřebuje obnovit anebo nahromadit čarodějnou sílu..."

»*Ano, vím. Lidská krev je nejvydatnější zdroj magické energie, to je známá věc. Pořád ale nevím, kam tím míříš.*«

„Nedochází ti to? Jestli ta mrcha potřebuje člověčinu, proč nečihá například v blízkosti kupecké cesty a neútočí na osamělé poutníky? Proč si to komplikuje tím, že se zjevuje v osadě a zastrašuje vesničany tou šaškárnou s kočkami? Vždyť vlastně plýtvá čarovnou mocí na to, aby posílila svou čarovnou moc? To mi nedává smysl."

Goryvlad se ohlédl. »*No jo, je to trochu neobvyklé. Ale možná ji*

k tomu přinutila slabost pro jemné dětské masíčko.«

„Trochu nebezpečná záliba, nemyslíš? Nemůžu se zbavit pocitu, že je za tím vším něco jiného. Až najdeme její brloh, možná zjistíme...”

»Hej!« přerušil ho dravec najednou. »Něco jsem ucítil!«

„Kouzla?“ zvedl Rogan hlavu.

»Ne. Smrad.«

„Máš pravdu,” začichal černokněžník. Jeho smysly byly nesrovnatelně ostřejší než smysly obyčejného smrtelníka. „Ale není to kočičina.”

S lukem v dlani se Rogan pustil lesem. Zpočátku šel rychle, skoro běžel, obratně se vyhýbaje nízko visícím větvím a neprostupným houštinám. Nepříjemný zápach sílil s každým krokem. Ohlíželi se, jestli nezahlédnou v temnotě záblesky kočičích očí, ale zdálo se, že potvory se po výprasku ve vesnici nadobro rozutekly.

»Rozkládající se zdechlina,« vyslal Goryvlad. »Dávej pozor, korgorušin brloh nebude daleko.«

Rogan zpomalil a zostražitě. Opatrně obcházel vrstvy popadáných větví, aby nenadělal zbytečný hluk. Porostem před ním problesklo slabé světlo. Pevněji sevřel v dlaních lučičky a obezřetně rozhrnul houštinu. Smrad hniječích masa se skoro zhmotnil v povětří.

Kousek před nimi byla v měkké lesní půdě vyhloubena široká jáma; hromady trávou zarostlé vyhrabané zeminy kolem dokazovaly, že to není dílo přírody. Na dně prohlubně se krčilo primitivní obydlí z proutí a hlíny, napůl zapuštěné v zemi. Škvírami v neuměle utěsněných stěnách proudilo do noci matné světlo.

»Utulné hnízdečko,« poznamenal Goryvlad.

»Sem vláčí všechny oběti,« konstatoval Rogan zhnuseně a bez zbytečného otálení začal sestupovat do prohlubně. Pohyb mu ztěžovaly kosti, lebky a hniječ zbytky zabitých zvířat, které v silné vrstvě obklopovaly chatrč. Našlapoval ale pozorně a k chýši se mu podařilo přikrást bez jediného zašramocení. Hnilobný smrad tu byl doslova nesnesitelný, úplně ho dusil.

Zrovna horečnatě přemýšlel co podniknout, když ho z úvah vytrhly tiché hlasy. Vyměnili si s Goryvladem překvapené pohledy.

Korgoruše nebyla v chatrči sama.

„....mě to moc mrzí," říkal rozechvělý mužský hlas. „Netušil jsem, že se tam objeví čaroděj a začne ty hlupáky přemlouvat k odporu!"

Rogan se opřel o mechem porostlou stěnu a přitiskl oko ke škvíře. Ani ho moc nepřekvapilo, co uviděl.

»Svěslav,« oznámil Goryvladovi.

»Vážně? No vidíš, a mně se zdálo, že se mi mezi stopy míchá ještě jeden pach...«

„Moc nechybělo a byl by mě přemohl," zavrčel na Svěslava hluboký, nepřirozený ženský hlas.

„Vždyť jsem říkal, že je mi to líto."

Rogan se opatrně posunul, aby obsáhl pohledem větší část příbytku. Žrec a černovlasá striga se skláněli nad jakýmsi prostým lůžkem. Bylo vystlané špatně vydělanými kožešinami, ještě olepenými tukem a zbytky masa. Ve smradlavém pelechu se něco hýbalo a vydávalo to tiché zvuky, znějící jako směs dětského žvatlání a kočičího mňoukání.

»Moreniny kosti, Gorjo, víš co to je?«

»Vím. Vysvětlení tajemství, proč naše černovlasá známá tolik riskuje a chodí si pro kořist do osady. Tenhle tvor totiž k přežití potřebuje výhradně dětskou krev.«

»Korgorušino mládě,« doplnil Rogan a Goryvlad přímo cítil, jak jeho společníkovi ztěžkly myšlenky.

„Už začíná být hladová." Korgoruše zvedla zrak od kňourající hromádky a pohlédla vладыkovi do očí. „Chci, abys ji dnes nakrmil sám." Svěslav zbledl. „Cože?"

„Slyšel jsi. Je to přece i tvé dítě. Když tě tehdy v lese zastihla deštivá noc a já jsem se nad tebou slitovala a nabídla ti namísto rychlé smrti nepoznanou slast, nevzpíral ses. Tak proč děláš drahoty teď, když se máš postarat o plod své rozkoše? Jestli se mi něco stane, budeš muset shánět potravu pro naši malou sám."

„Ale já... Nemůžu přece toho chlapce..."

„Když to dokážeš jednou, pak už to půjde snadno." Svěslav se váhavě obrátil a sklonil zrak ke Slavomírovi. Chlapec se choulil v koutě, bledý a roztřesený, s mokrou skvrnou na kalhotách a kožíškem zašpiněným vlastními zvratky. Pohled měl nepřítomný, vytřeš-

těný. Už dnes prožil tolik hrůzy, že jeho podvědomí v obavě před pomateností přestalo vnímat probíhající události. Svěslav rychle odvrátil zrak a prosebně pohlédl na černovlásku.

„Nenuť mě k tomu...”

Zvedla mu před oči drápaté prsty. „Ale ano, drahý. Vytáhni nůž a udělej to. Dokaž mi, že stojíš na mé straně, že nepatříš k těm, co mě považují za divoké zvíře, na které je potřeba uspořádat nelítostnou štvanici!”

„A když ne, co uděláš? Zabiješ mě?”

Přimhouřila oči a koutky úst se jí roztáhly do nepěkného úšklebku. „Co myslíš?”

„Tak proč jsi mě nezahubila už tenkrát v noci? Stačilo přece, abych tě oplodnil, hned potom jsi mi mohla prokousnout hrdlo a moji lebku hodit na hromadu tam venku. Proč jsi mě ušetřila?”

Úsměv jí zmizel z tváře. „Protože jsem nikdy bezdůvodně nezabila člověka. Ty to přece víš, Svěslave. Jsem dravec, ne netvor. Vždycky jsem se dokázala spokojit se zvířecí krví a masem. Jenomže teď mám dítě a to se potřebuje nejmíň jednou za sedm dní nasytit krví lidského mláďete. Proto jsem nucena dělat to, co dělám. Ale sama bych to nezvládla. Potřebovala jsem někoho přímo v osadě, aby mi pomohl ovládnout vesničany, zasel do jejich srdcí strach, přesvědčil je, že nemá smysl odporovat...”

„Rozumím.” Svěslav se zhluboka nadechl. „Ale to, co žádáš...”

„Udělej to! Pro naše dítě.”

Vladyka sklonil hlavu a mlčky se otočil ke Slavomírovi. Úporně se snažil nepohlédnout chlapci do očí. Vysoko nad zemljankou bezútešně skučel vítr.

Svěslav položil dlaň na jílec masivního loveckého nože, který mu visel u pravého boku.

„Odpusť mi, chlapče,” zachraptěl. „Slibuju, že to bude rychlé. Skoro nic neucítíš...”

Čepel nože s tichým vzlyknutím vylétla z pochvy.

V tu chvíli mocný kopanec vyrazil chatrné dveře z lýkových závěsů.

Studený poryv větru rozkmital plamen kahance a stíny se dočista zbláznily. Do středu jejich divokého tance skočila vysoká, štíhlá

postava s rozevlátými černými vlasy a lukem pozvednutým k očím.

„Odstup od toho chlapce, dobytku!”

Korgoruše a Svěslav ztuhli překvapením a úlekem; úzkou místností zakvílel vítr. Neklidné světlo se v kratičkém záblesku odrazilo od ocelového hrotu střely, střídavě mířícího na vladyku a na jeho černovlasou milenkou.

Pak se do ticha ozvalo nespokojené zakňourání mládeže a na to znamení se všechno dalo do pohybu. Korgoruše bleskově vyrazila. Její ječení se změnilo v zuřivý řev zvířete, bránícího své mládež.

Rogan se jen nepatrně pootočil. Šíp vystřelený z bezprostřední blízkosti zasáhl korgoruši těsně pod levou klíční kost a vylétl jí ze zad. Vnitřek obydlí zkropila tmavá sprška. Síla nárazu odhodila černovlásku několik stop dozadu a přirazila ji zády ke stěně.

„Neee!” zaječel Svěslav a švihl pravačkou proti Roganovi. Vzduchem se mihl nůž. Černokněžník se mu vyhnul svižnou otočkou. Nůž se řinčivě odrazil od stěny chýše. Rogan dokončil otočku a udeřil vladyku rohovinovým tělem luku do tváře. Křuplo to a Svěslav se s krvavou tváří zhroutil na zem vedle užaslého Slavomíra.

Korgoruše se vymrštila ze země. Nedbala na proud krve, který jí tryskal z prostřelené hrudi; oči se jí leskly vražednou touhou a z hrdla se dral ohlušující křik. Ústa se jí nepřírozeně rozšklebila a zuby se protáhly do dravčích tesáků.

Rogan zaklel a bleskově sáhl přes rameno pro další šíp. V tu chvíli se však kolem něj mihlo mohutné dravčí tělo a doslova pár palců před černokněžníkem strhlo korgoruši na zem. Dva dravci do sebe nemilosrdně zaťali tesáky a drápy, zazněl zvuk párané kůže a trhaného masa. Vystříkla krev.

„Gorjo!” vykřikl Rogan, vkládaje do tětiny šíp.

»*Tohle ti dlužím, ty prašivá...*«

„Gorjo! Zpátky!”

Zapraskaly kosti. Vlk ještě jednou zalomcoval korgoruši, pustil ji z tlamy a rychle od ní odskočil. Černé paní se vrátila lidská podoba.

Vyla ukrutnou bolestí, zoufale se zmítala, nehty rozrývala hlínu. Kolem stříkala krev a chuchvalce pěny z naprázdno chňapající tlamy.

Rogan rázným pohybem natáhl luk, přikročil k dodělávající

šelmě, krátce zacílil a chladnokrevně pustil tětivu.

Ostrý hrot se slyšitelným prasknutím prorazil lebku a připíchl černovlasou hlavu k podlaze. Tělo se vzepjalo v poslední křeči, korgorušin křik se změnil v ohavné chrčení. Vzápětí ale třas ustal a oči bestie se zakalily. Všechno znehybnělo. Místenost se opět propadla do ticha.

Rogan si odhrnul vlasy z tváře a pohlédl na Goryvlada. Vlk se roztřeseně posadil a s vyplazeným jazykem a svěšenou hlavou lapal po dechu. Opět byl celý od krve. Nedalo se odhadnout, kolik z ní je jeho vlastní a kolik korgorušiny. *»Mě si nevšímej, bráško. Musíš to dotáhnout do konce.«*

Černokněžník přikývl, opřel luk o stěnu a z pouzdra na opasku vytáhl dlouhý tesák. Mládě spustilo hlasitý nářek, jako by vědělo, že nad ním byl právě vyřknut nelítostný ortel. Rogan nahlédl mezi kožešiny a oči se mu rozšířily. Sotva dvouměsíční černovlasé děvčátko - korgoruše, podobně jako beregyně nebo rusalky, rodily vždy jen děti ženského pohlaví - se proměňovalo přímo před jeho očima. Chvilí bylo černou kočkou, pak zase lidským nemluvnětem, okamžik na to se podoby nehezky smíchaly, a pak znovu a znovu. Mládě ještě nedokázalo ovládat svou přirozenou magii, takže z něj nekontrolovatelně vyvěrala a samovolně ho měnila.

„Moreniny kosti, tohle nebude tak jednoduché...”

»Ale no tak, snad ti tě potvory není líto? Vzpomeň si na všechny ty povražděné děti z osady,« připomněl mu Goryvlad. *»Jestli to mládě necháš naživu, za pár let z něho bude dospělá korgoruše a všechno začne znovu.«*

Rogan sevřel rty. Zabít dospělou strigu bylo něco úplně jiného, než usmrtit tohle drobné, nevědomé stvoření...

„Odhod’ ten žabikuch!”

Překvapeně se otočil. Svěslav ze sebe setřásl mdloby a zvedl se do sedu, opíraje se zády o stěnu. Jeho kostnaté, ale silné prsty svíraly Slavomírovo hrdlo.

„Jinak tomu krčmářskému parchantovi zakroutím krkem jako nějakému zajíci!”

Goryvlad temně zavrčel a zvedl se na všechny čtyři.

„Zůstaň na místě, blecháči!” vyštěkl vладыka. *„A ty, vědmáku,*

neslyšel jsi?! Zahod' to železo!"

„Tomu chlapci neublížíš, Svěslave," procedil Rogan skrz zuby a upřel na žrece své černé oči. „Zato já tobě ublížím určitě. Máš na svědomí Jelenu i všechny ty unesené a zavražděné děti z osady. Postarám se, abys toho trpce litoval."

Svěslav najednou nedokázal odtrhnout pohled od černokněžnickových očí. Tělem mu proběhlo chvění.

„Nedovolím, abyste zabili mé dítě..." zaskučel zoufale.

„Pusť toho chlapce!" přikázal Rogan a oči mu zaplanuly krvavými plameny.

Ted' už se Svěslav rozklepal celý. Prsty mu náhle ochably a sklouzly ze Slavomírova krku.

„Dobrá," přikývl černokněžník. „Slavko, pojď ke mně!"

Chlapec přeběhl k Roganovi a schoval se za něj. Svěslav se bezmocně opřel o stěnu a zvedl k čaroději pohled plný bolesti.

„Stejně ji zabiješ, že?" zachrčel.

Rogan se podíval na kňučící uzlíček. „Nemám na vybranou. Je to mládě polovičního démona - aby přežilo, ještě pár měsíců by muselo být pravidelně krmeno lidskou krví. To nedovolím. Už kvůli němu nebude zavražděno ani jediné další dítě."

„A co tvoje čarodějné schopnosti?" zasvítla ve Svěslavových očích maličká jiskra naděje. „Možná bys ho dokázal proměnit v obyčejné lidské dítě..."

Rogan smutně zavrtěl hlavou. „Tak daleko má moc nesahá, vладыko."

Jiskřička pohasla a Svěslavův zrak pohltila temnota. „Takže není jiná možnost. Musí zahynout..."

„Tak moc ti na něm záleží?"

Vladyka se sebral a přesunul se k lůžku. Chvilí fascinovaně hleděl na neustále se proměňující mládě, a pak vzhlédl. Černokněžník cítil, jak se mu ústa plní hořkostí. Svěslavovy oči byly plné... lásky. Tak upřímné a bezvýhradné, jakou může pociťovat jen rodič ke svému jedinému dítěti, ať už je jakékoli.

„Aspoň mě nech, abych se s dítětem rozloučil. O samotě. Prosím."

Rogan si vyměnil pohled s Goryvladem a po krátkém váhání

přikývl. „Dobrá. Máš na to právo. Počkám venku.“

Chopil se luku a s Goryvladem po boku a se Slavomírovou studenou ručkou v dlani vyšel do noci. Když se ještě jednou ohlédl, skrz vyložené dveře spatřil Svěslava, jak zvedá ze země svůj nůž a bere do ruky kahanec. Okamžitě pochopil žrecův úmysl a zamrazilo ho mezi lopatkami. K chýši se ale nevrátil. Tohle už nebyla jeho věc. Spěchal pryč a snažil se nevnímat čím dál zoufalejší kvílení maličké korgoruše.

Když dosáhli okraje jámy, z chýše se najednou ozval Svěslavův zoufalý výkřik, zazněl tlumený úder a hlas mládeže náhle ztichl. Rogan se zachvěl, i když ještě před chvílí sbíral odhodlání, aby udělal totéž. Vyděšeného Slavka přitiskl k sobě a nedovolil mu dívat se dolů k obydlí. Z brlohu k nim dolehl žrecův žalostný nárek. Vzápětí vnitřek chatrče zaplavilo mihotavé světlo, v podobě nenasytných plamenů se prodralo proutěnou střechou a rozlilo se po mrchovišti. Hučící požár rychle stravoval pozůstatky nešťastných událostí. Jeho neklidný odraz blikal v očích mlčenlivých svědků. Nakonec se střecha i chatrné stěny zřítily na jednu planoucí hromadu a Svěslavův křik konečně zmlkl. Rogan se zběžným pohledem ujistil, že se požár nerozšíří do lesa, odvrátil se a spěšně odváděl Slavomíra pryč z tohoto děsivého místa.

Na zpáteční cestě se les zdál být méně temný než předtím, měsíc svítil skrz roztrhané mraky a stromy vypadaly v jeho světle jako posypané stříbrným prachem.

»To byla noc!« zabručel Goryvlad unaveně. »Jak je na tom chlapec?«

»Pořád se mi chvěje v náručí. Jen co se vrátíme do hostince, nějakým šikovným kouzlem mu odstraním dnešní události z mysli. Nic si z té hrůzy nebude pamatovat. Ztrátu matky mu hospodský vysvětlí nějakou milosrdnou lží...«

»Hm. Škoda, že na mě takové triky nefungují. Požádal bych tě, abys tenhle den vymazal i z mého mozku.«

»To ti věřím. Sám se na to všechno budu snažit co nejdříve zapomenout. «

Vítr na chvíli přestal kymáčet stromy kolem nich a vzlétl nad údolí, aby ponuře hučel v lesích vysoko na svazích kopců. Tehdy

zaslechli v temnotě táhlé zamňoukání. Vycházelo přinejmenším ze stovky hrdel. Znělo to, jako by se kočky svérázným žalozpěvem navždy loučily se svou vládkyní.

Rogan, nesoucí vzlykajícího Slavomíra v náručí, přidal do kroku.

Mrtví stříbro nepotřebují

Opravdu přijeli. Přesně o půlnoci, jak Rajhradčané předpovídali. Přihnali se z východu, odněkud od Velehradu, z rozlehlého moravského údolí, na křídlech nepřirozeného větru přelétli přes pahorkatinu. Díky bledému přísvitu, který za sebou táhli jako přízračný chvost, byli vidět už z dálky - vypadalo to, jako by z temných zalesněných kopců chvátal do údolí cár světélkující mlhy. Hučení rohu, rozléhající se do dálav jako hromobití, jako by celý kraj varovalo: *Pozor, už přijíždíme! Jděte nám z cesty, jestli je vám život milý!*

Byla noc letního slunovratu. Všude, kde lidé uctívali Živu a Velese, ale i u kmenů, co mocností úrody a plodnosti dávaly jiná jména, dnes v noci hořely vatry. Všude se tancovalo, zpívalo a milovalo na počest bujícího života. Všude tekla medovina proudem a v mladých i starších žilách pěníla zdivočelá krev.

Všude kromě údolí u soutoku Svitavy a Svatky. Pod hrdým Rajhradem vládla tma a ticho a krev v tepnách chladla a měnila se v huspeninu. Ten klid nebyl unavený, ospalý a protkaný sny, právě naopak - byl vystrašený, bdělý, zněl zrychleným dechem, zdánlivě bezdůvodným pláčem dětí a skučením psů venku v boudách. Za pečlivě zavřenými, nebo dokonce i zabeďněnými okenicemi a dveřmi se všichni krčili u model předků a domácích bůžků a horečnatým šepotem je prosili o ochranu. Nikoho ani nenapadlo jít do kopců přeskaovat ohně. Slunovrat nebyl v Rajhradu zasvěcený oslavě života. Byl časem strachu, záhrobních sil, něčeho, co dávno zemřelo, ale přece se pořád vracelo, hnané kletbou a přinášející s sebou smrtelný chlad. Rajhradští věděli, že příchozí zahubí všechno živé, co se jim připlete do cesty - vytrhnou duši z těla a stáhnou ji s sebou, a onen nešťastník se za rok vrátí jako jeden z nich, jako strašidlo prohánějící se prázdnotou mezi světy a jednou za čas se ukazující smrtelníkům...

Rychle se blížili. Bylo slyšet ržání přízračných koní, řinčení zbroje, huhlavé hlasy jezdců, občasné zaryčení rohu. Jen zvonění podkov nezaznělo - kopyta se nedotýkala země.

Přízračná jízda se přehnala přes potok Říčka, pod rozlehlou vý-

šinou s líšeňským hradištěm, vzápětí přebrodila Svitavu - aniž by zčeřila vodu - a už stoupala do mírného svahu k hradišti sevřenému dvěma řekami. Masivní val nebyl překážkou, ani kamenná zeď na jeho hřebeni, ani palisáda úplně nahoře. Bledí, napůl průzrační bohatýři se přes ně převalili jako povodeň přes hráz a vzápětí už se řítili uličkou k rozlehlému knížecímu dvorci v jihozápadním cípu hradiště. Nadpřirozený vítr, který je doprovázel, zvířil slámu na střechách, hlučně zalomcoval každou uvolněnou deskou, zpěvračel ploty, stojany na sušení ryb i lavice na zápražích, shodil hromadu nasekaného dřeva. Na hradiště dýchl takový chlad, že zamrzla voda v napaředlech, vědrech a studních, se zasyčením zhasla ohniště ve srubech. Modlitby a zaklínadla se polámaly na drkotajících zubech.

Vůdce hrůzostrašné družiny zase zadul na velký zakroucený roh. Z toho hučení zaléhalo v uších. Jako každý rok se duchové chystali přehnat přes knížecí dvorec u západní hradby, a dál přes Svratku do temných lesů Vrchoviny.

Dnes ale před bránou dvorce někdo stál. Dvě temné postavy. Jedna vysoká, jedna o polovinu nižší, avšak mohutná.

»*Působivé,*« utrousil Goryvľad tváří v tvář blížící se jízdě. »*Jsou vážně rychlí. Mohl bych si s nimi dát závody. Na koho sázíš, bráško?*«

Rogan odvětil jen nesrozumitelným zavrčením. Klesl na kolena ke Krutomoru zapíchnutému do udusané hlíny, rázně se nadechl a probudil kouzla v meči i ve svém nitru. Krvavý oheň vyšlehl a rázem přehradil ulici hučící plamennou stěnou.

Jezdci za celá staletí nikdy nezměnili směr, nikdy nezastavili.

Až dnes poprvé rázně trhli uzdami.

Rogan pomalu vzhlédl. Z očí mu vyletovaly rudé plameny jako hadí jazyky lapající pach kořisti.

Vůdce družiny, ten s rohem, se díval přímo na něj. Kupodivu vypadal docela mladě, nanejvýš tak na třicet let. Čarodějný vítr povlával jeho honosně vyšívaným pláštěm i vlasy spoutanými jantarem vykládanou zlatou čelenkou, symbolem vysokého postavení. Na krásně zdobeném avarském sedle mu visel toulec s lukem a šípy, v levačce zároveň s opratěmi svíral těžký lovecký oštěp. Neměl na sobě zbroj, jen prošívanou koženou suknicí.

Chvíli mlčky civěl, a pak popohnal oře proti Roganovi. V uctivé vzdálenosti před plamennou stěnou se ale průsvitný kůň zarazil. Cítil to zlovolné vědomí, číhající v Krvavém ohni. Báł se ho.

„*Co jsi zač?*“ zahučel jezdec hlasem, znásobeným podivnou ozvěnou, jako by se rozléhal velkou jeskyní. „*Jak se opovažuješ zkřížit cestu knížecí jízdy?*“

„Jsem Rogan z Kančí hory,“ odvětil černokněžník zvučně. „Vládce Krvavého ohně.“

„*Lžeš!*“ zahřměl vojvoda. „*Znám vládce Kančí hory, byl vítaným hostem na dvoře mého otce! Jeho jméno je Beldegor!*“

„Beldegor,“ odvětil Rogan, „byl můj prapraděd. Víím, že ho velekníže Sámó často žádal o radu a pomoc. A já jsem přišel pomoci tobě.“

„*Prapraděd?*“ štěkl jezdec a zprvu nechápavý výraz překryl zuřivým úšklebkem. „*Co to plácáš, ty lháři?! Jdi nám z cesty, jinak toho budeš trpce litovat. Zadupeme tě do země jako červa!*“

„To bych ti neradil. Démon, který žije v mém meči, jen čeká, abych mu dovolil nakrmit se vašimi dušemi.“

„*Ty pse! Prašivá kryso!*“ Vojvoda hulákal, až se Krvavý oheň třepotal jako v poryvech větru. „*Uvědomuješ si, s kým mluvíš? Komu to drze vyhrožuješ?*“

„Vždyť už jsem ti naznačil, že ano,“ odsekl Rogan trochu netrpělivě. „Jsi Morabor, prvorozený Sámův syn. Když velekníže kdysi dávno zemřel, zdědil jsi jeho vladařský stolec.“

„*Kdysi dávno?*“ vykřikl jezdec, ačkoli ve tváři, skrz kterou byly vidět vzdálené východní hvězdy, se mu už objevila pochybnost a nedobrá předtucha. „*Můj otec zemřel předloni...*“

„Sámó zemřel zhruba před sto padesáti lety,“ řekl černokněžník ledově.

„*Cože?!*“ vyvalil Morabor oči.

„A ty jsi ho brzy následoval,“ pokračoval Rogan neochvějně. „Ani ne dva roky po tom, co si veleknížete vzala Morena, ti Avarové nastražili past. Poslali své nejlepší zabijáky, obávané Krvavé psy. Ti si na tebe počíhali, když ses v době slunovratu vydal na lov do temných lesů u Svatky, a zákeřně tě přepadli ze zálohy. Všechny vás pobili, do jednoho. A zasvětili vaši krev Kelgarovi, svému temnému

bohu, čímž vás vytrhli z Moreniny moci a přinutili bloudit mezi světy mrtvých a smrtelníků."

„To není pravda!" Jezdcův hlas zněl pořád zvučně, ale už v něm bylo slyšet chvění. *„Já nejsem mrtvý! Pořád vládnu moravským krajům..."*

„Kdepak," zavrtěl Rogan hlavou. „Okamžitě po tvé vraždě se Sámovo velkoknížectví rozpadlo. Tví bratři, knížata i vladkové se rozhádali. A pohotoví Frankové a Avari dokonali dílo zkázy."

„Já..." Moraborův hlas se definitivně zlomil a proměnil se ve vyděšené chroptění. *„Já nejsem mrtvý!"*

„Ale ano, Morabore, jsi. Ty a tví družiníci jste jen přízraky, které každoročně za slunovratu zase a zase cválají z povodí Moravy na západ, na svůj nikdy neuskutečněný lov. Nepamatuješ si to snad? Nevzpomínáš si, jak vás přepadli uprostřed lesa za Svratkou?"

Vojvodovi se najednou rozšířily oči. Tušení se proměnilo v poznání. *„Ano... Na něco si vzpomínám. Ta léčka v lese... A náhlé svištění šípů... Ale, u všech bohů... Sto padesát let?"*

„Zhruba. Svět se za tu dobu změnil. Jen se dobře rozhlédni. Copak nevidíš to hradiště? V tvých dobách tu přece ještě nestálo. Byly tu osady roztroušené v lesích a na tomhle kopci šuměly stromy. Nemám pravdu?"

„Máš," rozhlédl se Sámův syn. *„Ale... Co s námi bude, vládče Kančí hory? Jsme prokletí. Bude to trvat navěky?"*

„Ne. Jsem tady proto, abych vás vysvobodil."

„Jak?"

„Projeďte tímhle ohněm. Jeho moc vás očistí od zbytku zlých avarských kouzel. Spálí tu kletbu."

„Co démon ve tvém meči? Říkal jsi, že je nenasytný."

„Neublíží vám. Nedovolím mu to."

„A co se stane pak?"

„Pak," ozvalo se ze tmy za Roganem, *„si vás vezmu já."*

Morabor se skrz plameny díval na útlou postavu v bílém hávu, s dlouhými havraními vlasy a hlubokýma černýma očima, která se zjevila jakoby odnikud a zastavila se hned za klečícím černokněžníkem. Ani na okamžik nezapochyboval, na koho se dívá.

„Morena..."

„Dlouho jste bloudili," řekla skoro laskavě. „Je načase odejít do Lesa věčnosti."

Morabor se vytřeštěně díval na bohyni a čaroděje. Pak se ohlédl na své bojary. Stáli tiše, nehybně, čekali na jeho pokyn. Dlouho, předlouho je vedl na té nekonečné jízdě temnotou, bez něj byli ztraceni.

Nakonec se kněžic zase podíval na Rogana a po krátkém váhání přikývl. Nato zvedl k ústům velký zakroucený roh a zhluboka, důkladně se nadechl.

Strašidelné hučení naposledy přelétlo nad rajhradským údolím a jízda duchů pobídla koně. Morabor, jak jinak, proklusal Krvavým ohněm jako první.

„Nemysli si, že je tím tvůj dluh splacený," řekl Rogan, když se pod Moreniným dotekem rozplynul poslední jezdec a matně bledý jas nadobro pohasl.

Pohlédla na něj. *„Ještě pořád ti leží v žaludku ta záležitost z hrutovského hvozdu?"*

„A ještě nějakou dobu bude," přitakal, vytrhl Krutomor ze země a nechal rudé plameny pohasnout.

Zúžila oči. *„Nepřeháněj to. Mohlo by se stát, že ztratím trpělivost."*

„A pak?"

Neodvětila. Zamračeně se otočila a rozplynula se v temnotě dřív, než černokněžníkovu nevzrušené srdce třikrát udeřilo.

Goryvlad zívł, až mu z doširoka rozevřené tlamy uniklo zaskučení.

„Dobrá práce, bráško. Můžeme už jít spát?"

„Myslíš, že se nám to podaří? Kníže se přece dušoval, že jestli svou úlohu splníme a přízraky mu už dnes neprocválají rovnou přes dvoranu, jako to dělaly po minulé roky, uspořádá velkou hostinu."

„Aha. Jo, to říkal. Nevadí, stejně jsem chtěl před spaním ještě něco zakousnout.«

„Já se spíš potřebuju napít."

Jak se vraceli ke dvorci, brána se najednou otevřela a v ústřety se jim vyvalil radostně hučící dav. Hned bylo jasné, že tak brzy spát nepůjdou.

Sotva praotec Svarog odtrhl žhavé slunce od obzoru a postrčil ho výše na oblohu, k valům Rajhradu opět přicválali jezdci. Tihle ale byli jen tři a přijížděli z jihu. A byli to už na první pohled smrtelníci. Měl však naspěch přinejmenším stejně, jako noční duchové.

„Co myslíš, Braniši, najdeme ho tu?“ zeptal se jeden z jezdců, když pod kopyty ořů zaduněla břevna na mostě přes Svitavu. Robustní čtyřicátník v hrubém koženém kabátci pobitém bronzovými lamelami měl tvář ozdobenou dlouhými vousy. Hlavu mu chránila prostá přilbice z jediného kusu oceli s přinýtovaným mohutným nánosníkem. Jeho výzbroj tvořila sekera, štít, nože, luk a toulec plný šípů.

„Právě se v duchu modlím k Perunovi, aby tomu tak bylo,“ odvětil druhý muž hlasem ochraptělým z prachu, který mu divoká jízda vehnala do hrdla. I když byl o nějaký ten rok mladší než vousatý hromotluk a jeho oděv nevypadal o nic honosněji, u boku se mu houpal meč, a to dokazovalo jeho velitelské postavení. „Koně si už potřebují odpočinout.“

„Nejen koně,“ vzdychl třetí jezdec, ramenatý mladík ve vypelichaném plášti z vlčích kožešin, a mírně se nadzvedl v třemenech, aby ulevil té části těla, která zdoluhavou jízdou trpěla nejvíce.

Od mostu rychle vyklusali k hlavní bráně, úzkému šikmému průchodu ve valu, před kterým se tyčila kameny obložená věž. Zpod doškové střechy se už vykláněly hlavy strážců a nevlídně se ptaly příchozích, co jsou zač.

„Jsme družiníci knížete Pravlada!“ zvolal Braniš, načež tváře na věži trochu změkly, protože mezi Rajhradem a Pravladovým Krásnem nebyl svár. „Neseme naléhavé poselství černokněžníkovi z Kančí hory. Bylo nám řečeno, že ho najdeme tady, na dvoře rajhradského knížete.“

„Co od něj chcete?“

„Naléhavá žádost o pomoc. Takže je tady?“

Hlavy na věži se chvíli dohadovaly. Pocit spoluúčasti k mužům, kteří stejně jako místní strážcové oddaně plní knížecí vůli, však udělal své. Zahučel roh, někdo za hradbou něco zakřičel v odpověď a vzápětí se jednokřídlá vrata se zavrváním odchýlila.

Krasňanští družiníci vklusali do dlouhého stinného průchodu,

nahoře otevřeného. Kdyby byli nepřátelskými nájezdníky, byli by vydáni na milost a nemilost nahoře číhajícím obráncům. Neměli by nejmenší šanci.

„Spí jako zařezaný," oznámil jim mladý strážce, patřící k hlídkám z palisády chránící knížecí dvorec. Zrovna se vrátil z hlavní budovy zpátky na nádvoří, kde zaprášená trojice právě napájela koně z dlouhého dřevěného žlabu. „V noci se oslavovalo. Ještě za úsvitu jsem slyšel z dvorce zpěv."

„Opravdu přicházíme v naléhavé záležitosti," řekl Braniš. Sňal z hlavy přilbici a mokrou rukou si pročísl světlé, potem a špínou splepené vlasy.

„To věřím, ale buďte si jistí, že černokněžníka budít nehodlám. Náhodou ho vytrhnu z nějakého příjemného snu, lekne se a vrhne na mne kletbu..."

„To je pravda," přisvědčil vousatý kolohnát. „Nechceme, aby byl čaroděj mrzutý, mohl by nám odmítnout pomoc. Počkáme. Postaráme se o koně, najdeme něco k jídlu, slámu na krátké zdřímnutí..."

„Mohoro," pohlédl na něj Braniš zachmuřeně, „snad ti nemusím vysvětlovat, že nemáme času nazbyt? I to nejmenší zpoždění..."

»O co jde?«

Koně zafrkali, škubli uzdami. Krasňané ztuhli. Nejdřív si vyměnili užaslé pohledy, ale pak pochopili, že hlas, který jim tak nečekaně a pronikavě zazvonil v lebkách, se do nich nedostal skrz uši.

Pomalů se otočili.

„Ó, Velesi..." zachrčel Mohora.

»Omyl. Jsem Goryvlad. Ale ten uctivý tón mi vyhovuje. Mluvte jím i dál a určitě neodejdete s prázdnou. Takže, co chcete od černokněžníka?«

Vyvalovali oči na obrovitého černého vlka, sedícího v prachu a zametajícího dvůr huňatým chvostem.

„Ty..." vysoukal ze sebe Braniš. „Ty jsi... Slyšel jsem o tobě... Igricové zpívali, že... Jsi černokněžníkův průvodce..."

»Správně. A dokážu vám vnikat svými myšlenkami rovnou do mozků. Můžeme tuhle část vynechat? Přejdeme rovnou k tomu, o jaký druh pomoci chcete vládce Kančí hory požádat.«

Braniš si odkašlal a ohlédl se na zvědavě naslouchajícího raj-

hradského strážce. „Řekněme...” zaváhal, „...že o velmi dobře zaplacený druh pomoci.”

Goryvklad naklonil hlavu.

»Výborně,« ozval se po chvíli. *»Lidé jsou zvyklí zdlouhavě se zabývat tím, co potřebují, co žádají a o co snažně prosí, a až nakonec se horko těžko dopracují k tomu, co za to. Ty jsi ale rovnou začal částí, o které se později říká: To jsi měl říct hned. Moudré. Počkejte tady.«*

Vlk se zvedl, proběhl kolem nich - koně opět zaržáli, zašklubali uzdami, splašeně zadusali - a zmizel v pootevřených dveřích masivního knížecího srubu.

Krasňané si vyměnili vytřeštěné pohledy.

Rajhradský strážce se pobaveně zachechtal. „Nic si z toho nedělejte, chlapi. Když sem ti dva před sedmi dny přišli, celé hradiště civělo stejně jako vy teď!”

„Tady nás určitě nikdo poslouchat nebude,” zakroužil kolem sebe Rogan rukou, ve které svíral džbán plný čerstvé vody. Tvář měl ještě bledší než obvykle a hlas strašidelně ochraptělý od velkého množství medoviny, kterou v noci prolil hrdlem. Pořád se trochu potácel, ale zdálo se, že vnímá dostatečně - koneckonců, když se před chvílí vyšoural na dvůr, rovnou strčil hlavu do koňského napajedla, a to by probralo snad i mrtvého.

Braniš se rozhlédl po nevelkém dubovém háji, nacházejícím se v severním cípu hradiště, hned vedle mohylového pohřebiště, a zastavil se pohledem na vysoké dřevěné modle. „No... Řekl bych, že to je místní svatiště... Cizinci sem určitě mají zakázaný přístup. Jestli nás tu nachytají...”

„Věř mi,” přerušil ho Rogan a bez okolků se posadil přímo na obětní kámen, „nic se nestane. I kdybych se jim na tohohle nedbale vyřezaného Peruna rovnou vychcal, neřeknou ani půl slova.”

Braniš pokrčil rameny, ale na žehru si nesesdl, raději zvolil silný kořen jednoho z dubů.

„Takže, bojare, oč jde?” zeptal se černokněžník a řádně si přihnul z džbánu - měl žízeň, jako by tři dny jedl jen solené maso a neměl ho čím zapít. „A proč ti tak záleží na tom, aby nás neslyšely cizí uši?”

Družiník se ještě jednou zběžně rozhlédl. Byli ale ve svatém háji skutečně sami - Mohora a nejmladší člen krasnovské trojice Klek zůstali ve dvorci, starali se o koně a sháněli si něco na zub. Dokonce i Goryvlat se na Roganův pokyn držel opodál.

Nakonec se otočil zpátky k černovlasému dlouhánovi. „Igricové zpívají o tom, jak jsi porazil čaroděje z Kančí hory a zvítězil nad goričským králem. Taky každé dítě zná pověst o tom, jak ses z vůle bohů vrátil z Návu, království mrtvých, aby ses mohl pomstít avarskému čarodějníkovi Jugurovi a jeho Krvavým pšum...”

„Ty písne většinou pořádně přeháněj,” skočil mu černokněžník do řeči. „Ve Velehradu jsem dokonce slyšel jednu, která tvrdila, že jsem goriče rozmetal sám. Prý jsem na ně házel balvany velké jako vozy a duby vytrhané ze země i s kořeny. Nevěř všemu, co zpívají igricové.”

„Ale je pravda, že jsi vládcem Krvavého ohně a ovládáš nejtajnější magická umění, jaká Čemoboh vyjeví jen svým nejvěrnějším služebníkům?”

„S tím Čemobohem je to trochu jinak,” zašklebil se Rogan, „ale zjednodušeně řekněme, že je to tak.”

„A... dokážeš vyvolat duši mrtvého člověka a přinutit ji, aby ti prozradila tajemství, které si s sebou vzala do hrobu?”

Rogan zvedl hlavu a zpoza pramene mokrých vlasů, padajících mu do tváře, pohlédl družiníkovi do očí. Braniše z toho přemohl stísněný pocit, ale ovládl se, narovnal ramena a hrdinsky černokněžníkův pohled opětoval.

„Dokážeš to?” přerušil nepříjemné mlčení.

„Jistě,” přikývl Rogan a pozvedl korbel. „Na takové kouzlo ale potřebuju něco, co úzce souviselo s nebožtíkovou pozemskou existencí. Pochop, tady a teď bych asi těžko vyvolával duši člověka, který žil a zemřel desítky mil odsud a kterého jsem navíc neznal a nic o něm nevím. Bylo by to složité, zdlouhavé a stálo by mě to nesmírné množství sil. Kdybych ale měl něco z osobních věcí mrtvého - třeba jeho vlasy, anebo šperk, který dlouho nosil, nejlépe na holém těle...”

„A co tak jeho mrtvolu?”

„V tom případě by to bylo poměrně jednoduché a rychlé kouzlo.”

„Výborně. Ještě dnes můžeme vyrazit k místu, kde se nacházejí ostatky..."

„Jen pomalu, bojare," zarazil ho Rogan. „Nejdřív musím vědět, o co přesně jde. A tvrdil jsi, že to bude dobře zaplacené. To je hodně všeobecný pojem - upřesněme to."

„Můžu to všechno vysvětlit cestou..."

„Ani nápad. Tady a teď, jinak se ani nezvednu z tohoto kamene."

Braniš se zhluboka nadechl. Rogan se napil ze džbánu. Tvářil se neproniknutelně, neústupně.

„Tak dobrá," přikývl družiník nakonec. „Zkusím ti to povyprávět co nejstručněji..."

„Nic jiného ani nečekám."

„Jak určitě víš, mladý moravský kníže Mojmír přijal křesťanství a tím se dostal pod ochranu Francké říše..."

„Ochranu," ušklíbl se Rogan. „Pěkně jsi to nazval."

„Víme své. Každopádně z tohoto... spojení... vyplývá pro Mojmíra povinnost platit Francké říši poplatky. Každý rok začátkem léta vyrazí z Hostihradu ozbrojený průvod a veze k hranicím Východní marky daň. Velká část z ní je v podobě kožešin, vosku, medu, paroží a podobně, ale bývá tam i velké množství stříbra a jantaru. Až dosud byla tahle zásilka vždycky dopravena na francké území bez potíží..."

„Až dosud," zabručel Rogan. „Co se stalo?"

„Neslýchaně silná lupičská družina. Skoro padesát chlapů, psanci a nelítostní hrdlořezové, povětšinou Avari. U brodu přes Dyji nastražili past a zaútočili na povoz s poplatky. Dobrá třetina z nich při tom zaklepala botama, ale pobili skoro všechny Moravany a zmocnili se nákladu. Dvěma členům doprovodu se podařilo utéct a docválat k nám, do Krásna. Kníže Pravlad okamžitě zburcoval celou družinu. Chápeš, zatím žijeme s Hostihradem v příměří, ale v těchto časech, kdy moravské panství sílí a Mojmír se chystá rozšiřovat ho na všechny strany, by přepadení jeho oddílu na krasnovském území a krádež padesáti hřiven stříbra mohly být záminkou k válce..."

„Je mi to jasné. Pokračuj."

„Pravlad rozpoutal na lupiče nelítostnou štvanici. Vyrazili jsme

na sever, do divočiny mezi Krásnem a Rajhradem, a podařilo se nám ty zkurvysyny vystopovat. Došlo k bitvě. Řeknu ti, taková jatka jsem ještě nezažil. Lupiče jsme nemilosrdně zmasakrovali. Do posledního muže."

„Zatím to vypadá na příběh se šťastným koncem," utrousil Rogan.

„Možná, kdyby truhlice, ve které mělo být stříbro a jantar, nebyla prázdná. To jsme ale zjistili, až když už bylo po všem. A když už nebylo koho mučit, aby nám prozradil, kam zašili poklad."

Černokněžník zvedl obočí. Zdálo se, že mu kocovina vyprchává z hlavy.

„Pravlad zuřil. Přikázal, abychom pořádně prohledali celou oblast, kterou lupiči projeli na útěku. Snažili jsme se najít rozkopanou zemi nebo jeskyni, dokonce i vykotlané stromy jsme prohlédli, ale po stříbře nikde ani stopy. Kníže už to chtěl vzdát, ale pak jsme cestou potkali kupce, kteří nám mezi řečí prozradili, že v Rajhradu teď pobývá slavný vládce Krvavého ohně. Hned mě napadlo, že by nám mohla pomoci tvá kouzla. Kníže souhlasil, ale protože on sám se musel vrátit do Krásna vyjednávat s rozhořčenými Mojmírovými posly, do Rajhradu vyslal mne."

„Uhm. Rozumím. Chcete, abych vyvolal duši některého z těch lupičů a vytáhl z něj, kam schovali kořist..."

„Přesně tak. Jen když vrátíme Mojmírovi celý náklad, odvrátíme tím válku s Hostihradem. Pomůžeš nám?"

Rogan se opět napil a zúžil oči. „Tím se dostáváme k části co za to."

„Můžu ti slíbit celou jednu stříbrnou hřivnu."

Černokněžník se ušklíbl. „Něco ti poradím, Braniši. Otoč koně na východ a zajed' do Velehradu. Blízko hradiště, hned u lesa, žije v proutěné chatrči jedna stará vědma. Je sice slepá a nos má takový, že kdybys ji uvázal za koně, můžeš s ní klidně zorat pole, ale prý má nadpřirozené schopnosti. Ona možná bude ochotná zahrávat si se záhrobím i za mizernou jednu hřivnu. Navíc, hřivny mívají různou velikost. Viděl jsem takové, co byly dlouhé jako chlapské předloktí, ale i takové, co neměly víc než dva palce."

„Ty z truhlice měly nejméně dvě pídě. A určitě byly silné jako

klobásky, jiné by Mojmír Karolmanovi neposílal..."

„I tak je to málo."

„Tak kolik chceš? Pochop, není to náš poklad, nemůžeme kdyvíjak rozhazovat..."

„V tom případě jsi neměl slibovat, že dobře zaplatíš. Chci pět."

„Myslím, že celá jedna stříbrná hřívna je dostatečná odměna. A dvě jsou až až."

„Čtyři."

„Tři. To je nejvíc, co mi Pravlad dovolil."

Rogan se zachmuřil a obrátil do sebe zbytek vody z džbánu. Potom si povzdechl a přikývl.

„Platí," zabručel a otřel si rukávem zmáčené strniště kolem úst.

„Kde je ta mrtvola?"

„U poutnického tábořiště nedaleko brodu přes řeku Jihlavu. Pravlad dal všem lupičům useknout hlavy a vzal je do Krásna, aby měl před Mojmírovými vyslanci důkaz, že udělal všechno, co bylo v jeho silách. Těla jsme naházeli na hromadu a spálili. Jenom mrtvolu jejich vůdce, obrovského chlapa, který se bil do poslední chvíle, jsme napíchli na kůl a vystavili na tom rozcestí. Pro výstrahu."

„Na kůl, jo?" pronesl černokněžník. „Krásný zvyk, zděděný po Avarech. Jak dlouho už tam ta zdechlina trčí?"

„Tři dny."

„Tak to bychom si opravdu měli pospíšet," odplivl si Rogan a vstal. „Jinak nám mrchožrouti a červi zruší spojení se záhrobím."

»Slyšel jsi všechno, Gorjo?«

»Samozřejmě, vkradl jsem se ti do hlavy. Nezhoršil jsem ti tím kocovinu? «

»Ne, už je mi líp. Tak co si o tom myslíš?«

»Nevidím důvod, proč to nezkusit. Navíc, tři hřivny jsou tři hřivny. Potřebujeme výdělek. Kouzla nás nenakrmí. Ale pokud jde o Braniše, měl bych tě na něco upozornit...«

»Není potřeba. Vycítil jsem to sám.«

»Měli bychom být opatrní.«

»Budeme. Jako vždycky.«

„Velesovy rohy!"

Jakmile se před nimi zaleskla hladina Jihlavy, Braniš s kletbou

pobídl grošáka a cvalem sjížděl do údolí. Ostatní tři jezdcí a velký černý vlk ho následovali. Už zdálky viděli, co velitele tak náhle rozzuřilo. Z hromady balvanů trčel dlouhý zašpičatělý kůl.

Byl prázdný.

„Někdo tu mrtvolu ukradl, do psí mateři!“ slyšeli Braniše nadávat, když dorazili k popravišti. „Bodejť by ho sám Perun trefil bleskem do zadku a rozpáral ho jako žábu!“

„Možná,“ vzhlédl Mohora k hrotu, vyzývavě trčícímu proti nebi, „někdo dostal stejný nápad jako ty, náčelníku. Vzal tělo, aby s ním provedl čarodějnický obřad.“

„A Mojmírovo stříbro je v řiti,“ povzdechl si Klek.

„Nesmysl,“ zarazil jejich bědování Rogan. „I kdyby chtěl někdo tu shnilou mršinu ukrást, o čemž silně pochybuju, tak by ten kůl uřízl nebo vyvrátil.“

„To je pravda,“ zamračil se Braniš. „Ale jak teda tu mrtvolu sundali dolů?“

„Možná ji nikdo sundávat nemusel,“ dumal černokněžník. „Možná slezla sama.“

Tři družiníci s otevřenými ústy civěli na Rogana, který mezitím sesedl z koně a vylezl na hromadu balvanů.

„Hm,“ pronesl, zblízka zkoumaje povrch sloupu. „Gorjo?“

»*Hned.*« Vlk vyskákal po kamenech. Rogan se dotkl sloupu, něco promnul mezi prsty a pak to dal očichat dravci. Goryvlad potřásl hlavou.

»*Mohlo nás to napadnout.*«

„Mohlo. Je to jasné.“

„Co jste našli?“ sklouzl Braniš ze sedla a vyškrábal se k temné dvojici.

„Stopu po zloději mrtvol,“ ukázal černokněžník na sloup.

Krasnovský bojar se podíval zblízka a spatřil na sluncem vysušeném, popraskaném dřevě slizký, žlutavý povlak.

„Co je to za hnus?“ ohrnul nos.

»*Vím jen o jedné bytosti, která po sobě zanechává něco takového.*«

„Která?“ zeptal se Braniš s obavou.

„Borut,“ řekl Rogan.

„Borut? U všech bohů, žertujete? Lidé z povodí Dyje tak nazývají zlého ducha. Straší jím malé děti, aby se netoulaly samotné po lesích...”

„Správně. Borut ale není duch v pravém smyslu slova. Je částečně hmotný. Vypadá jako oblak žlutavé mlhy a zanechává po sobě tuhle lepkavou stopu.”

„Co ale udělal s lupičovou mrtvolou?”

„Borut je známý tím, že vstupuje do těl uhynulých zvířat nebo lidí. Zmocní se jich a proměňuje je v chodící krvelačné bestie. Těžko vysvětlit, jakým způsobem to dělá, ale dokáže oživit svaly mrtvého živočicha - je to, jako by se do zbytků vrátila nebožtíková duše. Pouze s tím rozdílem, že oživlá mrtvola je podstatně silnější, než byla zaživa. Například dost silná i na to, aby sama sebe sundala ze zahroceného popravčího sloupu.”

„Takže vůdce lupičů opravdu odešel po vlastních?”

„Pravděpodobně. Ale naštěstí se to nestalo zase tak dávno...”

»*Rozhodně ne,*« čenichal Goryvlad nahlas. »*Ten sliz ještě ani nestačil uschnout. Řekl bych, že borut nevlezl do mrtvoly dřív, než dnes ráno. Stopa bude ještě čerstvá.*«

„Gorja to chodící červí hnízdo lehce vyčenichá,” přikývl Rogan a jal se sestupovat z balvanů zpátky ke koním.

„To možná ani nebude potřeba,” zabručel Braniš. „Mrtvolu, co se potuluje krajem a v prdeli má píď širokou díru, nikdo nepřehlédne. Určitě narazíme na někoho, kdo ji viděl...”

„V to nedoufej,” zašklebil se Rogan a vyskočil na vraníka. „Jestli někdo měl tu smůlu, že boruta potkal, už nám o tom neřekne.” „Hóóó-hou! Prrr!”

Slunce už se dotýkalo jedlového lesa na západních kopcích, když Belemír přitáhl volskému dvojzápřahu opratě a zastavil povoz před Svatovou usedlostí v Tichém údolí. Už se dávno smířil s tím, že kupecké živobytí není žádná slast, ale naučil si alespoň zpříjemňovat každodenní starosti drobnými potěšeními. Například kdy se s poloprázdným vozem trmácel z krasnovského trhu do rodné vesnice pod Býčí skálou, na půli cesty vždy odbočil a přenocoval ve Svatově hospodářství. Starý Svat byl jednak hovorný společník, se kterým se dalo zavzpomínat na staré časy a zanádat na ty nové, ale hlavně

pálil vynikající kořalku - a tohle potěšení si Belemír nedokázal odepřít, i kdyby ho doma namísto věčně hubující ženy čekal harém mladých krasavic.

„Tati," napomenula ho přísně Kaška a nasadila výraz, který bezpochyby odkoukala od Belemírovy ženy, „kdyby máma věděla, že na zpáteční cestě zase zůstaneš trčet u toho starého ožraly, vůbec by tě na trh nepustila."

„Ale no tak, děvčátko," zapředl Belemír, seskočil na prašný dvůr u přehodil opratě přes kozlík, „nevzpomněl si tvůj tatík snad, že čtrnáct dní po slunovratu oslavíš své šestnácté léto? Nekoupil ti tu nejkrásnější a nejdražší sukénku, jaká byla na trhu k vidění?"

„No, měli tam i dražší, viděla jsem jednu z cařihradského hedvábí..."

Umlčel ji pohledem. „Ta tvoje je hezčí, vyšívaná, budeš v ní nejkrásnější ve vesnici. Utratil jsem za ni třetinu výdělku za prodané zboží. Tak mi slib, že matce nic neřekneš. Jednoduše jsme přenocovali v tábořišti u cesty, spolu se skupinou gnómských kupců. Dobrá?"

Dívka si povzdechla a odevzdaně pokrčila útlými rameny.

„Poslušné děvče," přikývl. „Pojď, musím se Svatovi pochlubit, jakou mám nádhernou dcerušku. Oči mu vypadnou z důlků."

Belemír pomohl Kašce seskočit na zem. Společně zamířili k velkému srubu ze ztmavých břeven. Z hliněného dymníku se kouřilo a hlavní dveře byly pootevřené.

„Svate!" zavolal Belemír a konečky prstů strčil do vrat. Zavrzaly v kožených závěsech, pak se rozhostilo ticho.

„Jsi doma?" zvýšil kupec hlas. Když ani tentokrát nedostal odpověď, zaklepal na dveře a vstoupil do chodby, která rozdělovala dům na dvě poloviny. Kaška nesměle cupitala za ním.

„Svate! Kam ses poděl?"

Uvnitř už panovalo šero a domem se plazily černé stíny. Belemír nahlédl otevřenými dveřmi do maštale - severní polovina domu sloužila jako přístřešek pro stádečko ovcí. Sborově zabečely, jako by ho chtěly pozdravit. Svata neviděl. Otočil se, odhrnul umaštěný záves ze dveří a vešel do hlavní místnosti. Nad ohništěm na železném stojanu visel kotlík s bublající polévkou, podle vůně houbovou. U

stropu z vyřezávaných trámů se houpaly tlusté svazky bylin, které pán domu používal pro výrobu své slavné pálenky.

„Kde je ten starý jezevec?“ zabručel Belemír a nahlédl do kotlíku. „Polévka je dávno hotová, vyvaří se mu...”

Vtom si všiml, že bednička na dřevo vedle ohniště je prázdná a napadlo ho, že Svat šel asi nasekat pár polínek na oheň.

„Počkej na mě tady,“ přikázal Kašce. „Odstav polívku a jestli máš hlad, naber si. Staroch se nebude zlobit.”

Děvče přikývlo, přetáhlo si rukávy haleny přes prsty a sundalo kotlík ze stojanu. Belemír vyšel z místnosti a zamířil chodbou k východu na zadní dvůr. I ten byl otevřený dokořán. Kupec vystrčil hlavu ven a rozhlédl se po dvoře. U špalku na sekání dřeva nikdo nebyl, ale povalovala se tam čerstvě naštípaná polínka.

„Svate, u všech d'asů! Nejproslulejší hostitel na sever od Krásna a nespěchá přivítat svého nejlepšího přítele?”

Belemír chtěl vyjít ven, ale byl tam schod, a tak se chytil rámu dveří. Na prstech ucítil něco vlhkého. Vylekaně natočil dlaň ke světlu.

Ne, nebyla to krev.

Ulehčeně si vydechl, tichým chechotem se vysmál vlastní ustrašenosti a otřel si tu žlutavou, nepříjemně lepkavou tekutinu z prstů o veřeje.

Jen co položil nohu na dvůr, uslyšel bouchnutí. Znovu se rozhlédl po dvoře a usoudil, že zvuk musel vyjít z kůlny na dřevo, která se krčila u zadní stěny domu.

„Aha, támhle jsi, ty starý nedoslýchavče,” zavrtěl hlavou a spěšně zamířil k boudě. Na půli cesty mu ale pohled zase náhodou zabloudil k nasekaným polínkům a do očí ho praštilo něco, čeho si předtím nevšiml. Zamračil se a zabočil ke špalku.

Světlé, nedávno rozštípnuté dřevo bylo zacákané nějakou tmavou tekutinou. Belemír se sehnul a rozechvělou rukou se jí dotkl. Ještě byla vlhká.

Tohle byla krev, bez nejmenších pochybností.

Kupec se narovnal. Napadlo ho, že to bude slepičí krev - za domem měl Svat malý kurník. Jenže na samotném špalku krev nebyla, ani zbytky peří. Belemír už v životě usekl stovky slepičích hlav a

v záseku vždycky nějaké peří zůstalo...

Zrak mu padl na sekeru. Ležela na půli cesty mezi špalkem a kůlnou. Ve slábnoucím světle zapadajícího slunce se vlhce leskla.

Ztuhl.

Pak se z kůlny opět ozval rachot. A hlas. Podivně, nesrozumitelně, ba přímo nelidsky huhlající a především úplně nepodobný tomu Svatovu.

„Kaško!“ zařval Belemír právě v okamžiku, kdy se dveře kůlny rozlétly pod mocným nárazem. „Utíkej k vozu!“

Vzápětí spatřil, co se v nahrubo stlučené boudě schovávalo a okamžitě se pomočil. Nohy mu však nezdřevěněly - otočil se a vyrazil k domu. Jak jinak, zakopl o vysoký práh a jeho zavalitá postava zaduněla na prkenné podlaze chodby.

„Kaško, utíkej!“ zařval opět, snaže se posbírat. Myšlenky se mu soustředily jen na to, že se musí dostat k vozu. Pod kozlíkem měl ukrytý hřebíky okovaný obušek - pro případ, že by na jeho lichvu dostali zálusk lupiči. Představa zbraně v rukou mu vlila do údů sílu. Vyskočil a v okamžiku, kdy už se ta věc vpotácela do chodby a začala po něm natahovat zakrvácené pařáty, rozběhl se jako zajíc.

Na zápraží doběhl zmateně se ohlížející Kašku. Popadl ji pod rameny a částečně ji nesl, částečně vlekl k vozu.

„Rychle na vůz!“

Kaška se právě vyškrábala na kozlík, když ze dveří vyběhla mrtvola. Volové okamžitě ucítily smrt a nečisté síly; splašeně zadusali kopyty, potřásli hlavami, zabučeli. Trhnutí záprahem shodilo Kašku dozadu, na skrovný náklad mezi vysokými bočnicemi.

„Prrr! Stůj!“ houkl Belemír na voly a v panice zašátral pod deskou, klerá sloužila jako sedátko.

Chrčivý dech příšery se mu ozval těsně za zády. *Jak může něco takového ještě dýchat?* napadlo ho. V tu chvíli konečně nahmatal obušek a vytrhl ho zpod kozlíku. Bleskově se otočil na patě a zároveň zbraní vši silou švihl.

Když se rezavé hřebíky zabodly do tvorovy lebky, zapraštělo to. Kolem se rozlétly mazlavé kousky vránami rozklované tváře. Mrtvola se zapotácela, ale ustála to, narovнала se a pohlédla na kupce prázdnými očními jamkami. Světélkovalo v nich něco jako žlutavá

mlha. Belemír ucítil, jak se k moči v kalhotách chystá přidat i obsah střev. Pustil obušek a vrávoravě couvl. Obluda se pohnula za ním, ale přišlápala si vlastní střeva, visící z díry v rozkroku, zakolísala a klesla na jedno koleno. Kupec ji v záblesku duchapřítomnosti kopl do hruď, otočil se, dohonil rozjíždějící se vůz a jako veverka vyskočil na kozlík. Ani nemusel prásknout otěžemi - volové okamžitě vyrazili, co jim nohy stačily.

Mrtvola se zvedla, uchopila podomácku vyrobenou zbraň a prudkým pohybem si vytrhla hřebíky z lebky. Nato si sáhla mezi nohy, popadla překážející střeva a vyškubla je z díry v těle. Slizký chuchvalec čvachtavě dopadl do prachu. Mrtvý lupič vyrazil za vozem. Bez vnitřností pletoucích se pod nohy se pohyboval o dost rychleji.

Voli s vyděšeným bučením stoupali po cestě, vůz divoce nadskakoval na výmolech a kamenech. Belemír zaslechl Kaščin výkřik. Ohlédl se a spatřil mrtvolu. Dobíhala je, kyj s hřebíky v ruce. Kupec zuřivě zapráskal opratěmi, ale volové už rychleji běžet nedokázali.

Mrtvola se s hnusným zavrčením odrazila, vyskočila na vůz a vztyčila se na roztřesených prknech. Kaška, přidržující se bočnice, zavřískala ještě hlasitěji. Belemír se opět ohlédl. Uviděl dopadající kyj.

„Neee!!!“

Děvče se v poslední chvíli překulilo doprostřed vozu. Hřebíky se zapraštěním urazily z bočnice spršku ostrých třísek. Belemír pustil opratě, otočil se, odrazil se chodidlem od roztřeseného kozlíku a skočil na obludu. Téměř ve stejném okamžiku najel vůz předním kolem na velký kámen na okraji cesty a pravou stranou nadskočil o dobrý loket.

Belemír a mrtvola spadli z vozu, jako by je strhl provaz, napnutý nad cestou.

Jak se řítili k zemi, smradlavý útočník se ještě ve vzduchu rozmáchl obuchem. Vzápětí ale dopadl zády do hrbolaté, kameny vystlané koleje a Belemír vši svou nemalou váhou přistál na něm. Zakřupalo to a z netvora na všechny strany vystříkl sliz plný chuchvalců sražené krve. Ruka s kyjem narazila do země a zbraň vyletěla z plesnivých prstů.

Hrkání vozu i Kaščin křik se rychle vzdalovaly. Belemír se nadzvedl a potřásl hlavou. Mrtvola prudkým, mocným postrčením shodila nevítané břemeno. Kupec se s kletbou zřítil na záda. Mezi lopatky ho praštil jeden z kamenů na cestě a vyrazil mu dech.

Obluda se obrátila na břicho, zvedla se na všechny čtyři, popadla spadlý kyj a začala vstávat. I chrčící Belemír se snažil sebrat, ale zmohl se jen na to, že se otočil a tahaje pupek po kamenech a uschlém blátě, plazil se pryč. Slyšel za sebou šouravé kroky a přestože nic neviděl, dobře věděl, že smradlavý přízrak právě zvedá jeho vlastní obušek nad hlavu a chystá se to celé ukončit. Po kupcově zaprášené tváři se skutálely slzy jako hrachy, z hrdla se vydral dávivý vzlyk...

Něco hvízdlo vzduchem. Belemír uslyšel zvučný, praskavý náraz velmi podobný zvuku, se kterým se do útočnickovy lebky zaťaly hřebíky obušku. Vedle něj dopadl kyj upuštěný ochablými prsty a vzápětí se hlučně sesypalo celé tělo.

Kupec se ohlédl. Nechápatě vytřeštil oči na šíp, který prošpičkoval lebku mrtvoly skrz naskrz - opeření trčelo z oka, slizký hrot ze zátylku. Zdravý rozum vypověděl Belemírovi službu. Nedokázal si vysvětlit, co se stalo, jen zadýchaně funěl a křečovitě vykašlával vdechnutý prach.

Pak na cestě zarachotila kopyta.

„Držte se stranou!“ zakřičel Rogan, za jízdy seskakující z vránika. „Nepřibližujte se k zdechlině!“

Bojovníci z Krásna šklubli uzdami a užasle sledovali Rogana, jak utíká ke dvěma ležícím tělům, odhazuje do trávy luk a tasí meč. Doběhl k šípem prošpičované mrtvole a klesl vedle ní na kolena.

„Pryč!“ houkl na Belemíra a zablýskal na něj krvavě zářícíma očima. „Slyšíš? Utíkej!“

Na jeho varování však zareagoval nejen kupec. I nebožtík sebou trhl a pomalu obrátil k černokněžníkovi vránami oklovanou tvář. Rogan nezaváhal, sevřel meč v obou dlaních a vrazil hrot mezi žebra mrtvého. Lupičem to trhlo a z úst, očí a díry mezi nohama začala proudit světélkující žlutá mlha. Rogan pevněji sevřel meč v dlaních, zúžil oči, svaly v obličejí mu zahrály, žíly na spáncích naběhly. V tu chvíli jako by ožila démonická hlava na záštítě meče, dva rubíny

vsazené do černého kovu zazářily. Sytě rudá, planoucí záře zalila čepel a naplnila útroby znetvořeného těla.

Borut, pokoušející se uniknout z mrtvoly, slyšitelně zaskučel. Plamenná chapadla Krutomoru nemilosrdně popadla tu svíjející se žlutavou mlhu a když Rogan rázně vytrhl meč z těla, vytáhl z něj i běsa.

Borut se zazmítal, ale Krvavý oheň jako by ho přiškvařil k čepeli meče. Černokněžník otočil zbraň, bodl hrotem proti večernímu nebi a zavrčel skrz stisknuté zuby. Z Krutomoru vyšlehl plamen, přinejmenším sáh dlouhý kmitající jazyk. Borut zase zavyl, tentokrát úplně zřetelně a nesmírně bolestně. Jeho hlas však postupně utichal, jako by padal do nedozírné hlubiny, až úplně zanikl v hučení ohně. Poslední cár žlutavého mlžného těla pohltila rudá záře.

Rogan švihl mečem. Plamen pohasl jako sfouknutá svíčka. K zemi se snášel jemňoučký popel. Víc z boruta nezbylo. Čarodějný svit meče se stáhl zpátky k démonově hlavě, soustředil se v rubínových očích a pozvolna pohasl.

Černokněžník si zhluboka vydechl, sklonil meč a vzhlédl. Oči měl opět temné. Až teď se tři družiníci odvážili přiklusat blíže.

„Mocný Radhoste!“ bručel Klek užasle. „Kdo mi uvěří, až budu vyprávět, že jsem na vlastní oči viděl Rogana ze svatyně Krvavého ohně kouzlit bájným Krutomorem?!”

„Už je po všem?“ zeptal se Braniš, nedůvěřivě šilhaje po mrtvole, která se ještě před chvílí snažila vstát.

Rogan přikývl. „Mrtvý ožil jen díky borutovi. A toho spálil plamenný dech démona v meči. Nebožtík je nám k službám.”

„Výtečně. Kdy se pustíš do vyvolávání duše?”

„Musím si trochu vydechnout a připravit se. A hlavně bychom se měli postarat o ty ubožáky.”

Belemír se krčil v trávě u cesty, třásl se jako osika a hlasitě si vyprazdňoval žaludek. Když křeče jakž takž ustaly a neznámí zachránci mu pomohli vstát, rozhlédl se zoufalýma, nepřítčetnýma očima.

„Kaška... moje dcera...”

„Už se ti vrací,” kývl Rogan hlavou k obzoru.

A skutečně, na hřebeni vyvýšeniny nad údolím se na pozadí rudého večerního nebe objevila silueta záprahu a hrkajícího, divoce

nadskakujícího vozu. Voli se o překot hnali zpátky, jako by je pronásledovalo něco ještě strašnějšího než oživlá mrtvola.

Jak jinak, za vozem běžel Goryvlad.

Když se kulatý měsíc vynořil z mlhavé temnoty nad obzorem, měl sytě ohnivou barvu, takže vypadal jako velké zrcadlo, odrážející světlo vatra na dvoře Svatovy usedlosti. Braniš stál před srubem s dlaní položenou na hlavici meče a pozoroval plameny, stravující zbytky hospodářova těla. Vzpomněl si na to, jak Mohora a Klek zbledli, i jak se jemu samotnému dral žaludek do krku, když vešli do kůlny za domem a našli tam napůl sežrané tělo pána domu. Jen Rogan ani okem nemrkl a zatímco všichni potlačovali nutkání zvracet, on klidně prohlédl ostatky a když nenašel stopy po ničem nadpřirozeném, přikázal jim mrtvého spálit. Krasňané se po tom zážitku doslova vrhli na zásoby hospodářovy pálenky, takže škvírami v okenicích se teď spolu se světlem voskovic řinul i jejich falešný zpěv.

Když za ním vrzly dveře, Braniš se ohlédl.

„Jak jim je?“ zeptal se.

„Už lépe.“ Odraz ohně v Roganových očích vypadal jako drobný plamínek blikající v nekonečném temném prostoru. „To děvče nemělo daleko k pomatenosti, ale vstoupil jsem jí do mysli a vymazal vzpomínku na celé dnešní odpoledne. Ráno si na nic nevzpomene. Snad to pomůže. Kupec je na tom o něco lépe, ale když se zeptal na pána domu, raději jsem nezacházel do podrobností. Teď oba spí - odehnal jsem od nich zlé sny, takže se ráno probudí klidní a odpočatí.“

„Dobrá,“ pohlédl na něj Braniš koutkem oka. „Kdy splníš svou část dohody?“

„Jsem připraven. Můžeme začít.“

„Chci být u toho.“

Černokněžník se zarazil. „To ti neradím. Není to nic pěkného...“

„Vím. Už mi došlo, že s tebou člověk zažije jen věci, ze kterých ho budou trápit noční můry. Ale chci slyšet všechno, co mrtvý řekne.“

„Nedůvěřuješ mi?“

„Nemá cenu se o tom teď dohadovat.“

Chvilí na sebe mlčky hleděli.

„Jak chceš," pokrčil nakonec Rogan rameny. „Pojďme, noc už pokročila."

Vykročili napříč dvorem, obešli planoucí pohřební hranici a blížili se k místu, kde nechali ležet lupičovo tělo. Příšerně páchlo, proto ho neodnesli blíže k domu. Asi deset kroků od mrtvolý Rogan zastavil družiníka dlaní položenou na rameno.

„Zůstaň tady. Tam dál už by to pro tebe mohlo být nebezpečné. Odtud tak jako tak všechno uvidíš i uslyšíš."

„Jak to vlastně uděláš?" zajímal se Braniš. „Říká se, že duše zemřelých lidí odcházejí do Návu, Lesa věčnosti. Uprostřed něj prý mezi kořeny Veledebu sídlí samotná Morena..."

Na Roganově tváři se rozhostil zvláštní, zamyšlený výraz. „Je to tak. Duše po opuštění pozemského těla vstoupí do světa bohů. Ten existuje vedle toho našeho, ale pro smrtelníky zůstává neviditelný. Báje nelžou, to místo má skutečně podobu prastarého hvozdu. A není z něho úniku, protože ho stráží Veles, který pase svá stáda na polích a věčně zelených loukách kolem Návu..."

„Není odtamtud úniku?" zachmuřil se Braniš. „Jak teda přitáhneš lupičovu duši zpátky na tento svět?"

„Řekněme," ušklíbl se Rogan křivě, přičemž jeho tvář zůstala stejně zachmuřená a oči plné bezedné temnoty, „že mám v záhrobí staré známé."

Braniš z jeho výrazu pochopil, že Rogan nežertuje, a nasucho polkl.

„Hlídáš pozorně, Gorjo? Nedřímáš?"

Když černovlasý dlouhán přikročil k mrtvole, za lupičem se zvedl z trávy mohutný černý stín.

„*No konečně. Už jsem myslel, že mě tu necháš trčet až do rána.*«

„Neboj se. Taky to chci mít co nejdřív za sebou."

„*Tak to se ti teda nedivím. Tvůj dříve vroucný vztah s Morenou v poslední době nějak ochladl. Vaše setkání jsou čím dál tím nevražlivější...*«

„Nemusíš mi to připomínat. Navíc mi prokázala službičku teprve před několika dny, nahoře v Rajhradu. Nebýt té dohodnuté odměny ve stříbře, tak bych se na další cestu k branám Návu určitě ne-

nechal přemluvit." Čemokněžník sklonil pohled k mrtvole, tiše zasténal a vytáhl meč. „No nic, pusťme se do toho. Jdeš se mnou?"

»Jistěže. Sám průchod přímo k lupičově duši nenajdeš. Hledal bys ji až do soumraku bohů, a tak dlouho se mi v tomhle zapadákově trčet vážně nechce.«

Čepel Krutomoru se zaleskla v plamenech pohřební hranice, když ji Rogan s rozmachem zabodl do lupičova těla. Poklekl k mrtvole na jedno koleno, sevřel rukojeť meče v obou dlaních a naposledy se ohlédl.

„Braniši?"

„Ano?" ohlásil se družiník. Po zádech mu běhal mráz. Až teď mu naplno došlo, že se ocitl v blízkosti člověka, který se pravděpodobně setkal tváří v tvář se samotnou strážkyní mrtvých. Vzpomněl si na šeptané zvěsti, které tvrdily, že černokněžník byl dokonce Moreniným milencem. Vážně zapochyboval, jestli neudělal chybu, když se spřáhl s mužem, obestřeným těmi hrozivými tajemstvími. A... byl to ještě vůbec člověk?

„Ať se děje cokoli," řekl Rogan, zatímco mu v očích začaly poblikávat rudé plamínky, „zůstaň tam, kde jsi. Nepřibližuj se, rozumíš?"

Ovšemže rozuměl. Kdyby to bylo možné, zastavil by i své srdce, aby k němu vzrušeným tlukotem nepřilákalo záhrobní mocnosti. Navzdory tomu byl odhodlaný zůstat a všechno si vyslechnout. Rázně přikývl.

„Dobrá," zabručel Rogan a obrátil pohled k meči a mrtvole. Prsty nervózně přehmátly na rukojeti Radhostova meče. Hned nato se karmínové drahokamy v démonových očích rozzářily přízračným světlem. „Gorjo, začneme."

Rogan stál po kolena ve špinavé, stojaté vodě a cítil, jak se mu chodidla noří do bahnitého dna. Okolo se převalovala hustá mlha - neobyčejně mohutné stromy, vyrůstající přímo ze zeleným slizem potažené hladiny, se v ní měnily v přízračné sloupořadí. V močálu se topily padlé kmeny, obrostlé silnou vrstvou mechu, v rákosí šustili hadi a jiná havěť. Někde vysoko nad mlhavým příkrovem něco zaskřehotalo a Rogan byl přesvědčen, že to nebyl hlas žádného pozemského ptáka nebo jiného létajícího tvora. Nakonec, na tomhle místě

to ani neočekával.

„Hnus," procedil skrz zuby a odplivl si. Z nevábně páchnoucích výparů nad močálem mu ulpívala na jazyku odporná pachut'.

»*Povídej mi o tom!*« odfrkl si Goryvlad, kterému trčela nad hlavu jen hlava. »*Pojďme, nebo tu zapadneme a nevytáhne nás ani Veles párem volů.*«

„Doufám, že to není daleko..."

»*Naštěstí ne. Vylezme nahoru.*«

Přebrodili se k nejbližšímu vývratu. Černokněžník pomohl vlkovi vyškrábat se na masivní kmen a pak za ním sám vylezl - vrásky v neobyčejně tlusté kůře mohl použít skoro jako schody. Vykročili po kmeni jako po mostě. Strom měřil desítky sáhů a větve, které z něj trčely, měly rozměry starých pozemských dubů. Rogan si zkusil představit, jaký to musel být náraz, když se velikán zřítíl. Určitě se tehdy zachvěl celý Les věčnosti.

Kmen pod jejich nohama byl čím dál silnější, větve řídly - kráčeli ke kořenům.

»*Tady,*« oznámil Goryvlad na konci mrtvého stromu.

Opatrně slezli zpátky do vody a přebrodili se hustou spleť povislých, zablácených kořenů - jejich rozpětí se dalo měřit na hony. Dostali se do stinné prohlubně pod vývratem. Tam, v blátě a slizké vodě, se krčilo několik duší. Bledé, skoro průsvitné postavy v mokřích cárech přilepených na vyhublých údech měly propadlé, vyzáblé tváře a hleděly do neznáma vypoulenýma, vodnatýma očima. Zdálo se, že temnou dvojici ani nepostřehly. Jen se tam mlčky chvěly, ve vlhku a chladu, a zoufale se tiskly jedna ke druhé v marné naději na trochu tepla.

Rogan se nadechl, aby v sobě potlačil hrůzu z toho pohledu a zeptal se: „Který?"

»*Tenhle,*« ukázal Goryvlad čenichem na jeden z přízraků dřepících v kalné vodě. »*Copak ho nepoznáváš?*«

„To teda ne. Určitě je to on?"

»*Určitě.* «

Ztuhli. Přišla zezadu, jak jinak. Vždycky se ozývala za zády, její dech mrazil do zátylku.

Rogan se pomalu otočil.

Stála tam, napůl zahalená mlhou, po pás ve vodě, ramena svěšená, jedno studené oko hledící zpod černých vlasů padajících na mrtvolně bledou tvář.

„Snad jste si nemysleli," promluvila Morena chladně, „že jen tak přijdete a odtáhnete jednu z duší zpátky do smrtelného světa? A já na to nic neřeknu, anebo se to dokonce vůbec nedozvím, hm?"

„Potřebujeme mu jen položit otázku," opáčil Rogan. „Jednu jedinou..."

„To já přece vím. Tak jako ty víš, že duše po vstupu do Návu ztratí paměť. Jejich pozemská existence se jim doslova vymaže z mysli. Tys byl výjimečný případ."

„Ale když duši vrátíme zpátky do těla, může si vzpomenout. Alespoň částečně..."

„Pokud vám něco takového dovolím. "

„Proč bys neměla?"

Oko zírající zpod černých vlasů pohlédlo přímo na něj. Nejraději by se byl propadl pod zem, ale potlačil nepříjemné pocity a pevně ten pohled opětoval.

„Zkoušíš mou trpělivost, Rogane. Opravdu. Pohár už je skoro plný."

„Podívej," udělal krok k ní. „V Rajhradu jsem do tvé náruče přivedl celou družinu zbloudilých duší. Sňal jsem z nich kletbu a vrátil je tam, kam patřili. Vlastně jsem udělal službu já tobě..."

„Ale odměnu jsi shrábl ty. "

„Tys přece dostala duše."

„Myslíš, že mi dělá radost shromažďování duší? Copak jsem nějaký vodník nebo něco podobného? "

Opět se nadechl. „Odpověď tohoto muže potřebuju. Kvůli odměně pro mne, samozřejmě, ale také je tu hrozba války mezi Krásnem a Hostihradem..."

„Proč by mi na tom mělo záležet? "

Rogan zaskřípal zuby. Začínal mít toho škádlení až po krk. „Tak dovolíš nám tu duši odvést, anebo ne? Bude to jen na chvíli, na jediný úder božího srdce. Pak ji pošlu zpátky."

„Víš, jakou bolest mu tím způsobíš? Jaké utrpení? "

Černokněžník pokrčil rameny. „Byl to lupič a vrah, nic jiného si

nezaslouží. Kromě toho, nezdá se mi, že by si v tomhle močále kdovíjak užíval."

Morena mlčela. Jako by věděla, kolik sil stojí Rogana pobyt na tomto místě a chtěla ho naschvál trochu vyždímat. Nad močálem opět zaskřehotal neznámý tvor.

„Budu tu čekat, " řekla nakonec.

„Díky," vysoukal ze sebe Rogan. „Gorjo?"

»*Poslouchám, bratříčku.*«

„Vezmi ho!"

Braniš nervózně přešlápl z nohy na nohu. Nabýval dojmu, že už se příliš dlouho nic neděje. Černokněžník a jeho vlk, zahalení strašidelným rudým světlem, se nehýbali. Jen Goryvlad občas zastříhal ušima - jako když se spáči něco zdá a pod zavřenými víčky se mu neklidně pohybují oči.

Družiník udělal krok ke dvojici. V tom okamžiku záře zapulzovala, do tmy vylétly plamenné jazyky a mrtvola připíchnutá Krutomorem k zemi sebou trhla. Braniš okamžitě couvl zpátky, srdce bušící až někde v hlavě.

Tělo se napjalo jakoby v předsmrtné křeči. Hlava se mu zvrátila dozadu a z otevřených úst začal stoupat narudlý, světélkující opar. Podivná mlha vytvořila rozměrný oblak nad hlavicí meče, jako by ji Krutomor spoutal svou čarodějnou silou a nedovolil jí rozplynout se v prostoru. Braniš si nemohl nevšimnout, že se opar formuje do určitého tvaru a vzápětí poznal, že je to lidská postava. Zjevení vydávalo zvláštní syčivé zvuky, podobné vzdálenému, zlověstnému šepotu. Braniš cítil, že se celý chvěje, a určitě to nebylo večerním chladem.

Rogan pozvedl hlavu a otevřel oči.

„Ty jsi ten, komu patřilo toto tělo?" zeptal se zvukným, rozkazovačným hlasem.

Syčení se změnilo v šeptavý lidský hlas. „Připadá mi to strašně dávno, kdy jsem přebýval v téhle tělesné schránce... Ale odpověď zní ano - bylo to mé tělo. Kdo jsi ty?"

„Jsem ten, kdo přivedl tvou duši zpátky do pozemského světa. Probuď svou paměť, protože potřebuju odpověď na jednu otázku."

Přízrak se zachvěl, tvary se zavlnily. „Co chceš vědět, smrtelníku?"

„Tajemství, které tam, kde jsi, už pro tebe nemá žádný význam.“

„Nemůžeš vědět, co tam pro mne má a co nemá význam,“ zasyčelo zjevení. „Nedokážeš si představit, na jakém místě jsem uvězněný a jaké utrpení tam zažívám. Nedokážeš...“

„Ale dokážu!“ přerušil ho Rogan netrpělivě. „Byl jsem tam, viděl jsem ten smradlavý, studený močál, zahalený věčnou mlhou, skrz kterou nepronikne ani paprsek slunečního světla. Tak neplýtvej mým časem a odpovídej, jinak dovolím démonovi tohoto meče, aby se nasytil tvou duší. Ty cítíš jeho uvězněnou moc, že? Víš, jak je hladový a zuřivý...“

Duch podrážděně a zároveň vystrašeně zapraskal, ale pak promluvil o poznání pokornějším hlasem. „Ptej se!“

„Kam jste ty a tví kumpáni schovali stříbro z posledního lupu? A nepokoušej se mě oklamat, nebo pošlu tvou duši tam, kde ti tvůj močál bude připadat jako učiněný ráj!“

„Neplýtvej hrozbami, povím ti, kde je to stříbro,“ zašeptal přízrak. „Když se družiníci z Krásna jako hladoví psi pustili po naší stopě, museli jsme se obsahu Mojžírovy truhlice načas zbavit...“

„To už vím. Kam jste poklad schovali?“

„Hodili jsme ho do jezera.“

„Do kterého? Kde přesně leží?“ naléhal Rogan.

„Vytéká z něj Medvědí potok. Ten je přítokem Svratky, ze západní strany. Půjdeš asi třicet honů proti proudu a tam jezero najdeš. Potopili jsme stříbro zhruba deset kroků od břehu, přímo tam, kde se nad hladinou sklání křivá olše... A teď mě propust’! Cítím, jak zloba tvého démona sílí. Touží po tom, aby se mohl nakrmit lidskou duší. Bojím se ho!“

„Neublíží ti,“ usklíbl se Rogan. „Slíbil jsem Moreně, že tvou duši vrátím zpátky do Lesa.“

„Takže to byla jen lest, když jsi mi vyhrožoval běsovou zlobou?“ Šepot zněl najednou zlostně a směle.

„Přesně tak. Pozdravuj ode mne Morenu.“

Černokněžník opět zavřel oči a soustředěně sevřel rty. Zjevení se pokusilo ještě něco zasyčet, ale jeho průhledná podoba se najednou rozplynula v pableskující mlhu a záhrobní hlas se vytratil do

neznáma. Opar se stáhl do úst mrtvého a tělo ochablo. Vzápětí i rubínové světlo okolo černokněžníka a vlka začalo pohasínat. Krvavá záře se vrátila do drahokamů, zasazených do černého kovu. Démonovy oči pohasly.

Opíraje se o meč, černokněžník vstal a vytrhl Krutomor z mrtvoly. Obrátil se k Branišovi.

„Znáš to místo?" zeptal se.

Bojovník na něj užasle civěl. „Co... Cože?"

„Najdeš to jezero?"

Braniš zamžoural a potřásl hlavou. „Aha... Ano, myslím, že ano. Vím, kde do Svratky ústí Medvědí potok."

„Výborně. Jsi v pořádku?"

„Ale ano. Asi ano. A co ty? Nejsi vyčerpaný?"

„Jako kůň. Ale zvládnu to."

Najednou zaslechli hlasy a spatřili, jak se k nim od srubu blíží Mohora a Klek.

„Právě včas," přivítal je Braniš. „Můžete vzít tu shnilou mršinu a hodit ji támhle na oheň. Už ji nebudeme potřebovat."

Mohora nakrčil nos a poškrábal se za uchem.

„Ještě štěstí, že jsme něco vypili, Kleku. Tak mě napadá - škoda, že už jsme zpopelnili toho starouše, co tady bydlel. Tady přítel čaroděj by mohl vyvolat jeho duši..."

„Proč by to dělal?" pohlédl na něj Braniš.

„No, právě jsme dopili tu pálenku, co byla v kuchyni. Napadlo mě, že jsme se mohli jeho duše zeptat, kam schoval další zásoby."

„To musí být ono," usoudil Rogan, seskakující z koně.

Nad hustými lesy na půli cesty mezi Krásnem a Rajhradem se už dávno rozednilo, ale slunce dnes zůstávalo skryto za oblačným příkrovem. Krajinu halilo šero. Z hladiny jezera, nehybné a matné jako dlouho neleštěné stříbrné zrcadlo, stoupala hustá pára. Rákosí na břehu tiše šustilo.

„Musím se přiznat, že nejsem kdovíjaký plavec," ošil se Mohora. Očividně se mu nelíbila představa, že by se měl zúčastnit hledání něčeho, co leželo hluboko ve studené vodě jezera.

„Zbytečně se vymlouváš," ušklíbl se na něj Braniš zlomyslně. „Klek sám určitě neuzvedne padesát hřiven stříbra. Kromě toho by

neměly být daleko od břehu, takže ti utopení nehrozí."

Nejmladší z krasnovských vojáků si mezitím sundal zbroj a vyzul boty. Jen v haleně a kalhotách přistoupil k olši. Nakřivo rostoucí strom vypadal v ranní mlze jako příkrčená obluda, číhající na svou kořist.

Klek opatrně strčil bosou nohu do vody.

„Brrr!" otrásl se a couvl, jako by mu po prstech chňapla štika „Ledová jako Morenino objetí!"

Rogan se ušklíbl a zabručel: „Co ty víš o Morenině objetí, chlapče?"

„Kleku, přestaň se předvádět a skoč tam!" zavrčel Braniš.

Mladík se zhluboka nadechl a se zatátými zuby udělal pár rychlých kroků do jezera. Voda mu vystoupala k bedrům.

„Je tu... dost strmý... břeh," zavolal hlasem roztráseným chladem, ale pak se zprudka nadechl a vrhl se po hlavě do vody.

„Tak k tomu mě nikdo nepřinutí," sykl Mohora bolestně.

„Nežvaň a sundej si pancír," pohlédl na něj Braniš přísně.

Klek se objevil nad hladinou, nadechl se a hned se zase ponořil. To se několikrát opakovalo. Mladík prohledával dno. Muži na břehu mlčky sledovali jeho vynořující se a zase mizící hlavu. Mohora netrpělivě přešlapoval z nohy na nohu, Braniš si nepřítomně hryzal spodní ret. Jen Roganova tvář zůstávala klidná, skoro nezúčastněná.

V jednu chvíli zůstal Klek pod vodou o poznání déle a když se vynořil, vzrušeně mával rukama.

„Něco mám!"

Než se ho stihli na cokoli zeptat, zase se ztratil pod hladinou. Tentokrát se nevynořil mimořádně dlouho, ale když se konečně objevil, šklebil se od ucha k uchu. „Je to určitě ono! Pytel! Velký, těžký pytel!"

„Je hluboko?" zavolal Braniš. Oči mu svítily vzrušením.

„Ani ne, ale zapadl do bahna. Sám s ním nepohnu."

Náčelník se beze slova podíval na Mohoru.

„Vždyť už jdu," zabručel vousatý družiník a naboso přikročil k olši. Potřeboval na to víc času a nadávek než Klek, ale nakonec se přece jen ocitl ve vodě a mířil k mladíkovi. Ukázalo se, že navzdory svému tvrzení plave docela obstojně.

Mohora a Klek se párkrát společně ponořili a chvíli se o něčem polohlasně dohadovali. Pak se pustili do vysvobozování vaku z bahna na dně. Očividně to šlo ztěžka, ale vynořovali se čím dál blíže ke břehu, takže přece jen postupovali. Nakonec se už mohli postavit tak, že měli hlavy nad hladinou a s tvářemi rudými námahou vlekli pytel z vody.

Braniš se obrátil k Roganovi a spokojeně se zazubil. „Brzy dostaneš svou odměnu, černokněžníku.“

Jenže Rogan bojovníka neposlouchal - jeho pozornost totiž upoutalo něco v mlze. Braniš se podíval tím směrem a uviděl přibíhajícího Goryvlada. Ticho proťalo dravcovo naléhavé štěkání.

„Gorjo!“ zakřičel Rogan. „Co je?“

„*Hnízdo, bratříčku! Našel jsem hnízdo! Na opačném břehu!*«

„Jaké hnízdo?!“

„*Přesně to nevím, ale věř mi, že pro bobra je moc velké! A smrdí to tam shnilým masem! Masem, ne rybinou!*«

„Velesovy rohy!“ zaklel Rogan a rozběhl se k vodě.

„Co se děje?“ následoval ho Braniš, vytahující meč.

Černokněžník ho neposlouchal. „Vy dva, rychle na břeh!“

Mohora a Klek, po prsa ve vodě, pustili pytel a zmateně se rozhlíželi.

„Slyšíte?! Rychle z vody, jestli je vám život milý!“ Rogan se zastavil na břehu, rychle si rozepjal a odhodil opasek s mečem a tasil dýku. Dvanáctipalcová čepel se zaleskla odrazem bílého světla.

Goryvlad ze břehu zuřivě štěkal na něco ve vodě. »*Už se to blíží! Cítím to, bráško! Plave to tímhle směrem, rychle jako kapr!*«

Družiníci se plahočili ke břehu, Mohora první, Klek hned za ním. Voda jim ve zpěněných gejzírech cákala od nohou. Najednou se hladina za Klekem zvlnila pohybem velkého těla.

„Pozor!“ zvolal Rogan.

Pozdě. Mladík vyjel a uprostřed kroku se prudce zřítíl do vody. Bleskové, silné trhnutí ho stáhlo pod rozbouranou hladinu.

„Kleku!“ vykřikl Mohora zděšeně.

Rogan vousatého družiníka bezohledně odstrčil a s dýkou v pěstě se vrhl přímo do zpěněného víru, který pohltil mladíka.

„Na břeh, Mohoro, na břeh!“ zakřičel Braniš.

Hromotluk se rychle přebrodl na mělčinu a vypotácel se ven z vody. Zhluboka oddechoval a třesl oči na neklidné jezero.

„U Svantovíta, co to bylo?“ zafuněl.

„Netuším,“ odvětil Braniš překvapivě klidným hlasem, „ale poslali nám to sem samotní bohové.“

„Cože?“ zaskočeně se k němu otočil Mohora.

V tu chvíli voda vytryskla do výšky a v záplavě pěny se na okamžik objevila horní polovina Klekova těla. Nešťastný mladík měl hrdlo rozervané strašlivou ránou a proud krve z otevřené tepny přšel na jezero jako karmínový déšť. Vzápětí se mladík opět ztratil a hladina se začala uklidňovat.

„Je po něm,“ zachraptěl Mohora.

„Přesně tak,“ přisvědčil Braniš. „Ale černokněžník má tužší kořínek. Přines mi jeho luk. Jen co se vynoří, skoncuju s ním. A pak i s tou hnusnou černou bestíí.“ Bojovník přimhouřenýma očima sledoval Goryvlada, který bezradně pobíhal po břehu a pronikavým štekáním volal svého společníka.

Mohora nechápavě pohlédl na Braniše.

„Co koukáš?“ osopil se na něj Braniš a v očích se mu zlostně zablesklo. „Beztak mi už od začátku bylo proti srsti, že bych se měl dělit s tím holobrádkem. A vědmákovi jsem nikdy nemínil dát ani jedinou hřivnu.“

Mohora se zaraženě otočil na patě a spěchal ke koním. Čarodějův vraník při doteku cizího člověka neklidně zafrkal, ale nezabránil družiníkovi zmocnit se luku a toulce se šípy.

„Dej to sem,“ chopil se Braniš luku a nasadil do tětiny opeřenou střelu. „Nejdřív se postarám o tu prašivinu.“

Vtom hladina nad olší vybuchla a v gejzíru pěny se objevil Rogan, plivající vodu a křečovitě lapající po dechu. Goryvlad radostně zaštěkal a vítal čaroděje nadšeným poskakováním.

Braniš pozvedl luk.

„To nebude potřeba!“ zavolal na něj Rogan. „Nakrmil jsem tu potvora železem. Je to samice vodníka. Hodně nebezpečná.“ Vykročil ke břehu. V pravače svíral nůž, v levé ruce chumáč černých vlasů, za které táhl z vody něco, co na první pohled vypadalo jako lidské tělo. Pak se ale nad hladinou objevila ruka - s plovacími blánami

mezi prsty a dlouhými ostrými pařáty místo nehtů. „Žel, nebyl jsem dost rychlý na to, abych zachránil Kleka."

Braniš natáhl tětivu. Hrot šípu mířil na mágovu hrud'.

Goryvlad výstražně zavrčel a přikrčil se, sleduje družníka s vyčeněnými zuby. Rogan se zastavil, pustil vlasy mrtvé obludy a narovnal se. Úsměšek na jeho tváři byl plný poznání. Stál po kolena ve vodě a dýku svíral ve spuštěné ruce.

„Slíbil jsem, že ti brzy vyplatím tvou odměnu, černokněžníku," ušklíbl se Braniš. „Své slovo dodržím. Jen místo stříbra dostaneš železo. Malý, ostrý kousek nasazený na konci tohoto šípu."

„Co by na to řekl kníže Pravlad?" zavrtěl Rogan hlavou.

„Ten starý páprda o ničem neví. Podnikli jsme tohle pátrání na vlastní pěst."

„Takže zrádcové, hm?"

„Zrádcové, kteří odsud odejdou s padesáti hřivnami stříbra. To stojí za tu skvrnku na svědomí. Škoda, že se nemůžeme podělit i s tebou, ale vždyť víš - mrtví stříbro nepotřebují."

Černokněžník se ušklíbl. Braniš pustil šíp. Tětiva zadrnčela. Letky zabzučely vzduchem.

Rogan bleskurychle švihl levačkou.

„Bohové..." zasténal Mohora.

„Kurva," zaklel Braniš.

„Teda," vycenil Rogan zuby v úšklebku ne nepodobnému tomu Goryvladovu a pohlédl na svou dlaň, probodnutou šípem, „to bylo o chlup, co?"

Braniš vytřeštil oči a bleskově se otočil k Mohorovi, který držel toulec se šípy. Když ale natahoval ruku za další střelou, zaslechl syčení ostří roztínajícího vzduch a pochopil, že už nevystřelí.

Když padal na zem, hrdlo prošpikované chladnou čepelí dýky, blesklo mu hlavou, že to proklaté stříbro vlastně ani neviděl. Zmítaje se v křečích na břehu a rozrýváje patami vlhkou půdu, už nemyslel na nic. Vědomí mu potemnělo dávno před tím, než mu Morena svým dotykem znehybňela tělo.

Mohora zvedl zrak od mrtvol, chvějící se v krvavém blátě. Při pohledu do černokněžnickovy tváře mu toulec vypadl z rukou. Šípy se vysypaly na mokrou hlínu.

Rogan opět se zájmem pohlédl na střelu, která mu trčela z dlaně.

„Škoda šípů," zabručel, popadl dřevěnou násadku a se zaťatými zuby ji v polovině zlomil. Pak si zbytek střely rázně vytáhl z rány.

„To bys nevěřil, Mohoro, jak je magie užitečná při hojení takových drobných škrábnutí," prohodil ledabyle a předvedl družiníkovi zástavu krvácení a uzavření rány pouhou silou vůle. „Než napočítáš do tří, nezůstane tam ani jizvička."

Družiník vydal neurčitý zvuk, otočil se a tak, jak byl - neozbrojený, bosý a promočený - upaloval ke koním.

„Nech ho běžet," přikázal Rogan Gorjovi, který se viditelně trásl touhou vyrazit za uprchlíkem a strhnout ho na zem.

Mohora se svižným skokem ocitl v sedle svého oře. Ale ve chvíli, kdy kopl koně do slabin, se vzduchem něco mihlo. Prudký náraz vyhodil družiníka ze sedla. Splašený kůň zaržál a cvalem se ztratil v ranní mlze.

Z Mohorových prsou trčela násada oštěpu.

Někde v hustém bílém oparu zadusala kopyta. Rogan a Goryvlad překvapeně vzhlédli. Před jejich zraky se z mlhy jako roj přízraků vynořila početná skupina jezdců. Na sobě měli zbroj družiníků, v rukou luky, oštěpy, meče. V čele jel robustní muž s hustými, mírně prošedivělými vousy a vlasy spletenými do copů. Spony a přezky na jeho oděvu a zbroji byly z tepaného zlata. Přiklusal blíž, zastavil koně a dlouhou chvíli si beze slova přeměřoval podivnou dvojici.

„Kníže Pravlad, předpokládám," přerušil Rogan mlčení.

Muž přikývl. „A ty budeš černokněžník z Kančí hory. V Rajhradu nám řekli, že tě Braniš a jeho kumpáni vyhledali. Napadlo mě, že chtějí s tvou pomocí najít uloupený poklad."

Rogan si povzdechl a ukázal palcem přes rameno. „Pytel s Mojžírovými daněmi je támhle ve vodě. Pár kroků od břehu."

Kníže rázným pohybem pokynul svým mužům. Několik družiníků rázem seskočilo z koní a spěchalo k jezeru.

„Nebylo těžké vás vystopovat," obrátil se Pravlad zpátky k Roganovi. „Narazili jsme na kupce s dcerou a ti nám řekli, kterým směrem jste vyrazili..."

„Hm. Co uděláš s pokladem? Vrátíš ho Mojžírovi?"

Pán Krásna si zhluboka povzdechl. „Něco ti řeknu, černokněžníku. Nemám rád Franky. Ještě víc nesnáším křesťany. A ze všeho nejvíc nenávídím ty, co jim lížou boty a ještě za to platí. Ale ten holobrádek od Moravy sílí ze dne na den a jeho knížectví rychle pohlcuje území okolních rodů a kmenů. Nechci mu dávat záminku, aby přitáhl ke Krásnu s mečem v jedné a křížem v druhé ruce."

Rogan přikývl. „Chápu."

„Otázka je, co s tebou. Měl bych se tě zbavit, ale předpokládám, že zabít někoho jako ty by nebylo vůbec jednoduché. Asi by tě hodně mých mužů doprovodilo do Lesa věčnosti, hm?"

„Hodně. Možná všichni," ušklíbl se Rogan křivě. „A nepochybuj o tom, že ty bys šel jako první."

„Myslel jsem si to. Předpokládám, že jsi byl s Branišem dohodnutý na podílu z kořisti..."

„Jistě. Slíbil mi pět hřiven stříbra."

„Tolik? Pochop, že Mojmírovi musím vrátit všechno. To, co ti vyplatím, budu nucen doplnit z vlastní pokladnice. Tři by ti nestačily?"

„Zase tak zle na tom Krásno není, pokud vím. Údolí Dyje je úrodný kraj. Navíc, asi bys nechtěl, aby na tom stříbre zůstala nějaká kletba, že ne?"

Kníže přimhouřil oči. „Vydíráš mě?"

„Ale no tak," nepřestal se Rogan zlověstně usmívat. „Jen smlouváme."

„Tohle není žádné smlouvání. Stanovil jsi cenu a já ji musím přijmout."

„Takže pět? Nezapomínej, že beze mne bys neměl nic. Jen Mojmírovu návštěvu. S mečem a křížem."

Pravlad zachmuřeně přikývl. „Pět."

Družiníci právě vytáhli na břeh objemný pytel. Díky své váze vyryl do mokrého břehu hlubokou brázdu.

Kníže pobídl koně k jezeru. „Pojď, podíváme se na poklad. Viděl jsi už tolik bohatství pohromadě?"

„Od pádu hlavního avarského hrinku rozhodně ne," následoval ho Rogan. „Škoda, že si ten pohled nemůže s námi dopřát i přítel Braniš. Tak moc po něm toužil. Jenže tam, kde má namířeno, už

žádné hřivny potřebovat nebude. Byl to parchant, ale s tím postojem mrtvých ke stříbru měl úplnou pravdu."

»*Vidím to na studenou, zablácenou díru někde v močálu,*« zazubil se Goryvklad skoro lidsky.

„Fuj, ani mi to nepřipomínej," zavrčel černokněžník a otřásl se, jako by se ho dotkla smrtka. Pro jistotu se ohlédl, jestli tam nestojí.

Nikoho nespatřil.

Zavrtěl hlavou a šel si vybrat odměnu.

Krvavý oheň, bílý oheň

V předvečer toho krveprolití panoval ve velesickém hostinci Pod lipou nezvyklý klid. Hostinský Gostimil většinu času nečinně posedával na lavici u sudů a civěl do místnosti, osvětlené blikavou září olejových kahanců. Zdálo se, že dohlíží na svou dospívající dceru, která s poháry a miskami v rukou obcházela těch několik hostů, ale ve skutečnosti upíral pohled jen tak do prázdna. Hlavou se mu proháněly neveselé myšlenky. V poslední době v něm sílil pocit, že se jeho život začíná podobat onomu nechvalně známému žebříku do kurníku.

Hlavně co se posranosti týká.

Rok začal dobře. Zima ve Velesicích byla mírná a skončila dávno před svátkem vynášení Moreny. Gostimil přivítal brzké jaro s otevřenou náručí a naraženými soudky. Osadu protínala jedna z větví jantarové cesty, odrážející se od Dunaje na severovýchod, k Nitře. Dobré počasí na ni přivedlo hojnost poutníků, kteří hostinec Pod lipou nikdy neobcházeli. A tak pro Gostimila mělo jaro vůni hořkého piva, jiskřilo odlesky slunce v číších plných vína a znělo cinkáním železných a dokonce občas i stříbrných hřiven. Zdálo se, že jeho živnost čeká velmi dobrý rok.

Jenže potom... Potom na žebřík, zdánlivě se zvedající až k výšinám nebeským, vlezly slepice. Zvěsti o nebezpečí, číhajícím na poutníky v blízkosti Velesic, se s příslovečnou rychlostí špatných zpráv rozlétly do blízkého i nepříjemně dalekého okolí. Pocestní se začali osadě vyhýbat a raději překračovali Váh brochotským brodem asi dvacet mil severněji. Hostinec, takhle večer vždycky nabitý do posledního místa, ze dne na den pustl. A to vrcholilo léto, kdy bývalo na cestách nejrušnější...

Z úvah o trefnosti některých pořekadel vytrhlo Gostimila klepání hole na kamenitém dvoře. Doplňovaly ho šouravě spěšné kroky člověka, který už nedokáže kdovíjak rychle plést nohama, ale rozhodně se tím nemíní nechat zdržovat. Gostimil nemusel dvakrát hádat, čím příchod ony kroky zvěstují - jen na jediného člena rodu totiž nikdy neštěkali psi. Rovnou vzal ošoupaný hliněný korbel a naběračku s

dlouhou rukojetí zanořil do sudu s pivem.

„Vítej, Svatoslave," prohodil přes rameno, když vrzly vchodové dveře. „Už jsem myslel, že se dnes neukážeš."

Hůl klepala šenkem.

„Tak jak, hoši?" pozdravil příchozí.

Hoši byla místní rada starších, pět vysušených bělovousých páprdů, kteří sem večer co večer chodili vysedávat nad jedním nebo dvěma pivy a mudrovat o něčem, co dávno vzal proud času a vír změn. Gostimil si uvědomil, že je v té bídě vděčný i za tyhle skoupé zákazníky, a bylo mu z toho ještě hůř.

Hůl doklepala až k němu. Otočil se a podal korbel hostu.

Stařec byl drobný a tak vrásčitý, jako by se mu chtěla kůže každou chvíli svléct ze šlachovitých údů a protáhlé lebky. Dlouhé bílé vousy a vlasy spletené do několika copů lemovaly tvář s klidným, vyrovnaným výrazem muže, který už má výstup po kluzkých žebřících za sebou. Prostý oděv z lněného plátna měl hustě ověšený svazky ptačího peří, lebkami hlodavců, vlčími zuby, medvědími pařáty a amulety z krouceného bronzového drátu. Když se posadil na lavici vedle krčmáře, všechno to na něm vydalo zvuk, jako když na zem dopadne pytel plný kostí.

„Díky, synku," chopil se poháru a dal si pár hlubokých doušků. Ohryzek pod povislou kůží na hrdle mu divoce poskakoval nahoru a dolů.

„Takže synku..." přimhouřil Gostimil jedno oko a zvedl obočí nad druhým. „Tohle oslovení mám v oblibě asi jako *pokoj tomuto domu* toho sviňáka Novrana, když ze mě přijede vytáhnout daně. Už zase nemáš čím zaplatit, hm?"

Starý muž se zatvářil jako dítě přistižené při krádeži medového koláče svému mladšímu sourozenci. „No, víš... Možná bychom se mohli vyrovnat tak, že se za tvou živnost pomodlím u Velese, nebo..."

„Není třeba," zasténal Gostimil odevzdaně. „Řekněme, že je to ještě doplatek za zboží, co jsi mi dodal naposledy."

„Ano?" odříhl si Svatoslav do pěsti. „Podařilo se ti prodat ten - hehe! - nápoj lásky?"

Krčmář se zašklebil a ztlumil hlas. „Jeden trouba z Vogastohradu

utřejch vyzkoušel sám na sobě. O půlnoci mě probudil nějaký lomoz a představ si, přistihl jsem chlapa, jak se pokouší vykopnout dveře do ložnice mé malé..."

„Tvoje *malá*," mrkl stařec na krčmářovu dceru, „je zralá ženská, krev a mlíko..."

„Vždyť jo, vždyť jo... Ale nebudu ji přece prodávat zákazníkům. Jiní krčmáři to dělají, i vlastní ženu nabídnou, ale já na to nemám povahu... Tak nebo tak, toho troubu jsem musel násilím vytáhnout na zápraží a strčit mu hlavu do napajedla pro koně - to ho trochu ochladilo. Ráno si bez smlouvání koupil celou dávku. Za ty tři lahvičky mi odsekl polovinu železné hřivny."

„Ale, ale?!" Bílé obočí vyskočilo Svatoslavovi vysoko do čela. „Tak to mi načepuj ještě jedno, synku, a nalévej pěkně zvysoka, ať trochu napění!" Stařec do sebe chvatně nalil zbytek piva a vrátil prázdnou nádobu krčmáři.

„Podej člověku prst..." zabručel Gostimil a znovu se chopil naběračky.

Svatoslav se zběžně rozhlédl po místnosti. „Děvana se dnes ještě neukázala, co?"

„Ještě je brzy," podal mu hostinský druhý korbel. „Sotva padl soumrak. Neboj se, jen co tma zhoustne, její družina zadusá kopyty na dvoře."

Svatoslav zase zachřestil amulety a namočil vousy do nepřilíš bohaté pivní pěny. „Chuděrka. Takové hodné děvče... Co děvče; ženská k pohledání! Rozumu má za tři, je silná a odvážná, kdysi takové vládly nejen rodům, ale i celým kmenům. A ten zkurvysyn z ní udělal štvance. Jak dlouho jí to vydrží, takhle se skrývat?"

„Taky se bojím, že to dlouho nepotrvá. Novran, ať je stokrát prokletý, tu má určitě své špehy a až se dozví, že se Děvana po večerech vrací do osady, jednou si na ni počíhá. A pak s ní bude zle a s námi, co jsme se s ní setkávali, taky..."

„Ale jdi, snad bys teď nemyslel na vlastní kou... Hej!" naklonil najednou Svatoslav hlavu a nastražil zdravější ucho. „Jde ti zákazník."

Gostimil zvedl hlavu. Opravdu - venku se rozštěkali psi. Divoce, zuřivě, nenávistně.

„Možná konečně jede Děvana se svými družiníky..."

„Kdepak. Takhle vítají jen cizince," pokýval stařec hlavou. Pivo mu odkapávalo z vousů.

Najednou hlasy psů přerušilo jiné zaštěkání - mnohem temnější, hlubší, přecházející do táhlého vytí. Štěkání na velesických dvorech zmlklo, jako by všechny psy krky rázně sevřely těsné obojky. Navíc ten panovačný hlas zazněl nebezpečně blízko... Že by dokonce přímo na dvoře hostince?! Hostinský a zaklínač si vyměnili pohledy. Pět stařešinů, shrbených nad stolem u ohniště, také zaraženě zvedlo hlavu.

„Co... co je to za psa?" zachrptěl Gostimil.

„Jestli je tohle pes," opáčil Svatoslav stejně přiškrceným hlasem, „tak já jsem cařihradský velekníže."

V tu chvíli něco prásklo do dveří a ty se prudce rozevřely. Z obdélníku modravé tmy před hostincem vykročil robustní černočerný stín. Ačkoli byl dusný letní večer, Gostimilovi přeběhl po zádech mráz.

I jeho dcera vyjekla a prázdný hliněný džbán, který úlekem vypustila z prstů, třískl na podlahu.

Na prahu stál obrovitý vlk. Srst se mu ve světle ohně leskla jako černý samet. Oči podobné tmavým perlám prolétly místnost pozorným pohledem - vypadalo to, že šelma mezi hosty někoho hledá.

Vzápětí zjistili, koho.

„U Peruna," hlesl Svatoslav do bezděčného ticha a zvedl se z lavice. „On opravdu přišel..."

Všichni na něj překvapeně pohlédli. Starý zaklínač byl pobledlý a chvěl se, jako by už stál na prahu Lesa věčnosti. Nespouštěje oči z tajemného návštěvníka, pomalu mu vykročil vstříc.

„Pomátl ses, starče?" sykl Gostimil.

Dravcův zrak se zastavil na Svatoslavovi. Stařec opatrně došel až k démonické bytosti a natáhl před sebe roztřesenou ruku. Hospoda ztuhla. Vlč chvilu oddechoval s vyplazeným jazykem a zkoumavě, tázavě hleděl na žrece.

Pak najednou poslušně sklonil hlavu, aby se ho malý muž mohl dotknout.

Mezi stěnami z hrubých trámů vládlo ticho husté jako med v zi-

mě.

Svatoslav opatrně poškrábal vlka za ušima. Zvíře slastně zavrtělo ocasem a starci se očividně ulevilo.

„Vítej, průvodče," promluvil žrec slabým hlasem. „Kde je ten, jemuž ukazuješ cestu? Už se ho nemůžu dočkat."

Vlk otočil hlavu a namířil vlhký čenich ven ze dveří.

Jako na rozkaz v uličce před hostincem zaklapala kopyta. Zvuk se blížil beze spěchu, osamělý oř měl podle všeho za sebou dlouhou jízdu.

„To je on, že?" zeptal se Svatoslav.

Řinčení podkov zmlklo před zápražím. Byl slyšet zvuk nohou, seskakujících na dvůr. Zacinkal koňský postroj - někdo přivazoval uzdu k zábradlí před vchodem. Vzápětí zaskřípala prkna na nízkém ochozu.

Nikdo v hostinci se neodvážil ani pohnout, nikdo ani nepípl.

Ze tmy před dveřmi se zhmotnila ještě o něco temnější silueta. Do ztichlé místnosti beze spěchu vstoupil vysoký muž v černém plášti. Podlouhlý dravčí obličej lemovaly matně se lesknoucí havraní vlasy. Jak kráčel mezi stoly, jeho temné, jakoby bezedné oči pozorně zkoumaly místnost a všechny v ní. Pak se zastavily na vlkovi a nakonec vzhledly ke Svatoslavovi.

„Takže," přikročil cizinec ke starci, „ty jsi mě přivolal?"

Zdálo se, že drobný muž se pod jeho pronikavým pohledem ještě o trochu scvrkl. „Ano... Já jsem provedl obřad Krvavého ohně. Potřebuju tvou pomoc, černokněžníku. Velesice ji potřebují."

„Jsi připraven zaplatit?"

„Jistě. Víím, jakou cenu žádáš od těch, co tě přivolají tímto rituálem."

Neznámý zúžil oči. „Opravdu? Jakou?"

Stařec nasucho polkl. „Musím Černobohovi slíbit svou duši."

Černovlasý muž pozvedl jedno obočí. Skoro to vypadalo, že něco takového slyší poprvé. Vzápětí se jeho rty roztáhly do pobaveného úsměvu. Svatoslav nechápavě zamrkal - nevěděl, jestli to má chápat jako projev vlídnosti, anebo jako krutý posměšek.

„Kdo ti řekl, že budu chtít něco takového?" zeptal se dlouhán.

„Bogaš. Bývalý žrec Velesic, můj učitel..."

„To už asi bylo hodně dávno, že?"

„No... Bude to takových šedesát let..."

„Příteli," položil černovlasý ruku na mužíkovo rameno, „od té doby se toho hodně změnilo. Nevím, co všechno za své služby požadovali mí předchůdci, ale já upřednostňuju odměnu, která je podstatně... hmatatelnější. Rozumíš? Můžeme začít tím, že mi objednáš pivo a něco na zub."

Svatoslav se zmohl jen na zkoprnělé přikývnutí.

Uklidili se do kouta, stranou ostatních hostů. Vlk si udělal pohodlí pod stolem.

„Jsem Svatoslav," představil se stařec, zatímco si jezdec rozepínal sponu pod krkem. Pod černým pláštěm měl stejně ponurý oděv - dokonce i meč, visící na opasku, měl hlavici i záštitu vykovanou z nezvykle tmavé oceli. S tmným zevnějškem kontrastovaly jen tři postříbřené baziliščí lebky, zdobící mužovu hrud'.

„Já jsem Rogan. Tohle je Goryvlad," ukázal na vlka. „Jsi čaroděj, Svatoslave?"

„Já? Ne, vlastně ne," usmál se stařec smutně. „Kdysi jsem měl takovou snahu, to ano, ale skončil jsem jako obyčejný žrec. Mluvíš s prostým zaklínačem, co sbírá bylinky za měsíčního úplňku a prodává hojivé mastičky a nápoje lásky a krásy důvěřivým pocestným. Občas vyléčím nějaké to zranění nebo lehčí chorobu a sem tam zařizu slípku nebo ovci, abych dal lidem naději, že bohové pohlédnou na tenhle odlehlý kout světa přívětivějším okem..."

„Ted' jsi ale narazil na něco, co obětovaná slepice nevyřeší, že?" chopil se černokněžník hliněného korbele, který před něj s hlubokou úklonou postavil rozechvělý Gostimil. „Cestou jsem zaslechl, že putovat do Nitry přes Velesice není moc bezpečné. To asi bude důvod, který tě přinutil vykonat obřad, nemám pravdu?"

„Máš. Na tvé zdraví, Rogane."

„Na tvoje, žreci."

Ponořili rty do piva.

„Jde o to," otřel si stařec vousy hřbetem dlaně, „že v poslední době se tu v okolí záhadně ztratilo pár lidí. Cizinci i místní, muži i ženy, starci i děti, bez rozdílu. Všichni zmizeli za bílého dne - poutníci na cestě, vesničané během sklizně, děti při hře na poli... A za to, že

by některý z nich mohl být ještě naživu, nedám ani jedinou zblešnou liščí kožešinu..."

Černokněžník stáhl obočí ke kořeni nosu. „A jsi si jistý, že v téhle věci potřebuješ pomoc černokněžníka, starče? Protože jestli jsem se trmácel až od Moravy jen kvůli bandě lupičů, co unáší lidi a prodává je do otroctví, anebo dokonce kvůli divokému zvířeti..."

Svatoslav rychle zvedl ruku. „Můžeš mi věřit, černokněžníku, že než jsem se odvážil vykonat rituál Krvavého ohně, pečlivě jsem zvážil všechny ostatní možnosti. I tady s chlapci," kývl hlavou směrem ke stařešinům, kteří nenápadně špicovali uši, aby z jejich rozhovoru něco zachytili, „jsme dali hlavy dohromady a protože jsme vymysleli velké kulové, vyslali jsme jednoho místního junáka s prosbou o pomoc. K našemu vladykovi, do brochotského hradiště.

„Brochot?" podivil se Rogan. „To je pořádný kus cesty na sever nahoře u Váhu... Až tam sídlí váš vladyka? Nemáte snad vlastního?"

„Měli jsme," prohloubily se žrecovi vrásky, „ale už spí v urně pod mohylou vzadu za vesnicí. A my teď platíme daně brochotskému vladykovi, prašivému parchantovi. Ale to je dlouhý příběh, vraťme se k té záhadě... Po poslovi jsme vzkázali Novranovi z Brochotu, že když už z nás dere tak vysoké poplatky, ať nám taky poskytne ochranu. Ať zjistí, kam se lidé ztrácejí, kdo nebo co je unáší a hubí. K našemu překvapení opravdu přijel i se svou žoldněřskou družinou a smečkou stopovacích psů, nafoukaný a panovačný jako mladý kohout. Vynadal nám do hloupých sedláků, kteří se nedokáží postarat sami o sebe, vyraboval sklepy a spíže, aby prý měli chlapi na výpravě co jíst a pít a ráno se vydal rozlousknout tu záhadu. Já jsem osedlal svou starou mulu a přidal se k nim."

Svatoslav prolil hrdlem další doušek piva.

„Byl horký letní den, stejně jako dnes. V poledne jsme se zastavili u jezírka uprostřed polí, oddechnout si a něco zakousnout. Najednou psi něco zavětrili a začali běsnit, škubat řemeny. Jeden se vytrhl a zmizel za vrškem, pod kterým jsme tábořili. Vzápětí jsme uslyšeli strašlivé zakňučení a najednou bylo ticho. Opatrně jsme šli za psem..."

„Příčina smrti?" předběhl Rogan vyprávění.

„Mršina byla spečená na uhel. Ze psa zůstala jen kostra olepená

zbytky seškvařeného masa, zkrátka hrůza a hnus. Ještě se z něj kouřilo, když jsme dorazili. Ale nejpodivnější na tom všem bylo, že jsme nikde nablízku nenašli ohniště, ani jiné známky po ohni. A taky žádné stopy. Psi jen zmateně pobíhali kolem a žalostně kňučeli, jako by se něčeho báli..."

„Hm," opřel se černokněžník loktem o stůl a naklonil se blíž ke starci. „Začíná mě to zajímat. Jak se zachoval Novran?"

„No jak asi? Lekl se. A prý mu to nestojí za to, vystavovat chlapy nebezpečí kvůli nějakým smradlavým vesničanům. Okamžitě zavelel k návratu do Brochotu. A mně, ještě než pobídl koně, poradil přivolat černokněžníka. Zeptal jsem se ho, proč to neudělá sám, když je tak schopný čaroděj..."

„Novran je čaroděj?" skočil mu Rogan do řeči.

„Jistě. Co myslíš, jak dostal svoji prdel na velmožský stolec v Brochotu? Nezdědil ho, ani nebyl zvolený sněmem nebo radou starších, kdepak. Nejdřív byl tamějším žrecom a když vladyka zemřel - někteří říkají, že Novranovým přičiněním - chopil se příležitosti a s pomocí své žoldnéřské tlupy odstavil všechny odpůrce. Podobně to udělal ve všech osadách v okolí, Velesice nevyjímaje..."

„Jen tak? Přišel a vzal si, na co měl chuť?"

„Ne jen tak. Povídá se, že za ním stojí někdo mocný, kdo mu kryje záda. Prý až v samotné Nitře... No, každopádně mi tehdy nad spečenou mrtvolou odvětil, že to není jeho věc a nebude na něco takového plýtvat svou drahocennou magickou mocí. Prý si máme poradit sami. Tak jsem prohledal chatrč a našel starou hůl, na kterou Bogaš vyřezávanými črtami zaznamenal zaklínadlo na rozdmýchání Kravého ohně. Abych řekl pravdu, nedoufal jsem, že to bude fungovat, ale když se oheň v mé chatrči zbarvil doruda a ozval se z něj tvůj hlas..."

Starcova slova přerušil dusot kopyt před hostincem. Vlk vystrčil hlavu zpod stolu a nastražil uši. Svatoslav se úkosem podíval na Gosimila.

„Děvana," přikývl krčmář.

„Kdo je Děvana?" zajímal se černokněžník.

„Dcera našeho bývalého vladyky Vojislava. Ona měla podle práva vládnout Velesicím..."

„Žena náčelníkem rodu?" pozvedl Rogan obočí. „Neobvyklé..." „Jen počkej, až tu divoženkou poznáš," ušklíbl se Svatoslav. „Novran ji hned po Vojislavově smrti chtěl odvléct do Brochotu a udělat z ní další ze svých souložnic, ale řekla mu »ne« tak rázným způsobem, že jsme mu sotva zastavili krvácení. Pak musela utéct, samozřejmě. Novran za ní poslal své hrdlořezy, ale k Děvaně se přidalo pár mladých chlapů a se zbraní v ruce se postavili na její obranu. Byla z toho potyčka, Novranovi poskoci skončili v kalužích krve a děvče a její družina jsou od té doby štvanci a musejí se skrývat. Na noc se ale většinou vracejí do osady..."

Zvenčí zaslechli zvuk běžících nohou. Dveře se zprudka otevřely a do hospody vpadl mladík se sekerou za opaskem, plným toulcem na zádech a lukem v pěsti. Rychle se rozhlédl po šenku.

„Žreci!" zastavil se pohledem na Svatoslavovi. „Všude tě hledáme. Rychle! Děvana chce, aby ses na to podíval!"

„Bohové, to nezní jako dobré zprávy." Stařec rychle dopil pivo, zapřel hůl do podlahy a vstal. „Pojď, tohle se týká i tebe," pokynul černokněžníkovi.

„Gorjo, jdeme," mrkl Rogan na vlka a následoval zaklínače. Gostimil se nezvyklé trojici držel v patách.

„Před dvěma dny se ztratila skupinka mladých z osady," vysvětloval Svatoslav za chůze. „Dva mladíci a tři děvčata. Znáš ty mladické ztřeštěnosti - vyrazit někam na odlehlé místo, zapálit ohnivý kruh, opít se medovinou, oslavovat Živu a Velese zpěvem, tancem a.... co ti budu vyprávět, zažili jsme to všichni." Vyšli do vlahé noční tmy a procházeli mezi stoly na zápraží. „Když se neukázali celou noc ani následující den, vystrašené rodiny požádaly Děvanu, aby je šla hledat... Á, támhle je!"

Na prostranství před hostincem neklidně postávalo asi deset koní a stejný počet lehce oděných, ale dobře ozbrojených mužů. Svatoslavovi vykročila v ústretu zhruba dvacetiletá žena. Byla neobvykle vysoká a velmi štíhlá, skoro vyzáblá. Měla na sobě mužský oděv, vysoké boty, lněné kalhoty, přepásanou halenu s rukávy po lokty. Na zádech toulec s nenapnutým lukem a šípy, u nepříliš vyklenutého boku středně dlouhý jednoruční meč. Hříva neseprnutých světle hnědých vlasů jí padala až na prsa.

„Svatoslave..." oslovila starého zaklínače, ale vzápětí její pozornost přitáhl temný cizinec s obrovským vlkem po boku. Bystré hnědé oči si Rogana se zájmem poměřovaly. „Kdo je ten muž?"

„Někdo, kdo nám pomůže," odbyl ji stařec netrpělivě. „Co jste zjistili?"

„Pojď," otočila se dívka na patě a zamířila ke koním. „Přineste světlo!" přikázala hlasem, kterým by se dal i pancíř z tvrzené kůže rozkrojit jako máslo.

Jedno ze zvířat mělo na hřbetě přivázány dva podlouhlé balíky. Už na první pohled bylo jasné, že jsou to v příkrývkách zabalená lidská těla. Kůň nervózně hrabal kopyty a bez přestání pofrkával, zjevně mu takový náklad nebyl vůbec po chuti.

„Koho jste našli?" polkl Svatoslav naprázdno.

„Těžko říct," odvětila vůdkyně družiny ponuře a pokynula chlapům. Odřízli jeden balík a složili ho na dvůr.

Svatoslav se s povzdechem sklonil k mrtvole. Z hostince mezitím přiběhl družiník s olejovou lampou v ruce. I Gostimil se přidal ke skupince a v mihotavém světle kahance zvědavě nahlížel starci přes rameno.

Zaklínač se zhluboka nadechl a odlepil cíp příkrývky z nebožtíkovy hlavy. Většina družiníků se otočila a poodešla; zjevně netoužili vidět tu hrůzu ještě jednou. Gostimil zaklel, náhlá nevolnost mu zkrivila ústa a obličej získal o dost bledší odstín. Goryvladovi se zjevíla srst a z tlamy mu uniklo podrážděné zavrčení.

„Ubohé dítě," zachraptěl Svatoslav, dlaní si zakryl ústa a nos a odhalil zbytek těla. Rogan přimhouřil oči a dřepěl si k ostatkům. Tvářil se nezúčastněně, jako by mu ohyzdnost výjevu a strašlivý zápach vůbec nevadily.

„Ten Novranův pes," nadhodil chladně, „byl zohavený stejně, že?"

Svatoslav ztěžka přikývl. „Přesně. Jako by ho zasáhlo nějaké prudké horko."

„Zvláštní," ukázal černokněžník na břicho mrtvolý, z něhož nezůstalo prakticky nic - horní část trupu spojovala s pánví a nohama jen zčernalá páteř. „Všimni si, že zatímco na končetinách jsou zbytky masa, ačkoli když poškozené ohněm, po vnitřnostech nezůstal ani

masný flek." Rogan zesponu vsunul ruku mezi nebožtíkova žebra, čímž způsobil, že se zhnuseně odvrátili i ti nejodolnější přihlížející.

„Hrudní koš je úplně prázdný, po plicích nebo srdci ani stopa. Kdyby ten nešťastník normálně shořel v ohni, určitě by tam zůstaly nějaké spečené zbytky. A vsadím se, že když otevřeme lebku, nenajdeme žádný zbytek mozku. Vypadá to, jako by oheň záměrně strávil hlavně vnitřnosti."

Gostimil, který se až dosud statečně ovládal, vydal přidušený zvuk, rychle se otočil a odběhl stranou. Slyšeli, jak zvrací.

Svatoslav pohlédl Roganovi do očí. „Chceš říct, že si ten oheň vybral, co mu nejvíc chutnalo? Že *myslel*?"

„Přesně tak," přikývl černokněžník zadumaně.

„A ty víš, co by to mohlo být?" zeptala se Děvana netrpělivě.

Rogan pomalu vstal. „Moc rád bych se pletl, ale vypadá to na polednici."

Vesíci na něj zírali jako na modlu cizozemského božstva.

„Polednice?" ozval se Svatoslav chraplavě. „Ale vždyť... O polednicích se říká, že jsou to otrhané staré čarodějnice, co za horkých dnů obcházejí pole a kradou odložené děti, zatímco mladé maminky pomáhají při žních..."

„Ano," ušklíbl se Rogan. „Taky jsem slyšel, že jsou to duše žen, kterým zemřelo dítě a ony si v zármutku vzaly život. Proto se prý zmocňují právě nemluvnat..."

„To jsou jen hloupé pověry," utrousila Děvana. „Lidé si polednice vymysleli, když jim během žatvy slunce připeklo mozky!"

„Nejsou to jen výmysly," pohlédl na ni černokněžník. „Polednice existují. Jsou to démoni, a ti většinou pocházejí z jiných rovin bytí. Do našeho světa se dostanou, když něco poruší hranice prostoru, otevře trhlinu..."

„K tomu je ale potřeba velké magické síly," uvažoval Svatoslav nahlas.

„Nepochybně. Nezáleží na tom, jestli je vytvořená obřadem nebo kletbou, ale musí jí být skutečně koňská dávka."

Náhlé poznání zkřivilo Děvaně obličej do zlostného úšklebku.

„Novran! To on musel vyvolat démona! Ted' už je mi konečně jasné, proč proti tomu přízraku nechce zakročit. Prokletý vědmák!"

„Samozřejmě," zachmuřil se Svatoslav. „Ten čubčí syn se tím chce pomstít Velesicím. Za to, že ses mu postavila na odpor. A to, že kupci přestali jezdit do Nitry přes naši osadu a raději volí severní cestu přes Brochot, se mu asi taky náramně hodí!"

Shromáždění kolem zahučelo nevolí.

„Mně se to nezdá," umlčel je Rogan zavrtěním hlavy. „Novran přece po běsovi pátral, vystavoval riziku sebe i své chlapy. Mohl vám přece rovnou vzkázat, že si máte pomoci sami. Nemusel jezdit do Velesic."

Dívka si pohrdavě odfrkla. „Je to prohnaný darebák. Všechno to na nás hrál, abychom ho nepodezírali!"

Družina svou velitelku podpořila zlostnými kletbami a předbíváním se v tom, kdo vymyslí Novranovi ukrutnější pomstu. Černokněžník to pokřikování o škrcení střevy a strkání uříznutého přirození do chřtánu umlčel rázným gestem.

„Zchladněte, horké hlavy! Ať už v tom brochotský vladyka prsty má nebo ne, s démonem si musíme poradit sami. Hned ráno vyrazím polednici hledat. Běsové se obvykle zdržují v blízkosti magických míst. Je někde kolem něco podobného? Dávnověké obětiště, posvátné jezírko, pohřebiště..."

„Velesova mohyla," řekli Děvana a Svatoslav skoro jednohlasně.

Rogan zvedl obočí.

„Stojí asi tři míle od osady, na severu," ujal se vysvětlování žrec. „Oblý pahorek, zvedající se uprostřed rovného pole - určitě ho navršily lidské ruce. Ale muselo to být už hodně, hodně dávno. Na vrcholu jsou vztyčeny čtyři posvátné kameny se znameními a obrazci, které jsou pro nás záhadou. Nikdo neví, kterým mocnostem nebo bohům bylo to místo původně zasvěceno. Lidé z okolních vesnic tam chodí uctívat Velese, ochránce stád..."

„Ta těla," ukázala Děvana na spečené mrtvoly, „jsme našli na dohled od mohyly..."

„Ano," přidal se Svatoslav, „i toho Novranova psa to tehdy zabilo nedaleko odtamtud."

Rogan přikývl. „Starověké kmeny stavěly tato svatiště na průsečících neviditelných magických proudů. Démona pohyb v těch místech posiluje. Pátrání začnu právě tam. A teď, jestli už ode mne nic

nepotřebujete, vrátím se ke svému pivu."

„Dobrý nápad," přisvědčil Svatoslav a zaťukal holí směrem k hostinci.

Gostimil konečně přestal zvracet, vysmrkal se skrz prsty a spěchal dovnitř. Správně vytušil, že po tom, co bylo k vidění a k zaslechnutí na dvoře, bude mnoho hrdel potřebovat vydatně propláchnout. Rýsovala se dobrá tržba a on by byl hloupý, kdyby takové příležitosti nevyužil.

»*Co říkáš na můj dnešní nástup, bráško?*« zeptal se Goryvlad

Bylo krátce po půlnoci. Zdola zrovna slyšeli krčmáře, jak vyprovází poslední hosty. Mezi vlkovými tesáky křupala mohutná kost, poslední zbytek bohaté večeře.

„To jsi celý ty, takhle se předvádět a strašit lidi," zabručel Rogan sedící na posteli. „Škoda magie na takové kousky..."

»*První dojem je důležitý. Když si nezískáš respekt hned na začátku...*«

Někdo zaklepal na dveře. Rogan překvapeně zvedl hlavu. Rychlým pohledem se přesvědčil, že má zbraně na dosah, a mrkl na Goryvlada. »*Kdo je to?*« vyslal mu do mysli.

Vlk se zvedl z kančí kožešiny, na níž dosud ležel, přeběhl ke dveřím a začenichal.

»*Hmmm...*«

»*Co?*«

»*Ty vaše lidské samičky voní tak... chutně.*«

„Je otevřeno," řekl Rogan nahlas.

Dveře se pootevřely. Pohled na obrovského dravce přinutl nočního hosta couvnout zpátky do chodby.

„To je v pořádku, Gorjo," sklonil Rogan hlavu k činnosti, ze které ho nečekaná návštěva vyrušila. „Pojď dál, Děvano."

Goryvlad se ochotně vrátil na své místo. Borovicová podlaha zazvrzala pod lehkým dívčím krokem. Dveře se zavřely, závora zapadla do závěsu.

„Neruším?"

„Ne. Zrovna končím."

„Teda," ušklíbla se Děvana, „netušila jsem, že uvidím slavného černokněžníka... ehm... zašívát si kabátec."

„To víš," vrátil jí Rogan úšklebek, „i já občas dělám prudké pohyby." Párkrát podvlékl kostěnou jehlu pod posledním stehem a ukousl nit.

Děvana postavila na stůl objemný korbel. „Přinesla jsem pivo. Dáš si?"

„Dám." Seskočil z postele, naboso přešel ke stolu a přehodil kabát přes opěradlo židle. „Ale zavíračka v šenku asi nebude tím pravým důvodem, který tě ke mně v tuhle pozdní hodinu přivedl, hm?" Vzal džbán do obou dlaní a s chutí se napil.

„Ne." Dívka si odepnula opasek s mečem, hodila ho na stůl a posadila se.

„Takže?" podal jí korbel a otřel si ústa rukávem.

„Netlač tak na mě, musím na to jít oklikou," vycenila zuby a skryla tvář za nakloněným džbánem. Rogan sledoval, jak pije. Musel uznat, že na ženu má dobrý splávek. Sedl si proti ní.

„Anebo ne," sklonila nádobu. „Nebudu to zamlouvat. Chtěla jsem s tebou vlézt do postele."

»No páni, to je teda...«

»Sklapni!« okřikl Rogan v duchu Goryvlada a pohlédl Děvaně do očí.

„Z čistě zistných důvodů, samozřejmě," dodala.

„Samozřejmě."

„Myslela jsem," odříhla si do dlaně, „že když se s tebou vyspím, snadno tě pak přesvědčím, abys mi pomohl."

„Aha," přikývl. „A čeho by se ta pomoc měla týkat?"

„Chci oddělat Novrana."

„Aha," zopakoval.

Čekala. Mlčel. Goryvlad se přestal potýkat s kostí a zvedl hlavu
»Na tohle bys možná potřeboval být sám, bráško...«

»Jen tu pěkně zůstaň.«

„Aha?" přimhouřila Děvana oči. „To je všechno, co řekneš na můj návrh?"

„Co bys chtěla slyšet? Že ne? Tak tedy ne. Spokojená?"

„No, zrovna takovou odpověď jsem nechtěla. Když se tě zeptám na důvody, asi se vymluvíš na zásady a řekneš něco v tom smyslu, že máš své poslání, že jsi jen přišel odstranit démona a lidské spory tě

nezajímají. Mám pravdu?"

„V podstatě máš. Ale s mými zásadami to není zase tak horké. Existují běsi neviditelní, zplození magií, a pak jsou ti v lidské kůži. Možná kdybys mi dala hodně dobrý důvod, tak bych o osvobození Velesic od brochotské nadvlády uvažoval."

„Ach tak." Chvilí zaraženě mlčela. „Dobrá... Chceš důvody? Co kdybych ti řekla, že můj otec, vladýka Vojislav, nezemřel přirozenou smrtí? Že nečekaně skonal zrovna ve chvíli, kdy jsme Novrana a jeho poskoky hostili v našem dvorci?"

„To je ten opuštěný srub na konci osady?"

„Ten. Brochotské skety u nás přenocovaly a ráno... ráno se už otec neprobudil. Prý mrtvice. Kravina, vždyť byl zdravý jako řípa, nikdy si na nic nestěžoval. Novran mu pomohl do Návu svými špičavými kouzly. Anebo mu nasypal jed do vína, nevím, způsob neznám, ale o jeho vině nepochybuju. A mne se pokusil zmocnit, i když jsem ještě naříkala nad otcovým studeným tělem. Musela jsem ho polechtat dýkou, aby přestal. Jaká škoda, že jsem tehdy nebodla hlouběji!"

Rogan dívku pozoroval s obočím téměř spojeným u kořene nosu. Na to, o jakých pohnutých událostech vyprávěla, se obdivuhodně ovládala. Začínal chápat, proč ji Velesičtí považují za svou právoplatnou vladyni.

„Ještě toho dne, zatímco jsem hnala koně cvalem do polí, jsem přísahala, že otce pomstím," dodala a sáhla po korbelu.

„A teď máš pocit, že já bych mohl být dobrým nástrojem?" mračil se Rogan.

„Ne nástrojem. Nepřekrucuj to. Jednoduše potřebuju pomoc. S Novranovou zabijáckou družinou by si možná mí chlapi poradili, a kdyby se navíc přidali i Velesičtí... Ale proti němu samotnému, proti jeho kouzlům, nevím nevím... Navíc prý za ním stojí někdo mocný z Nitry. I kdybych ho zabila, kde mám jistotu, že sem nepřicválají Nítrané a nesrovnají Velesice se zemí?"

„Uhm. Začínám to chápat. Jde o to, aby se pomstychtivost Novranových spojenců obrátila proti mně. Ty a celé Velesice z toho vyjdete jako nevinní, v podstatě náhodní diváci souboje dvou čarodějů, tak sis to představovala?"

„Do háje, Rogane," zablesklo se Děvaně v očích, „nepomůžeš mi? Novran je pro Velesice větší hrozba než ten prokletý démon. Není tvým posláním pomáhat lidem v nouzi?"

Černokněžník dlouho mlčel. Pak nahlédl do džbánu. „Došlo pivo," oznámil zklamaně.

„Tak co?" naléhala Děvana.

„Tak nic. Alespoň prozatím. Budu o tom uvažovat."

„Urychlí tvé rozhodování, když použiju původní plán?"

„To nemůžu dopředu posoudit."

Hleděli na sebe bez jediného slova. Pak se mladá žena trpce usmála a potřásla hlavou. „Asi by to stejně nemělo význam, hm?"

Pokrčil rameny.

„Asi ne," potvrdila Děvana sama pro sebe. Vstala, vzala ze stolu opasek s mečem a přehodila si ho přes rameno.

„Dobrou noc, Děvano."

„I tobě, černokněžníku." Ještě jednou mu pohlédla do očí, pak se prudce otočila a rychle opustila komnatu. Dveřmi za sebou práskla možná silněji, než bylo potřeba. Goryvlad vzhlédl.

»Co je s tebou, bráško? Je to kus pěkné ženské. Nevyužít takovou příležitost...«

„Drž tlamu, jo?" zavrčel na něj Rogan.

Když se nad obzorem objevila první žhavá křížalka Svarogova kotouče, Rogan a Svatoslav už byli dávno na cestě. Starý zaklínač trval na tom, že vládce Krvavého ohně zavede k mohyle osobně. Na Roganovu námitku, že to místo lehce najde a je tedy úplně zbytečné, aby se stařec vystavoval smrtelnému nebezpečí, s trpkým úsměvem zabručel: „Je dojemné, jak se staráš o mé bezpečí, Černý. Ale abych pravdu řekl, ty jsi asi poslední člověk na světě, kterému na něm záleží. Což je také jeden z důvodů, proč se smrti nebojím."

A tak teď klusal za černokněžníkem na své mule a snažil se udržet vraníkovo svižné tempo. Goryvlad běžel před nimi, pozorně všechno zkoumal čenichem a ještě se stačil bavit plašením drobných tvorů v trávě.

Minuli pásmo zralým obilím šustících polí za osadou, odbočili z cesty na sever a pustili se napříč oceánem zlatavé, horkým létem vysušené trávy. Stromů viděli jen málo, jen tu a tam šuměla ve vlhkém

úvalu mezi vršky mladá doubrava nebo březový háj. Pod jasně modrou klenbou dováděla hejna ptáků.

A tam někde číhala smrt.

Velesovu mohylu spatřili ve chvíli, kdy se už slunce dávno odpoutalo od horizontu a vzduch se začal povážlivě ohřívat. Rogan neměl plášť a brzy si stáhl i halenu s krátkými rukávy. Pod ní měl jen tenkou, vzdušnou košili, ale i tak měl brzy mokro v podpaží. Vypadalo to na mimořádně dusný den.

Oblý, pravidelně vytvarovaný pahorek byl doprostřed rovinaté krajiny zasazený jako pěst na oko. Černokněžník ani na okamžik nezapochyboval o tom, že ho navršily lidské ruce -pravděpodobně šlo o mohylu nějakého významného dávného velmože, možná místního avarského tuduna. Čtyři kameny trčely z návrší jako hroty z barbarské vladařské koruny.

»Už jsme opravdu blízko,« ozval se Goryvlad, ukazuje čenichem do trávy. Rogan u něj zastavil vraníka a naklonil se v sedle. Mezi suchými, žlutými trsy ležela kostřička nějakého polního hlodavce - celá černá, bezpochyby ohořelá.

„Ano, hodně blízko.“

Opatrně jeli dál. Ukázalo se, že nález nebyl ojedinělý- Gorja čím dál častěji nacházel v trávě ožehlé kosti ptáků nebo menších zvířat. Brzy si uvědomili, že kraj kolem mohyly halí bezútěšné ticho. To nevěstilo nic dobrého. Čepel Krutomoru vyklouzla z pochvy, syčivě se otírajíc o její kované ústí.

„Gorjo? Myslíš, že bys tu potvora dokázal vycítit, kdyby se na jednu objevila nablízku?“

»Právě o tom uvažuju. Mohyla opravdu stojí na křižovatce magických proudů. Starověcí čarodějové věděli, kam dotáhnout své posvátné kameny. Je tu víc kouzel, než na sletu čarodějnic...«

„No právě, proto se ptám. Je tu tolik magie, že se polednice může v těch divotvorných vírech pohodlně skrýt. Nemuseli bychom ji zachytit včas.“

»Ano, ta hrozba tu je.«

„Svatoslave?“ prohodil černokněžník přes rameno. „Vážně se raději nechceš vrátit?“

Žrec ale jen pozvedl svou vyřezávanou hůl. „Možná jsem jenom

obyčejný zaklínač, ale nějaké to kouzlo ještě zvládnou."

Rogan jen zamračeně kývl hlavou. Už se dnes naučil, že se starcovou paličatostí je zbytečné zápolit.

Vraník a mula se pomalu přebrodivili šustícím zlatavým příbojem k úpatí mohyly. Dlouhatánské stíny kamenů na vrcholu se ve světle ranního slunce natahovaly daleko na západ, jako by okolnímu kraji vyhrožovaly. I zvířata cítila, že tohle není obyčejné místo, neustále pofrkávala a nervózně stríhala ušima. Rogan a Svatoslav sklouzli ze sedel. Vzhůru strmým svahem se vyškrábali po vlastních, koně vedli na uzdách za sebou.

Goryvld už je čekal na návrší, soustředěně očíhávaje prostranství mezi čtyřmi kameny. Tráva tu byla zdupaná, jako by se přes koppec převalil celý kmen kočovníků na pouti za lepšími pastvinami.

»Je tu příliš mnoho pachových stop. Starších i novějších, lidských i zvířecích, mužských i ženských... Ale tohle, hmmm...« zastavil se vlk čenichem u velkého ohniště uprostřed prostranství, *»to vypadá zajímavě...«*

Rogan věnoval široké černé skvrně zkoumavý pohled. Viděl však jen kusy ohořelých polen, trčící z vyhaslého popela. „Hořelo tu nedávno," usoudil. „Když už nic jiného, aspoň víme, kam šlo těch pět mladých nešťastníků z Velesic tancem a láskou oslavovat bohy plodnosti. Řekl bych, že jejich spálená těla nebudou daleko..."

Svatoslav, mírně zadýchaný po výstupu, se oběma rukama opíral o hůl a tvář měl zataženou chmurami. „Nenapadlo vás, že se polednice možná nezdržuje nablízku jen kvůli silnému magickému vyzařování? Co když byla přivolána na tento svět právě tady, jedním z těch rituálů? Možná i nechtěně, při náhlém výronu divotvorné síly.

„Taky mě to napadlo," ohlédl se Rogan na starcovu tmavou siluetu, obklopenou září vycházejícího slunce. „Máš pravdu v tom, že tanec, pokud je navíc doplněný o pohlavní rozkoš, může být svým způsobem magický obřad. Dost ale pochybuju, že by takhle probuzené čáry dokázaly otevřít trhlinu mezi světy. To by se v době jarních a letních slavností všude hemžili démoni..."

»A co když to nebyla náhoda?« přerušil jejich úvahy Goryvld, čenichaje k ohništi pozorněji. *»Bráško, pohrabej se v tom popelu. Cítím tam ještě něco, a řekl bych, že to nebude kůže z opečené slani-*

ny.«

Černokněžník si dřepł a jednou ze začouzených větví rozhrnul ohniště. Popel, černé uhlíky, střepy nádoby, ve které si nešťastníci zřejmě donesli medovinu...

»*Zkus hlouběji.*«

Poslechl. Najednou klacík vyloupl z popela zčernalou kost. Rogan přimhouřil oči.

„To," hádal Svatoslav, nahlízející mu přes rameno, „bude z nějakého obětovaného zvířete, ne? Možná z jarního jehněte..."

Klacík se o něco zachytil. Rogan zapáchil silněji a vzápětí zvedl ze spáleniště nějaký okrouhlý předmět.

»*Neříkal jsem, že to bude zajímavé?*«

Slarý žrec se podíval lépe a zjistil, že ta popelem ulepená věc má zuby. Otvor, kterým na větvi visela, byla ve skutečnosti oční jamka.

„Při duších předků..."

„Tohle," narovnal se černokněžník, „rozhodně nejsou ostatky jehněte. To je dětská lebka."

»*A zjevně se nejedná o oběť polednice.*«

„Ne," procedil Rogan skrz zuby. „Někdo tady to dítě obětoval. Nepochybně proto, aby tím rozdmýchal mocnou magii. Dost mocnou například k tomu, aby otevřel trhlinu v prostoru a přivolał na tento svět zlého démona."

„Gryf, okřídlený pes Senmurv, sluneční znamení," bručel si Rogan pod nosem, energicky obcházíje kameny a rozeznáváje obrazce, které je hustě pokrývaly. „Hádal jsem dobře, mohyla je avarská. Podle všeho zasvěcená bohu Tengrimu."

„To je dobře, nebo špatně?" zeptal se Svatoslav znepokojeně.

„To kdybych věděl," vrtěl černokněžník hlavou, vracíje se do středu návrší, k ohništi. „Tengri sice odhání temné mocnosti a demony, ale jako denní, nebeský bůh by nemusel chránit před polednicí, která také čerpá sílu ze slunce..."

„Možná dokonce," poškrábal se žrec ve vousech, „byla polednice běsem, který mu sloužil."

„Přesně toho se obávám," přisvědčil Rogan. Zakroužil kolem sebe rukou. „V těch kamenech je zakleta magie..."

„Vím,i já ji cítím..."

„Pořád je hodně silná a vytváří čarodějný kruh. Nedokážu ale posoudit, jestli by polednici odrazil, nebo jestli naopak není ta potvora uvnitř kruhu nejmocnější... Počkat chvíli!"

„Co?"

Černokněžník se zamračene, s nedobrou předtuchou ve tváři sklonil zpátky k ohništi. Vytáhl z popela jeden z kameninových střepů a palcem z něj setřel popel.

„Moreniny kosti," zaklel. „Že jsem si toho nevšiml dřív..."

Svatoslav mu nahlédl přes rameno a spatřil na úlomku podobné symboly, jakými byly posety kameny okolo. „Och... Myslel jsem, v je to jen obyčejný džbán..."

„Já taky. Že si v něm ti, co sem chodili tancovat, přinesli chlast. Jenže ve skutečnosti... Gorjo, co si o tom... Gorjo?"

Rozhlédli se kolem. Vlk někam zmizel.

„Kam ten blecháč zase..."

Náhle zaslechli vzrušené štěkání odněkud zpod kopce, ze západní strany.

»Něco jsem našel, bráško! Tohle tě bude zajímat!«

Rogan a Svatoslav si vyměnili pohledy, vzali vraníka a mulu za uzdy a vydali se dolů úbočím.

Svah byl stále ponořený ve stínu a tráva se tu ještě pořád leskla vlhkem, takže hlavně Svatoslav musel našlapovat velmi opatrně. Goryvlada neviděli, jeho hlas však zazníval odněkud z husté změti trnkových keřů a mladých bříz na úpatí svahu. Sešli až dolů, uvázali koně o kmen břízky a prodrali se houštinou k vlkovi.

Rogan mezi zuby rozdrtil kletbu. Svatoslav vyvalil oči a načrtl rukou ve vzduchu ochranné magické znamení.

Goryvlad stál mezi hromadami nedávno vykopané hlíny a kamenů. Čenich měl namířený k díře, černající se ve svahu mohyly. Starý žrec opatrně nahlédl do otvoru. Nepravidelná chodba byla široká tak akorát na to, aby se jí protáhl člověk. Vedla pořádně hluboko - na konec nedohlédli.

„Bohové," narovnal se Svatoslav. „Někdo se prohrabal do mohyly. Asi vykradači hrobek..."

»Kdepak, žádná hrobka tam není,« pohlédl na něj Goryvlad
»Protáhl jsem se dovnitř a je tam jen malá kruhová kobka s kamen-

nými stěnami pokrytými magickými znameními. Nezdá se mi ani dost velká, ani uzpůsobená k tomu, aby v ní spočívalo mrtvé tělo. Mohyla je obrovská, jako pro velmože, ale ten by měl určitě honosnější kryptu. Takže co tam vlastně...«

Dravec ztuhl, když mu Rogan strčil pod čenich kamenný střep, který přinesl s sebou.

„Bylo tam tohle, Gorjo.“

»Ach.« Vlk pečlivě očichal úlomek. »Už chápu. Nádoba, ve které byla uvězněna polednice. A protože to avarským šamanům nepřipadalo dost bezpečné, pro jistotu ji zavřeli ještě i do kamenné hrobky a na ni navršili mohylu.«

„Jenže ji někdo stejně našel. Vůbec nebylo potřeba otevírat bránu do jiného světa. Stačilo rozbít tu nádobu a nakrmit démona dětskou obětí, aby se po dlouhém vězení v temnotě posílil...“

»Otázkou zůstává kdo. A hlavně proč.«

„Že by v tom měl vážně prsty Novran?“ uvažoval Rogan nahlas. Aby okolí Velesic získalo pověst nebezpečného kraje a kupecká cesta se odklonila na sever, k Brochotu? Je to trochu přitažené za vlasy, ale...”

Nedokončil úvahu. Goryvlad se najednou otočil chvostem k mohyle a našpicoval uši.

»Někdo se blíží...«

„Polednice?“ polekal se Svatoslav a pozvedl hůl.

»Ne. Skupina koní.«

Prodrali se houštím na volné travnaté prostranství s lepším výhledem. Právě v tu chvíli se zpoza nevysoké terénní vlny jihozápadně od mohyly vynořilo několik jezdců.

„To je Děvana a její družina,“ přimhouřil Rogan oči.

„Mají nějak naspěch,“ řekl Svatoslav s obavou.

»Naspěch? Ženou koně, jako by jim za ocasy cválali všichni záhrobní běsi... Ach, do prdele!«

Kůň posledního jezdce se najednou, bez zjevné příčiny vzepjal, křečovitě poskočil a zřítíl se k zemi. Přestože je dělila značná vzdálenost, slyšeli jeho strašlivé, bolestné ržání. Jezdec vyskočil z trávy a utíkal pryč od zvířete, drobná tmavá postavička běžící po zlatavém hřebeni, s blankytnou oblohou na pozadí. Řval na ostatní družiníky,

aby na něj počkali, ale oni se ani neohlédli, o překot se řítili dolů táhlým úbočím k mohyle. Najednou nešťastníkem šklubla neviditelná síla, na okamžik ho zvedla do vzduchu a vzápětí ho strhla do trávy. Nad místem jeho dopadu se zakouřilo.

»*Pronásleduje je to!*« štěkl Goryvlad. »*Podívejte na tu trávu!*«

Svatoslav už neměl zrak jako zamlada, ale i tak to viděl. Od místa, kde muž dopadl, se něco hnalo za jezdci - docela zřetelně to rozhrnovalo mladou trávu, jako by po svahu letěl osamělý větrný vír nebo snad boží dech.

Zarachotila kopyta. Goryvlad překvapeně uskočil před Roganovým vraníkem. Černokněžník s démonicky zářícíma očima a planoucím Krutomorem v pěsti vyrazil štvancům v ústrety.

»*Bráško, ne! Zůstaň ve stínu!*«

Rogan ho, jako obvykle, vůbec neposlouchal.

Děvana uháněla na své dlouhonohé kobylce v čele družiny, skloněná nízko nad hřivnatou šíjí, stehna křečovitě svírající svalnaté koňské boky, prameny vlasů divoce vlající a švihající do zad.

Najednou něco rozčíslo trávu vlevo od ní a všichni koně s vyděšeným říčením odbočili doprava, nedbajíce na vůli jezdců. Děvana pochopila, že je neviditelný přízrak oblétl - snažil se jim odříznout cestu k mohyle, prohnáný zkurvenec...

Polednice se vrhla kobyle na zadní nohy. Kůže, svaly i šlachy se v okamžiku změnilly v černou spáleninu. Zvíře přišerně, ohlušivě zařičelo a zřítilo se k zemi. Děvanu pád doslova vystřelil ze sedla. Svět se jí zatočil před očima a vzápětí zmizel ve výbuchu suchých stébel a vířících plev.

Popadaje dech, snažila se vstát. Bohové, ať nemám nic zlomeného! Kolem ní rachotila kopyta ostatních koní. Nikdo nezastavil - strachem šilející zvířata přestala reagovat na bodání ostruhami i škubání udidly.

„Do stínu!“ křičel někdo na jezdce. „Skrýjte se ve stínu!“

Potácivě se zvedla, vlasy rozčuchané a plné kousků suché trávy. Ohlédla se na kobylku. Nešťastně, přímo lidsky křičící zvíře se zvedlo na přední nohy, ale v tu chvíli se vzduch kolem její hlavy nepřírozeně zavlnil. A vzápětí vzplál jasným světlem. Zvíře zaryčelo. Hříva w v mžiku proměnila v popel, kůže na hlavě a dobré polovině šíje se

seškvařila, živé maso zčernalo. Kůň se ještě jednou křečovitě vzepjal a pak se svalil do trávy, vytrhávaje bušícími kopyty ze země trsy trávy a hlíny.

„Děvano!"

Svalnaté černé nohy vedle ní zarachotily kopyty a někdo k ní natáhl ruku. Nejdřív se polekala rudě planoucích běsovských očí, ale pak poznala jezdcovu tvář, pevně se chytila paže a nechala se rázným, silným trhnutím vytáhnout na koňský hřbet.

Rogan škubnutím otočil vraníka a pobídl ho zpátky k mohyle. Děvana přitisknutá k černokněžníkovým zádům, s rukama zaklesnutýma kolem jeho pasu, se krátce ohlédla.

Záře kolem stále se třesoucí kobyly zeslábla. Přízrak se odtrhl od kouřící zdechlíny a prudce se pohnul za utečenci. Byl teď částečně viditelný - připomínal v nesmírném horku se vlnící vzduch.

„Cvalem!" vykřikla dívka.

Vraníka nebylo potřeba pobízet. Dobře věděl, jakou hrůzu má za zadkem, a jeho bystré nohy hltaly sáh za sáhem. Navzdory tomu Děvana ucítila na zádech sílicí žár. Hřebcův bujný černý ohon začal prskat, doutnat, kouřit. Zvíře zoufale zaržálo.

Najednou se v protisměru prohnalo trávou něco černého. Goryvlad jen tak tak neschytl úder vraníkovými kopyty. Směle se odrazil a skočil, oči krvavě planoucí, tělo obklopené magickým svitem. Prolétl přímo polednicí. Zaznělo zlostné syčení a démon se obrátil za vlkem, táhnoucím za sebou kouřový ocas.

Roganovi a Děvaně konečně zmizelo slunce za mohutnou siluetou avarské mohyly. Cvalem se vřítily do hlubšího stínu na jejím úpatí. Kolem Svatoslava seskakovali ze sedel a uklidňovali své řičící a kopyty rachotící koně mladí družiníci. Černokněžník zprudka zastavil. Děvana rozechvěle sklouzla z vraníkova zadku a ohlédla se.

„Určitě... sem za námi... nemůže?" vyrazela ze sebe. Před doširoka otevřenými očima měla pořád obraz koňské lebky, ze které děsivý žár v mžiku sloupl maso.

„Doufejme," sklouzl Rogan ze sedla. Z Krutomoru stále šlehal plameny.

Dívali se, jak Goryvlad míří v oblouku zpátky k mohyle, černá hlava pravidelně se vynořující nad zvlněnou zlatavou hladinu. Poled-

nice mu visela za ocasem, ale někdejší vůdce záhrobní smečky byl onačejší běžec.

„Utíkej, Gorjo!" vykřikl černokněžník.

»A co asi dělám?« opáčil vlk a posledním dlouhým skokem se přenesl ze sluncem zalité louky do šedivého stínu mohyly. Rogan napjatě udělal krok vpřed.

Přízračné vlnění vlétlo do stínu... a v tu chvíli se proměnilo v něco jako oblak řídkého bílého kouře. Zpočátku se zdálo, že to má i nějaký tvar, ale ten se začal rychle rozplývat. Démon ztrácel energii. Bledá skvrna se pomalu, s očividnou námahou vrátila do slunce. Jakmile na ni dopadly přímé paprsky, zmizela, ztratila viditelnou podobu.

Goryvlad doběhl k Roganovi, celý udýchaný, s jazykem visícím skoro až k zemi. Podrážděně švihal chvostem, z něhož se pořád trochu kouřilo.

„To bylo o chlup," konstatoval Rogan, hlas opět chladný a nevzrušený.

»Mám to u tebe. Kdybych ji neodlákal, měl bys teď záda upečená pěkně dokřupava...«

„Při Živě a Velesovi," spěchal k nim Svatoslav, rázně bušící do země holí. „Nestalo se ti nic, Děvano?"

„Ne," odvětila a napůl si sedla, napůl dopadla na zadek do trávy. „Ale o dva muže jsme přišli..."

„Co to bylo za nápad, vydat se za dne do těchto končin?" káral ji žrec.

„Chtěla jsem být při tom, až se tady černokněžník podívá polednici na zoubek... Už vím, že to nebylo moc chytré, takže to kázání a výčitky si klidně můžeš ušetřit na vhodnější příležitost."

„Stín tu bestii našťestí odehnal," řekl Rogan a plameny kolem Krutomoru pohasly. I jeho oči zase připomínaly kousky vyleštěné černé žuly. „Jak jsem předpokládal, polednice potřebuje přímé sluneční světlo. V noci nebo pod mrakem je slabá, částečně viditelná a také zranitelná... Ti, co ji zakopali pod mohylu, dobře věděli, že uzavřením do věčné tmy démona oslabí natolik, že už nikdy nedokáže vylézt ven..."

„Tohle," ohlédla se Děvana k pahorku, „není hrob?"

„Ne takový, jako jsme si mysleli," odpověděl jí Svatoslav. „Mohyla sloužila jako vězení pro polednici. Někdo se ale prokopal dovnitř a vynesl démona na světlo..."

„Novran," sykla bez rozmyšlení.

»*Ted' není podstatné, kdo polednici vysvobodil,*« promluvil jim Goryvlad do myslí. »*Víc by nás mělo zajímat, že slunce rychle stoupá a stín se zkracuje. Kolem poledne už nebudeme mít kam se uchovat. A démon není hloupý. Bude nablízku a počká si na příležitost k úto-*ku.«

„Můžeme vlézt tou dírou do mohyly," navrhl Svatoslav. „Přinejhorším tam počkáme na soumrak..."

»*A koně? Ti se tam nevejdou...*«

„Nedá se nic dělat, musíme je obětovat..."

„To nebude potřeba," prohlásil Rogan. „Přišel jsem sem přece s plánem polednici chytit."

Děvana k němu vzhledla. „Máš ponětí, jak něco takového udělat?"

„Myslím, že ano." Černokněžník přešel ke svému vraníkovi a kloubem ukazováčku zaklepal na plochý, v jeho silném černém plášti zavnutý balík, visící na sedle. Ozvalo se zazvonění.

„Hm," přimhouřil Svatoslav oči. „Od rána mi vrtá hlavou, co to vlastně s sebou vláčíš. Prozradíš nám to konečně?"

Rogan se ušklíbl.

„Zrcadlo," zavrtěl Gostimil hlavou, oduševněle se vrtající ukazovákem v nosní dírce. „Vysvětlíte mi, na co čaroděj, který se chystá chytit démona, potřebuje zrcadlo?"

Pět stařešinů, k nimž si krčmář z dlouhé chvíle přisedl, se zmohlo jen na nechápavé vrtění šedivými hlavami a hlučné posrkávání svých nápojů.

Odpolední slunce zalévalo dvůr hostince vlídným zlatým světlem a košatá lípa nad několika stoly a lavicemi tiše šuměla. Na hostinci ležela poklidná, skoro ospalá nálada, dokonce i zvuky běžného života v osadě sem doléhaly jakoby z velké dálky. Bylo příjemně teplo, takže každodenní vousatí hosté dali přednost posezení na čerstvém vzduchu.

„Když jsem ho večer zavedl do pokoje," pokračoval Gostimil ve

vyprávění i v dolování v nose, „přikázal mi, abych mu na ráno nachystal zrcadlo. Prý aby bylo dokonale lesklé, nejlépe stříbrné. Hned se mi nezdálo, že by byl tak samolibý a chtěl se ráno vidět, až si bude rozčesávat tu svou havraní hřívu, ale nevyzvídal jsem. Jen jsem mu řekl, že stříbrné nemám, zato po nebožce ženě mi zůstalo jedno skleněné. Mám ho od jednoho soluňského kupce, který se tu zastavil cestou nahoru k Vislanům a zaplatil mi jím za pití a večeři pro celou svou karavanu. Černý přikývl, že to bude stačit." Krčmář vytáhl z nosu rozměrný sopel, důkladně ho prozkoumal zamračeným pohledem, promnul ho mezi prsty a pokusil se ho vystřelit přes stůl. Samozřejmě, že se mu kulička přilepila na nehet.

„Tak mu říkám, že to zrcadlo používá má dcera, ale že mu ho můžu prodat. Ovšem, pokud se dohodneme na dobré ceně, protože sklo je v těchto končinách vzácné jako zlato. A on na to, že mu zrcadlo dám zadarmo, protože když prý s jeho pomocí chytí démona, přijde mi do šenku víc hostů. Takže nebudu škodný." Druhý pokus o odcvrknutí soplu dopadl úspěšně, kulička odletěla do neznáma.

„A tys s ním nesmlouval?" zeptal se stařešina Žuk a zamračil se do svého korbele, protože měl dojem, že mu něco spadlo do pěny.

Gostimil nahlas zafuněl čerstvě vyčištěným nosem a kysele se zašklebil. „Smlouvat? S *ním*? Upřel na mě ty své černé bulvy a bylo po dohadování."

Stařešinové se škodolibě rozchechtali.

„Co ty víš?" popichoval krčmáře Žuk, snažící se vylovit z piva onu záhadnou nečistotu. „Možná to byl obyčejný podvodník, který se sem už nikdy nevrátí a za to tvé cenné zrcadlo si dá v nějakém jiném hostinci pořádně do nosu."

Gostimil na něj zaraženě pohlédl. Očividně tu možnost skutečně zvažoval. Jeho společníkům se vetchá ramena opět roztřásla smíchem.

„Všichni jste staří oslové," zavrčel krčmář rozladěně a vstal od stolu. „Radši vám ještě donesu pivo. Zastřízliva jste nesnesitelní." Posbíral korbele ze stolu - Žuk se podezřelého piva ani nedotkl a raději plný korbel vrátil Gostimilovi — a chystal se vykročit k hostinci, ale uprostřed otočky se najednou zastavil, přehodil si všechny korbely do levačky a volnou rukou si zaclonil oči.

„Co je?“ zeptal se Žuk a stařešinové svorně namířili pohledy do uličky, vedoucí mezi dřevěnicemi k hospodě. Spatřili oblak prachu, uslyšeli sílící dusot kopyt.

„To je Děvana s družinou,“ podivil se Gostimil.

„Děvana?“ vyhrkl jeden z prošedivělých kmetů. „Za bílého dne? Přišla snad o rozum? Uvidí ji tu někdo nesprávný, pošle tu zvěst Novranovi a budeme mít po ptákách, všichni...“

„Bud' zticha, něco křičí!“

A skutečně - unavené ticho, ležící na Velesicích jako těžká peřina, rozervalo Děvanino volání.

„Všichni k hostinci! Slyšíte, lidi? Všeho nechte být a spěchejte *Pod lípu*. Černokněžník chytil démona!“

Gostimil a stařešinové se spadlými bradami civěli na družinu, jak odbočuje k hostinci a zastavuje koně pod mohutným stromem. Postřehli, že jezdců je méně než obvykle, ale nebylo kdy se zeptat.

Děvana a její kumpáni seskočili z koní do zvířeného prachu a hrnuli se ke stolům.

„Černý chytil démona!“ opakovala Děvana vzrušeně. „Zavolejte všechny, ať to každý slyší!“

„J-jak...“ vykoktal hostinský. „Jak se mu to podařilo?“

„Nejdřív mi dej napít,“ zachraptělo děvče.

Gostimil jí pohotově podal Žukův korbel. Děvana ho vyprázdnila na jeden zátaž, se zabručněním vyplivla měkkou kuličku, která jí uvázla mezi zuby, a praštila sebou na lavici ke stařešinům. Kolem stolu bylo najednou pořádně těсно. Z osady přibíhali další lidé, přilákání Děvaniným voláním a rychle se šířící zprávou.

„Nebudete tomu věřit,“ rozhlédla se dívka, „ale černokněžník lapil démona pomocí zrcadla.“

Gostimil a stařešinové si vyměnili pohledy.

„Ráno jsem jela s chlapy za Roganem a Svatoslavem. Sotva jsme se ocitli na dohled Velesovy mohyly, přepadla nás ta neviditelná po-tvora. Zabila dva z nás, i s koňmi...“

Čím dál početnější shromáždění zděšeně zahučelo. Nějaká žena zjistila, že právě přišla o syna, a začala naříkat, až ji museli odvést.

„My ostatní jsme se na poslední chvíli ukryli ve stínu mohyly. Chápete? Polednice je ve stínu slabá, skoro bezmocná. Jenže jak

slunce stoupalo po obloze, stín se zkracoval. Bylo potřeba něco vymyslet, pokud jsme nechtěli být všichni na škvarky. Tehdy černokněžník sundal ze sedla to zrcadlo, zabalené v plášti. Zároveň vytasil svůj divotvorný meč a začal odříkávat zaklínadla. Meč ožil, zazářil, čaroděje obklopily kouzelné plameny."

Dvůr hostince se rychle zaplňoval. Ti, co přibíhali se zvědavými otázkami na rtech, byli ostatními ostře okřiknuti.

„S mečem v jedné a se zrcadlem v druhé ruce černokněžník vyšel do slunce," navázala Děvana. „Tam meč zapíchl do země a klekl si k němu. Plášť rozvázal, ale zrcadlo nechal zatím zakryté. Vlka poslal, aby běsa přilákal. Netrvalo dlouho a uslyšeli jsme štěkot. Vlk přiběhl, jako by mu pod ocasem hořela koudel, a kolem svého pána skočil do stínu. Za ním přiletěla polednice. Všimla si černokněžníka a nic netušíc na něj zaútočila. To jste měli vidět! Rudé i bílé plameny vyšlehly sáh vysoko. Ale Černému se nic nestalo! Jeho magie ho před žárem ochránila. Přisahám, že jsme slyšeli, jak polednice překvapeně, zuřivě vyje!"

Okolostojící družiníci horlivě přikyvovali.

„Polednice se na čaroděje vrhala znovu a znovu," pokračovala Děvana, rozhazujíc rukama. „Nebylo jí to nic platné. V jednom okamžiku černokněžník pustil meč a chopil se zrcadla..."

„Má ho ode mě!" vyhrkl Gostimil. „To zrcadlo jsem mu dal já! Nezištně, jako dar..."

Okřikli ho, aby nechal mluvit dívku.

„Strhl z něj plášť a bleskově natočil zrcadlo tak, aby odrazem slunce zasvítilo přímo na polednici," pokračovala štvankyně. „A démon, dočista popletený a nepřítelný bolestí, kterou mu způsobila Roganova kouzla, se vrhl za světlem - asi si myslel, že z něj načerpá sílu. To teda bylo něco, přála bych vám to vidět!"

„Vidět co? Co se stalo?" nechápavě se zeptal Žuk.

„Vždyť to říkám. Polednice vlétla do zrcadla. Prostě v něm zmizela. Jako by v rámu nebylo sklo a ona vlétla do té druhé krajiny, do odrazu. Rozumíte? Černý ji tam uvěznil. Jakmile přes zrcadlo přehodil svůj plášť, běs přišel o svou sílu."

Prostranství pod lípou obestřelo bezdeché ticho. Dívka se vítězoslavně rozhlédla. „Vidíte?" dodala významně. „Na co se Novran ne-

zmohl celé týdny, o to se musel postarat náš starý zaklínač. Nezapomínejte, že lapení démona je i Svatoslavova zásluha - on přivolal černokněžníka. A ty," obrátila zrak ke Gostimilovi, „nezírej, běž k sudům a nalévej! Takovou událost je potřeba pořádně oslavit! Já všechno platím!"

Poslední věta vytrhla napjaté posluchače z omámení a zástup nadšeně zahučel. Gostimil s dravčím výrazem ve tváři vyrazil ke dveřím, ale byl sotva v půli cesty, když radostnou vřavu před domem překřičel pištivý hlásek.

„Mami, mami, támhle jedou!"

Hlasy ztichly, jako když utne. Všechny tváře se obrátily stejným směrem. Uličkou k hostinci bok po boku mířili Rogan, Svatoslav a Goryvlad. U černokněžníkovy sedla se houpal plochý černý balík.

Ještě před chvílí hučící Velesičtí přivítali oba muže i vlka uctivým mlčením. Rogan projel uličkou v davu. Obdivné pohledy neopětoval, tvář měl jako vytesanou v mramoru. Uvázal vraníka k zábradlí před hostincem a sňal tajemný balík ze sedla. Když ho položil na stůl, nejbližší stojící osadníci nedůvěřivě ustoupili.

„Co s tím hnusem uděláme?" vstala Děvana z lavice.

„Máte o něj zájem?" zeptal se Rogan s pozvednutým koutkem úst

„Ani náhodou," pokrčila dívka nosem.

Mág přikývl. „V tom případě ho vezmu s sebou. Krvavý oheň se už o démona postará."

„A co kdybych o polednici měl zájem já?!"

Ten hlas řezal do kostí jako rezavá pila a byl první předzvěstí událostí, které se do mysli Velesických ještě dlouho vracely v podobě děsivých nočních můr.

Shromáždění před hospodou zahučelo překvapením a nevolí. Goryvlad zavrčel skrz vyceněné zuby, jako by ucítil kočičinu. Zatímco se všichni ohlíželi za hlasem, Rogan se díval na Děvanu. Její tvář smrtelně zbledla a přímo nepřirozeně ztuhla, až připomínala tvář nebožtíka ležícího na pohřební hranici a připraveného na cestu do Návů. Bojovnice se pomalu otočila a položila dlaň na rukojeť meče u boku.

Uprostřed sluncem zalité cesty před hostincem stál nevysoký, dobře živený muž s vyholenou, kapičkami potu se lesknoucí lebkou.

Ani pod nosem neměl jediný chloupek, ale bradka mu sahala až k hrudi. Na sobě měl vzdušný kaftan ze vzácného cařihradského purpuru, jakým se mohli pyšnit jen nejzámožnější velmoži. Na opasku ze stříbrných kroužků se ve zlatem a jantarem vykládané pochvě houpal zakřivený kočovnický meč.

»*Velesova kopyta, vidíš to, co já, bráško?*« vyslal Goryvlad

»*Vidím,*« odvětil černokněžník, aniž by odtrhl oči od amuletu na mužově hrudi. Drobnými črtami posetý zlatý kruh se zoubky na obvodu znázorňoval slunce. Trčely z něho dva stylizované zakroucené rohy. Rogan moc dobře věděl, co je to za znamení. Najednou všechno viděl v úplně jiných souvislostech. Začínalo mu docházet, o co ve skutečnosti celou dobu šlo.

Děvana vykročila skrz rozestupující se Velesické směrem k cestě.

„Do zbraně," syčela přitom na své chlapy. „Ostatní zkurvysyni nebudou daleko."

Jako by je těmi slovy přivolala, zaduněla kolem kopyta. Zpoza dřevěnic a kůlen, přes dvory a ploty, kolem ohrad a chlévů vstoupilo na scénu asi patnáct jezdců. Na hlavách přilbice, hrudě chráněné lamelovými pancíři z leštěného bronzu, v rukou kopí, meče a natažené luky. Z houfu Velesických zazněl sykot tasených zbraní, ale jezdci je zkušeně sevřeli ze všech stran. Byli to žoldnéři, nájemní hrdlořezové. Z jejich zjizvených a chladnokrevných tváří se dalo vyčíst, že stačí slovo a rozpoutají jatka.

„Teď se zajímáš o démona, Novrane?" zastavila se Děvana pod lípou na okraji cesty. Mezi ní a holohlavcem už nikdo nestál. „Proč sis polednici nevzal s sebou hned tehdy, když jsi ji vytáhl z útroh Velesovy mohyly? Měl jsi ji vypustit doma v Brochotu, aby vyškvařila trochu tuku z té tvé tlusté prdele!" Novranova tvář se roztáhla do širokého úsměvu. Byl to jeden z těch výrazů, do nichž měl člověk sto chutí vrazit sevřenou pěst.

„Děvano, holčičko," pronesl posměšně. „Vůbec ničemu nerozumíš. Myslíš, že bych vysvobodil běsa jenom tak pro nic za nic?"

Otevřené přiznání vyvolalo mezi Velesickými další hlučnou, rozhořčenou odezvu. Ti, co neměli po ruce zbraně, zvedali ze země kameny, nebo se pokoušeli uvolnit prkna z lavic a stolů před hostincem. Dokonce i Gostimil sebral jeden z hliněných korbělů a začal ho

rozvážně potěžkávat v dlani.

„Samozřejmě, že jsi měl plán!" zvolal najednou Svatoslav, zvučně udeřil holí o zem a odhodlaně se postavil vedle Děvany. „Chtěl jsi uškodit osadě, aby se jí poutníci a kupci vyhýbali a raději cestovali do Nitry brochotským brodem! A taky ses nám chtěl pomstít za to, že jsme ti odmítli vydat Děvanu!"

Novran se zachechtal, až se mu vypasený pupek roztrásl.

„Svatoslave, Svatoslave, na stará kolena jsi dočista zpitoměl. Ty důsledky, o kterých mluvíš, jsou jen příjemný přídavek. Ve skutečnosti jsem měl úplně jiné úmysly. A tys mi v jejich uskutečnění nevědomky pomohl."

Stařec pevně sevřel hůl v žilnatých rukou. „Co to blábolíš, ty zbabělá kryso?"

„Myslíš, že když jsem ti poradil přivolat černokněžníka, byla to jen náhoda?"

„Ale..." zachmuřil se stařec nechápavě. „Co tím chceš..."

„Nech to být, starče," spočinula zmatenému Svatoslavovi na rameni něčí ruka. „Tohle už je jen mezi tlust'ochem a mnou."

Stařec i Děvana se nechápavě otočili. Rogan, hrozivě zamračený a s lícními svaly vlnícími se na sevřených čelistech, za hrobového ticha vyšel na cestu. Goryvlad se držel hned za ním - neklidným pohledem sledoval brochotské jezdce.

„Mohlo mě napadnout, že je tam souvislost," řekl černokněžník. „Polednice je denní démon, čerpá sílu ze slunce. Stejně jako Belboh, jehož prokleté znamení ti visí na prsou."

Novran souhlasně pokýval hlavou; pořád se šklebil od ucha k uchu. „Ano, to tě opravdu mohlo napadnout. Ale i když nejsi moc bystrý, nepočínal sis špatně. Přežil jsi střet s polednicí. Je to mimořádně nebezpečný běs a já jsem byl přesvědčený, že tě dostane."

„Cože?!" vykřikla Děvana a udělala krok vpřed. „To celé byla jen past na černokněžníka?"

„Přesně tak," zabručel Rogan. „To prase patří k Belbohovým uctívačům. Mám s tím spolkem nevyřízené účty. Prozrad' mi, Novrane, kdo ti v Nitře kryje záda a zároveň dává rozkazy? Rád si s ním půjdu popovídat."

„Ne, to teda nepůjdeš," posmíval se mu samozvaný vladyka. „Po-

lednice tě sice neupekla, ale v pasti jsi uvázl tak jako tak. Společně s tou vzdorovitou čubkou a jejími poskoky. Dnes mám dobrý den. Belboh," roztáhl ruce v širokých purpurových rukávech, „mi očividně přeje!"

»Bráško,« zvedl Goryvklad hlavu a lesk v jeho očích zrudl, »*ten tlustoprď mi vůbec nepadl do oka. Můžu navrhnout, abychom ho zabili?*«

»Jasně, ale co Velesičtí? Ohrozíme je...«

Děvana je předběhla.

„Poslyš, Novrane..." začala a udělala další krok k zavalitému muži. Hrdlořezové okamžitě pobídli koně, zařinčelo železo, zazněly varovné výkřiky. I Velesičtí zahučeli a ruce se zbraněmi, skutečnými i provizorními, se zachvěly.

„Ale no tak!" zvolal Novran a prudkým gestem své nohsledy zastavil. „Klid! To děvče mi chce něco říct."

„Tohle je jen mezi tebou, mnou a černokněžníkem," řekla Děvana naléhavě, koutkem oka pošilhávajíc po nejbližších jezdcích. „Velesické z toho vynechme. Jsou tu i ženy a děti, masakr přece není nutný. Ať se všichni vrátí domů, pak to můžeme celé dořešit. Jednou provždy."

Novran přelétl pohledem shromáždění před hostincem. Nakonec zase pohlédl na dceru mrtvého vladyky a usmál se. Hnusně.

„Říkáš to, jako by v tom ostatní byli nevinně. Jenže já to vidím tak, že tě tady schovávali, a tím se postavili proti zákonu..."

„Proti zákonu?" štěkl Svatoslav a zrudl jako rak. „Proti tvému zákonu, svině! I kravské lejno má větší cenu než zákony samozvance a vraha, protože se s ním dá pohnojit pole!"

„A když vyschne, dá se s ním zatopit v peci!" vykřikl nečekaně rozvášněný Gostimil, rozmáchl se a hodil prázdný korbél. Hliněná nádoba prolétla nad hučícími Velesičany, nad Roganem i Děvanou, dopadla na cestu těsně před Novrana. Jeden ze střepů mu prskl do obličeje. Břicháč se instinktivně otočil a zakryl si obličej. Všichni ztuhli. Hospodskému došlo, že se nechal unést, naprázdno polkl a stáhl hlavu mezi ramena.

Vladyka se obrátil zpátky. Odtáhl ruku z tváře a prohlédl si dlaň. Prsty měl od krve.

Pak vzhledl ke svým protivníkům. Po úsměvu nezbyla v jeho zpoceně tváři ani stopa.

„Pobijte je," zasyčel do hrobového ticha. Vzápětí se nadechl a zarval tak, že to bylo slyšet až k poslednímu srubu dole u brodu: „Pobijte je všechny!"

Žoldnéři na nic jiného nečekali. Zuřivě zavyli, zařinčeli zbraněmi, pobídlí koně proti shromáždění před hospodou. To se rázem změnilo v hotový galimatyáš. Zlostné výkřiky se smísily s dětským pláčem a ječením žen. Lidé v panice zakopávali jeden o druhého. Z tlačence vylétly první kameny a oštěpy a zazvonily na zbroji. Jeden z Novranových nohsledů se zřítíl ze sedla. Děvanini družiníci pozvedli zbraně a rozrážejíce ostatní Velesické, přeskakující stoly a divoce klejíce, spěchali útočícím jezdcům v ústřety.

Rogan a Děvana tasili meče zároveň, jako by to měli nacvičené „Gorjo, to zrcadlo!" štěkl černokněžník.

„Jasně, bráško!« obrátil se vlk a rozběhl se ke stolům.

„Na ně!" vřískla dívka a vyrazila proti Novranovi. Černokněžník ji o kousek předběhl, ale v polovině vzdálenosti do něj ze strany v plné rychlosti narazila koňská hrud'. S vyraženým dechem se svalil do rozvířeného prachu.

„Černý!" vykřikla Děvana.

Jezdec škubnutím za uzdu otočil koně a bodl proti bojovnici kopím. V poslední chvíli odrazila hrot čepelí.

Svatoslav, nikým nepozorován, nečekaně rychle proběhl tím zmatkem a s holí v rukou a nenávistným výkřikem na rtech se vrhl na Novrana. Vladyka se však nenechal zaskočit - v pravačce už třímal zakřivený meč, v prstech levé ruky zlatý amulet. Rohaté slunce blýsklo starci do očí. Hůl, za ta léta ztvrdlá na kámen, zasvištěla vzduchem jako železná tyč. Novran před ní uskočil - vzhledem ke své zavalité postavě s nevídanou mrštností - a bleskově bodl. Dobrá polovina blýskající se čepele pohasla ve žrecově těle. Svatoslav bolestně zasténal a zhroutil se dopředu. Vypadalo to, jako by si s Novranem padli do náruče.

„Bohové, ne!" vykřikla Děvana. Chvilé nepozornosti stačila, aby ji neúnavně útočící kopí zasáhlo do ramene. S výkřikem padla na

kolena. Do šedivě žlutavého prachu stříkla zářivě rudá krev.

Rogan vyskočil na nohy, potřásl hlavou a obrátil zlostný pohled k Novranovi, který se zoufale snažil ze sebe setřást umírajícího Svatoslava. Zpoza černokněžníkových zubů se vydralo pomstychtivé vrčení. Vyrázil.

V tu chvíli však zarachotila kopyta a cestu mu zastoupil další jezdec. Z druhé strany se přihnál kopiník, který před okamžikem zranil Děvanu. Společně se obořili na černokněžníka.

Krutomor se roztancoval.

Přes zápraží hostince se přelévала divoká změť lidských i koňských těl, blýskavých čepelí a rukou snažících se strhnout jezdce ze sedel. Goryvlad se skrz ni rychle prodrál ke stolu, na němž ležel v plášti zavнутý balík. Žoldnéři ale věděli, co mají dělat. Jeden z nich rozrazil Velesické a sklonil se v sedle, šátraje po zrcadle. Goryvlad se odrazil od lavice a skočil. Náraz mohutného vlčího těla a prudký pohyb vyplašeného koně doslova vystřelily chlapa ze sedla. Zřít se na stůl těsně vedle zrcadla, překulil se přes tabuli a svezl se na lavici. Jak se zvedal, lapaje po dechu, najednou se vedle něj zjevil stařšina Žuk. Rychlým hmatem strhl hrdlořezovi z hlavy přílbici a s chutí mu o lebku rozbil těžký hliněný korbel. Muž se bez hlesu svezl pod stůl a už se ani nepohnul. Goryvlad vyskočil předními tlapami na stůl a natáhl tlamu za zrcadlem. V tom okamžiku opět zarachotila kopyta a do zad ho udeřila sekera. Vlk padl k zemi, jako by ho přimáčkl z velké výšky se řítící balvan.

Brochotský žoldněř šikovně popadl černý balík a popohnal koně ven z bojujícího lidského klubka.

Novran od sebe konečně odstrčil chrčícího Svatoslava, shodil ho na zem a vyrázil. Jako úhoř se protáhl mezi jezdci, kteří zadrželi Rogana - nedbal na to, že jeden z nich se právě v gejzíru krve zhroutil ze sedla - a běžel k hostinci. Zhlédl jezdce, který se se zrcadlem v triumfálně pozvednuté ruce prosekával ven z tlačenice.

„Sem!“ zakřičel na něj. „Přines mi ho!“

V tu chvíli mu ale někdo vběhl do cesty.

„Kampak, pupkáči?“ vycenila Děvana zuby. Levá ruka, celá zakrvácená, jí bezvládně visela u pasu, ale pravačka pořád bez zachvění

svírala meč. „Ještě jsme neskončili!"

S rozmachem udeřila.

„Čubko!" odrazil Novran seknutí. „Měl jsem tě otrávit spolu s tím tvým prašivým otcem!"

Děvaniny oči vzplály. Vložila do švihnutí mečem všechnu svou nenávist a pomstychtivost. Zařinčelo to, zajiskřilo a Novran ucítil, jak mu Děvanin úder vyškubává jílec zbraně z prstů. Zakřivený meč odlétl až k plotu na druhé straně cesty.

Děvana se zašklebila a rozmáchla se k poslednímu úderu.

„Neraduj se předčasně," sykl Novran a prudce pozvedl levačku. Rohaté slunce ze zlata zazářilo a Děvaně se zatmělo před očima. Vladyka ji udeřil pěstí do zraněného ramene. S výkřikem dopadla do prachu, oslepená a zmatená.

Novran se otočil. Jezdec, který ukořistil zrcadlo, se už prodral bojujícím davem a s dusotem vyrazil na cestu.

„Dej mi ho!" křikl vladyka.

V tom okamžiku odněkud ze zmatku před hostincem vylétl šíp a zasáhl jezdce mezi lopatky.

„Ne!" vykřikl Novran.

Jak jezdec padal ze sedla, černý balík mu vyklouzl z prstů a z výšky dobrého sáhu dopadl na cestu.

Rogan i přes všechnu tu vřavu kolem uslyšel řinčení tříštícího se skla.

Zaslechli to i ostatní. Boj najednou ustal a Velesičtí i poslední tři přeživší žoldnéři zděšeně obrátili zraky za zvukem.

Novran padl na kolena k náhle beztvaremu balíku. Jediným mocným trhnutím ho zbavil koženého řemínku, kterým byl převázaný.

„Zadrž, Novrane!" vykřikl Rogan, čelící útoku posledního jezdce, ramenatého avarského míšence. „Máš přece mne, nemusíš to dělat!"

„Chcípnete!" štěkl břichatý vladyka a rázně vstal. „Všechny vás spálím na popel!"

S těmi slovy trhl pláštěm.

Černé roucho se rozvinulo jako velká netopýří křídla. Úlomky zrcadla se rozlétly na všechny strany, zaleskly se ve slunci jako hrst diamantů a zvonivě se rozsypaly po cestě. Na okamžik se v nich objevil roztrhaný obraz obludného stvoření, oškubané staré strigy s

hnusnou rozšklebenou tlamou. Vzápětí polednice vylétla ze střepů, svobodná a zuřivá. Zatočila se ve vzduchu v podobě podivného vlnění a pohnula se proti Novranovi, který byl nejbližší. Vladyka odhodil plášť a rázně proti ní vztáhl ruku s Belbohovým amuletem. Viděli, jak sebou démon vyplašeně trhl zpět.

V tu chvíli však sykla dopadající čepel. Ruka s amuletem upadla na zem. Z pahýlu Novranovy levačky vystříkl mohutný proud krve.

„Jediný, kdo tu chcípne," zavrčela Děvana a surově postrčila vladyku k polednici, „budeš ty, masná hubo!"

Vzápětí odhodila zakrvácený meč, vrhla se k zemi, popadla plášť a bleskově ho rozprostřela tak, aby ji zahalil stín.

Polednice nezaváhala. Bleskově se vrhla na Novrana. Potřebovala se nasytit a ta hrouda tuku k tomu byla jako stvořená.

Žoldněř znovu švihl mečem. Rogan mu skočil do úderu, popadl dopadající ruku a zprudka potáhl. Avarský míšenec se s kletbou zřítíl ze sedla. Černokněžník mu vrazil do tváře ocelovou hlavici Krutomoru. Družiník se složil jako prázdný pytel, nos rozmačkaný na krvavou kaši.

Rogan se rozběhl k Děvaně a Novranovi.

Jenže vladyku už v tu chvíli obalilo ono nehmotné, vlnící se tělo. Zařval. Polednice zazářila oslnivým světlem. Novranův oděv okamžitě vzplál, vousy na tučném laloku se jakoby mávnutím kouzelného proutku změnil v jemný popel. Oheň se zakousl do pokožky: ta nejdříve zčervenala, pokryla se praskajícími puchýři plnými vroucí tekutiny, pak prudce zčernala, zuhelnatěla a roztrhala se jako starý pergamen - to všechno v průběhu několika úderů srdce. Novranovo ječení prudce změnilo tóninu, protože spodní čelist se uvolnila z propáleného lícního svalstva a dopadla na hrud', zachycená už jen na černajícím jazyku. Vzápětí žár upekla vladkovy hlasivky a vrískot se změnil v groteskní, pisklavé chrčení. Oční bulvy se rozprskly jako holubičí vejce, na něž někdo z nepochopitelného rozmaru dupl těžkou botou.

Děvana se pod pláštěm nahrbila a z úst jí vytryskly zvratky. Rogan skočil mezi ni a Novrana, sevřel Krutomor v pěstích a zachvěl se pod přílivem soustředěné vnitřní síly. Oči démona, jehož tepaná tvář zdobila záštitu meče, krvavě zazářily.

A Novran se ještě pořád držel na nohou, jako by polednice měla smysl pro okázalost a chtěla své zkázonosné dílo ukázat co největšímu počtu diváků. Vrstva podkožního tuku zapraskala jako vepřové sádlo na rozžhavené pánvi, zpěnila se, stekla z masa, doslova se vypařila. Krev prýstící z přepálených tepen a žil pronikavě syčela, obnažené svalstvo zčernalo. Nakonec z otevřené břišní dutiny s mlasknutím vypadla střeva a vnitřnosti. Jejich váha konečně Novrana strhla k zemi. Lebka směšně nadskočila na udusaném dvoře.

Z čepele Krutomoru vyšlehly rudé plameny. I černokněžníkovy oči démonicky zářily. Polednice se ještě pořád vlnila nad Novrunovými ubohými ostatky, spalovala vnitřnosti, krmila se. Z mrtvoly se valil ohavně páchnoucí dým.

Rogan opatrně vykročil.

Polednice zpozorněla, žhavé světlo zesláblo. Vlnění, kroutící tvary předmětů za sebou do bizarních podob, se začalo zvedat ze spáleného vladyky.

„Pozor!“ zvolala chraplavým hlasem Děvana. Černokněžník zaklel, obrátil meč hrotem k zemi a jediným skokem se ocitl u mrtvoly. Přízrak se zprudka pohnul, ale Rogan už v tu chvíli dopadl na kolena a vši silou zarazil meč skrz Novranův hrudník do země. Rudá záře Krutomoru zapulzovala a smísila se s nehmotným tělem polednice. Démon v Roganově meči popadl neviditelné zjevení a snažil se ho pohltnout.

Děvana bez dechu sledovala, jak černokněžník nesmírným vypětím sil syčí skrz vyceněné zuby, jak mu nabíhají žíly na hřbetech dlaní a bělají mu klouby prstů, kterými čím dál silněji svírá jílec magického meče. Polednice se nevzdávala. Nasávala energii přímo ze slunce, bojovala, kroutila se, snažila se vytrhnout a přejít do protiútoků. Krvavá záře meče se přelévávala přes žhavé bílé světlo, pokoušela se ho obklopit, spoutat, zneškodnit. Nedařilo se. Rozvlněná, bílým ohněm zářící chapadla se začala natahovat po Roganovi. Obtočila mu ruce, spálila chlupy na zápěstích, popálila pokožku. Kůže na chráničích předloktí se nesmírným horkem sraštila. Rogan zatlačil na meč a v němém výkřiku otevřel ústa. V tu chvíli karmínové světlo meče ztmavlo a narostlo do podoby obrovské bubliny. Černokněžník odtrhl dlaně z jílice Krutomoru a uskočil.

„Utíkejte!" zakřičel, popadl Děvanu a táhl ji za sebou k hostinci. „Všichni pryč!"

Velesičtí i zbývající Brochotští fascinovaně hleděli na zvětšující se plamennou kouli kolem meče. V jejím nitru vířilo bílé a krvavé světlo, svíjelo se jako dva velikánské ohnivé jazyky v roztouženém, vášnivém polibku.

Rogan doběhl ke stolům, nejbližší z nich kopnutím převrátil a skočil i s Děvanou za masivní dubovou desku. Ostatní Velesičtí pochopili a následovali jeho příkladu, případně vzali nohy na ramena a upalovali mezi domy. V poslední chvíli.

Zářící koule nad seškvařeným Novranem v jednom okamžiku zvětšila svůj průměr o dobrých pět stop a s ohlušujícím rachotem se rozprskla. Po cestě, skrz ploty a mezi stoly před hospodou se přehnalá ohnivá vlna. Menší lavice vyhodil výbuch do vzduchu a mrštil jimi o stěnu hostince nebo do blízkých uliček. Stůl, za kterým se krčili Rogan s Děvanou, tlak posunul o dobré dva sáhy, přičemž oba nemilosrdně hrnul před sebou. Proud horkého vzduchu se kolem nich prohnal jako dračí dech. Stará lípa se zachvěla, zavržala, ve vzduchu zavířilo listí a polámané větve. Zvedajícího se Goryvlada to odhodilo na stěnu hostince těsně vedle dveří. Jen kousek od něj něco narazilo do trámů a s pronikavým zazvoněním dopadlo na verandu. Krutomor. Čepel měl černou jako uhl, po koženém řemínku na rukojeti nezůstala ani stopa.

Pak všechno ztichlo.

Ze střechy hostince se skutálela Novranova zčernalá, popraskaná lebka a rozkrápla se o dvůr. Uvařený mozek se rozstříkl kolem jako ovesná kaše.

Rogan se svalil na zem a sípavě se chechtal. Děvana se naopak posadila, celá zaprášená, s rozcuchanými vlasy a ušmudlaným obličejem. Vystrčila nos zpoza stolu a spatřila velkou černou skvrnu uprostřed cesty. Ve zvířeném kouři šustilo listí, kroutily se suché lipové květy. Brochotští žoldnéři odhazovali zbraně a brali nohy na ramena.

Děvana zakašlala a hlučně si odplivla.

„Nevím, co je ti k smíchu, Černý," otřela si zápěstím nos, „ale byla to pořádná šlupka." Vzápětí vyprskla a rozesmála se také, sotva

popadajíc dech.

A zatímco se černokněžník a nová paní Velesic uprostřed té spouště řehtali jako pominutí, odněkud z hostince k nim doléhal Gos-timilův I hlas, z celého srdce jim přející, aby »je oba ošoustal prašivý pes.«

Goryvlad, právě vstávající z kouřících trosek, to nebral osobně.

Když vyjde slunce nad Zoborem

Vznáším se vysoko v čirém povětří, prostoupená pocitem bezmezné svobody. Jsem rychlá, silná, nespoutaná. Vychnutávám si hladivé doteky vzduchu na dlouhých, úzkých křídlech, s požitkem mu dovolím, ať mi rozverně čechrá stříbřité chmýří na hrudi a krátkém krku. Zrak mám ostrý jako záblesk slunce na ledovém střípku. Stačí jeden pohyb hlavou a pohledem obsáhnou svět od obzoru k obzoru - skvrnami luk a mýtin přerušovaný les přímo pode mnou, zlatem se vlnící pláně na jihu i ponurou masu hor na půlnoční straně. Ba dokonce dohlédnu až k zářivé stuze řeky na východě, horskému hřbetu na opačném břehu i velikánskému hradišti na jeho úpatí. K Nitravě a Zoboru je to odtud ještě kus cesty, ale já mám pocit, že stačí třikrát mávnout křídly a budu tam. Jsem bohyne ovzduší. Opájím se světlem, barvami a mocí.

Najednou mé pátravé oči zachytí vyplašený pohyb. Všechnu svou pozornost obrátím k louce uprostřed husté dubiny. Je hluboko, přehluboko pode mnou, ale mému zraku nic neunikne. V trávě se mihnou dlouhé uši a hnědavý kožíšek. Bez zaváhání přirazím křídla k tělu a bleskurychlým, střemhlavým letem zaútočím. Čerstvý ranní vzduch sviští v šedivém perí. Mocné spáry jsou připraveny zaseknout se do kořisti. Zahnutý zobák, jako kovaný z oceli, už brzy zasadí smrtící úder... Vykřiknu radostí.

Sokol, dlouho poletující vysoko nad lesem, jako by se proměnil v kámen a neuvěřitelnou rychlostí se vrhl mezi stromy. Jeho křik se rozbil o kmeny listnáčů. Koruny mohutných dubů i štíhlých bříz naplnilo třepotání křídel a vystrašené štěbetání ptactva.

„Dobrý lov," popřál dravci Rogan a přehodil sedlové vaky přes černý, lesklý koňský hřbet. Upravil je tak, aby nepřekážely, kdyby musel rychle vytáhnout luk a šípy z vedle visícího toulce. Vraník obrátil hlavu a jen tak z rozmaru ho kamarádsky drcl nozdrami do ramene. Černokněžník ho poplácal po šíji.

»Aspoň někdo bude dnes mít pořádnou snídani,« utrousil Goryvlad nevrle.

Rogan zvrátil oči. Už to začínalo. V bručení a stěžování si neměl Gorja na celém světě sobě rovného. Dokonce i do myšlenek, přenášených přímo do Roganova mozku, dokázal vložit patřičně mrzutý tón.

„Trpělivost, bráško," strčil černokněžník nohu do třmene a vytáhl se do sedla. „Do večera jsme v Nitře. Na knížecím dvoře nás čekají onačejší dobroty."

»*To doufám.*« Mohutný černý vlk se zvedl od vyhaslého ohniště. Podrážděně mlaskal a jazykem si brousil ostré tesáky. »*To proklaté sušené hovězí mi jen zůstává mezi zuby.*«

„Nelíbí se ti to? Neměl jsi být večer tak nenažraný. Svého tetřeva i zbytky toho mého jsi do sebe nacpal do poslední kostičky."

»*No a? Vždyť to bylo sousto pro jeden štěněčí zub...*«

Dlouhán popohnal koně přes potok a ven z březového hájku. Podkovy zacinkaly na kamení. Kupecká cesta byla široká, s hlubokými kolejiemi v zaschlém blátě po okrajích. Takhle brzy po ránu nebylo široko daleko vidět ani živáčka, ale nepotrvá to dlouho a cesta začne připomínat mrtvého hada, hemžícího se mravenci. Objeví se chodci, jezdci, vozatajové s vozy naloženými lichvou, pastevcí ženoucí stáda ovcí a krav na trh. Zboží sem proudilo z dunajského Vogastohradu a především z Pováží, kudy po východní větvi Jantarové cesty probíhal čilý obchod mezi jižními kraji a severními pobřežími. Spojnice Váhu se Zoborem byla teď nejvýznamnější odbočkou velké obchodní cesty. Knížectví se rozmáhalo a na této trase v poslední době nebyli vzácností ani akvilejští, korutanští, vislanští nebo varjažští kupci. A jejich pouť nekončila jen v Nitře, často pokračovali až k hradištím v Pohroní a do nížin daleko na východě, kde na bulharském pomezí vládl bojovný kníže Košic, syn velkého Koše. Zpoza zoborského hřebene daleko před Roganem vykuklo slunce. I když už byla polovina října, jeho paprsky příjemně hřály. Ptáci štěbetali a ve vzduchu se třepetala jemná pavoučí vlákna. Babí léto naposledy hladilo zemi, než se do ní zakousne Morena. Rogan pobídl vraníka do klusu.

Tohle nejsou obyčejní poutníci, to tedy ne. Tmavovlasý muž v černém, jedoucí na statném vraníkovi, je ozbrojený jako nějaký velmož a doslova vyzařuje sílu. Ne tělesnou, i když i té má určitě dost -

jeho moc je skrytá uvnitř, za branou těch uhrančivých černých očí, koluje mu v krvi jako zakletý oheň. Je to čaroděj, a ne ledajaký. Že by někdo, o kom jsem už slyšela? A ten vlk, klusající po jeho boku... Obrovitá černá šelma s očima jako dva doutnající uhlíky. I z něj přímo srší nadpřirozená síla a já cítím, že jeho mysl má k jednoduchému zvířecímu vědomí daleko.

Kdopak mi to zkřížil cestu? Podívám se blíž...

»Ať se propadnu!« Goryvlad se najednou zastavil, zvedl mokré čenich a zhluboka nasál vzduch. »To musí být pěkně šikovný sokol, si dokáže kořist opéct na ohni.«

Rogan trhl uzdou a také zavětril. „Máš pravdu. Pečené zaječí. Pták určitě patřil nějakému sokolníkovi...”

Křídla zatřepetala tak blízko, že poryv vzduchu vmetl Roganovi vlasy do tváře. Bleskově hmátl po meči. Dravec přeplachtil nad cestou a vlétl do řídké dubiny.

Tam přistál na předloktí chráněném silnou koženou rukavicí.

Goryvlad zavrčel.

První, co uviděli, byly vlasy - rudé jako vyleštěná měď, v podobě zvlněné hřívy padající na útlá ramena. Pak se ze stínů vynořila nevysoká postava. Výrazné ženské tvary halil mužský oděv - tmavě zelený plášť sepnutý stříbrnou sponou, dlouhá hnědá halena, lněné kalhoty zastrčené do bot z hříběcí kůže. Rogan se ale díval jinam. Na mírně ohrnutý nos posetý pihami. Na pěkně vykrojené rty. A do krásných očí barvy jarní oblohy.

Do očí, které jeho pohled neopětovaly. Nehybně civěly na neurčité místo v prostoru. Žena byla slepá.

„Odpusťte, jestli vás Pírko vylekal,” usmála se letmo. „Jen jsem byla zvědavá. Chtěla jsem vidět, kdo kolem sebe šíří takovou čarodějnou moc.”

„Vidíš očima toho sokola?” podivil se Rogan a nechal meč sklouznout zpátky do pochvy.

„Přesně tak.”

„Takže jsi vědma.”

„Zase správně. Milada z Milhostu. A vy dva?”

„Jsem Rogan. Tohle je Goryvlad. Z Kančí hory.”

„Ááá,” usmála se zase. „Svatyně Krvavého ohně. Takže ty jsi no-

vopečený černokněžník. Černovirův syn, vítěz nad Bratrovrahem a goričským králem. Ten meč u tvého boku je určitě Krutomor. Už jsem o tobě hodně slyšela. Putuješ do Nitry na žádost kněžek Radomíra, předpokládám."

„Uhm. Ty taky?"

„Taky. Můžeme cestovat spolu. Nepomůžete mi se snídání? Zajíc je velký dost. Pírko se už nakrmil a já nejsem kdovíjak velký jedlík."

Rogan si vyměnil pohled s Goryvladem. Tlama plná slin byla vlkovou jasnou odpovědí.

„Proč bychom takové pozvání odmítali?" pokrčil černokněžník rameny a seskočil z koně.

Když se otočila, vánek pročísl záplavu ryšavých kadeří a naplnil je sluncem. Na Rogana to zapůsobilo jako kouzlo zkamenění. Pak si uvědomil, že ho sokol na vědmině zápěstí pořád sleduje bystrým okem. V rozpacích odvrátil pohled k vraníkovi, vzal ho za uzdu a následoval podivnou sokolnici do lesa.

Stezka vedla k poutnickému tábořišti s kameny obloženým ohništěm uprostřed. Milada zatočila rožněm nad plameny, zaječí prskalo. Sokol zatínal spáry do větve blízkého buku a neustále všechno bedlivě pozoroval. Zpod přístřešku z chvojí je hlasitým, nedůvěřivým frknutím přivítala strakatá kobylka.

„Tvůj vlk rozumí lidské řeči?" zeptala se vědma.

»*Jmenuji se Goryvlad.*«

„Och. Takže přenos z mysli do mysli. Velmi zajímavé. Odpusť mi, Goryvlade. Pozapomněla jsem, že jsi kdysi býval vůdcem Černobohovy vlčí družiny. Jsi nepochybně nadaný schopnostmi, o kterých se většině smrtelníků ani nezdálo."

„Víš něco o tom, proč nás Radomír povolal?" dřep si Rogan k ohni.

„Ne. Ale poslal zprávu mnoha čarodějům a zaklínačům z blízkého i vzdáleného okolí a slíbil jim za pomoc docela pěknou odměnu. Sama jsem zvědavá, o co se jedná."

Milada vytáhla z pouzdra na opasku dlouhý nůž, svou evidentně jedinou zbraň, a začala porcovat zajíce. Rogana překvapilo, jak šikovně si při tom počíná.

»*Vidíš, bráško?*« neodpustil si Goryvlad, drtě mezi zuby křehké

kosti. *»Tomuhle já říkám snídaně. To bude tím ženským přístupem. Proč mi Černoboh přikázal dělat průvodce chlapovi?«*

Rogan s velkou chutí hlтал šťavnaté maso a pokradmu se při tom díval Miladě do tváře. Její skutečný věk odhadoval asi na třicet let, ale svěží dívčí půvab jí dával podstatně mladší vzhled.

„Chceš se zeptat, co se mi stalo s očima?“ zamumlala s plnými ústy a položila obranou kost před Goryvlada.

„Jen pokud ti není nepříjemné o tom mluvit...“

„Proč by mělo? Jsem slepá od narození. Otec mě chtěl obětovat bohům hned, jak to zjistil. Vždyť co se slepým děckem, navíc s dívkou. Matka mu to nejdřív nedovolila. Jenže během třetího léta mého života sucho zničilo úrodu a kraj zachvátil hladomor. Bylo rozhodnuto. Otec přivedl nadbytečný hladový krk k vesnickému žrecovi, aby mou krví usmířili Živu a Velese. Jenže bohové po mé krvi asi nedychtili - jinak by nepřivedli do naší vesnice tu potulnou vědmu. Vkročila na svatiště a zadržela žrecovu ruku právě v okamžiku, kdy už jsem měla obětní nůž na hrdle. Vycítila ve mně čarodějnou moc a koupila mě od otce za stříbrnou sponu do vlasů. Usadily jsme se v Milhostu na úpatí hor u pramenů Moravy. Jerina ovládala mnohá magická umění. Jedno z nich byl přenos duše do mysli zvířat. Řekla mi, že pokud se to od ní naučím, budu moci vnímat svět úplně jinak než dosud. Byla jsem dobrá žačka. Když jsem měla dvanáct, poprvé jsem vstoupila do mysli vlaštovky. Tu byl let! Dva dny jsem z toho zvracela, ale stejně se mi to moc líbilo. Světlo, barvy, tvary, to byl pro mě úplně nový svět. Ještě nezíváte?“

„Ne,“ ušklíbl se Rogan. „Je to zajímavý příběh.“

„Připrav se, že budu chtít, abys mi povyprávěl ten svůj.“ Milena si olízla prsty a nahmatala v hromádce svých věcí polní láhev. Zamávala s ní. Nic se neozvalo. „Ech, došlo víno. Nemáte něco na pití?“

„To ne. Ve Velesicích, u Váhu, jsem dostal na cestu čturu medoviny, ale...“ Rogan pokrčil rameny.

»Ale včera večer jsi zaháněl hlad důkladněji, než bylo potřeba,« doplnil Goryvlad.

„Věnuj se kostem, ano?“

„To nic. Tady za stromy,“ ukázala vědma palcem přes rameno,

„je pramen. I čerstvá voda se bude hodit..."

„Půjdu nabrat," zvedl se Rogan.

„Nemusíš. Klidně jez. Já to zvládnou.“

„Jsem si jistý, že ano," vzal jí čutoru z ruky a zamířil ke stromům. Pod kapradím se skrývala stezka.

„Nesnáším to," tlumeným hlasem se Milada přiznala Goryvladovi. „Lidé mi dělají laskavosti, protože si myslí, že slepá ženská je úplně neschopná. Jsou hodně daleko od pravdy. I když se zrovna nedívám Pírkovým očima, pomocí ostatních smyslů dokážu vnímat svět lépe, než jiní zrakem."

»Neznáš Rogana,« opáčil vlk. »Neudělal to proto, že by tě podceňoval. A na lítost od něj bys mohla čekat až do soumraku bohů. Řekl bych, že jeho ochota má úplně jiné příčiny.«

„Vážně? Například?"

»No... Mám dojem, že mu hezky voníš.«

„Hezky mu voním?"

»Vy lidé byste řekli, že se mu líbíš.«

„Aha," usmála se jedním koutkem úst. „Tak pak je to v pořádku.“

Voda vyvěrala mezi mechem obrostlými balvany, průzračná a třpytivá. Rogan se rozkročil nad pramenem, odzátkoval čutoru a strčil hrdlo pod nejsilnější proud. Pořádně nádobu vypláchl a začal nabírat čistou vodu.

Láhev byla plná sotva do poloviny, když si to najednou uvědomil.

Goryvlad zvedl hlavu od zaječích kostí a nastražil uši. Milada to postřehla ve stejnou chvíli, proběhlo to jejich myslí jako neviditelná vlna. Sáhla po umaštěném noži.

Les zmlkl. I ten poslední ptačí hlas odumřel, dokonce i listí přestalo šumět. Koně stříhali ušima, ale stáli úplně ztuhle a neodvážili se li zafrkat. I Pírko znehybněl. Zdálo se, že se na kraj znovu snáší tma, jako by praotec Svarog zničehonic otočil svůj sluneční vůz a vydal se s ním zpátky za obzor. Houštinami se plazil strach.

Rogan položil čutoru vedle pramene a pomalu se narovnal. Věděl, že je pozorován. Prsty pravé ruky opatrně přešel po opasku k levému boku a sevřel v dlani kůží opletenou rukojeť Krutomoru.

Skrz ruku začala mezi mečem a černokněžníkovým tělem proudit magická energie. Rubínové oči démona, jehož tvář byla vytepána do černého kovu uprostřed záštity, krvavě zazářily.

»Bratříčku?« ozvalo se mu v hlavě.

»Co to je, Gorjo?« vyslal Rogan.

»Nevím. Cítím jen hrozbu. Nic určitého. Je to tady, docela blízko, ale stejně to nedokážu odhalit. Zřejmě to chrání kouzla.«

»A hodně silná. Proto jsme to nezachytili dřív. Milado?«

»Vnímám vás,« proniklo jim do mysli sokolničino vědomí.

»Drž se u Goryvlada.«

V tu chvíli se houštiny nad pramenem prudce rozhrnuly.

„Pírko!“ vykřikla Milada a mávla rukou směrem vzhůru. Sokolí křídla rozvířila vzduch a dravec s křikem vzlétl nad tábořiště.

Zadusala běžící chodidla. Zavířilo listí. Dubovou mladinou proskočila vysokánská postava a dopadla do podřepu vedle ohniště. Mrtvolně bledá ruka ozbrojená černými pařáty svírala podivný meč se složitě tvarovanou čepelí. Zpoza ostrých zubů vylétl rozeklaný jazyk a zaznělo ohavné syčení.

Černý hřebec zaržál, vyhodil na zadní a zabubnoval kopyty do vzduchu.

Goryvlad skočil.

Rogan jediným bleskovým pohybem tasil meč a sekl. Magická čepel za sebou nechala šmouhu rudého světla.

Kostnatá postava se ve výbuchu černého slizu rozpadla na dvě části. Vřískající trup dopadl do vody, křečovitě kopající nohy na břeh.

Druhý útočník se prozradil hlasitým syčením. Rogan se otočil a instinktivně švihl mečem. Krvavě planoucí ostří se zvonivě srazilo s čepelí, zubatou jako dřevorubecká pila.

Jakmile první vyzáblá postava padla k zemi pod nárazem černého vlčího těla, z lesa se vyřítili další dva běsové. Rychlejší byl ten, který se vrhl zezadu na Miladu.

Pírko zamával křídly a zakřičel.

Vidím tě, čubčí synu!

Vědma se bleskově otočila a sekla nožem. Ostří protalo tenké,

žilnaté hrdlo. Studený sliz potřísnil Miladě ruku a vysoká postava s chrčením dopadla na kolena.

Pírko! Jsem teď sebou! Nech se vést mou myslí!

Sokol se vrhl na třetího útočníka. Zaťal spáry do bílé tváře, ponořil zoban do černého oka bez bělma. Démon zlostně zasyčel a pěstí srazil opeřené tělo stranou. Z prázdného očního otvoru tekla tmavý hnus. Než se běs stihl rozhlédnout zdravým okem, přiskočila k němu rusovlasá čarodějnice a bodla nožem. Čepel pronikla oděvem z černé kůže a zanořila se do vyzáblé hrudi. Netvor se zapotácel, ale ustál to. Zaryl pařáty Miladě do ramenou a začal ji táhnout tváří ke své rozšklebené tlamě. Vědma vši silou otočila nožem v ráně. Do obličeje jí vystříklo něco studeného, lepkavého. Pak se ve smrtícím objetí s démonem zřítila na zem.

Úskok, mrštná otočka, přesné seknutí. Hlava s dlouhými bílými vlasy letí stranou a naráží do vrásčitého kmene habru. Mocné kopnutí. Bezhlavé tělo padá na vlhké kameny.

Rogan, přiřčený a připravený dál rozsévat smrt, kolem sebe zakroužil pohledem. Zůstal sám. Pohlédl směrem k tábořišti. Dolehl k němu křik.

„Milado!“ Vyrazil jako rys na lov. Kapradí se za ním jen zavlnilo.

Démon s podříznutým hrdlem odporně chrčel a z úst i rány pod bradou se mu valila černá pěna. Navzdory tomu se po čtyřech snažil dostat k té, co ho tak ošklivě zranila. Milada seděla na druhém černoookém, křičela jako pomínutá a naslepo bodala nožem, kam dosáhla. Do hrudi, do ramenou, do obličeje. Ryšavá hříva jí vířila kolem hlavy a kolem stříkala hustá černá krev.

Podříznutý se za vědmou z posledních sil vztyčil do kleku a oběma rukama pozvedl zubatý meč.

V tu chvíli za sebou zaslechl zvuk dopadajícího chodidla. Ohlédl se, ale už bylo pozdě.

První seknutí utřalo obě dvě bílé ruce v loktech. Dopadly do listí, stále křečovitě svírající rukojeť nezvyklé zbraně. Černoooký běs příšerně zachrčel a hadí jazyk mu zakmital mezi tesáky.

Druhým úderem Rogan vlastně jen prohloubil Miladino říznutí.

Prasklo to, jako když se štípe dřevo - Krutomor přet'al krční páteř. Hlava dopadla do ohniště. Zaprskalo to, bílé vlasy vzplály, tábořiště obestřel dým a strašlivý smrad.

Černokněžník se ohlédl. Goryvlad držel svého soupeře za rozdrásané hrdlo a zuřivě s ním škubal. Oči mu plály krvavým ohněm. Démon kolem sebe ještě šátral rukama, ostrými pařáty rozrýval půdu, ale očividně už mlel z posledního. Úplně ochabl, když mu Roganův meč proklál hrud'.

Milada naposledy zarazila nůž do zohaveného těla a odvalila se stranou. Klela jako starý chlap a plivala černý sliz. Rogan jí spěchal na pomoc. Pobodaný Bělovlasý se pořád hýbal. Černokněžník mu jediným úderem usekl hlavu, tmavá krev zasyčela v ohni Krutomoru.

Rogan se otočil k vědmě. Když se jí dotkl, lekla se a zmateně kolem sebe zašermovala rukama.

„Milado! To jsem já, uklidni se. Je po všem.“

Přestala se zmítat. „Rogane...” zachraptěla a dovolila mu, aby jí pomohl vstát. „Kde je Pírko?”

Sokol neohrabaně poskakoval po zemi, pomáhaje si křídly. Milada se sehnula, aby jí mohl vyskočit na ruku. Ustaraně na něj mluvila a snažila se zjistit, jestli není zraněný. Zdálo se však, že dravec je jen otřesený.

»*Do prdele,*« ozval se Goryvlad. Rychle oddechoval, jazyk mu visel mezi zuby a ze srsti kolem tlamy stékala tmavá břečka. »*Doufal jsem, že překvapení tohoto druhu už máme za sebou.*«

„To mi povídej," zabručel Rogan. Krvavě rudá záře kolem čepele jeho meče pohasla. Lepkové krůpěje skapávaly z ostří.

„Při Perunově vousu," odplivla si ještě jednou Milada, „vypadám jako mátoha...”

Pohlédli na ni. Oděv, ruce i tvář měla potřísněny černým hnusem z prořátých tepen démonů. Dokonce i její krásné vlasy se změnily v nevzhledné slepence.

„Řekne mi někdo, co to bylo za krasavce?" ucedila.

Rogan sklonil pohled ke zdechlinám. Čelo měl nakrčené a z očí sálala temnota. Moc dobře věděl, co jsou zač ty vyzáblé, více než sáh vysoké ohavy s odporně bledou pokožkou. Poznával jejich oděvy z černé kůže a pobitých řemenů, bizarně tvarované zbraně i ozdoby z

lidských kostí a zubů. Kdysi už hleděl do těch černých očí, do úzkých tváří s kůží jakoby přilepenou přímo k lebce a lemovaných řídkými popelavými vlasy.

„Bělovlasí," procedil skrz zuby. „Lidožroutští běsové, sloužící Belbohovi."

„Belbohovi?" hlesla vědma. „Takže není pravda, co se říká? Že Černoboh a Radhost nakopali Belboha do zadku?"

„Ale ano, nakopali," přikývl Rogan. „Porazili ho a uvěznil i se zbytky jeho krvelačného vojska v Soumračných horách na druhé straně světa bohů. Tam, kde není slunce, které dává Belbohovi sílu."

„Tak odkud se tu ty ohavy vzaly?"

„Někdo musel otevřít trhlinu mezi světy. Nějaký smrtelník ty bestie přivolal nečistým obřadem a lidskou obětí."

„Takže Belbohův uctíváč? Myslela jsem, že jsi jejich krví umyl podlahu ve svatyni Krvavého ohně."

„To jsem udělal. Ale zdaleka jsem nedostal všechny. Na jednoho z nich jsem narazil koncem léta u Váhu. Pomocí kouzel ovládl hradíště Brochot a všechny vesnice v okolí. Lidé tvrdili, že měl za sebou ještě někoho mocnějšího. Někoho z Nitry."

„Ach," řekla Milada tiše.

Hlava v ohništi praskla a plameny se syčením začaly požírat obsah lebky.

V jedloví na Zoboru zhasínaly poslední zbytky slunečního světla a z údolí na východě stoupala tma. Dlouhá hůl se naposledy zapřela do dna Nitravy a vor se zaduněním přirazil k molu z nahrubo otesaných prken.

„Vítejte v Nitře," zašklebil se kolozubý převozník a natáhl moložnatou dlaň.

Rogan vytáhl ze sedlového vaku měšec a hodil chlapovi kus železné hřivny. Děravý úsměv se rozšířil tak, že převozníkovi skoro popraskaly rty.

„Podívej se na to, Černý," zabručela Milada, nahmatala uzdu a vedouc strakatou kobylu za sebou, vykročila na břeh.

„Vidím," přikývl Rogan. „Pěkná výzdoba."

Cestu, která vedla od přívozu mezi nitranské pahorky, lemovalo asi dvacet kůlů. Na zaostřených špicích byly naraženy lidské hlavy.

Většinou to byly už jen lebky, ale tři nebo čtyři čerstvější ještě hmyz a mrchožrouti nestihli úplně očistit. Od kúlů vanul nevábný puch.

„Vskutku vřelé a důstojné přivítání pro poutníky z dalekých krajů," ohrnula Milada nos.

„Ty kebule patřily lupičům a hrdlořezům, paní," namítl převozník. „Avarští štvanci, hladoví horalové z Pohroní, potulní goričové, dragani. Tucty dalších lebek zírají z kúlů podél ostatních přístupových cest. Kníže Radomír chce dát jasně na vědomí, jaký osud postihne ty, kteří přijdou do Nitry s úmyslem loupit a vraždit."

„Špatná doba, hm?" zabručel Rogan, nasedající na koně.

„Věru zlá, Blahorodí. Lidské plémě zvlčilo."

»*Nepochopím, proč jsou zase vlci ti zlí,*« namítl Goryvlad a procházeje kolem převozníka, zablýskal na něj očima. Kolozubec jen tak tak, že nespadl z voru.

Milada prudce zvedla ruku a Pírko vzlétl. Vrány a kavky, doposud nerušeně klovající do hlav na kůlech, se s vystrašeným krákáním rozlétly na všechny strany. Sokol si jich ale nevšímal a vynesl se vysoko nad břeh.

„Jak vidím," řekla vědma, šplhající do sedla, „pád avarského kaganátu Nitře prospěl."

„Uhm," přitakal Rogan. „Od doby, co jsem tu byl naposled, se pořádně rozrostla. Je z ní opravdové město."

Pobídlí koně. Ošklivě vyzdobená řada kúlů je přivedla k mohutnému, trávou zarostlému valu z hlíny a kamení, nahoře zesílenému palisádou. Bránu hlídala skupina kopiníků a lukostřelců. Neobvyklé trojici věnovali udivené pohledy a pozdravili je uctivým skloněním hlavy. Po zbraních nesáhli, na nic se nevyptávali. Poutníci prošli mezi dvěma vyřezávanými sloupy se zubřími lebkami na vrcholcích a vstoupili do města.

Pod kopyty koní duněla břevny zpevněná cesta. Zemljanky a mechem zarostlé chajdy z proutí a hlíny postupně vystřídaly masivní sruby. Nejhonosnější dřevěnice zpravidla stály na vyvýšených místech a byly obehnané palisádami a hlídány ozbrojenými posádkami. V těchto malých hradištích nesídlili jen místní vladykové a stařešinové - jeden opevněný pahorek sloužil jako trhovní a odpočinkové místo pro kupce a vyslance z franckých krajů, naproti měli svůj dvo-

rec gnómští obchodníci, o kousek dál zase Varjagové, Vislané a Polané. V roztroušených stromových hájích se tyčily modly a svatyně všemožných bohů - tam se hrdě zvedala věžička s křížem, jinde stála socha Peruna nebo Velese, tam zase trčel ze země runový kámen s rytinou varjažského Odina na osminohém oři Sleipnirovi. Chodci i jezdci, kteří třem podivným cizincům rychle uhýbali z cesty, mluvili pestrrou směsicí jazyků.

Hučelo to tu jako v úlu a město bylo jako obrovský, hemžící se medový plást. Zvěst o příchodu dvou čarodějů a strašidelně velkého černého vlka letěla městem jako stepní požár. Lidé se zvědavě sbíhali k cestě - zároveň si ale dávali pozor, aby si od příchozích udrželi bezpečnou vzdálenost.

„Jaká pozornost," utrousila Milada, zvedla ruku a zatřásla rukavicí. Pírko opsal ještě jeden oblouk nad hradištěm, prudce klesl, proplachtil těsně nad cestou a třepotaje křídly přistál na vědmině zápěstí. Slepice v okolních dvorech se mohly zbláznit. „To vy dva naděláte všude takový rozruch?"

„To je Goryvladova zásluha," zabručel Rogan.

»*Moje? Kdy ses naposledy viděl v zrcadle, bráško?*« opáčil vlk, dusající před nimi a odpovídající na štěkot a výpady psů bohorovnou lhostejností.

Rogan se jen křivě ušklíbl.

V průvodu udiveně hučícího davu dorazili ke knížecímu hradišti. Základ opevnění tvořila asi půldruhého sáhu silná stěna z hlíny a skal, zvenčí i zevnitř zpevněná kamennými zdmi. Do ní byla zapuštěna palisáda ze zašpičatělých kůlů. Velká, dvoukřídlá, bohatě vyřezávaná a tepanými bronzovými pásy okovaná brána byla sice otevřená, ale stálo před ní pět ozbrojenců v prilbicích a šupinových pancířích. Snažili se tvářit pevně a odhodlaně, ale tváří v tvář blížícímu se Goryvladovi v jejich výrazech převládla nejistota a rozpaky. Nevěděli, jestli se mají příchozím klidit z cesty, anebo jim na prsa namířit hroty oštěpů.

Už už to vypadalo, že přece jen popadnou zbraně a zaujmou bojové postavení, když za nimi náhle zahřměl rozkazovačný hlas. Strážcům se očividně ulevilo a rychle ustoupili stranou.

Z brány vyšla skupinka vladků a stařešinů v oděvech z drahých

cizokrajných látek. V čele kráčel vysoký, šlachovitý čtyřicátník s očima šedýma a tvrdýma jako dva žulové úlomky. Zjizvenou, větrem ošlehanou tvář zdobily dlouhé vousy. Plavé, nad čelem už trochu řídnoucí vlasy měl sepnuté čelenkou ze zlatých kroužků. I když byl v zástupu převážně bělovousých kmetů zřetelně nejmladší, zlatou a červenou nití vyšívaná suknice, stříbrem vykládaný opasek a u boku visící meč s rukojetí posázenou jantarem svědčily o jeho význačném postavení.

„Bud’te nastokrát vítáni, vznešení mágové,” spěchal jezdcům v ústřety. Goryvladovi, který se zastavil pár kroků před ním, věnoval jen krátký pohled. Nezdálo se, že by mu černá šelma nahnala strach.

Rogan a Milada přitáhli uzdy.

„Díky, kníže,” odvětila čarodějnice, přehodila nohu přes sedlo a sklouzla z kobyly. Pírko rozprostřel křídla, aby udržel rovnováhu.

„Jsem Milada z Milhostu, léčitelka a zaklínačka.”

„Jsem poctěn, mocná vědmo. A tohle,” vzhlédl velmož k černo-vlasému jezdcí, „musí být slavný černokněžník z Kančí hory, pán Krvavého ohně. Koho jiného by mohl provázet Černobohův bojovný vlk? Takže jste zachytili mé poselství. Už jsem přestával doufat, že se dostalo ke správným uším.”

„Jak bych mohl odmítnout prosbu starého přítele?” ušklíbl se Rogan a seskočil z vraníka. „Rád tě zase vidím, Radomíre.”

„My se známe?” nakrčil kníže obočí. Prohlédl si černooděnce lépe a vzápětí se mu náhlým poznáním rozšířily oči. „Ať mě Perun na místě srazí bleskem! Rogan? Černý Rogan?”

Černokněžník zaskočeně zamrkal, když mu Radomír dlaněmi se-vřel ramena a krátce, chlapsky ho objal.

„Bohové, už asi stárnu a slábne mi zrak, když jsem tě hned nepo-znal! Takže nejlepší lukostřelec z vogastohradské družiny a slavný avarobijec je teď černokněžníkem ze svatyně Krvavého ohně. To jsou mi věci! Přicházíš na poslední chvíli, brachu. Zbývá už jen den, nanejvýš dva, a pak... Kdo ví, co se stane?” Rogan pohlédl kněžici do tváře a překvapeně zjistil, že žula v jeho očích změkla. „Ještě dnes obětují bohům za to, že vás sem přivedli včas.”

„Bohům patří úcta a vděk, nic proti tomu,” ozvala se Milada, „ale nemohl bys nejdřív obětovat nám? Nemusí to být krásná mladá pan-

na. Narozdíl od bohů se spokojíme s teplým jídlem. A kdyby se ještě našel pohár piva nebo vína a trocha vody na smytí špíny..."

„Jistěže," otočil se kníže a pokynul stařešinům. Poslušně se roze-
stoupili, aby hosté mohli projít. „Hned nahradím prázdné tlachání
pověstnou nitranskou pohostinností."

„Skvělé," přikývl Rogan a pohledem naznačil Goryvladovi, aby
ho následoval. „A při večeři se snad konečně dozvíme, proč jsi nás
dal zavolat."

Padla noc a nad Zoborem se rozhořely ohně.

„Ani se mi tomu nechce věřit," zavrtěl Radomír hlavou. „Oprav-
du uplynuly jen tři roky od chvíle, co jsme se viděli naposledy? Za tu
dobu se mnohé změnilo."

„Ano, mnohé."

Kníže odhrnul z vchodu velkou zubří kožešinu a Rogan a Gory-
vlad překročili práh rozlehlé dřevěné dvorany. Milada se od nich
oddělila už u hlavní brány dvorce a ve společnosti dvou otrokyň se
spěchala umýt a zbavit se oděvu zašpiněného smradlavou černou
krví.

Palotu osvětlovaly louče a olejem naplněné kahance, ve velkém
ohništi pod zděným komínem planul oheň a vzduch byl prosycen
vůní pečeného masa. Na stěnách visely lovecké i válečné trofeje,
lebky zubrů a divokých turů, košaté jelení paroží, z ukořistěných
zbraní hlavně avarské a bulharské zakřivené meče, skládané luky,
tapaným bronzem pobité štíty. Z kouta místnosti se mračily dřevěné
modly, ve kterých sídlily duše předků a domácích bůžků.

»*Nádhera,*« zavrčel Goryvlad, když spatřil na stěně i tři vlčí leb-
ky. »*Vítejte na mrchovišti!*«

»*Chovej se slušně,*« vyslal mu do mysli Rogan.

»*Jak jinak?* «

„Možná to bude znít divně, ale rád vzpomínám na ty časy v Kar-
lově vojsku." Pohled šedých očí znepřítomněl, když se Radomír za-
díval přes propast času do minulosti. „Ve válce s Avary bylo všechno
tak jednoduché. Člověk přesně věděl, kdo stojí na jeho straně a kdo
je nepřítel. Teď je to stokrát složitější. Hm... Kdy jsme se vlastně
poprvé setkali?"

„Jestli si dobře vzpomínám, nitranské jednotky se k vojsku připo-

jily těsně před těmi jatkami u Blatného jezera."

„Ano, tehdy to bylo. Pak se to všechno otočilo a začali jsme Avary tlačit do nížin mezi Dunajem a Tisou. Bylo to tuším... ve třetím roce války, že? Zdá se mi to strašně dávno. Účastnil jsem se Karlových tažení celých pět let. Škoda, že se Nitra dostala do sporu s Bulhary a nemohli jsme se proto přidat k chánovi Krumovi při útoku na Vukmar. Do smrti mě bude mrzet, že jsem nezažil pád posledního avarského hrinku. Ty jsi byl při tom, že? Viděl jsi kagana Sagutaje chcípát s řití naraženou na zašpičatělém kůlu?"

„Viděl."

„To musela být nádhera," povzdechl si Radomír. „Jak se to vezme."

Značnou část dvorany zabíral dubový stůl. Seděl však u něj jen jediný hodovník, nevesele se tvářící muž neurčitého věku. Až po pás sahající vlasy a stejně dlouhé vousy už měl skoro bílé, ale tvář, oči a pevné držení těla vypovídaly o věku ne vyšším než padesát let. Na sobě měl jednoduchý rubáš z lněného plátna, přepásaný opaskem z bronzových kroužků.

„To je Jarožir, náš nejvyšší žrec, strážce Perunova chrámu," řekl Radomír. Rogan a Jarožir na sebe krátce kývli hlavami. Výraz žrecovy tváře byl všechno, jen ne přátelský.

„Jarožir nesouhlasí s tím, že jsem do Nitry povolal lidi nadané kouzly," vysvětlil veleknězovu mrzutost kníže a ukázal na lavici. Rogan si sňal z ramen silný černý plášť a posadil se. I Radomír zaujal své místo u stolu.

„Uvidíš, že dojde na má slova, kníže," zabručel Jarožir. „Jestli je na té věštbě aspoň špetka pravdy, neměl jsi dovolit, aby se nějaký vědmák byť jen přiblížil k městu. Ale tys místo toho dva z nich vpustil do svého domu..." Žrec rozhořčeně potřásl hlavou.

„Věštba?" zareagoval Rogan. Kyprá otrokyně před něj postavila vyřezávaný pohár a naplnila mu ho pěnivým pivem z objemného korbele.

„Co by dup se všechno dozvíš, Černý."

Druhá otrokyně položila před Rogana velký stříbrný podnos a na něm obrovský kus pečené zvěřiny, polovinu bochníku žitného chleba, hroudu ovčího sýra a hromádku dušeného zelí. Goryv Vlad okamži-

tě zaujal místo po mágově boku a nasadil psí výraz, ale vzápětí se dočkal příjemného překvapení: děvče doneslo další, snad ještě větší porci srnčího - také na stříbře - položilo ji na podlahu a vrhaje vystrašené pohledy na mohutného černého vlka, rychle vycouvalo z místnosti. Gorju nebylo potřeba dvakrát pobízet.

Zašustily kroky a do paloty vešla Milada. Vlasy měla mokré, na těle čistý oděv z bělostného, jemně vyšívaného sukna. Pírko se bystře rozhlížel z jejího předloktí.

„Zmeškala jsem něco?“

„Jdeš právě včas,“ pozval ji Radomír ke stolu. Otroknyně donesla jídlo a pití i pro vědmu a jejího nezvyklého společníka. Rogan a Milada drobnou úlitbou uctili domácí bůžky a pustili se do jídla.

„Všechno to začalo před osmi lety,“ napil se Radomír ze zlatem okovaného rohu. „Po smrti mého strýce Utorise v boji s Avary jsem zasedl na knížecí stolec a pojal za manželku Drahoslavu, dceru nej-mocnějšího pohronského vladky Vševlada z Pustohradu. Rok na to mi porodila syna, který, protože nemám bratry, po mně zdědí knížecí titul. Dali jsme mu jméno Pribina, po mém otci. Toho dne, kdy se chlapec narodil, se o půlnoci v Nitře zjevila sudička...“

Rogan vzhlédl od jídla. „Sudička?“

„Ano. Vznešená bytost v bílém hávu, jemném jako ranní mlha nad řekou. Přijela na bělostném oři, s hořící voskovicí v levé ruce. Vstoupila do dvorce a přikázala, abychom ji zavedli ke kněžici. Samozřejmě, nejdřív jsme ji uctili džbánekem vína a zlatou hřivnou, jak káže zvyk...“

Roganova čelist se zase rozhybala. „Aha. A neřekla vám ta sudička náhodou své jméno?“

„Jistě. To jméno si dobře pamatuju. Jmenovala se Jasnomysla.“

„Uhm,“ přikývl Rogan a pohlédl na Miladu. Čarodějnici pohrával ve tváři lehký úsměv. „Pokračuj, kníže.“

„Já sám jsem odvedl sudičku do Drahoslaviny komnaty. Jasnomysla přikročila ke kolébce, vzala mého syna do náruče a začala mu věštít budoucnost. Prorokovala, že ještě než Pribina překročí práh dospělosti, narodí se jeho matce druhé dítě a v ten den knížecí syn zemře. A... Jeho smrt bude zaviněna kouzly.“ Radomírovo čelo po-temnělo. Rázně pozvedl roh a několika doušky ho vyprázdnil.

Ticho v rozlehlé dvoraně rušilo jen praskání srnčích kostí mezi Goryvladovými tesáky.

„Můj prvorozený vyrůstal ve stínu kletby," otřel si kníže ústa hřbetem dlaně. „Já i Drahoslava jsme ho nesmírně milovali - a pořád milujeme, samozřejmě. Proto jsme se rozhodli, že za žádnou cenu nesmíme zplodit druhé dítě. Dlouhá léta se nám to dařilo, koneckonců, já jsem víc času trávil ve vojenských stanech než na manželském loži, ale tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu... Zhruba před pěti měsíci jsem si všiml, že se kněžně nějak nápadně zaoblila postava. Zeptal jsem se jí na to, a ona mi s pláčem oznámila, že už čtyři měsíce nosí pod srdcem dítě a že to přede mnou tajila, protože navzdory věštbě nechtěla o dítě přijít. Celé čtyři měsíce jsem na to nepřišel!"

„Chlapi," utrousila Milada.

„V prvním okamžiku jsem se rozzuřil, strach o Pribinu mi dočista zatemnil rozum. Nechal jsem zavolat Jarožira a přikázal mu, aby ten plod z Drahoslavina těla odstranil..." Radomír zahanbeně sklonil hlavu.

„Nebylo to možné," přerušil velmožovu odmlku bělovlasý žrec. „Pečlivě jsem Drahoslavu prohlédl a dospěl jsem k závěru, že potrat by znamenal smrt dítěte i matky."

„Nedokázal jsem to," navázal kníže. „Nemohl jsem zabít milovanou manželku, jen abych ochránil syna před tou strašnou věštbou. Rozhodl jsem se, že budu osudu vzdorovat. Že nedopustím, aby se proroctví naplnilo. Proto jsem přivolal vás, mistry magických umění. Kněžna každou chvíli porodí. Přijeli jste opravdu na poslední chvíli."

Černokněžník položil na stůl korbel s pivem, kterým právě spláchl poslední sousto, a přikývl. „Rozumím. Sudička předpověděla, že tvého syna zahubí kouzla. Chceš od nás, abychom zajistili ochranu knížecího dvorce před nepřírozenými silami."

„Správně. Drahoslava i Pribina v těchto dnech přebývají v hradišti, které jsem nechal vybudovat na Zoboru. Je přísně hlídáno, dovnitř neproklouzne nikdo cizí. Jenže mí muži jsou obyčejní smrtelníci, ozbrojení jen ocelí a svou chrabrostí - tomu, aby do hradiště vnikla nějaká temná mocnost, možná neviditelná a nehmotná, zabránit nedokážou. To bude vaše starost."

„Kde bereš jistotu," nadhodil Rogan, olizující si mastné prsty, „že

smrt tvého syna nezpůsobí někdo z nás? Třeba i neúmyslně?"

„To je rozumná řeč," chytíl se okamžitě Jarožir. „Přesně to se ti snažím celou dobu vysvětlit, kníže. Jestli chceš ochránit Pribinu před magickým útokem, měl ses postarat, aby se do jeho blízkosti nedostal žádný zdroj magie. Jenže tys sem pozval tři čaroděje! Nechci být zlým prorokem, ale bojím se, abys svého rozhodnutí nelitoval..."

„To stačí, Jarožire," zavrčel Radomír. „Konám, jak konám. Pokud někdo z vás," přelétl pohledem po tvářích mágů, „mému synovi ublíží, ať už úmyslně nebo nechtěně, živý ze Zoboru neodejde. Čestně vás před tím varuju. Hned ráno totiž odjedeme na posvátnou horu a zůstaneme opevnění v hradišti, dokud Drahoslava neporodí. Kdo nechce, nemusí jet, nebudu mu to mít za zlé. Dávám vám do rána čas na rozmyšlenou."

„Dík za upřímnost," zahučel Miladin hlas v poháru, přiloženém ke rtům.

„Ale na druhou stranu," dodal Radomír, „jestli má žena porodí a Pribina přežije několik následujících dní, každý ode mne dostanete tři stříbrné hřivny."

Milada uznale sešpulila rty. Rogan přikývl: „Platí. Nepotřebuju čas na rozmyšlenou. Ráno s tebou odjedu na Zobor."

„Já taky," přidala se Milada.

„Výborně," přikývl Radomír. Očividně mu spadl kámen ze srdce. Pokynul otrokyním, aby jim doplnily poháry.

Rogan právě vylil na rozpálené kameny plný džber vody, když se najednou otevřely dveře a někdo stanul na prahu - černokněžník v první chvíli nevěděl kdo, protože oblak páry proměnil příchozího v rozmazanou siluetu.

„No tak," křikl, aby přehlušil zlostné syčení vody na kamenech, „vejdi, nebo zůstaň venku, ale hlavně zavři!"

„Jsi tu sám?" zeptal se ženský hlas a dobře utěsněné dubové dveře se zavřely.

„Ach, to jsi ty..." Instinktivně chtěl zakrýt svou nahotu, ale vzápětí si uvědomil, že v Miladině přítomnosti je to zbytečné. „Ano, jsem sám."

„Dobře," přikývla, popadla vyšívanou halenu a přetáhla si ji přes hlavu. Pod ní už neměla nic. Když potřásla hlavou a zvlněná zrzavá

hřívá se jí rozsypala po nahých ramenou a plných nadrech, Rogan zamrkal.

„Ách," opatrně přikročila k hučící píce. Její tělo se na chvíli obléklo do páry, valící se z kamenů. „Tahle parní lázeň je asi nejjasnějším důkazem, že se Nitra skutečně vzdává."

Rogan ji pozoroval zpod přimhouřených víček. Milada neoplývala tím, co by igricové nazvali dokonalou krásou bohyně - na to by musela mít nohy a stehna štíhlejší, pas užší a boky méně klenuté.

Rogan však navzdory tomu nedokázal odtrhnout pohled od jejího zadečku a známinky posetých zad, částečně zakrytých ohnivými vlasy. Když se otočila, zjistil, že chloupky má stejně zrzavé jako vlasy. Zahanbeně nechal víčka klesnout úplně.

„Sklopil jsi zrak?" usmála se. „Přede mnou opravdu nemusíš. Nevadí mi, když se díváš." Natáhla ruku. Chytil ji a pomohl jí sednout si.

„Možná bychom tu neměli být oba," nadhodil. „Aspoň jeden z nás by měl dávat pozor. Radomír nás platí za to, že budeme bdělí."

„Není na stráži tvůj vlk?"

„Ten? Spíš někde chrápe s břichem plným srnčího a zdá se mu o tom, že velí smečce mladých vlčic."

Milada se tiše zasmála. Položila si chodidla na lavici, objala pokrčené nohy a opřela bradu o kolena. „Abych byla upřímná, nechápu tě, Černý."

„Co máš na mysli?"

„Proč to celé bereš tak vážně? Tu věc s věštbou. Víš stejně dobře jako já, že je to celé nesmysl."

„Ne, to teda nevím."

„Ale jdi! Copak jsi neslyšel? Ta vznešená bytost, co předpověděla kněžicovu smrt, přece nebyla žádná sudička. Byla to jen Jasnomysla. Oba víme, kdo se za tím zvučným jménem skrývá. Víme, co je ve skutečnosti zač."

Černokněžník na ni pohlédl. „Jistě. Ale určité věštecké schopnosti jí upřít nemůžeš."

„Věštecké schopnosti!" odřkla si Milada posměšně. „Možná kdysi. Dnes už je to jen ubohá troska s vypitým mozkiem. Potkala jsem ji loni ve Velehradu - vůbec mě nepoznala, medovina jí úplně

zakalila zrak."

„Nezapomínej, že nad Pribinovou kolébkou stála před osmi roky. Tehdy ještě její jasnozřivost nemusela být otupená."

Rogan vstal, přešel k pícce a přihodil do ohně pár bukových polínek.

„Stejně je to pitomost," trvala Milada na svém. „Ale dobrá, Černý, jak chceš - uděláme to po tvém. Zahrajeme pro Radomíra pouťové představení, abychom si zasloužili své tři hřivny..."

Přerušilo ji pronikavé syčení vody na kamenech. Rogan chvíli postál v páře, pak na sebe vylil plný džber studené vody, zaklel a otrásl se jako mokrá pes.

„Žádná hra," vrátil se k lavici a chopil se svazku čerstvých březových větvíček. „Budeme hradiště hlídat poctivě, důsledně. Nezapomínej, co se nám přihodilo cestou sem. Určitě je v tom souvislost. Proč by se nám někdo snažil zabránit v příchodu do Nitry, kdyby to celé byl jen výplod opilého mozku? A co ty řeči o Belbohových uctívacích v Nitře?"

„Hm. No dobrá, uznávám, něco na tom je. Ukaž," natáhla ruku. Podal jí metličku. „Otoč se."

Posadil se zády k ní. Položila mu dlaň na ramena. Znehybněl. Její dotek byl horký a jemný a on se neubráníl myšlence, že už dlouho necítil nic tak příjemného. Projela mu konečky prstů po páteři až dolů ke kříži.

„Co se tak třeseš?" zachichotala se. Vzápětí mu na lopatky dopadly pružné větvíčky.

„Hej," ohlédl se, „nemusíš to dělat zase tak oduševněle."

„Proč ne?" ušklíbla se a znovu ho šlehla nezmenšenou silou. „Jsi chlap, něco vydržíš."

Potřetí se do toho skutečně vložila. Rogan sykl, bleskově se otočil a Miladino dopadající zápěstí uvázlo v jeho dlani.

„Padavko," ukázala zoubky a snažila se mu vykroutit. Druhou rukou sevřel její levačku. Dvě nahá těla spolu intenzivně zápasila. Když konečně znehybněli, Rogan pořád seděl na lavici, Milada klečela tváří k němu, obkročmo přitlačená lůnem k jeho rozkroku, zrychleně dýchala a na rozechvělých nadrech se jí perlily kapičky potu.

„Strašpytle," řekla, ale slovo se vytratilo do tichounkého vzduchu, když pustil její zápěstí, objal ji a oběma dlaněmi sevřel její pevný zadek.

„Snad si nemyslíš," mírně se nadzvedla, aby mu umožnila přístup, „že podlehnu tvému hrubému nátlaku..."

Když se spustila zpátky a on do ní hladce vklouzl, oba se zachvěli, jako by je olízl závan chladu.

„Bohové..." zašeptala.

„Zapomeň na ně," řekl a sklonil ústa k jejím bradavkám.

Hradiště je tak hluboko pode mnou, že vypadá jen jako hemžící se mraveniště. Zdá se mi, že stačí jen silněji mávnout křídly a poryv vzduchu odvané domy a drobné postavičky jako slámové hračky.

Letím směrem k mohutnému masivu hory severně od města. Zobor tu dřepí jako obrovský zubří býk z dávných pověstí, majestátní, vznešený, hrozivý. Oštěp boha - lovce mu proklál bok a on zahynul na dosah od řeky, přirostl k zemi a ze zad mu vyrašil les. Svým zachmuřeným pohledem stráží údolí Nitravy a postřehne každé nebezpečí, ať už se blíží z kterékoli strany...

Od severní brány Nitry se k Zoboru a vzhůru na jeho rozložitě boky plazí kamenitá cesta. Vede až na vrchol, na velký zubří hrb, kde uprostřed čerstvého porubu stojí palisádou obehnaná pevnost. Vidím nové doškové střechy, štíhlé modly bohů na nádvoří, záblesky slunce na zbroji družiníků na hradbách. Hlídnají pozorně, na ochozu se to jimi jen hemží. Nejeden věnuje soustředěný pohled i mně samotné, snad v podezření, jestli nejsem nepřátelský špeh. Pozdravím je výkřikem, obletím návrší a začnu klesat k cestě. Uprostřed lesa zahlédnu skupinku jezdců, stoupajících po úbočí. Před nimi běží velký černý vlk. Vycházející slunce vrhá mezi stromy jejich dlouhé stíny.

Spouštím se ještě níž a třepotáním křídel zmírním rychlost letu.

Rogan se nenechal zaskočit, ale Radomír, jedoucí po jeho boku trhl uzdou a vylekaně stáhl hlavu mezi ramena. Sokol prolétl těsně nad ním, skoro mu peřím rozcuchal vlasy, a přistál na Miladině pozvednutém zápěstí.

Kníže se prudce ohlédl. V dlani svíral jílec meče.

„Jen jsem se chtěla trochu porozhlédnout," usmála se vědma

omluvně. Jarožir, jedoucí kousek za ní, si něco mrzutě bručel pod nosem.

Radomír se narovnal, letmo pohlédl na usmívajícího se Rogana, pokrčil rameny a zase pobídl koně. Jak jeli, na jejich tváře střídavě dopadalo načervenalé světlo úsvitu a ostré stíny polonahých stromů. Kopyta koní šustila na vrstvách listů.

„Jak říkám," navázal velmož na předcházející rozmluvu, „Nitra je ze dne na den mocnější. Ještě za Utorišova panování byla jen sídlem jednoho z mnoha malých knížectví, soupeřících o přežití. Pád avarského kaganátu ale všechno změnil. Dnes sahá stín Zoboru až dolů k Dunaji, na západě překročil Váh a na východě mi díky svatbě s Drahoslavou a nasazení mých družiníků do posádek hradišť podléhá pořádný kus Pohroní. A brzy se natáhnu až pod Sitno a podřídím své moci gnómy a starověké kmeny, co v hornických osadách těží zlato a stříbro. Jen tak můžu v těchto krajích nastolit pořádek, ukončit nesmyslné války mezi rody a vyčistit lesy od lupičských smeček..."

„Na západě ti ale povstal mocný soupeř," připomněl Rogan. „Moravský kníže Mojmír je navzdory svému mládí velmi mladý, ctižádostivý a lačný po moci. Teprve nedávno mu narostly první vousy, a už před ním poklekli vladykové většiny rodů v povodí Moravy, Dyje a Svratky."

„Vím. Uvidíme, kdo z nás jako první ovládne Vogastohrad a podívá se do země toho druhého ze strážní věže na Děvině. Už určitě chápeš, co tím chci říct, Černý. Nitra potřebuje pevnou ruku. A knížecí stolec musí mít následníka. Pribina je šikovný chlapec. Rozumu už má skoro víc než já a síly je v něm, jako by mu žilami proudila božská medovina. Vyroste z něj velký vladař, o kterém budou s hrdostí hovořit i naši potomkové v daleké budoucnosti."

„Rozumím ti, kníže," přikývl Rogan. „Postarám se, aby se mu nic nestalo."

„Ano. Už jen zvěsti o zlé věštbě způsobily, že vladykové a stařešinové začali reptat a snovat tajné plány na odtržení nebo uchopení moci do vlastních rukou. Není nic křehčího, než je knížecí stolce bez následníka. Musíme ty pochybnosti udusit v zárodku." Radomír si zhluboka povzdechl. „A ještě něco lidi zneklidňuje. S věštbou to nesouvisí, ale napadlo mě, že mi možná pomůžeš i v téhle věci..."

„Mluv.“

„V poslední době z okolních osad pravidelně dostávám zprávy o tom, že se tam záhadně ztrácejí lidé. Děti, ženy i muži. Nejdřív jsem tomu nepřikládal žádný zvláštní význam - chápeš, takové věci se stávají; po cestách se potuluje všelijaká sebranka a okolní lesy jsou plné divoké zvěře, běsů, vil a bludiček. Jenže ta zmizení se množí a hlavy rodů mě čím dál důrazněji žádají, abych zakročil. Vyslal jsem družiníky a nejlepší vyzvědače a lovce, ale nevyčenichali jedinou stopu. Mezi lidmi se začínají šířit řeči o nějakých černookých démonech, kteří se kradou lesy a loví opozdilce, co cestou domů zabloudili...“

Rogan se ohlédl. Jarožir jel dostatečně daleko za nimi, aby je nemohl zaslechnout.

„Obávám se, kníže,“ obrátil černokněžník pohled zpátky ke knězi a ztlumil hlas, „že se mýlíš.“

„V čem?“

„V domněnce, že to nesouvisí s věštbou.“

„Ach.“ Kůži pod Radomirovou čelenkou zbrázdily vrásky. „Máš nějaké podezření?“

„Když ses včera zeptal, od čeho máme ušpiněné šaty, odbyli jsme tě řečmi o běžných nepříjemnostech na cestě. No... nebyli jsme k tobě úplně upřímní. Ty černé skvrny, to byla krev. Krev běsů. Přepadli nás, kníže. A ne náhodou - někomu zatraceně záleželo na tom, abychom já a Milada nedorazili do Nitry. Z toho usuzuju, že se skutečně chystá něco zlého a že musíme být pořád ve střehu.“

Radomír mu naslouchal s přimhouřenýma očima. „Při Perunovi. Co byli ti démoni zač?“

„Ohavy s bílými vlasy a očima černýma jako smrt. Mí staří známí. Lidožroutské bestie ze Soumračných hor, z temného světa, kde je uvězněn jejich pán, Belboh.“

„Belboh? To prý není dobrá mocnost...“

„To tedy ne. Je to zlovolný běs, nepřítel všech bohů na Veledubu, nepodařené Černobohovo dvojče. Jeho nohsledové ho krmí lidskými oběťmi.“

„Tím chceš naznačit...“ Radomír na okamžik zaváhal, „že ti nezvěstní lidé skončili na Belbohově obětním oltáři?“

„Není to vyloučeno. Řekni, došlo k nějakému zmizení i tady, v Nitře?"

„Pokud mě paměť neklame, tak ne. Kam tím míříš?"

„Víš, jak loví kuna?"

Kníže se zatvářil nechápavě. „No... Jistě. Usídlí se na půdě nějakého domu ve vesnici a pak dělá neplechu v kurnících na sousedních dvorech. Ve všech, jen ne v tom, u kterého se skrývá... Ach! Ty myslíš, že..."

„Přesně. Belbohovi uctívači jsou jako ta kuna. Prohnaní a zákešní."

„Takže svatyně toho démona je tady v Nitře, přímo pod mým nosem?" zavrčel velmož podrážděně.

„Je to možné. A protože se Bělovlasí pokusili zabít mě a Miladu, možná je hrozbou pro tvého syna právě nějaký Belbohův uctívač."

V tu chvíli je lesní stíny propustily ze své náruče a družina vyjela na vymýcené návrší. Cesta se mezi ještě neztmavými pařezy a bujícími křovinami kroutila až k vysoké palisádě z mohutných břeven. Masivní brána byla zavřená.

„Jsme tady," řekl Radomír a sňal z hrušky sedla velký roh. „Původně tu stála jen stará Perunova svatyně a srub pro strážce, které se staraly o signální ohně. Během avarské války jsem nechal vybudovat tuto tvrz, útočiště, kam by se mohli Nitřané stáhnout v případě velkého nepřátelského nájezdu. Na pár dní bude naší skrýší... Hej, Goryvlade! Nechoď dál!"

Černý vlk je o pár sáhů předběhl. Byl asi v třetině vzdálenosti mezi lesem a bránou pevnosti, když najednou zazněl z palisády rázný povel.

„Gorjo, pozor!" vykřikla Milada. Pírkovým zrakem spatřila to, co oni na tu dálku postřehnout nemohli.

Vlk okamžitě skočil zpátky. Do místa, kde ještě před chvílí stál, se zabodl šíp.

»*To je mi tedy pěkné přivítání,*« stěžoval si, zatímco běžel zpátky k jezdcům.

Radomír se nadechl a přiložil roh k ústům. Hučení přelétlo nad zoborským hrbem jako hlas vzdáleného hromu.

„Tak," pověsil kníže roh zpátky k sedlu, „ted' můžeme jet dál. Mí

muži mají rysí oči a hlídají bedlivě. Bez dohodnutého znamení všechno, co se přiblíží k hradišti, bez varování prošpikují šípy."

Jak projížděli porubem, brána zaskřípala, křídla se od sebe odlepila a uprostřed se začala rozevírat mezera. Vypadalo to, jako by se před nimi otvírala velká tlama. Zoborské hradiště je vítalo podivně nevlídným způsobem.

Rogan otevřel oči. Rudé světlo, které ho obklopovalo jako krvavá mlha, z něj doslova steklo a vrátilo se na čepel meče v jeho dlaních. Z širokého ostří se pak stáhlo do rubínových očí démona, jehož černá kovová tvář se zlověstně šklebila mezi čepelí a rukojetí. Tam ještě chvíli tepalo jako světelná ozvěna běsova srdce, a pak pozvolna pohaslo.

Černokněžník se zvedl z pokleku a vytáhl hrot Krutomoru z udusané hlíny nádvoří.

„Je tu jisté magické pole," oznámil výsledek čarodějného pátrání. Radomíra jako by píchli dýkou pod žebro. „Cože? Kde?"

Rogan ukázal mečem na velkou dřevěnici hned vedle hlavní budovy. Rozložitou stavbu obklopoval kruh dřevěných model a její rohy byly ozdobeny býčími lebkami.

„Perunova svatyně?" pohlédl na něj velmož.

„Přirozeně, že odtamtud cítíš nadpřirozenou sílu," odfrkl si Jarožir, „Vždyť proto naši předkové postavili svatyni právě tady. Z hory vyvěrá pramen čarovné moci."

Radomir pohlédl ze žrece na černokněžníka. „Je to v pořádku?"

„Myslím, že ano. Co říkáš, Milado?"

„Souhlasím," přitakala vědma. „Takové vyzařování je cítit kolem většiny svatíšť. Pro jistotu tam nahlédneme, ale zatím bych se nezneklidňovala."

„A jinak?" zeptal se vládce Nitry. „Nic mimořádného?"

„Nic," zavrtil Rogan hlavou a obrátil pohled ke dvorci. Byl to rozměrný poschodový srub s vysokou lomenou střechou. „Ale na štěstí spoléhat nebudeme. Přímou v budově nesmí zůstat nikdo, jehož přítomnost tam není nezbytně nutná..."

„O to jsem se už postaral," přikývl Radomir. „Bude tam jen Bohuna, porodní bába, která se se svou pomocnicí stará o Drahoslavu. Jinak zůstane v hradišti jen ozbrojená stráž. Družiníky jsem vybíral

osobně, jsou to stateční a bezvýhradně oddaní chlapi. „Godat," ukázal na padesátníka s přísnou, zjizvenou tváří, který je přivítal u brány, „je jako můj bratr."

„Dobrá. Kdo bude hlídat Pribinu?"

„Já sám. Zůstanu s ním v jedné z komnat. Už jsem dal zatlouct okna prkny. Dveře zajistím zevnitř závorou a postavím před ně půltucet nejlepších družiníků."

„Já a Milada budeme hlídat venku," doplnil Rogan. „Po tom ochozu kolem prvního podlaží by se mělo dát rychle dostat do kterékoli části budovy. A teď," černokněžník zasunul Krutomor do pochvy u boku, „bych rád navštívil kněžnu."

„Následuj mě," pokynul mu Radomír.

„Kněžno," uctivě sklonil Rogan hlavu. „Kněžici."

„Černokněžníku," Drahoslava si odhrnula z tváře potem splepené vlasy a ukázala na stolec vedle lůžka. „Takže jsi přece dorazil, bohům budiž dík. Posad' se a zůstaň na chvíli."

„Hm," zamyšleně zamumlal plavovlasý chlapec, stojící vedle postele. Založil si ruce na prsou a přeměřil si příchozího od hlavy až k patě. Pohledu mužových černých očí se ani v nejmenším nezalekl.

„Takže tohle je muž, kterému jsi svěřil do rukou můj život, otče?"

„Správně," vystoupil zpoza černovlasého dlouhána Radomír. „Rogan z Kančí hory, vládce Krvavého ohně. A k mému překvapení i dávný přítel. Můžeš mu důvěřovat."

„Chlapec o celé věci ví?" podivil se Rogan.

„Jistěže vím," odpověděl místo Radomíra mladý kněžic. „Takže ty jsi slavný Černý Rogan. Ten meč u tvého boku tedy musí být Krutomor. Rád si vyslechnu příběh o tom, jak ti avarská dýka probodla srdce a ty jsi sestoupil do Morenina sídla v Lese věčnosti."

Rogan se musel ušklíbnout. Neznělo to jako prosba, spíš jako rozkaz. A postřehl v chlapcových slovech i náznak pochybností. Radomír měl pravdu, když tvrdil, že Pribina má na svůj věk mimořádně bystrý úsudek. „Nejsem moc dobrý vypravěč, mladý pane, ale pokusím se tvou zvědavost ukojit."

„Teď," ozvala se Drahoslava, „bych si chtěla se svým novým ochráncem promluvit mezi čtyřma očima."

Pribina dal výrazem své tvářičky jasně najevo, že je mu to proti srsti, ale poslechl matku a vyšel za Radomírem z místnosti.

Rogan se posadil a sundal si plášť. Díky ohni, hučícímu v kamenné píce, bylo v komnatě velice teplo.

Kněžna si hosta mlčky prohlížela. Rogan její pozornost bez rozpaků oplácel. Byla to nepochybně půvabná mladá žena, i když jí těhotenství nemálo přidalo na hmotnosti a krásu překryl unavený výraz. Seděla na posteli se zády podepřenými kožešinami a přes nohy měla přehozenou příkrývku z ovčí vlny. Rogana zaujala velikost jejího zakulaceného břicha - ta žena buď pod srdcem nosí dvojčata, nebo se chystá porodit skutečného valibuka.

„Tak co si myslíš, čaroději?“ přerušila odmlku. „Opravdu mému synovi hrozí smrtelné nebezpečí?“

Rogan se nadechl. „Těžko říct, paní. Určitá hrozba tu je. Ale pokud jde o věštbu... Nechci v tobě probouzet zbytečné naděje.“

„Mluv.“

„Ta žena, která Pribinovi prorokovala smrt, není skutečná sudička.“

„Ne?“ pozvedla kněžna obočí. „Chceš říct, že celá ta věštba je výmysl?“

„Možná. A možná, že ne. Jasnomysla - anebo spíš osoba, která se za tím jménem skrývá - je hadačka. Má dar jasnozřivosti.“

„Takže přece jen vidí budoucnost...“

„Ano. Ale zneužívá toho. Obchází sídla bohatých velmožů, o kterých ví, že jsou v očekávání potomka, a když se roznese zpráva o porodu, obleče se do bílého hávu a předstoupí před šťastné rodiče, vydávajíc se za sudičku. Vydělává si tak na živobytí, a řekl bych, že docela slušně. Všichni znají starý zvyk s pohárem vína a zlatem... Jasnomysla je vlastně šikovná podvodnice.“

„Ale říkáš, že je hadačka. Naplňují se její předpovědi?“

„Jak se to vezme. Často se stává, a týká se to všech jasnozřivých, že proroctví dojde naplnění úplně jinou cestou, než se čekalo. Že věštcova slova mají úplně jiný význam, než jak si je lidé vysvětlili. Také prorokův výklad toho, co viděl, nemusí být správný. Vize věcí budoucích většinou bývají nejasné a zmatené, jeden obraz střídá druhý a nejednou se úplně smíchají. Co Jasnomysla vlastně viděla, když

stála nad Pribinovou kolébkou, a jestli to správně vyložila, to je otázka. Ale na možnost, že to všechno je jenom omyl, bych nespoléhal. Je potřeba počítat se vším. Hlavně v souvislosti s mými dalšími podezřeními. Mohlo by dojít k tomu, že někdo bude chtít věštbu naplnit. Bez ohledu na to, jestli se Jasnomysla mylila nebo ne."

Drahoslava pomalu přikývla. „Chápu." Odmlčela se a nervózně si kousala spodní ret - očividně měla něco na srdci, ale nebyla si jistá, jestli se s tím Roganovi svěřit.

„Proč jsi se mnou chtěla mluvit mezi čtyřma očima?" pobídl ji.

„No," promluvila po chvíli, „vlastně mě zajímá tvůj názor na jednu věc..." Opět zaváhala.

„Poslouchám," přikývl Rogan pomalu.

„Myslíš, hm... Myslíš, že by i obyčejný smrtelník, který v životě neměl co do činění s magií, mohl nahlédnout do budoucnosti?"

Černokněžník na ni pohlédl. „Měla jsi vidění, kněžno?"

„Odpověz na mou otázku, prosím. Stává se to?"

„Jistě. Nejčastěji během spánku. Lidé podceňují sílu snů, které nám běžně ukazují věci, co se teprve mají stát."

Zamyšleně pokývala hlavou. „Ano, sny..."

„Měla jsi nějaký, paní? Někaký hodně živý?"

„Měla, Rogane. No, nebyly to sny, ale příšerné noční můry, co tě ovládnou tak, že se nedokážeš probudit, i když to moc chceš a křičíš hrůzou. Ve spánku se mi zjevoval démon. Za nocí přicházel k mému loži a zmocňoval se mě... Tak, jako si muž bere ženu. Obtěžkal mě a já jsem porodila znetvořené dítě, obludu s vlčími tesáky a očima jako díry do podsvětí. Když jsem ho začala kojit, zaútočilo na mě a zubisky mi rozkousalo prsa do krve..." Drahoslava zamrkala, aby vyhnala z očí náhlou vlhkost. „Mohlo by to něco znamenat?"

Mág naslouchal se zachmuřeným čelem. „Nevím. Těhotné ženy často mívají zlé sny. Tělo podvědomě vnímá dítě jako cizí věc, jako něco nepřátelského..."

„S tím, že čekám dítě, to nemá nic společného," přerušila ho kněžna. „Ty hrozné věci se mi totiž už delší dobu nezdají."

„Hm. Vzpomeneš si, kdy tě ty noční můry trápily?"

„Zhruba v období, kdy jsem počala, před devíti, deseti měsíci. Pak, když jsem přestala mít krvácení a zjistila jsem, že nosím pod

srdcem Radomírovo dítě, zlé sny se vytratily..."

Oba prudce vzhlédli, když do ticha zaskřípaly panty na zárubních. Světlo v pootevřených dveřích zastínila kulatá postava.

„Paní?" zeptal se postarší ženský hlas. „Nesu ti tvůj odvar. Můžu vejít?"

„Jen pojd', Bohuno." Drahoslava se dotkla Roganovy ruky. „Nikomu to neříkej," zašeptala. „Hlavně ne Radomirovi."

„Spolehni se," přikývl Rogan a vstal. „A buď klidná. Postarám se, aby se nikomu z tvé rodiny nic nestalo."

Baculatá stařenka se rychle došourala k lůžku. Za ní šla mladá žena prostého vzhledu a vyhybavého pohledu. V rukou nesla črtami pokrytou misku s kouřícím nápojem.

„Spala jsi?" Bohuna láskyplně pohládila kněžnu po vlasech.

„Málo," usmála se Drahoslava unaveně. „Mám bolesti, protože dítě je velmi silné. Kope čím dál víc. Zřejmě se už nemůže dočkat."

„Zkus si odpočinout, paní. Potřebuješ sílu. Myslím, že už zítra přijde tvůj den."

Rogan se s kněžnou a bylinkářkami rozloučil kývnutím hlavy, přehodil si plášť přes ramena a vyšel z komnaty. I když bylo nádvoří a okolní střechy zalité zlatem slunečního dopoledne, jeho myšlenky zůstávaly plné stínů. To, co mu Drahoslava prozradila, se mu ani za mák nelíbilo. Pozvolna mu to všechno začínalo dávat smysl. A naskakovala mu z toho husí kůže. On, jehož často považovali za přízrak a běsa a strašili jím neposlušné děti, ucítil studený dotek strachu.

Ve světle voskovic vypadaly Miladiny po lůžku rozsypané vlasy jako jantarová vlákna plná nestálého narudlého světla. Roganovi bylo skoro líto připravit se o ten pohled, ale už byl nejvyšší čas. Jemně se dotkl jejího ramene. Něco zamumlala, obrátila se na druhý bok a dříve, než se stačil odtáhnout, ho popadla za ruku.

„Vím, že jsi to ty," usmála se. „Tvůj dotek už poznám. Dlaně máš drsné od jílce meče, uzdy a luku. Už je čas?"

„Za okamžik bude půlnoc."

„Uhm. Dnes prý Drahoslava porodí. A jestli Jasnomysla tehdy před osmi lety nebyla namol, měl by to být Pribinův poslední den."

„Pořád doufám, že se mýlila."

„Já taky." Posadila se a spustila nohy z kůžka. „Spal jsi aspoň

trochu?"

„Nezamhouřil jsem oka. Kdyby něco, máme přece tvůj zázračný nápoj."

Odpoledne Milada s Bohuninou pomocí navařila kotlík posilujícího bylinkového odvaru, který měl strážcům hradiště pomoci udržet se na nohou a zachovat si bdělost, dokud nepomine nebezpečí.

„Stejně sis měl odpočinout." Nahmatala vedle postele své boty.

„Slyším ve tvém hlase ustaraný tón. Co tě trápí?"

„Hm... Když jsem se po setmění procházel po dvorci, uvolněný a otevřený vůči proudům síly, něco jsem zachytil."

Nasadila si první botu a vzhledla. „Magii?"

„Asi. Byla to jen slabá ozvěna, co prolétla hradištěm a ztratila se v temnotě, ale mám jisté podezření..."

„Nešlo to ze svatyně? Radomír se chystal obětovat Perunovi, možná se při tom uvolnila nějaká síla..."

„Ne. Nebylo to ze svatyně. Je to jen tušení, ale mám podezření, že ten pramen moci je přímo tady v budově. A je velmi dobře skrytý. Je kolem něj ochranné pole, jestli mi rozumíš..."

„Jistěže rozumím. Pokračuj."

„Ten štít je náramně chytrě vytvořený. Když vyšleš pátrací kouzlo, které má zjistit přítomnost magie, ochrana ho dokonale odrazí a když říkám dokonale, tak tím myslím, že nezachytíš ani samotiné zřídlo síly, ani magickou clonu kolem něj. Proto jsem ráno nic nenašel. Až teď večer, když jsem se procházel kolem dvorce, jsem to náhodou ucítil. Jak říkám, nebylo to nic určitého, jen nějaké chvění v podvědomí, na hranici vnímání. Jako když stojíš uprostřed noci v hustém lese a odněkud ze tmy tě pozoruje dravá šelma. Nevidíš ji, necítíš, neslyšíš, ale stejně víš, že tam je."

„Uhm." Milada si oblékla kabátec a připjala si kolem pasu řemen s tepanou stříbrnou přezkou. „Jestli je tvá předtucha správná, máme co do činění s nezvykle mocným čarodějem. Takové prohnané kouzlo nedokáže vytvořit lecjaký vesnický podřezávač jehnat."

„Vím. A navíc kouzla tohoto druhu potřebují stálý přísun energie. Takže ten, kdo vytvořil štít nad zdrojem magie, musí být v hradišti."

„Řekneme to ostatním?"

„Ani nápad. Nechci vyplašit našeho člověka." Rogan se otočil a

zamířil ke dveřím.

Zvenčí zavanul do komnaty chlad. V noci jako by se podzim snažil připomenout, že teplé, slunečné počasí během dne je jen pomíjivým preludem. Milada se zachvěla, vzala si plášť a následovala černokněžníka.

Na ochozu už na ně čekali Goryvlad a Pírko. Sokol seděl na zábradlí a čile se rozhlížel po hradišti. Nádvoří a okolní střechy byly zality měsíčním světlem.

»*Nezadřímál jsem ani na okamžik,*« postěžoval si vlk a zívł, až mu jazyk vylétl celou píd' z tlamy.

„Gorjo, ty budeš hlídat v ložnici kněžny Drahoslavy.“

»*Cože?*« rázem přešly dravce dřímoty. »*To jako i během porodu?*«

„Hlavně během něho.“

»*Eh... Nebyl bych užitečnější někde jinde?*«

„Rogan má pravdu, Goryvlade,“ přidala se Milada. „Je potřeba uhlídat i kněžnu a novorozeně.“

„Nechceme přece, aby nás zaskočila nějaká nepředvídaná okolnost,“ dodal černokněžník.

»*Jako například co?*«

„Nevím. Proto je to nepředvídaná okolnost. Jdi. Kněžnu i porodní bábu jsem už na tvou přítomnost připravil.“

»*Úžasná představa,*« vrčel Goryvlad sám pro sebe, zatímco neochotně klusal směrem ke Drahoslavině ložnici. »*Když krok od tebe nějaká ženská křičí jako na mučidlech a z většiny tělesných otvorů jí něco teče, tak se jeden dost těžko soustředí na magická proudění...*«

Vrzly panty a z Perunovy svatyně vyšel kníže Radomír. Ruce měl až po lokty potřísněné obětní krví. Pečlivě se umyl v napajedle pro koně a vzhlédl na ochoz.

„Jste připraveni?“ zeptal se čarodějů.

Rogan přikývl. „Budeme ve střehu. Ty se postarej o Pribinu. Od této chvíle k němu nesmíš nikoho pustit. Za žádných okolností. I kdyby dveřmi lomcovali všichni běsové, neotevírej dveře.“

„O to se nemusíš bát.“ Radomír přivolal Godata, náčelníka stráže, a po jeho boku se vydal směrem k palisádě. Nocí zazněly rázné povely. Zazvonila zbroj družiníků, sbíhajících se na určené pozice. V zobor-

ské tvrzi nezůstalo jediné zavřené oko.

Ve vratech Perunovy svatyně stál Jarožir a noční vánek čechral jeho dlouhé bílé vousy. Obočí měl nakrčené a pohled plný temnoty.

V bezbřehém tichu brzkého rána se můj výkřik rozléhá do dálav, mám pocit, že doletí až na kraj světa. V noci se ochladilo, čerstvý vzduch mi osvěžuje smysly. Peří na křídlech a ocasu se chvěje v povětrí.

Měsíc zašel už dávno. Pahorky na východě jsou ještě černé jako hory popela z pohřebních hranic dávných obrů, ale nebe nad nimi už zbělalo a postupně se barví ohněm. Na obloze není ani obláček.

Dnes bude krásný den.

Ještě jednou zakroužím kolem Zoboru a nad špičatými vrcholky jedlí zamírím k pevnosti.

Něco zazurčelo.

Radomír sebou trhl. Zděšeně zjistil, že během bdění usnul. Oči měl pořád otevřené, ale svět už nevnímal. Narovnal se na stolci, potřásl hlavou a protřel si dlaněmi obličej.

Bohové, dejte mi sílu, abych to vydržel...

Ohlédl se na Pribinu. Chlapec močil do dřevěné nádoby v rohu místnosti. Skončil, oklepal poslední kapky, zavázal si kalhoty a přikryl vědro deskou.

Kníže vstal a protáhl si údy. Klouby mu hlasitě praskaly.

„Jak dlouho tu ještě musíme zůstat?“ zeptal se Pribina.

Radomír pohlédl na zabeďnou okenici. Úzkou škvírou mezi deskami dopadal do místnosti úzký paprsek slunce. Svarogův kotouč byl teprve v půli cesty mezi východním obzorem a polední oblohou.

„Dlouho,“ odvětil. „Přinejmenším do zítřejšího rána. Nemáš hlad?“

Kněžic zavrtěl hlavou a sedl si na lůžko. „Zkus se prospat. Rychleji ti uteče čas.“

„Nechce se mi. Spíš ty by sis potřeboval schrupnout, jak se tak dívám. Já zatím budu hlídat, a kdyby něco...“

„Ne, synku,“ přerušil ho Radomír. Mimovolně upravil obnažený meč, položený na stole. Čepel se mihotavě blýskala ve světle olejového kahance. „Zůstanu vzhůru. Vydržím to. Musím to vydržet.“

Odněkud skrz silné břevnové stěny k nim dolehl hlas. Ženský hlas. Něco křičel. Velmož a kněžic se na sebe podívali. Moc dobře věděli, komu ten hlas patří.

„Ó, Živo, Vesno a všechny bohyně!" posadila se Drahoslava zprudka.

„Jen klid, paní," rychle přikročila k lůžku Bohuna a jemně zatlačila kněžnu zpátky do lehu. Chlácholivě ji pohladila po vlasech a usmála se na ni svou dobrotivou baculatou tváří. „Všechno teprve začíná."

„Ukrutně to bolí," sípala Drahoslava. „Dítě je moc velké... Mám pocit, že mě roztrhne vejpu!"

„Nerotrhe. Všechno půjde jako po másle, uvidíš. Zbyško," obrátila se bylinkářka na mladou pomocnici, „přilož na oheň. Ať se voda co nejdřív ohřeje."

Goryvlad stál ve stínu poblíž dveří a všechno pozoroval s naježenou srstí.

»Bratříčku?« vyslal.

»Slyším tě, Gorjo,« ohlásil se Rogan.

»Z té ženy právě vytekla voda. Myslím, že děcko to už uvnitř přestalo bavit. Velesovy rohy, vážně se na to musím dívat? Jednou jsem byl u toho, když přicházela na svět vlčata, a pak mi tři dny nechutnalo jíst. Mně!«

»Nežvaň, Gorjo, je to přece zázrak zrození,« odbyl ho Rogan a vlk by mohl přísahat, že je ta myšlenka plná posměchu.

Černokněžník seděl na stolci, opřený o stěnu z ohoblovaných hranolů. Dlaní si clonil oči a pozoroval oblohu. Plášť už si dávno svlékl - bylo teplo. I šněrování na kabátci s krátkými rukávy si rozvázal až do půli trupu.

„Poledne," zabručel, sklonil ruku a obrátil pohled k Miladě, postá vající u zábradlí. „Netrvá to nějak dlouho?"

„Čas mezi odečením vody a samotným porodem bývá různě dlouhý," pokrčila vědma rameny. „Nebud' netrpělivý."

„To není otázka trpělivosti," odsekl a vstal. Z hřebíku na sloupu podpírajícím stříšku nad ochozem, sňal toulec. „Už hodně dlouho mě hryže zlá předtucha. Jako by slunce postupně chladlo a hradištěm se plazil čím dál temnější stín."

„Cítíš hrozbu?" zvažněla Milada.

„Čím dál zřetelněji. Ten skrytý zdroj magie se probouzí a sílí. Ale pořád nedokážu určit jeho přesnou polohu." Náhodně vytáhl z toulce tři šipy a zkontroloval jejich hroty. Špičaté kousky kovu zářily rudým světlem, jako by se na nich zachytily chomáčky krvavé mlhy.

„Co je to?" zpozorněla Mirena. „Cítím kouzla..."

„Jen jsem do špičky každého šípů zaklel kousek Krvavého ohně," usmál se Rogan zlověstně a pověsil si toulec na záda. „Plamínek sice drobný, ale smrtící. Krvavý oheň je to jediné, co na Bělovlasé platí. Obyčejné zbraně jim neublíží."

„Obáváš se útoku Belbohových běsů?"

„Kde se jednou objeví..."

Z nitra budovy zaslechli táhlý výkřik, ve kterém se mísila bolest s nesmírným vypětím sil.

»*Už to začíná!*« ozval se jim v hlavách Goryvladův hlas. »*Je to tu samá krev a kněžna ječí jako při mučení! Je úplně otevřená... boho-vé!*«

»*Bud' ve střehu, Gorjo!*« vyslal Rogan a popadl luk. »*Cítím nebezpečí.*«

»*Taky mám zlé tušení. Jen kdybych dokázal zaměřit jeho zdroj...*« Drahoslava popadla dech a opět vykřikla.

Jarožir se lekl, když těsně za sebou znenadání zaslechl kroky. Překvapeně se otočil od Perunovy modly.

Podél obětní jámy plné ostatků zvířat prošla postava cinkající ocelí. Z přítmí se vynořila ostře řezaná, pavučinou jizev pokrytá tvář.

„Godate?" zvedl se Jarožir z kleku. „Neslyšel jsem tě vejít..."

Náčelník zoborských strážců neodvětil. Díval se na modlu. Dřevěnou sochu Hromovládce částečně zakrýval velký štít z ryzího zlata. Sluneční světlo, vnikající dovnitř otvorem ve střeše, se od něj odráželo a vrhalo mužům pod nohy zlatavou skvrnu.

„Naučil jsem se sem vcházet nepozorovaně," odvětil Godat.

„Cože?" nechápal žrec. „Nikdy jsem tě tu neviděl..."

„No vidíš, a přitom jsem tu častým hostem," přešel družiníkův hlas do zlověstného šepotu. „Za nocí, které trávíš ve svatyních dole ve městě. Shromážďujeme se tu, nás několik věrných, a uctíváme našeho pána žertvou nejvzácnější."

„Při Perunovi a Velesovi," zachvěly se Jarožirovi vousy, „o čem to mluvíš?"

Godatova ruka se vynořila zpod vlčí kožešinou podšitého pláště. Žrecův zrak spočinul na široké, črtami pokryté čepeli dýky. Tohle nebyla válečná zbraň, ale obětní.

„Godate," vyvalil velekněz oči, „jakým nečistým rituálem jsi znesvětil zoborskou půdu?"

„Nevíš, co mají bohové nejraději?"

Ten pohyb byl tak rychlý, že Jarožir nestihl vydat ani hlásku. Dobře nabroušené ostří odseklo kus bílého vousu a protálo mu hrdlo skoro až k páteři.

Roganovi se pod nohama zachvěl ochoz. Střelil pohledem do směru, odkud se blížily kroky. „Někdo přichází."

„Jen klid." Vědma natáhla ruku nad zábradlí. Roh budovy obletěl Pírko a přistál jí na zápěstí. „To je jeden z družiníků. Donesl strážcům před Pribinovou komnatou posilující nápoj. Dáme si taky?"

„Proč ne?" uvolnil se Rogan. Sejmul ze sloupu čutoru, odzátkoval ji a podal Miladě. Když si rázně přihnula, sám si přiložil hrdlo nádoby k ústům.

Vědma vyprskla nápoj přes zábradlí. Drobné kapičky se zaleskly ve slunci. Pírko vyplašeně zatřepetal křídly.

„Do prdele! Nepij to!"

Roganova ruka z čutorou ztuhla. „Co je?"

Vědma klela a vyplivovala zbytky tekutiny. „To není odvar, který jsem namíchala. Je v něm něco navíc!"

Černokněžníkovi potemněly oči. Zlostně mrštil čutorou na nádvoří a zalétl pohledem směrem k palisádě. Tam, kde se ještě před chvílí rýsovaly siluety bdělých strážců, bylo prázdkno. Jen kolová hradba cenila své dřevěné zuby. Po žebříku se z ochozu sesunulo bezvládné tělo.

„Zrada," zavrčel.

Pod nimi se křížem přes nádvoří směrem k Perunově svatyni rozběhla postava. Zařinčela zbroj, na slunci se zaleskla tepaná přilbice.

„Tamten chlap donesl nápoj!" zvolala Milada.

Černokněžník přes rameno vytrhl z toulce šíp, vložil ho do pozvednutého luku, natáhl tětívu a vystřelil. Byl to jediný plynulý,

bleskurychlý pohyb.

Pronikavě to zazvonilo a náraz mrštil zrádcem o jednu z model před svatyní. Sesypal se na zem jako pytel žita.

»Už vidím hlavičku!«

Rogan se otočil. „Moreniny kosti...” zachroptěl náhle slabým hlasem. „Teď to cítím úplně jasně. Ten zdroj síly...”

„Co je to?” hlesla Milada a viditelně zbledla. „Snad ne...”

„To dítě!”

„Takže ten otrávený nápoj...”

„Bohuna!”

„Zatlač víc, kněžno! Dítě už je skoro venku!”

»Goryvlade!«

Černý vlk o krok ustoupil. »U všech bohů na Veledubu, co se děje, Rogane? Cítím strašlivou čarodějnou sílu! Jako by Drahoslava... a to dítě...«

Najednou nervózně švihajícím chvostem o něco zavadil. Ohlédl se. To něco byla noha Zbyšky, Bohuniny pomocnice. Vzhlédl. Už neměla ten nesmělý pohled. Vyvalovala na něj oči plné posedlosti a zpoza ohrnutých rtů svítily vyceněné zuby. V rukou svírala oštěp, válečnou trofej, která ještě před chvílí visela na stěně.

To však Goryvlada zase tak nepřekvapilo.

Mnohem víc ho zaskočila síla, se kterou mu Zbyška prohnala železný hrot tělem. Připíchla ho k prkenné podlaze jako mouchu.

»Rogaaaane...«

»Už běžím, Gorjo!«

Ochoz se třásl pod běžícíma černokněžníkovými nohama. Ze škvír mezi břevny se sypal prach.

Šest strážců před Pribinovou komnatou se svíjelo na zemi, slintali, chrčeli a šířili kolem sebe zápach moči a výkalů. Rogan je přeskočil.

A pak se najednou zarazil, jako by ho zezadu znenadání popadly silné pařáty.

Polil ho chlad. Hrozba, která předtím jen nesměle klíčila v pozadí jeho mysli, se mu teď jako studený sliz rozlila žilami do celého těla.

Pomalů se otočil. Oči mu zářily krvavým svitem zpod nakrčené-

ho obočí.

Díval se na svatyni.

„Černobohu, stůj při mně..." zašeptal.

Jarožir ohavně chrčel a mlátil kolem sebe rukama a nohama. Godal si toho nevšimal. Popadl žrece za vlasy a přivlekl ho k modle. Krev potřísnila Perunův zlatý štít. Sluneční záře zrudla, jako by procházela obrovským rubínem.

Godat lhostejně odhodil třesoucí se tělo. Zkušenými tahy rozetřel krev po tepaném zlatu, vytvářeje několik magických črt. Pak o krok ustoupil, mumlaje si pod vousy:

„Volám vás, bojovníci ze Soumračných hor! Vzývám vaši sílu, váš hlad, vaše temné touhy. Pojd'te se poklonit svému znovuzrozenému pánovi!"

Štít se zavlnil, jakoby roztavený strašlivým horkem. Krev zmizela z jeho povrchu, jako když vyprahlá půda vysaje první kapky deště.

Drahoslava náhle s nesrozumitelným zamumláním ochabla a hlava jí padla na kožešiny.

Bohuna si jí nevšimala. Vítězoslavně držela v rukou neobvykle velké dítě, ze kterého ještě odkapával krvavý sliz. Chechtala se a její oči ďábelsky zářily. Dobrotivý výraz její tváře se změnil v odporně otýlý úšklebek.

„Rychle, podvaž mu pupeční šňůru!" štekla na Zbyšku. „Musíme ho oddělit od té smrtelné čubky!"

Pomocnice rychle udělala, co bylo potřeba. Zrovna přitahovala uzal, když nemluvně otevřelo oči.

Byly černé jako saze.

Zbyška padla na kolena a i pod Bohunou div že se nepodlomily nohy. Dítě otevřelo ústa. Mělo zuby, ostré a silné jako špičáky divoké kočky. Popadlo pupeční šňůru, stále trčící z otevřeného, krvácejícího matčina přirození, nacpalo si ji do úst a rázně ji překouslo.

A pak konečně zaplakalo.

Znělo to jako vytí ztracené duše v temné nicotě. K podlaze přibíhající Goryvlad bezmocně hrabal tlapami a drápy vytrhával z prken ostré třísky.

Godat nepřestával drmolit zaklínadla. Ruce mě ohnuté v loktech

v gestu čarodějného vzývání.

Štít zazářil oslepujícím světlem. Zlato jako by se roztavilo - a z hladiny se pomalu vynořila ruka. Byla kostnatá, potažená mrtvolně bílou pokožkou a ozbrojená ostrými černými pařáty.

„Milado!”

Spěchala k němu. Pírko třepotal křídly na jejím předloktí.

„Postarej se o kněžnu!” štěkl Rogan, chytil se zábradlí a mrštně ho přeskočil. Pružně dopadl na nádvoří a ještě v podřepu založil do tětiny šíp. Na hrotu se chvěl načervenalý plamínek.

„Kam jdeš?”

Narovnal se a vykročil ke svatyni, rozvážně a odhodlaně. Sálala z něj temná síla.

„Přivítat staré známé,” řekl hlasem až nepříjemně podobným vlčímu vrčení.

Zrovna došel ke kruhu model okolo svatyně, když se v temném otvoru vrat objevila vysoká, vyzáblá postava. Její pokožka a vlasy měly barvu sluncem vysušené kosti.

Když zaslechli hlasité křupnutí, překvapeně se ohlédli. Dítě v Bohuniných rukou vycenilo zuby a zasyčelo jako zmije.

Goryvlad vyplivl překousnuté ratiště oštěpu a zvedl se na všechny čtyři. Z jednoho boku mu trčel dřevěný pahýl zbraně, z druhého špička železného hrotu. Nevypadalo to, že by to považoval za problém.

»*Nerad ruším tohle radostné uvítání do života,*« vníkl čarodějnicím do myslí, »*ale přece jste si nemyslely, že se mě zbavíte tak snadno?!*«

Bohuna pomalu, nespouštějíc pohled z vlka cenícího zuby, položila dítě na lůžko.

Zbyška úkosem pohlédla na stůl.

Ležel tam nůž.

Ruku, kterou ho popadla, jí Goryvlad urval od lokte.

Černokněžník se zastavil s levou nohou nakročenou a zdánlivě bez míření vystřelil. Šíp vlétl do černého oka takovou silou, že to Bělovlasého odhodilo zpátky do přítmí ve svatyni.

Rogan bleskově založil do luku další střelu.

Ze svatyně se vyvalil ohavný sbor syčivých hlasů. Černokněžník ohrnul rty a odplivl si.

Z brány se vyrojili démoni.

Zbyška vřískala jako tisíc d'áblů, zmítala se vedle postele, bušila patami do podlahy. Z úst jí odletovala pěna. Krvavý déšť skropil všechno kolem.

Bohuna se vrhla k ohništi. I když si popálila prsty, popadla kotlík a vychrstla vroucí vodu Goryvladovi do očí.

To dravce trochu zpomalilo. Komnatu naplnila pára. Goryvlad skučel a oslepeně potřásal hlavou.

»Strigo zkurvenáááá...«

„Tu máš, prašivino," zavřískala čarodějnice a vši silou ho praštila kotlíkem po lebce, přímo mezi uši. Vlk padl jako obětním mlatem zasažené tele. Bohuna se rozmáchla znovu. Zuřila.

Černokněžník sázel do tětivy jeden šíp za druhým. Jeho pravice se míhala tak rychle, že se jednotlivá šlehnutí tětivy slila do souvislého zvonivého drnění. Začarované střely pršely jako krvavě planoucí déšť, probodávaly oděvy z tmavé kůže, prorážely bílé maso tepající černou krví. Bělovlasí padali, zlostně syčeli, klopýtali jeden o druhého. Na prahu svatyně se šířila černá kaluž.

„Pojďte, nenažranci! Morena tu pro vás nechala spoustu krmiva!" V tom okamžiku ale Roganovy prsty zachytily jen vzduch. Toulec byl prázdný. Smrtonosné krupobití ustalo a běsové se okamžitě začali hrnout ven ze svatyně. Na slunci se jejich příkrčené postavy okamžitě narovnaly a viditelně zesílily.

Rogan odhodil luk daleko od sebe a tasil Krutomor. Rubínové oči démona v meči vzplanuly. Čepel polil krvavý přísvit.

Syčení Bělovlasých bylo plné nenávisti. Zřetelně cítili smrt, zakletou ve zbrani.

Než stihl rozdmýchat Krvavý oheň naplno, vrhli se na něj jako zuřiví psi.

Kopnutí rozrazilo dveře a dovnitř se vlilo slunce. Bohuna s kotlíkem nad hlavou ztuhla. Překvapeně se ohlédla.

Páru v místnosti rozvířila sokolí křídla.

Jsem síla a rychlost! Jsem zosobněná zkáza!

Dravčí spáry se začaly do tlusté tváře. Vytryskla krev a Bohuna zaječela tak, že hliněný džbán na stole pukl.

Rogan se bleskově přikrčil. Zubaté ostří plné bodců a háků mu prosvíštělo nad temenem a začalo se do modly. Černokněžník se narovnal a zároveň mocně sekl mečem. Běsův trup s mlasknutím sklouzl z pánví spojených nohou, střeva se vysypala na dvůr.

Krutomor se roztancoval ve vzduchu jako větrem zmítaný rudý plamen. Krvavý oheň naplnil Roganovy údy strašlivou silou. Modly před svatyní potřísnila černá krev.

„Bestiééé!“ zavyla Bohuna, tlustýma rukama si odtrhla sokola od tváře a s překvapivou silou jím mrštila o stěnu. Něco prasklo a Pírko se svezl na podlahu.

„Ne!“ Milada se skrz zlostně zaťaté zuby syčivě nadechla a pozvedla ruce. Konečky prstů jí obestřelo chvějící se světlo.

Bohuna k ní obrátila znetvořený obličej. Jedno oko se jí na krvavých vláknech houpalo na tváři, ale druhé bylo nepoškozené a planulo šílenstvím. I ona zvedla ruce, puchýři poseté prsty zkřivené jako dravčí pařáty.

„Tak se předved', ty slepá čubko!“

Obě čarodějnice pronikavě zaječely. Ve vzduchu se srazily dvě neviditelné síly. Oheň zahučel v komíně, stolce popadaly na zem, stůl se s lomozem posunul. Svíčky a hliněné nádoby práskly o stěny. Milada vylétla z komnaty jako nakopnutá koněm, vlasy rozevláté, nohy půl sáhu nad zemí. Zády narazila do sloupu pod stříškou a zadkem tvrdě dopadla na ohoz. Bohuna se zřítíla dozadu a zátylkem narazila do desky na okraji Drahoslavina lůžka. Křuplo to, jako když se o koleno zlomí silná větev. Objemné tělo se bezvládně svezlo na podlahu.

Dítě na posteli se zvedlo na všechny čtyři, pohlédlo na Miladu a vycenilo ostrá zubiska.

Bělovlasí strašlivě syčeli a kvíleli a zpoza špičatých zubů vyletovaly rozeklané jazyky. Rogan na to nedbal. Chladnokrevně si prosekával cestu do svatyně. Věděl, co musí udělat, aby zastavil neuchtající proud Belbohových bestíí.

»*Milado!*«

Vědma potřásla hlavou a držíc se zábradlí, horko těžko se zvedala z ochozu. Ucítla, že Pírko je při vědomí. Vnikla mu do mysli. Levou rukou jí prolétla bolest. Sokol se zlomeným křídlem poskakoval po podlaze a ona jeho zrakem spatřila roztřesený obraz jizbice. Goryvlad se právě zvedal ze země, opařený, probodnutý a rozzuřený.

»*To děcko, Milado! Je to démon!*«

Vrávoravě, ruce natažené před sebou, překročila práh. Pírkovýma očima zahlédla dítě na lůžku. Hnusně zasyčelo a odrazilo se jako kočka. Byl to tak rychlý pohyb, že vědma ani nestihla zaregistrovat, co se přesně stalo.

»*U bohů...*«

„Gorjo?!“

»*Ten skrček skočil přímo do pece!*«

Pírkův pohled jí na okamžik ukázal plameny a za nimi výsměšně se šklebící černookou tvář. Pak plamen opět prudce vzplanul. Vzhůru komínem se vzdaloval zlověstný smích.

»*Postarej se o Drahoslavu!*« štěkl Goryvlad a na roztřesených nohou vyběhl z komnaty.

Hlasy Bělovlasých se najednou změnily. V syčení se ozývalo něco jako... radost?! Tlak na černokněžníka polevil. Švihaje kolem sebe mečem v neprostupném kruhu smrti se krátce ohlédl."

Démoni před svatyní se dívali někam vzhůru a nadšeným syčením někoho zdravili pozvednutými meči. Rogan vzhlédl.

„Velesovy rohy..."

Na střeše hlavní budovy, hned vedle komínu, stálo dítě. Natahovalo krví zašpiněné ručičky ke slunci a Rogan i na tu vzdálenost jasně cítil, jak podivné malé stvoření nasává Svarogovu moc a vysílá do okolí vlny nesmírné čarodějně síly. A Bělovlasí tu jeho energii cítili a krmili se jí jako štěňata mlékem feny.

A v tu chvíli si Rogan vzpomněl na sny, o kterých mu vyprávěla kněžna. Všechno do sebe zapadlo. Celý ten obludný plán Belbohových uctíváčů na ovládnutí knížectví prostřednictvím démonického semene, zasetého do kněžnina lůna...

Ještě tady ale byli Radomír a Pribina. Ještě oni stáli v cestě. A to dítě to vědělo. Sklonilo hlavu a něco zakřičelo stejně hnusným

hlasem, jakým mu vzápětí démoni odvětili. Bělovasí na nádvoří se poslušně rozběhli k dvorci, skákali, zachytávali se zábradlí na poschodí, šplhali na ochoz jako obrovské bílé ještěrky. A dítě sbíhalo po střeše, aby si vzalo oběť, kterou mu měli v úmyslu předhodit.

Démoni ve svatyni jakoby zešíleli a začali se nedočkavě tlačit ven. Jenže na prahu stál Rogan. Krutomor švihl, do vrat narazilo bělovasé temeno, kolem se rozprskly šedé hrušky mozku.

Dveře se otřásly pod mocným úderem, závora a panty se zachvěly a zasténaly. Pribina přidušeně vykřikl a schoulil se na lůžku.

„Otče..." hlesl. „Ty hlasy venku... To nejsou lidé..."

„Ne, nejsou," zabručel Radomír ponuře. Rozvážně v dlani sevřel jantarem vykládanou rukojeť a zvedl ze stolu posvátný meč nitranských velmožů. Polaskal čepel pohledem a pak pohlédl na dveře. Zapraskaly pod dalším nárazem. Ze škvír mezi latěmi a břevny se sypal prach.

Goryvlad nenávistně vycenil zuby, když zahlédl houf Bělovasých před dveřmi do Pribinovy komnaty. Z posledních sil se rozběhl a skočil. Zranění však způsobila, že nebyl tak rychlý jako obvykle. Jeden z démonů mu pohotově skočil do cesty a ve vzduchu srazil dravce mečem. Napůl rozseknutý vlk přepadl přes zábradlí a tvrdě se sesypal na dvůr. Zaskučel bolestí.

»Tak, ale teď už vážně začínám být rozladěný!«

Trup odřatý těsně pod hrudním košem dopadl přímo do obětní jámy ve středu svatyně. Rogan odkopl spodní část bílého těla a oběhl prohlubeň. Bělovasí se mu snažili vyhnout, uskakovali před krvavým plamenem Krutomoru, přikrčeně přebíhali podél stěn a toužebně se hrnuli ven, na slunce.

Černokněžníkovi se otevřel výhled na Perunovu modlu. Narovnal se a spustil ruku s mečem. Krvácel z mnoha ran, ale všechny se zázračně rychle zacelovaly. Černá krev syčela na čepeli Krutomoru a kapala na zem, horká a kouřící.

Věděl, na co se dívá. Zlatý štít, stále se koupající ve slunci, se změnil v bránu do jiného světa. Čarodějná moc, proudící z druhé strany, mu zlověstně šeptala do mysli. Tam za tou nenasytnou, hnusně se vlnící dírou se rozprostíraly Soumračné hory. Temné rokliny v

ledovým vichrem mučených skaliscích. Bezútešné holé svahy plné děr, dýchajících černým kouřem z podzemí. Propasti hemžící se příšerným Belbohovým vojskem, které čeká na příležitost najít trhlinu v prostoru a utiřit svou pomstychtivost na bezbranných smrtelnících.

Rogan ohrnul rty a ukázal zuby jako divoká šelma. Opět pozvedl Krutomor a sevřel jilec v obou dlaních.

Ze štítu vylezla další úzká hlava s řídkými bílými vlasy na lebce. Černé oči se nedočkavě rozhlédly po svatyni. Vzápětí se mezi ně s hlasitým prasknutím zaťala ostrá čepel. Vytryskla černá krev.

„Pozdravuj ode mne ostatní zkurvence,“ vycenil Rogan zuby. Krvavý oheň Krutomoru divoce vyšlehl. Pronikl štítem a mohutně, čistě a vznešeně zazářil nad smradlavými roklinami Soumračných hor. Strašlivé hordy dole v temnotách nenávistně zavyly. Zřetelně cítily moc svého úhlavního nepřítele.

Černokněžník se musel ušklíbnout. O krok ustoupil a mocným obouručním úderem srazil štít z modly. Zlatý kruh se skutálel do stínu a s kovovým řinčením chvějivě dopadl na podlahu. Někde v dálce, za hranicí tohoto světa, zaznělo strašlivé, zoufalé skučení.

Brána se zavřela, trhlina v prostoru byla zhojena.

To ale ještě zdaleka nebyl konec.

Rogan se otočil a vyrazil.

Do dveří se zaťala zubatá čepel. Velká tříska prolétla komnatou a narazila do stěny naproti. Pribina se schoulil ještě víc.

„Otče!“

Radomír se postavil před dveře, uchopil meč do obou rukou a mírně se rozkročil. V duchu volal jména všech bohů. Hromovládného Peruna, bojovného Radhosta, neúprosného Velese.

A hlavně Morenu, protože věděl, že následující okamžiky budou zasvěceny právě jí.

Napadl je ze zadu, v běhu sekal a bodal, dupal po vnitřnostech a rozkopával lebky. Boty mu hlasitě čvachtaly, tak byly nasáklé černou krví.

Uprostřed nádvoří Rogan padl na kolena a zarazil Krutomor hrotem do země. Meč okamžitě pohltil rudý plamen. Když uviděli černokněžníka na kolenou, Bělovlasí si mysleli, že klesl vyčerpáním.

Začali se k němu hrnout ze všech stran, v očích krutou pomstychtivost. Rogan jako by je nevnímal. Jeho oči civěly kamsi do neznáma V jejich temných hlubinách planulo rubínové světlo.

»*Jsem u tebe, bráško!*«

„Gorjo," zazubil se Rogan, ale jeho pohled zůstal nepřítomný.

Raněný vlk se dovlekl k němu a s námahou se zvedl do sedu.

„Nevím, jestli na to mám dost síly..."

»*Já mám v sobě Černobohovy moci pořád dost. Zkusme to spolu!*«

A krvavá záře vytryskla i z Goryvladových očí, slila se s tou z Krutomoru a Roganovou a začala sílit a šířit se.

Trískami vroubeným otvorem vklouzla dovnitř pařátovitá ruka a šátrala po závoře. Radomír s rozmachem udeřil. Jantar na rukojeti se krátce zaleskl v pruhu světla, dopadajícího skrz díru. Useknutý hnát narazil do stěny a dopadl na podlahu. Radomíra zalil černý sliz. Pahýl zmizel z díry, zvenčí se ozvalo skučení plné bolesti a zuřivosti. Zubaté čepele se obořily do dveří ještě větší silou.

Uťatá ruka se pořád křečovitě třásla a zatínala pařáty do podlahy, jako by se chtěla plazit. Kníže na ni dupl, až zapraskaly kosti a vystříkla krev.

Dveře se začaly podélně prolamovat. Závora praskla.

Pribina křičel.

Krvavé plameny tancovaly ve vzduchu, syčely na kalužinách černé krve, škvařily kůži na rozsekaných mršinách.

Bělovlasí pochopili, zarazili se, znejistěli. Tlamy syčely, hadí jazyky se svíjely, nozdry nasávaly vzduch, jako by v něm cítily záhubu. Démoničtí bojovníci začali ustupovat.

Měli si ale pospíšet.

Rogan trhl hlavou. Krvavý oheň skočil na nejbližšího běsa jako živý, vnikl mu do tlamy a do nosu, v mžiku mu vypálil oční bulvy. Bělovlasý strašně zavyl, vypustil meč ze spárů a nohy se pod ním podlomily. Žíly v těle mu popraskaly a vroucí černý sliz vystříkl na všechny strany. Střeva se vyvalila z roztrženého břicha jako klubko hemžících se hadů. Jak padal, hlava se mu nafoukla a hlučně se rozprskla. Spečené kusy lebky a mozku se rozlétly po nádvoří. Bělovlasí se dali

na útěk.

Dveře se definitivně rozlétly a deštěm ostrých dřevěných úlomku se do komnaty nahrnuly ohyzdné čepele, následované tlačenicí bílých přízraků.

A narazily na Radomíra a jeho knížecí meč. Meč, který bojoval s Avary, Bulhary a lupiči a neztupily ho ani ty tucty a tucty rozseknutých kočovnických lebek a kostí. Ocel kovářů zpod Sitna zazvonila o železo ukuté někde v temných propastech za hradbami světa smrtelníků.

Zuřivost Belbohových nohsledů se roztříštila o Radomírovo běsnění. Jantarový meč otevíral ve vyzáblých tělech jeden černý pramen za druhým. V pánovi Nitry se probudilo divoké zvíře, bránící svůj brloh a mládě.

Zkáza byla strašlivá. Krvavý oheň jako by se proměnil v živou bytost s tucty spalujících chapadel a nenasytných jazyků. Skákal po utíkajících Bělovlasých, vnikal jim do těl, trhal je, páčil, nelítostně požíral jejich životy. Příšerné skučení zanikalo v hučení plamenů a sykotu spáleného masa. Zohyzdžené, kouřící zdechliny dopadaly na udusaný dvůr a rozbíjely se na kusy.

Radomír se bil jako rozzuřený medvěd, ale přesila byla příliš velká. Netrvalo dlouho a krvácel z mnoha ran. Ubývaly mu síly. Ustoupil o krok, pak o další. Bělovlasí překročili práh komnaty. První z nich se konečně mohl naplno rozmáchnout mečem. Kníže jeho čepel sice zachytil, ale síla úderu ho srazila na kolena.

„Otčeee!“ vykřikl Pribina.

Bělovlasý triumfálně zasyčel Radomírovi do očí. Rozeklaný jazyk skoro olízl pot z velmožovy tváře.

V tu chvíli to zahučelo.

A ochoz zachvátil požár.

Démoni se otočili tváří v tvář záhubě a zděšeně zaskučeli. I ten, co stál nad klečícím knížetem, se překvapeně ohlédl. Radomír se bleskově rozmáchl a přetáhl bílé břicho ostřím meče. Běs překvapeně zakvílel. Tenká rána nejdřív vyronila pár krvavých slz, pak se najednou rozevřela a bledá střeva se vysypala k Radomírovým kolenům.

Bylo to, jako by na Bělovlasé dýchl drak. Magický oheň je

rozdrásal na kusy a převalil se přes práh. V Radomírových vytřeštěných očích se odrazilo jeho sytě rudé světlo. Potácivě vstal a uskočil. Strašlivá síla popadla nejbližší demony a rozmetala kolem kusy jejich těl.

Vzápětí se plameny rozplynuly ve vzduchu, jako by to všechno byl jen zrakový klam.

„Otče?“

Pribinův hlas byl teď tichý. Přiškrčený. Plný nového strachu. Radomír se otočil.

Knězic s otevřenými ústy civěl někam vzhůru. Radomír vzhlédl, pozvedaje meč.

Od stropu se odtrhla malá, mrštná postava. Dopadla na Pribinovu hrud', přirazila chlapce k posteli a vycenila ostré tesáky v blízkosti jeho krční tepny.

„Zpátky, pitomče!“ naplnil místnost ohavný sykot, vrážející mučivé jehly až někam do morku kostí. „Jestli nechceš vidět krev svého parchanta všude kolem, zahod' to železo!“

Radomír civěl na raracha, na to hnusné, mluvící, zaschlou krví pokryté dítě, a ruka se zbraní se mu zachvěla. Pribina se třásl a po kalhotách se mu šířila mokrá skvrna.

Když meč dopadl na podlahu, jedna z jantarových slz se odloupila od záštity a zapadla do škvíry mezi deskami.

»*Rychle, bráško! Spěchej!*«

Rogan vyskočil, vytrhl Krutomor ze země a rozběhl se k hlavní budově. Kolem meče se svíjel rudý plamen.

Černokněžníkovými tepnami proudila nadlidská síla. Prudce se odrazil a napůl vyskočil, napůl vzlétl k ochozu na prvním poschodí. Chodidlem se odrazil od zábradlí a pružně doskočil přímo na práh jizby.

Za Radomírem se ozvalo dupnutí a komnatu opět zalilo mihotavé rudé světlo. Démonické dítě na Pribinově hrudi se nahrbilo a příšerně zasyčelo. Kníže se vylekaně ohlédl.

Černooděnc se narovnal a vkročil do místnosti. V očích mu pla nul čarodějný oheň.

„Tomu nevěřím!“ zasípalo děcko. „Zase ty?!“

„Belbohu," procedil černokněžník skrz zuby. „Konečně se setkáváme tváří v tvář. Hm. Čekal jsem, že budeš... větší."

„Všivý Černobohův bastarde!" zlost a nenávisť z dítěte doslova vystřelovaly.

„Takže jsi nakonec přece jen našel způsob, jak uniknout ze Soumračných hor," pozvedl Rogan meč. „Skrz lůno smrtelné ženy."

Radomír vytřeštil oči. Pochopil. Kolena mu změkla a chvíli to vypadalo, že se sesype.

„Přesně tak," zachechtal se démon zuřivě. „Všechna vina padne na toho hloupého žrece. Lidé si ho zapamatují jako šílence, který vyvolal demony a způsobil tak smrt družiny v hradišti, knížete i jeho prvorozeného syna. A já budu pít mléko z Drahoslaviných prsou a čekat, až zasednu na knížecí stolec. Jednou bude tohle knížectví mocné a já mu budu vládnout. Podrobím si všechny kmeny mezi Dunajem a Jantarovým mořem. Zase se mi budou všichni klanět a krmit mě sladkým lidským masem!"

„Jen pokud to dovolím." Rogan sevřel rukojeť Krutomoru oběma dlaněmi a namířil zbraň hrotem na lůžko. „A to nemám v úmyslu."

Rubínové oči démona v meči pronikavě zazářily. Děcko se podvědomě přikrčilo, opět ukázalo zuby a zapraskalo jako divoká kočka.

„Bojíš se," ušklíbl se černokněžník zlověstně. „Cítíš moc, které nedokážeš čelit. Moc Černoboha a Radhosta. Víš, co teď udělám? Odkopnu tu tvou zakrslou bílou prdel zpátky do čemé propasti, kde budeš hnít navěky!"

V tu chvíli za ním vrzla deska. Rogan byl natolik soustředěný na démona, že vůbec nezaslechl plíživé kroky na ochozu.

Bleskově se otočil, ale stihl už jen rukou srazit bodající čepel o kus níž, takže mu neprošla hrudí, ale ponořila se do těla blízko levé ledviny a vylezla z pravé strany břicha. Zaklel.

„Ano!" zavřeštěl Belboh.

Mocné trhnutí uvolnilo ocel z Roganova těla. Zapotácel se a zády narazil do zbytků dveří. Po černé haleně a kalhotách se mu valila krev. S námahou obrátil zrak k zákeřnému útočníkovi.

„Godate," zavrčel.

„Proklatý zrádce!“ vykřikl Radomir a zaťal pěsti, až mu za-
praskaly klouby na prstech.

„Dokonči to, Godate!“ ječel Belboh. „Už mělo být dávno po
nich!“

Zjizvený družiník pozvedl krvavý meč. Hleděl na Roganovo
hrdlo a chladnokrevně zaměřoval seknutí.

Vtom zaduněla prkna a do Godata prudce narazilo něco vel-
kého, těžkého a černého. Družiník se zřítil na ochoz, až mu odlétla
od hlavy přilbice. Sprostě zanađával, snaže se ze sebe robustního
vlka shodit. Rogan se pohnul směrem k němu, ale v tu chvíli Belboh
zavřešťel, odrazil se od Pribinovy hrudi a doskočil na okraj postele.
Černokněžník se k němu otočil a s vypětím posledních sil pozvedl
meč. Pohasínající čepel Krutomoru opět jasně vzplanula. Radomir se
vrhl k lůžku, popadl Pribinu do náruče a rychle s ním uskočil do kou-
ta.

Godat odstrčil ochablého vlka a začal se zvedat. Najednou se
však ochoz zachvěl pod běžícíma nohama a v zorném poli mu zavíři-
ly ryšavé vlasy.

»*Dívej se mýma očima, Milado!*«

„Vidím, Gorjo!“

Vědma popadla ulomené ratiště trčící z Goryvladova boku a
jediným trhnutím uvolnila hrot oštěpu z poraněného těla. Godat už
nestihl ani pozvednout meč. Záblesk světla na krvavém hrotu mu
zmizel v krku. Ostrá špička se vynořila na druhé straně, těsně pod
uchem. Vystříkl rudý gejzír a zrádce se s chrčením zřítil zpátky na
ochoz.

Belboh se vztyčil na baculatých dětských nožkách, roztáhl ru-
ce a rozšklebil tlamu. Někde v hrdle se mu zrodilo světlo, které vzá-
pětí vytrysklo ven jako oslepující bílá záře. Ta se srazila s rudým
plamenem Krutomoru. Radomír zakryl Pribinovi oči, sám odvrátil
zrak a schoulil se v rohu místnosti, kryje syna vlastním tělem.

Komnatu zalilo horko. Kožešiny na lůžku i dřevěné třísky na
podlaze začaly tmavnout a dýmat. Belboh hrdelně zasyčel. Síla slu-
nečního boha Svaroga, kterou do sebe nasál na střeše, z něj tryskala v
podobě mocného, ničivého proudu. Po stěnách poskakovaly ostře
vyrýsované stíny. Černokněžník se zapotácel. Z hrozivé rány na břicho

mu crčela krev. Ztrácel sílu.

„Rogane!”

Miladin hlas k němu doléhal jakoby z konce světa. Vědma se naslepo vpotácela do komnaty a zachytila Rogana, kterému už se začala podlamovat kolena. Tím dotekem do něj přenesla svou vlastní čarodějnou sílu. Rudá záře okamžitě nabrala na intenzitě. Belboh se zachvěl.

»Bráško!«

Goryvlad se do komnaty doslova vplazil. Krvavý oheň, sálající z jeho očí, však byl přesto mocný. Síla ze tří pramenů se slila do jednoho dravého proudu, prýstícího skrz čepel meče v Roganových křečovitě sevřených dlaních.

Belboha se zmocnila třesavka. Bílé světlo začalo poblikávat, slábnout a ustupovat před stále mocnějším rudým plamenem. V jednu chvíli ho oheň Krutomoru úplně pohltil a vnikl mu do rozšklebené tlamy. Dětské tělo se zmítalo ve strašlivých bolestech. Padlo na lůžko, mlátilo kolem sebe ručičkami a nožičkami a jeho zoufalý skřek trhal ušní bubínky. Oči mu vystříkly z hlavy a z děr po nich vyšlehly plameny. Pak Rogan hrdelně vykřikl, magická síla se naposledy prudce vzepjala, všechno pohltil krvavý oheň a tělo ohavného novorozence puklo jako nacucané klíště pod těžkým kamenem.

Ticho, které po tom šílenství zavládlo, bylo až nepřirozené. Radomír pomalu sklonil ruku, kterou si chránil hlavu. Z rukávu ukápl chuchvalec krvavé kaše. Ze stěn stékaly vlhké zbytky dětského těla. Podlaha byla pokrytá vrstvou hnusu z rozdrásaných těl démonů. Pod stropem se převalovaly kotouče dýmu a jak unikaly z místnosti, olizovaly horní okraj dveří.

Rogan seděl se zády opřenými o polámané veřeje, Milada mu ležela křížem přes stehna. Goryvlad byl s vyplazeným jazykem natažený na prahu. Vypadali jako tři znetvořené mrtvoly.

Radomír vzal bezvědomého Pribinu do náruče a s bolestným zasténáním vstal. Když mu prkno před prahem vrzlo pod nohama, černokněžník otevřel oči.

„Rogane! Žiješ?”

Jakžtakž...”

„Vydrž! Přivolám pomoc! Ošetří vás!”

„Hlavně ať se postarají... o kněžnu a o chlapce... My to přežijeme..."

„Budu spěchat." Kníže už už chtěl vyjít z komnaty, ale zarazil se.

„Jasnomysla měla přece jenom pravdu," pohlédl Roganovi do očí. „V den, kdy Drahoslava znovu porodila, magie zabila mého syna."

„Nebyl to tvůj syn..." skoro neznatelně zavrtěl černokněžník hlavou. „Bylo to zlo, které se zrodilo skrz tvou ženu a chtělo nás všechny zahubit."

Radomír sevřel čelisti. „Je to mrtvé?"

„Ne. Jen se to vrátilo tam, odkud to přišlo... Jdi už."

Meč v Roganově ruce pořád matně zářil. Černokněžník ho třesoucí se rukou pozvedl, přiložil si čepel k trupu a přivřel oči. Krvavý oheň ještě jednou vzplanul a vnikl do rány na Roganově břiše. Okamžitě přestala krváčet, zavřela se a zázračně zacelila. Radomír zalapal po dechu. Pak černokněžník natáhl ruku a přiložil hrot meče ke Goryvladovu tělu. Rudá záře obklopila zraněné tělo a i vlkové rány se zatáhly a v okamžiku se zhojily. Goryvlad zahýbal nohama a unaveně zvedl hlavu.

Nakonec rubínové oči démona v meči pohasly a Krutomor vyklouzl z ochablých prstů. Rogan obrátil oči vsloup a podél stěny se svezl na podlahu.

Vládce Nitry s Pribinou opřeným o rameno rychle vyšel ven. Sluneční světlo bodalo do očí.

Kráčela dlouhou temnou předsíní, zachumlaná v plášti. Jen ruku, na níž seděl sokol, měla vystrčenou zpod kožešin. Ve dveřích na konci chodby, v obdélníku šedivého světla, stála zády k ní vysoká černá postava. Tmavý plášť sahal dlouhánovi až po mírně rozkročené paty. Milada prošla dveřmi a zastavila se po jeho boku. Neohlédl se, nedal nijak najevo, že postřehl její přítomnost. Díval se do bezútešné šedi tam venku. Ze stříšky nad verandou crčela voda, občasný poryv větru zacákal prkna pod jejich nohama sprškou deště. Babí léto skončilo, začaly podzimní plískanice, svět byl studený a nevlídný. Cesty do Nitry se proměnily v rozbahněné potoky. Zobor byl jen nejasným, zamlženým, ponurým příznakem, mračícím se na hradiště pod sebou.

Dlouho jen tak stáli a naslouchali šumění deště a vytí větru ve škvírách mezi břevny.

„Právě jsem byla u Drahoslavy," prolomila Milada mlčení.

„Jak se cítí?"

„Tělesně čím dál líp, v podstatě už je zdravá. Horší je to s jejím nitrem. Použila jsem stejná kouzla jako na Pribinu, abych toho v ní co nejvíc potlačila, nebo úplně vymazala vzpomínky na tu zoborskou hrůzu. Ale stejně tím zůstane poznamenaná. Měsíce těhotenství a nenaplněná mateřská očekávání... Takovou vzpomínku a tolik žalu nesetrou ani nejsilnější kouzla."

„A Radomír? Už s ní mluvil?"

„Pořád se jí vyhýbá. Asi se už nepřenese přes to, že nosila pod srdcem plod, který nevzešel z jeho semene. Snažila jsem se ho přesvědčit, že Drahoslava právě teď potřebuje všechnu jeho lásku, ale jako by mě vůbec neposlouchal. Úplně se teď upjal na Pribinu. Obávám se, že s jeho láskou k Drahoslavě už je konec."

„Hm."

Chvíli mlčeli, ale moc dobře věděli, že se v jejich myšlenkách zrodila stejná otázka.

Nakonec to řekla Milada: „Už brzy budeš muset odjet, že?"

Neřekl nic, jen nepatrně přikývl.

„Vrátíš se na Kančí horu?" zeptala se.

„Nevím. Ještě pořád na ni nedokážu myslet jako na domov."

„Nikdo tě tam nečeká, že?"

„Nikdo."

Najednou k ní obrátil zrak. Nepotřebovala k tomu ani Pírkovy oči, jeho pohled už dokázala vycítit, pronikal do ní jako ostré, žhavé železo.

„Pojedeš se mnou?"

Tím ji dočista zaskočil. Na takovou otázku opravdu nebyla připravená.

„Pokud chceš..." dodal.

Chvíli jí trvalo, než ze sebe dostala: „Chci."

Vytáhl ruku zpod pláště a s nečekanou něhou jí vjel prsty do vlasů. Vyklouzla myslí z Pírkova vědomí, aby nic neviděla. Chtěla si vychutnat jen ten dotek, nic jiného na světě teď nebylo důležité.

„Budeš ale muset počkat, než se úplně uzdravím," řekla slabým hlasem. „Nemám ještě dost sil, abych mohla cestovat v tomhle nečase. Ani Pírkov se ještě úplně nezahojily kosti."

Letmo se usmál a chtěl něco říct, ale najednou se zarazil. Ucítila, jak jím projelo zachvění. Odtáhl ruku.

„Co se stalo?" zeptala se znepokojeně.

Rozhrnul plášť a povytáhl Krutomor z pochvy. Rubíny ve tváři z černého kovu zazářily. Démon se probudil.

„Moreniny kosti..." procedil černokněžník skrz zuby.

»Gorjo?« rozprostřel po okolí své vědomí.

»Cítím to, bráško. Už běžím.«

Rogan se otočil, seběhl po schůdcích z verandy a vykročil do deště. Uprostřed nádvoří zabořil jedno koleno do bláta a zabodl Krutomor do země. Šed' prozářila sytá červeně. Zpoza rohu vyběhl Goryvlad, tělo opět pružné a silné. Doklusal k Roganovi a sedl si těsně vedle něj.

Vzápětí Milada Pírkovým zrakem uviděla, jak vyšlehl mocný rudý plamen a obě černé siluety v něm naráz zmizely.

Svět s hučením pohltily krvavé plameny. Trvalo to však jen chvíli. Vzápětí se ohnivé jazyky zase uklidnily a stáhly se k zemi. Nádvoří knížecího hradiště zmizelo. Rogan a Goryvlad dřepěli na velkém, plochem, črtami pokrytém černém kameni. Tady nepršelo, i když obloha byla také zamračená. Na kameni ležela zaříznutá koza, ještě kopala nohama, z hrdla jí v pravidelném rytmu tryskala krev. Před kamenem klečel vousatý stařec v zakrváceném rouchu, ruce pozvednuté a ohnuté v modlitebním gestu. Drmolil něco v řeči s podivným přízvukem, Rogan mu však navzdory tomu rozuměl.

„Volám tě, pane Krvavého ohně!" opakoval pořád dokola.

„Přijmi tento dar, tuto krev, a vyslechni naše volání o pomoc! Vyzývám tě, vládce Krutomoru..."

„Jsem tady, žreci," řekl Rogan a jemu samotnému přeběhl po těle mráz. Ještě pořád si nezvykl na to, jak v takových chvílích zní jeho hlas. Jako mumlání ze záhrobí.

Hudba utichla, tanečníci s maskami na tvářích znehybněli, žrec vytréštil oči. Jen se mu to zdá, nebo na obětním kameni skutečně vidí dvě přízračné postavy, muže a vlka?

„Ó, mocný černokněžníku!" vydral se mu z hrdla třaslavý hlas. „Tak přece! Donesla se nám zpráva, že na Kančí hoře opět vládne mág, zrozený z Černobohovy krve. Obřad Krvavého ohně byl naší poslední nadějí. Nedoufali jsme, že se nám podaří..."

„Mluv k věci, kněže. O jakou pomoc mě žádáš?"

Žrec se uklonil, div že se nepraštil čelem o hranu kamene.

„Zlo, vznešený čaroději, zlo se šíří z močálů na východě! Li-dožravé boginky se páří s divokými lesními muži! Útočí na naše obydlí, kradou děti a mladé ženy, aby jejich masem krmili svá hnusná mláďata. Vyslali jsme do močálů lovce, ale z tuctu mužů se vrátili jen dva. Jeden zemřel na následky těžkých zranění od pařátů a dravčích tesáků, druhý zešílel a jen nesmyslně blábolí. Jsme zoufalí, vládče ohně!"

Rogan si povzdechl a přikývl. „Přijdu vám na pomoc. Počkejte na můj příchod a zatím nic nepodnikejte. Neposílejte další lovce. Na noc se dobře zavírejte. Dejte pozor, aby se nikdo z rodu netoulal po setmění sám."

Žrec se opět prolomil v pase. „Díky ti, ó ctihodný..."

„Ale jo, dobře," zabručel černokněžník, přivřel oči a pevněji sevřel jílec meče v dlaních. Kolem vyšlehly plameny a když po chvíli pohasly, Rogan a Goryvlad zase klečeli v blátě na nitranském nádvoří a dešť jim smáčel vlasy i srst.

„Takže musíš odjet hned."

Rogan se ohlédl a pomalu vstal. Milada stála úplně blízko, tvář skrytou ve stínu kapuce.

„Musím. Volají mě. Je to mé poslání."

„Daleko?"

„Gorjo?" tázavě pohlédl černokněžník na vlka.

»*Daleko. Sever, povodí Visly, kmen Polanů.*«

Rogan se zhluboka nadechl. „Mrzí mě to, Milado. Ti lidé mě potřebují a já jim nemůžu odmítnout pomoc. Odjedu hned ráno."

Neřekla nic, jen se naráz otočila a rozběhla se zpátky k dvorci. Díval se za ní a mokré vlasy se mu lepily na tvář. Oči měl vlhké, ale bezpochyby to byla jen dešťová voda.

Vznáším se vysoko nad kopci pokrytými čerstvým sněhem. Jsem rychlá, silná, svobodná. Mé rány jsou zhojené. Ty na těle.

Uvnitř jsem pořád plná smutku. A osamělosti. Nikdy jsem ji nepociťovala tak výrazně. Ten měsíc a půl, co uplynul od událostí na Zoboru, mi ještě nedal zapomenout. Ani trochu.

Vzduch je mrazivý, ale průzračný. Hluboko pode mnou se uprostřed vši té bělosti pohybuje jezdec. Útlá postava na strakaté kobylce, měděné vlasy rozsypané po ramenou, zakrytých tmavě zeleným pláštěm. Hledím na ni jako na jiného člověka. Míří na severozápad. Do povodí Moravy a dál k úpatí Jesenných hor. Tam, kde se tyčí ponurá Kančí hora.

Nenechám osud, aby rozhodoval za mne. To ani náhodou.

Úsečně vykřiknu a opíšu v povětrí široký oblouk.

Obsah

Zřídlo zkázy	7
Nad temným hrobem zelený očí svit	111
Z posvátné vody zrozená	123
Noc šelem	145
Mrtví stříbro nepotřebují	171
Krvavý oheň, bílý oheň	209
Když vyjde slunce nad Zoborem	251

Juraj Červenák

ČERNOKNĚŽNÍK: VÁLKA S BĚSY

/Černokňazník: Vojna s besmi/

překlad © 2006 Robert Pilch

(s výjimkou povídky »Zřídlo zkázy«: napsáno v českém jazyce)

ilustrace na obálce © 2006 Michal Ivan

české vydání © 2006 Václav Soukup - Wales

Veškerá práva vyhrazena.

Vydalo nakladatelství Václav Soukup - Wales
jako svou 124. publikaci

Doporučená maloobchodní cena: 219,-

Cena Klubu čtenářů SF: 195,-

ISBN 80-86939-18-9